

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAKEN
BY THE
FAE KING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JESSICA GRAYSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

FAE KRALI TARAFINDAN ALINDI.

OceanofPDF.com

JESSICA GRAYSON

OceanofPDF.com

Telif hakkı @ 2023 Jessica Grayson tarafından.

Fae Kralı tarafından alınmıştır. Uluslararası ve Pan Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir.

Bu metnin hiçbir bölümü, bir kitapta kısa alıntılarının kullanılması dışında, Jessica Grayson ve Aria Winter'ın yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. gözden geçirin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Purple Fall Publishing tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. Purple Fall Publishing ve Purple Fall Publishing Logoları Purple Publishing LLC'Fall nin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Kapak Tasarımı Atlantis Book Design'dan Kim Cunningham tarafından yapılmıştır. AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62 Sonsöz](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Her zaman evliliğimin sevdiğim biriyle olmasını umdum, bir yabancıyla değil ve kesinlikle düşmanım olan Fae Kralı Kyven'le değil.

Kalenin balkonunda durmuş, aşağıdaki avluya bakıyorum.
Fae Kralı ve savaşçıların yaklaşmasını izlerken kalbim küt küt atıyor.

Heybetli endamını ve kendini taşıyışındaki asil zarafeti fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Yüzünde sert bir ifade var, menekşe rengi gözleri avluyu ve görev yerlerinde duran kale muhafızlarını tarıyor. Başında altın bir taç var. Fae kulaklarının sivri uçları kısa, gümüş beyazı saçlarının arasından görünüyor.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve altındaki savaşçının zayıf, kaslı formunu gizlemeye pek de yetmeyen siyah ve altın rengi bir zırh giymiş. Kara bulutların arasından sızan bir parça güneş ışığı, kanatlarının berrak, lavanta rengi camlarını vurgulayarak yere parlak renkler saçıyor.

Kyven halkımın hayatta kalmasının anahtarı ve yarın onun kraliçesi olacağım.

Düğünümüz birkaç gün önce gerçekleşecekti ama kuzenim Freyja ve onun yeni kocası acımasız Ejderha Kralı Aurdyn'in beklenmedik gelişi nedeniyle ertelendi.

Kyven, politikada olduğu kadar savaş alanında da usta, sert ve güçlü bir hükümdar olarak bilinir. Evliliğimizin kalıcı bir barış sağlayacağını iddia ederek, iki krallığımız arasındaki ittifakı mühürlemek için benimle evlenmek konusunda ısrar etti.

Umarım haklıdır. Babamızı Fae'lerle olan bir savaşta kaybettik ve sevdiğim başka birini daha kaybetmek istemiyorum.

Uzun kahverengi saçlarımın arasından serin bir esinti esiyor ve pelerinimi sıkıca omuzlarıma çekiyorum. Gökyüzünü kaplayan koyu gri bulutlardan çiseleyen sis düşmeye başlıyor, hava benim ruh halime uyuyor gibi görünüyor.

Kalenin dış duvarının hemen ötesinde, bana bu evliliğin neden gerçekleşmesi gerektiğini hatırlatan yıkık ve kanlı tarlalar uzanıyor. Kolstrad ordusunun Florin krallığımızı işgal etmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçti. Onları yenmeyi başardık ama zar zor.

Anlora Kralı Kyven ve bir düzine Fae savaşçısı kızıştığı sırada beklenmedik bir şekilde geldi. Bize yardım etme zorunlulukları yoktu ama ettiler.

Kardeşim Kral Edmynd gururlu bir adamdır ama *o* bile onların yardımı olmadan galip gelebileceğimizden şüphe duyuyor. Onların güçlü büyüsü, Kolstrad'ın ordusuyla birlikte yürüyen Büyücülerin ve Wraithlerin büyüsüne karşı koyabildi.

Fae Kralı ve savaşçıları aşağıda duruyorlar. Kyven bana bakıyor. Yoğun bakışları benimkilerle buluştuğunda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Kader bir avcıdır. Bunu uzun zaman önce öğrendim. Annemden bana geçen öngörü yeteneği, bana her zaman bir lütuftan çok bir lanet gibi gelmiştir. Sadece birkaç gün önce tanıştık ama onu hemen tanıdım. Son üç yıldır o menekşe gözleri rüyalarımda görüyorum.

İmgelemlerimde Kyven bana mor bir gül sunuyor. Ama rüyalarımın çoğunda olduğu gibi, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bir işaret ya da bir uyarı olabilir. Tek bildiğim, tanrıların yollarımızı amaçsızca yönlendirmedikleri ve bir nedenden ötürü onunkiyle benimkini kesiştirmeyi seçtikleri.

"Grayce," diye sesleniyor ağabeyimin sesi arkamdan ve ben arkamı dönüyorum. Edmynd'in yüzündeki ifade hiç de ciddi değildi. Bir elini kabaca kısa sarı saçlarının arasından geçiriyor, yeşil gözleri endişeyle beni inceliyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Fikrimi değiştirirsem, kararına saygı duyacağını bilmek beni rahatlatıyor. Krallığımızın Fae'lerle olan bu ittifaka ihtiyacı var. Onlar olmadan, Büyücüler Tarikatı'na ve Wraith'lerine yenilebiliriz. Bu seçimi kolaylıkla yapmadım. "Evet."

Diğer kardeşim Raiden onun yanında duruyor, yüz ifadesi gök gürültüsünü andırıyor. "Ona güvenmiyorum." Çenesini sıkıyor ve kahverengi gözleri Edmynd'e kayıyor. "Kız kardeşimizi gerçekten de Fae Kralı'na mı sunacaksın?"

"Herhangi bir teklifte bulunmuyorum-"

"Kes şunu," diye çıkıştım. "Edmynd beni buna zorlamıyor. Bu benim kararım Raiden."

"Bu ittifaka ihtiyacımız yok," diye karşı çıkıyor. "Kara Elflerle zaten bir ittifakımız var, şimdi de Ejderhalarla. Fae'lere ihtiyacımız yok. Belki de birkaç gün önce düğününüzün yarıda kesilmesi tanrıların bir işaretiydi," diye belirtiyor. "Belki de bu evliliğin olmaması onların isteğidir."

"Bu ittifak sınırlarımız boyunca akan tüm kana bir son verebilir," diyorum ona. "Sürekli onlarla savaşmak yerine Fae'lerle güçlerimizi birleştirecek ne kadar çok hayatın kurtulabileceğini bir düşünün."

Raiden çenesini sıkıyor. Haklı olduğumu biliyor. "Hâlâ hoşuma gitmiyor." Bir elini kısa kahverengi saçlarında gezdiriyor ve bana hitap etmeden önce Edmynd'e bir bakış atıyor. "Fikrini değiştirirsen bizim desteğimize sahip olacağını unutma."

Edmynd başıyla onaylıyor.

Duygular boğazımda düğümleniyor. Kardeşlerim beni seviyor ve onları çok özleyeceğim. Raiden'a sarılıyorum ve Edmynd'i de yanımıza çekiyorum.

Geri çekildiğimizde Raiden ellerini omuzlarıma koyuyor ve bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Ne oldu?"

"Bugün Fae Kralı ile buluştuğumuzda, doğrudan gözlerinin içine bakmayın."

"Neden?" Ona göz kırpmıyorum.

"O bir Fae," diye neredeyse hırlıyor Raiden. "Kendi türlerinin insan kadınları büyülediğine ve onları çalmak için ormana çektiğine dair hikayeler var."

gelinleri olarak götürdüler. Onu kocan olarak kabul etmen için seni büyülemediğinden emin olmak istiyorum."

Şaşkın bir kahkaha attım. Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bu onlardan biri değildi.

Edmynd gözlerini devirir. "Bunlar hikâye, Raiden. Başka bir şey değil."

Raiden dudaklarını büzüyor. "Çoğu masalda bir gerçeklik payı vardır, mi? Ve sadece Fae'ler değil, Kara Elfler de öyle," diye ısrar ediyor. "Varys'in Inara'ya onunla evlenmeyi kabul etmesi için büyü yapmadığından pek emin değilim," diyor, en küçük kız kardeşimizin Kara Elf Kralıyla yaptığı son evliliğe atıfta bulunarak.

"İşte başlıyoruz," diyor Edmynd bıkkınlıkla.

"Varys öyle bir şey yapmadı, bunu sen de biliyorsun." Omzuna şakacı bir tokat attım. "Inara evliliğinden son derece mutlu. Bunu kendin de gördün. Ayrıca, artık Varys'ten hoşlandığını söylediğini sanıyordum."

Raiden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Fae Kralı ile arkadaş olduğunu öğrenmeden önce onu daha çok seviyordum. Hırsızlar kadar kalın kafalılar bu ikisi," mırıldanıyor nefesinin altında.

"Saçmalıyorsun." Edmynd sinirli bir şekilde iç çekti. Bana dönüyor ve kolunu uzatıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve kolumu onunkine doluyorum. Fae'lerle buluşmak üzere koridorlarda yürürken, Raiden isteksizce arkamızdan geliyor, belli ki hâlâ kafası karışık. Omzumun üzerinden bakarak ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ve fısıldıyorum. "Kibar ol."

Ağır ağır iç geçirerek başını sallar. "Peki."

Gerginim ama bu beklenen bir şey ve eminim görücü usulü evlenen çoğu kadın için de geçerlidir. Kyven hakkında buz gibi dış görünüşü dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Ama ağabeyime sormak yerine doğrudan bana elimi uzattığını biliyorum ve bunu takdir ettim. Bu, kendisinden önceki pek çok talipte olmayan bir saygı seviyesini gösteriyor.

Çoğu sadece Edmynd ile müzakere etmek istiyordu ve bu da otomatik olarak reddedilmelerini garanti ediyordu.

Fae'ler soğuk olarak bilinir ve Kyven ile benim aramda herhangi bir aşk olacağından şüpheliyim. Evliliğimizden karşılıklı saygı ve belki de dostluktan başka bir şey beklemiyorum. Tekrar incinme riskini almak istemiyorum.

Kalbim daha önce de değer düşündüğüm ve karşılığında bana değer verdiğine inandığım bir adam tarafından incitilmişti. Aramızda hiçbir şey olmadı ve Joren'i aşk olup olmadığını söyleyecek kadar iyi tanıımıyordum, ancak tek kelime etmeden gittiğinde, reddedilişinin acısının asla tekrarlamak istemediğim bir acı olduğunu biliyorum.

Kardeşimle birlikte yürürken, ayaklarımızın altındaki taşlar her adımımızı yankılıyor, donuk gümbürtüleri çıkmak üzere olduğum yolun unutulmaz bir hatırlatıcısı. Kalenin duvarları atalarımızın portreleriyle süslenmiş, loş koridorda ilerlerken gözleri bizi takip ediyor gibi görünüyor. Azmimin alevi gibi titreyen meşalelerin ışıltısı, yiğitlik ve zafer sahnelerini tasvir eden duvar halılarına sıcak bir ışık saçıyor. Balmumu kokusu eski küf kokusuna karışıyor, rahatlatıcı olduğu tanıdık bir kombinasyon.

Gerginlik içimde kıvrılıyor, attığımız her adımda bir yılan gibi geriliyor. Koridordaki hava ağırlaşıyor ve göğsüme baskı yapıyor gibi görünüyor.

Küçük konsey odasının çift kapısına yaklaşıyoruz, karmaşık oymalar ailemizin tarihinin ve mirasının bir kanıtı. Savaşta kilitlenmiş geyikler, tepemizde süzülen ejderhalar - şimdi kaderimle iç içe geçmiş bir sihir ve güç dünyası.

Edmynd duraksıyor, eli yıpranmış pirinç sapın üzerinde duruyor. "Grayce," mırıldanıyor, sesi sabit ve güven verici. "Unutma, ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğiz."

Başımı sallıyorum, sözleri için minnettarım ve o da kapıları iterek açıyor. Konsey odası dairesel ve zengin renkli kumaşlarla örtülü samimi bir alan. Tek parça meşeden yontulmuş yuvarlak bir masa odaya hakim, ortasında aile armamızın karmaşık oyması var. Etrafındaki sandalyeler ağır ve süslü bir şekilde oyulmuş. Birkaç nesil önce atamız Büyük Ryckard tarafından inşa edilmiş. Fae'leri geri püskürten ve atalarının topraklarını geri kazanan ilk kişiydi.

Odanın en ucunda, kocam olacak olan Fae hükümdarı Kral Kyven duruyor. Menekşenin delici bir tonu olan gözleri hemen beni buluyor, bana kilitlendiklerinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Formundan güç yayılıyor, yönettiği topraklar kadar kadim ve vahşi bir güç. Sessiz bir selamla başını eğiyor ve ben de ona karşılık veriyorum.

Güneş ışığı büyük pencerelerden içeri sızıyor, ay ışığı kadar soluk tenini ruhani bir parıltıya boğuyor, kanatlarının uçlarını yaldızlıyor. Lavanta rengi camları siyahla çevrili ve biz yaklaştıkça yerleşmeden önce onun arkasında çırpınıyorlar.

Halkının koyu renkli zırhını giymiş, geniş omuzları ve zayıf, kaslı formuyla yakışıklı bir figür çiziyor.

Önünde durduğumuzda menekşe rengi gözleri benimkilerle buluşuyor, ruhumu delip geçen bir bakışla beni incelerken dikey olarak yarılmış göz bebekleri hafifçe genişliyor.

Fae Kralı'nın önünde, tamamen büyülenmiş bir halde dururken Raiden'a verdiğim sözü çoktan bozmuştum. Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha çekici.

Bakışlarım kulaklarının sivri uçlarında ve rüzgârla savrulan kısa gümüş beyazı saçlarında geziniyor. Yüzü keskin açılara ve erkeksi hatlara sahip, sadece Öteki Dünya varlıklarının olabileceği şekilde mükemmel yakışıklı.

"Kral Edmynd," diyor, çenesini eğerek kardeşime ince ama saygın bir selam veriyor.

"Prenses Grayce." Elimi tutarken sesinin zengin, derin tınısı kalbimin çarpmasına neden oluyor. Avuç içi sıcak ama nasırlı, bu da onun işe ya da silahlara yabancı olmadığını gösteriyor. Parmak eklemlerimin arkasına nazik bir öpücük kondurduğunda yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

"Kral Kyven," bir şekilde kelimeleri nefes nefese söylemeyi başarıyorum.

Elimi bırakarak doğruldu. Onun hareketiyle hava değişiyor ve taze yağmur ve orman kokusu etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. Başımın tepesi onun çenesiyle aynı hizada değil. Bana bakarken, keskin bakışlarına kapılıyorum, hareket edemiyorum.

Onu rüyalarımda o kadar çok gördüm ki, yüzü bana kendi yüzüm kadar tanıdık geliyor ve şimdi nedenini bildiğime inanıyorum.

İyi ya da kötü, bu adam benim kaderim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

KYVEN

Mela gözleri beni ihtiyatla incelerken kalbim sıkışıyor. Sanki bir zamanlar sevdiği adam değil de bir yabancıymışım gibi. Ve yine de... Ben o adam değilim. Onun için değilim,

Her neyse. Neredeyse her gece ona gelen, Joren adında bir insan gibi görünüp kalbini kazanmaya çalışan kişinin ben olduğumu bilmiyor.

O benim Kaderim. Onu gördüğüm anda benim *A'lyra*'m olduğunu anlamıştım. Ona kim olduğumu o zaman söylemeliydim ama halklarımız uzun zamandır düşman olduğu için beni reddedeceğinden endişelendim.

Kim olduğum gerçeğini açıklamayı planlamıştım ama sonra babamın ve ağabeyimin öldüğü haberi geldi. Ona daha erken dönebilirdim ama hükümdarlık görevi, özellikle de kederimin ağırlığı altında, hayal ettiğimden çok daha zor oldu.

Ona kim olduğumu söyleyebilmeyi her şeyden çok isterdim ama yapamam. Tanrıların gazabını riske atmadan olmaz.

Ondan uzak kaldığım son birkaç ay tam bir işkenceydi. Yüzüne bakarken bile kalbim ağrıyor. Hatırladığımdan daha da güzel. Bakışları benimkileri kavrarken ve pembe bir allık yanaklarında ve burnunda çiçek açıp zarifçe yuvarlatılmış insan kulaklarına yayılırken tamamen büyülenmiş durumdayım.

Parmaklarım onun uzun, ipeksi kestane rengi saçlarında gezinmek için can atıyor. Bir tutam lavanta ile gül yağının narin kokusu burun deliklerimi dolduruyor, tanıdık kokusu içimde derinlere gömülü ilkel içgüdüleri harekete geçiriyor - onu işaretleme ve benim olarak sahiplenme özlemi.

Uzun, koyu kirpikler gözlerini çerçeveliyor; altın-kahverengi renkleri yeşil parçacıklarla beneklenmiş. Gül pembesi dudakları bakışlarımda hafifçe aralanırken, yanaklarını ve zarif burnunu süsleyen küçük benekleri inceliyorum.

En sevdiği renk olan uzun, mor, ipek bir elbise giymiş. Ne kadar denesem de gözlerimi ondan ayıramıyorum. Hayatımda pek çok şey gördüm ama hiçbiri Grayce kadar güzel değildi.

İki gün önce benim olacaktı ama düğünümüz Ejderha Kral'ın -Aurdyn- ve onun insan eşi Freyja'nın -Grayce'in kuzeni- zamansız gelişiyile yarıda kesildi.

İnsan törenimizin yarın olması gerekiyordu ama Freyja'nın artık Kral Aurdyn'le çiftleştiğinin ortaya çıkması işleri değiştirdi. Buz Dağları Ejderhaları Florin'le ittifak yapmayı kabul etti.

Ejderhalar güçlü varlıklardır. Aurdyn ve savaşçıları artık onların tarafındayken, Kral Edmynd Büyücülere ve Wraithlere karşı korunmak için halkımla bir antlaşmaya ihtiyacı olmadığını düşünebilir.

Bu görüşmeyi birkaç saat önce istedi ve o beri gerginim, bunu onaylayacağından ve Grayce'in nişanımızı feshetmek ve yarınki düğünümüzü iptal etmek istediğini bana bildireceğinden endişe ediyorum.

Kalbimdeki endişeye rağmen, söyleyeceklerini duymayı beklerken yüz ifademi kayıtsız kalmaya zorluyorum. Umarım Edmynd, Florin Ejderhalarla kurduğu yeni ittifakla görece güçlü bir konuma geldiğine göre, önerdiğimiz anlaşmanın bazı şartlarını yeniden müzakere etmek istiyordur.

Eğer haklıysam, ne isterse vereceğim. Hiçbir şeyi Grayce'i arzuladığım kadar istemedim ve onu benim yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kral Edmynd'in danışmanı Lord Marden öne çıktığında hırıltımı bastırıyorum. Bu adam kadar huysuz biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Anormal derecede uzun, sivri burnu ve boncuk gözleriyle bana bir gelinciği hatırlatıyor. Lord Torien'i yanımızda getirmemin sebebi o.

Torien babamın danışmanıydı, şimdi de benim danışmanım olarak görev yapıyor. O ve Lord Marden aramızdaki zayıf ateşkesi sağlayan kişiler.

Grayce'in babası savaşçılarımıza karşı savaşırken öldükten sonra Florin'le evlendi. Babası, karısının öldürölmesinden kısa bir süre sonra Anlora'ya savaş ilan etti.

-Kraliçe-Grayce'in annesi. Babamın şiddetle reddetmesine rağmen, halkımızın onun ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanıyordu.

Lord Marden antlaşmayı önümüzde duran masanın üzerine açarak kaldırıyor. Parşömen üzerindeki bir satırı işaret ediyor. "Burada Florin'in mevcut ittifaklarıyla ilgili bilgileri Buz Dağları Ejderhalarını da içerecek şekilde güncellediğimizi fark edeceksiniz." Bakışları Lord Torien'e kayıyor. "Halkınızın Ejderhalarla biraz çekişmeli bir ilişkisi olduğunu biliyoruz. Artık Florin'in müttefiki olduklarını bildiğimize göre, iki krallığımız arasındaki antlaşmayı imzalamakla hâlâ ilgileniyor musunuz?"

"Evet," diye cevap veriyorum, damarlarımdan rahatlama akıyor. Grayce'e sahip olabileceğim anlamına geliyorsa, Kral Aurdyn ve Ejderhalarının küstahlığına memnuniyetle katlanacağım.

Ben de en az Kral Edmynd kadar barış istiyorum ama halkımın güçlü büyüleri var; Florin'e ihtiyacımız yok. Anlaşma hiçbir zaman öncelikli hedefim olmadı. Sadece kız kardeşinin elini tutabilmek için teklif ettim.

Görünüşe göre insanlar şu anda sahip oldukları avantajın farkında değıller ve ben de onlara bunu fark etmeleri için zaman tanımak ya da Grayce'in benimle evlenme konusundaki fikrini değıştirmesini istemiyorum. "Anlaşmayı yarın, düğünden hemen sonra imzalayacağız."

Edmynd bir adım öne çıkıyor ve bakışları benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Bunu yapmadan önce düşünmeniz için size bir teklifim var."

Beni hesapçı bir bakışla incelerken endişe omurgamdan aşağı süzölüyor. Görünüşe göre . Kral Edmynd şu anda bir avantaja sahip olduğunu biliyor ve bunu nasıl kullanmayı planladığını öğrenmek için nefesimi tutarak bekliyorum.

"Ne oldu?" Çenemi sıkarak soruyorum. Edmynd daha önce hiçbir Fae ile benim şu anda olduğum kadar kararlı bir şekilde pazarlık etmemişti. Bağı çağrısı içimde karanlık ve ilkel bir şeyi harekete geçiriyor, eşime sahip çıkmamı talep ediyor ve Grayce'in elini güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Küçük bir kız kardeşiniz var. Onu da bu pazarlığa dahil etmek istiyor musun?" Edmynd meydan okuyor. "Çünkü bu seçeneği henüz keşfetmedik, Kral Kyven."

Grayce ve Raiden'ın gözleri hafifçe açılıyor. Bu öneri onları da benim kadar şaşırtmışa benziyor.

"Kız kardeşim sadece yirmi iki yaşında." Gözlerimi kısıyorum. "Henüz bir başkasıyla birleşecek yaşta değil. Onu evlendirmeyeceğim-"

"Şimdi olması gerektiğini kim söyledi?" Edmynd sözümü kesti, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı çünkü beni elde ettiğini biliyordu. "Evlenmek için acelem yok. Nişanlanabiliriz ve sonra o reşit olana kadar beklerim."

Görünüşe göre bu insan kralı hafife almışım. Halkımdan biri kadar pazarlıkta ustalaşmış.

En sevdiğim oyunlardan biri de strateji oyunlarıdır. *Kal'var'da* ustalaşmak zordur çünkü her oyuncu bir hamle yapmadan önce en az üç adım sonrasını düşünmek zorundadır. Kral Edmynd'i inceleyerek seçenekleri ve olası sonuçlarını değerlendiriyorum. Bu müzakereyi kazanma ihtimali benim lehime ağır basıyor. İttifakımıza eskisi kadar ihtiyacı olmayabilir ama bunu istiyor. Bundan eminim.

Birbirimizin karşısında eşit olarak oturuyoruz ama gerçekte iki krallık arasında daha güçlü olan Anlora'dır. İnsanlara bunu hatırlatmanın zamanı geldi. Eğer bunu yapmazsam, Edmynd ve ben sonsuza kadar birbirimizin etrafında dönüp duracağız.

"Görünüşe göre barışla bizim kadar ilgilenmiyorsunuz," diyorum kayıtsızca ve Edmynd'in ağzı açık kalıyor. "Yazık çünkü bugün harika bir şey başarabileceğimize inanıyorum."

Cevap vermesini beklemeden kapıya doğru ilerliyorum. Grayce seslendiğinde neredeyse varmıştık. "Bekle!"

Aniden durdum ve yüzümü ona döndüm.

İleriye doğru yürürken bakışları benimkileri tutuyor. Ellerinin hafifçe titremesi ve korkusunun ekşi kokusu olmasa, asla düşünmezdim

Önümde korkusuzca dururken korkuyor. Kardeşlerine dönüp bakıyor. "Kral Kyven ile yalnız konuşmak istiyorum."

Lord Torien ve muhafızlarıma gitmelerini işaret ediyorum.

Kişisel korumam Aren yanıma geliyor. Mavi kanatları telaşla çırpınırken bana doğru eğilip fısıldıyor. "İnsanlara güvenmiyorum. En azından birimiz seni korumak için kalmalı."

"Buna gerek yok," diyorum ona.

Aren sadece benim kişisel muhafızım değil, bana bir kardeş gibi yakın. Ben kral olmadan önce beş yıl boyunca Çin Seddi'nde birlikte görev yapmıştık. Mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve alçaktan eğilmeden önce arkalarında yanıp sönen endişeyi görmek kolay, kısa siyah saçları alınının üzerine düşüyor, sonra düzelirken düzeltiyor. "Nasıl emrederseniz, kralım."

Kız kardeşinin arkasından ilerleyen Grayce'in kardeşi Prens Raiden'a uyarı dolu bir bakış fırlatıyor.

Raiden, ağabeyine ve diğer muhafızlara işaret ederken elini kılıcının kabzasına doluyor. "Gidin. Ben Grayce'in korunmasını sağlamak için burada kalacağım."

"Sen de Raiden," diye sözünü kesiyor Grayce. "Kyven ile yalnız konuşacağım."

Görünüşe göre Aren şüphelerinde yalnız değil ama bu beklenen bir şey sanırım. Ne de olsa halklarımız yüzlerce yıldır düşman.

Beklediğim gibi tartışmak yerine Raiden bana buz gibi bir bakış fırlatıyor ve kız kardeşine zarar veririmse öleceğimi söylüyor. Ona zarar vermektense kendi hayatıma son vermeyi tercih edeceğimi pek bilmiyor.

Tehdidini onaylarcasına çenemi eğiyorum ve o da koridora çıkıp arkasından kapıları kapatıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Dikkatimi Grayce'e verdiğimde, korkusunun keskin kokusuna rağmen bana gururla ve korkusuzca bakıyor. "Eğer halkınızla barışın bedeli benim elim olaksa, bunu ödeyeceğim," diyor kararlılıkla. "Ama sadece iki şartla."

Cesur ve özverili olduğu kadar güçlü de. Varys'in bana, kız kardeşi Inara'yı Kara Elf Kralı'yla evlenmekten kurtarmak için kendisini ona nasıl sunduğunu anlattığını hatırlıyorum. Neyse ki benim için reddetti. Grayce nasıl benimse, Inara da onun Kaderlisi.

Grayce'i tanıyorum. Onu takip ederek, inceleyerek, nasıl düşündüğü de dahil olmak üzere öğrenebileceğim her şeyi öğrenerek haftalarımı harcadım. Özverili olduğu kadar güçlü de biri ve ailesini ve krallığını korumak için nişanlanmayı kabul edecek. Nişanımızın böyle olacağını hayal etmemiştim ama bu karardan asla pişman olmaması için elimden gelen her şeyi yaparak bunu telafi edeceğime söz veriyorum.

"Bunlar ne olabilir?" Ben soruyorum.

"Bana her yönden eşit davranacaksın."

"Tamamdır," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. Başka türlüünü istemezdim. "Başka ne var?"

"Beni ve sahip olabileceğimiz tüm çocukları koruyacağına dair bana yemin et. Her şeyden önce bize sadık kalacağına ve sen öldükten sonra onların taht üzerindeki haklarını tehdit edebilecek birlikteliğimiz dışında hiçbir çocuğa babalık yapmayacağına."

Tüm bunları ona karşılıksız verirdim. Benim halkım ömür boyu eşleşir, ama görünüşe göre o bunu bilmiyor. O yüzden şimdi bağlılığımdan şüphe duymamasını sağlayacağım.

Tek bir yumuşak hareketle hançeri kemerimden çekip avucumun içinden geçiriyorum ve keskin kenarını kanımla kaplıyorum. Bir dizimin üzerine çöküp hançeri ona sunarken ve koruma yeminini söylerken gözleri açılıyor. "Sana yemin ediyorum. Bu bıçağın üzerindeki kanım, şu andan itibaren son nefesimi verdiğim ana kadar seni koruyacağıma ve savunacağıma dair bir sözdür."

Gümüş ışıık bıçağın etrafında dönerken nefesi kesiliyor. "Büyü," diye fısıldıyor.

"Bozulmaz bir sadakat ve bağlılık yemini," diye ciddiyetle cevap veriyorum. "Eğer beni eşin olarak kabul edersen."

Bakışları bıçağa kayıyor ve Grayce zorlukla yutkunuyor. "Kabul ediyorum," diye fısıldıyor titreyen elini kabzayı kavramak için uzatırken. Bıçaktan çıkan gümüş ışık her iki elimizin ve bileklerimizin etrafında dolanıp kaybolurken keskin bir nefes alıyor.

Işıltılı ela gözleri gözlerimi arıyor ve onu kollarıma çekme dürtüsüyle savaşıyorum. Karanlık ve ilkel yanımdan derinlerden ortaya çıkarken dişlerim uzuyor ve ona sahiplenme işaretimi vermek için onları onun hassas etine batırmayı arzuluyorum.

İhtiyaç damarlarımda yanarken çenemi sıkıyorum. Onun benim olacağını bildiğimden, yarın yeterince erken gelemez. Birbirimize bağlı olacağımız için, resmi hitap şeklini bir kenara bırakmak istiyorum. "Lütfen bana Kyven deyin."

"Kyven," diye tekrarlıyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Bana Grayce diyebilirsin."

Eşim, kraliçem ve çocuklarımdan annesi olacak dişiye bakarken kalbim dolup taşıyor. Elini tutuyorum ve parmak eklemlerinin arkasına şefkatli öpücük konduruyorum. "Seninle yarın tapınakta buluşuruz Grayce."

"Yarın," diye kabul ediyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

GRAYCE

A Edmynd'e düğünün hâlâ devam ettiğini bildirdikten sonra hizmetkârlardan birine Fae'leri misafir odalarına götürmesini söylüyor. Gözlerim köşeyi dönene kadar Kyven'i takip ediyor, gözden kayboluyor.

Yarın evleneceğime inanamıyorum.

Fae'ler gider gitmez Raiden dönüp bana bakıyor. Sanki ateşimi kontrol ediyormuş gibi elinin tersini alnıma koyuyor. Sonra iki eliyle yüzümü kavıyor ve garip bir bakışla gözlerimin içine bakıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun?"

"Herhangi bir büyü belirtisi olup olmadığını kontrol ediyorum," diye mırıldanıyor. "Bir çeşit aşk büyüğü ya da-"

Gözlerimi devirerek onu nazikçe itiyorum. "Bana büyü yapmadı, Raiden."

"Yapsa bile bunu bileceğinden şüpheliyim," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Kardeşimi seviyorum ama bazen korumacı doğası biraz zorlayıcı olabiliyor.

"Her şey yolunda," diye onu rahatlatıyorum. "Gerçekten."

Edmynd'e dönüyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bunun yerine kendini ittifaka sunma planından bana ne zaman bahsedecektin?"

"Bu senin Inara için yapmaya çalıştığın şey değil mi?" diye soruyor ve bana Inara'yı istediğini öğrendiğimde kendimi onun yerine Kara Elf Kralı'na nasıl sunduğumu hatırlatıyor. "Sen güçlüsün Grayce ve her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendininkilerin önüne koyuyorsun. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"İkimiz de biliyoruz," diye ekliyor Raiden.

Ailemi seviyorum ve onların güvende olmasını istiyorum. Fae gibi güçlü müttefikler, onlar ve tüm Florin için Büyücülere ve onların Wraithlerine karşı daha fazla koruma anlamına gelir. Fae Kralı ile evlenmek bunun için ödenecek küçük bir bedel. "I

Endişenizi anlıyorum ama Kyven ile mutluluğu bulamayacağıma inanmak için hiçbir neden yok."

"Onunla ilgili başka imgelemler gördün mü?" Edmynd soruyor.

Son üç yıldır gördüğüm rüyaları aileme anlattım. Kız kardeşim Inara için de aynısı geçerliydi. Tanışmadan önce rüyasında Varys'i görmüş. "Sadece geçmişte gördüğüm, bana mor bir gül sunduğu rüyanın aynısı."

"Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" Raiden soruyor. "Bunun bir uyarı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bir vizyonu yorumlamak zordur. Bir şeyi hayal etmek yeterli değildir, rüyaların ardındaki duygular da önemlidir.

"Bir işaret gibi hissediyorum." Alt dudağımı çiğneyerek bunu tarif edecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Doğru yolda olduğumu bilmek için dikkat etmem gereken bir sembol gibi."

"Umarım haklısındır," diye yanıtlar. "Ama şunu bil: Eğer seni üzerse, ben-"

"O *biliyor*." Edmynd kollarını göğsünde kavuşturarak şöyle diyor. "*Herkes* biliyor. Eminim Fae Kralı bile onu herhangi bir şekilde kızdırırsa işini bitireceğini biliyordur."

Raiden alaycı bir kızgınlıkla gözlerini kısarken ben gülüyorum. "Kız kardeşimin mutluluğunu önemsemek yanlış mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Ve sizi takdir ediyorum. İkinize de," diye ekliyorum. "Ama yarın büyük bir gün olacak ve biraz uyumak istiyorum." Edmynd'e bakıyorum. "Düğün ve resepsiyon için her şey hazır mı?"

"Evet."

"Güzel." İkisine de sarılıyorum. "O zaman sabah görüşürüz."

Bununla birlikte, koridordan aile kanadına doğru ilerliyorum. Inara'yla konuşmak isterdim ama geç oldu ve o ve Varys muhtemelen çoktan uyumuşlardır.

Odama doğru yol alırken Kyven'ı düşünüyorum. Tüm düşünceli yoğunluğuna rağmen, ondan etkilendiğimi inkar edemem. Ama bu beni endişelendiriyor.

Ben de. İttifakımızın yalnızca evlilik yoluyla mühürlenebileceği konusunda çok ısrarcıydı. Bunun arkasındaki mantığı anlıyor olsam da, sakladığı bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Neden böyle hissettiğimi açıklayamam; sadece böyle hissettiğimi biliyorum. Ve içgüdülerime güvenmeyi uzun zaman önce öğrendim.

Joren'de de benzer bir şey hissettim. Sanki benden sakladığı bir parçası varmış gibi. Ama ben bir aptaldım. Zihnimdeki uyarıları görmezden geldim ve kalbimin kararlarımı hükmetmesine izin verdim.

Bana sonsuz bağlılık sözü verdi ve kısa bir süre sonra sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi gitti.

Fae'lerin yalan söyleyemediği iyi bilinir. İki şartımı sunduğumda Kyven bana söz verdi, ama onun halkının kendi çıkarlarına hizmet etmek için kelimeleri çevirmekte ve cümleleri eğip bükmekte usta olduğu söylenir. Yemininde bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğimden endişeleniyorum. Bana verdiği sözleri tutmamak için bir yol.

Daha önce kalbim hiç incinmemiş olsaydı belki bu kadar temkinli olmazdım ama geçmişini değiştiremem. Sadece ilerleyebilir ve geleceğe bakabilirim. Ayrıca, reddedilme acısı çeken ilk kadın ben değilim ve sonuncu da olmayacağım.

Joren ile yaşadığım deneyimin hayatımı mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. O benim sevgimi hak etmedi ve onun zihnimde ya da kalbimde daha fazla yer kaplamasına izin vermeyeceğim. Ben güçlüyüm ve geçmişin beni sakat bırakmasına izin vermeyeceğim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

KYVEN

LOrd Torien önümdeki masanın üzerinde duran antlaşma parşömenini açıyor ve son satıra işaret ediyor. "Buradaki her şey *onların* yararına, bizim *değil*" diyor. "Bu ittifaktan ne kazanacağız ki

gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Anlora ve Florin arasında barış," diye cevap veriyorum. "Ve bir kraliçe."

"Bir insan kraliçe," diye mırıldandı Torien. "Korkarım halk onu kabul etmeyecek, Kralım."

"O benim eşim olacak. Olmak zorundalar."

"Siz doğrudan Kraliçe Ilyra'nın soyundan geliyorsunuz," diye belirtiyor. "Bir Fae eşini -asillerden birini- gerçek eşin olarak alma seçeneğini tekrar düşünmelisin. Halkın kutsayacağı birini."

"Dur tahmin edeyim." Kaşlarımı çatıyorum. "Kızın gibi birini mi kastediyorsun? -Leydi Amalthea?"

Bu Torien'in kızını bana ilk dayatışı değil. Anlora'daki en eski soylu ailelerden biridir ve her zaman tahtta kendi kanından birini görmek için hırsları olmuştur.

Aren'e bilmiş bir bakış attım. Lord Torien'den hiç hoşlanmamıştı ve erkeğin beni Prenses Grayce'i eşim olarak almaktan vazgeçirmeye çalışacağı konusunda uyarmıştı. Her zamanki gibi içgüdüleri doğrudu, bu kadar mükemmel bir kişisel koruma olmasının nedenlerinden biri de buydu.

"Ben sadece öneride bulunuyorum, Kralım." Torien alçak sesle eğilir. "Kraliyet soyunu insan kanıyla bulandırmak utanç olur."

"Yeter!" Şak diye söyledim ve yüzündeki tüm renk uçup gitti. "Nişanlım hakkında nasıl konuştuğunuza dikkat edin Lord Torien. Kimsenin müstakbel kraliçemi aşağılamasına müsamaha göstermeyeceğim."

Titreyerek daha da alçak sesle eğilir. "Elbette, Kralım. Saygısızlık etmek istemedim."

"Bunun bir daha olmamasını sağla." Feveran ediyorum.

"Bağışlayın beni Kralım, ama bu rolde hâlâ yenisiniz," diyerek bana taht için asla yaratılmadığımı bir kez daha hatırlatıyor. Halkımızı yöneten ben değil, ağabeyim Lyrian olmalıydı. Keskin yeşil gözleri tekrar aşağıya inmeden önce kısa bir süre benimkilere dikiliyor. "Hayatımı kraliyet ailesine adadım. Senin ve senden önce babanın danışmanı olarak, buraya sadece kraliyete danışmanlık yapmak için geldim."

"Bırak beni." Emrediyorum. "Bu gece yeterince *nasihat* dinledim."

Sümüklü bir solucan gibi kapıdan sıvışırken ellerimi iki yanımda yumruk haline getiriyorum. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek içimde dönen öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum. "Haklıydın," diyorum Aren'e. "Şimdi bile hala kızını tahta oturtmaya çalışacak."

Aren kapıya yaslanırken kollarını göğsünde kavuşturarak, "İnatçı değilse bir hiçtir," dedi. "Ama bir konuda haklı."

"Bu da ne?" Ben soruyorum.

"Halkımız uzun zamandır düşman ve inanıyorum ki bir insanı kraliçeleri olarak kabul etmekte zorlanacak pek çok kişi olacaktır." Gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Anlora'da yaşayan tek insan olacak ve halkının herhangi bir büyüğü yok, bu da onu kendisine zarar vermek isteyenler için kolay bir hedef haline getirecek. Mümkün olan en kısa sürede bir kraliçe muhafızı oluşturulmasını öneriyorum."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Grayce'in herhangi bir tehlike altında olduğunu düşünmek beni endişelendiriyor, özellikle de kendi halkımın ellerinde.

"Birbirimize karşı her zaman dürüst olduk," diyor biraz tereddütle. "Şu anda özgürce konuşmak için izin istiyorum."

"Ne oldu?" Kaşlarımı çattım. "Söyle bana."

"Gerçek eşin olarak sana herkesten daha yakın olacak." Mavi gözleri benimkileri arıyor. "Ona güveniyor musun?"

Endişesini anlıyorum ama korkuları yersiz. "O bir prenses, suikastçı değil."

"Herkes öldürebilir," diyor karanlık bir sesle. "Babası annesinin ölümünden birinin sorumlu olduğunu düşünüyordu. Ya bu intikam için hazırlanmış bir tuzaksa?"

"Ona güveniyorum," diyerek endişelerini gidermeye çalışıyorum. "Bana zarar vermeyecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu tanıyorum," diye cevap veriyorum, çok fazla şey anlattığım için içten içe kendime lanet ederek. Aren sırrımı bilmiyor. Varys biliyor ama hiçbir şey söylememek için büyüyle bağlanmış durumda ve ben de başka kimseye söyleme riskine girmeyeceğim. En iyi arkadaşım ve özel korumam bile.

Kaşları derin bir şekilde çatılır. "Ama daha yeni tanıştınız."

"Bana karşı kötü bir niyeti olsaydı, eline dokunduğumda bunu hissederdim," diye açıklıyorum.

Cevabımdan tatmin olmuş gibi görünerek başını sallamadan önce gözleri hafifçe açılıyor.

Benim türümden sadece birkaç kişi dokunarak birini okuma yeteneğine sahiptir. Ben de onlardan biriyim. Bu yüzden pek çok kişi benden korktu. Yapabildiklerimi öğrendiklerinde kendi ailem bile korktu.

Bu yetenek, insanların halkım hakkında sahip olduğu bazı söylentilerin doğmasına neden oldu. Sadece gözlerine bakarak zihinlerini okuyabildiğimize ve onları büyüleyebildiğimize inanıyorlardı ki bu da en az Fae'lerin yalan söyleyemediği efsanesi kadar saçmaydı.

Halkım arasında başka bir Fae'nin iznini almadan onu okumak suçtur, bu yüzden kendimle diğerleri arasında her zaman zihinsel bir kalkan oluşturmak üzere eğitildim. Grayce insan olduğu için, bu yasa teknik olarak onun için geçerli değil, ama onun rızası olmadan asla zihnini aramam. Ama Aren'e bunu şimdi söylüyorum ki gelecekteki kraliçeme olan güvenimi sorgulamasın.

"Geç oldu," diye mırıldandım. "Sabah görüşürüz."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa yan tarafta olacağım," diyor ve odadan çıkmadan önce selam veriyor.

Gece çöktü ama ben uyuyamayacak kadar endişeliyim. Tunik cebimden mendili çıkarıp burnuma götürüyorum ve eşimin hafif kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

Joren kılığındayken bana verdiği bir hediye idi. İpekli kumaşı incelerken bir özlem acısı göğsüme saplanıyor. Kenarları boyunca minik mor çiçeklerle kaplı, kıvrımlı sarmaşıklarla işlemişti. O zamandan beri yanımda taşıyorum. Ayrı kaldığımız süre boyunca onunla tek bağlantım buydu.

Onu ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Babam Florin'le barışı sağlamak için beni onun küçük kız kardeşi Inara'yla evlendirmeyi önermişti. Ben ikinci oğluydum ve babam onun erkek kardeşinin -Kral Edmynd- taht için sırada olan Grayce'den ziyade bir ittifak için onunla evlenmeye daha yatkın olacağını düşünmüştü.

İnsan gibi görünmek için bir büyü kullanarak Florin'e geldiğimde Inara'yı gördüm; babamın beni takas etmeye çalışacağı kadını merak ediyordum ama onun yerine Grayce'i gördüm.

Anında onun benim A'lyra'm olduğunu anladım. Başkalarının kadersel bağın çekim gücünü anlattığını duymuştum ama bunun ne kadar her şeyi tüketebileceğini hiç fark etmemiştim.

Her hareketini izledim ve onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. En sevdiği renk mor ve güller en sevdiği çiçekler. Derin düşüncelere daldığı zaman alt dudağını çiğner. Meraklı bir zihni var ve saray kütüphanesinde çeşitli dilleri ve kültürleri araştırarak uzun saatler geçiriyor. Aşk romanları okumayı sever, ancak kardeşi Raiden tarafından alay konusu olmamak için onları yatağının altına saklar.

Sık sık onun umutsuz bir romantik olduğuyla ilgili şakalar yapıyor ama ben onun bilmediği bir şey biliyorum. O da öyle. Raiden da onun kadar çok roman okuyor ama böyle şeylerle dalga geçtiği için kimse bunu bilmez.

Grayce uyuyamadığında, ki bu çoğu gece oluyor, balkonunun asma kafesinden aşağıya, aşağıdaki saray bahçelerine tırmanıyor. En sevdiği yer, güneydoğu köşesi boyunca uzanan gül ağaçlarıyla kaplı duvar.

Kalıplarını öğrenmek için onu günlerce izlediğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Bir kez öğrendikten sonra, kendimi onun yoluna koymaya özen gösterdim ve bunu tesadüften öte bir şeymiş gibi gösterdim. Kendimi onun en sevdiği bitkilerle ilgilenen basit bir saray bahçıvanı olarak gösterdim. Sevdiğini bildiğim bir aşk romanının bir kopyasını yanlışlıkla düşürdüğümünden emin oldum.

Doğrusu, *Kraliçe'nin Şövalyesi*'nden keyif aldım. Bu kitap beni kendi kütüphanemde bu tür başka romanlar aramaya yöneltti. Elbette her okuduğumda kendimi ve onu hikayenin ana karakterleri olarak hayal ediyorum.

Birçok gece gizlice balkon penceresine girip onu uyurken izledim. Kendimi tüm bunların zararsız olduğuna ikna ettim çünkü ona hiç dokunmadım, ama gerçekte, çok ileri gitmesine izin verdim ve şimdi... her şey onu kollarıma almak, ona kim olduğumu söylemek ve tanıştığımızdan beri yapmayı arzuladığım gibi onu öpmek istiyor, ama yapamıyorum. Bunu yapmak için her şeyi kaybetmeyi göze almalıyım.

Konuşmamızın üzerinden sadece birkaç saat geçti ama onu tekrar görmeyi arzuluyorum. Eğer normal gece rutinini bozmadıysa, muhtemelen şu anda odasındadır. Her akşam iki çikolatalı bisküvi ile bir fincan lavanta çayı içer, bazen de özellikle uzun bir gün geçirmişse üç tane.

Ağır bir iç çekişle balkona çıkıyorum ve sarayın bahçelerine bakıyorum. Düzgünce budanmış çalılar ve mükemmel bir şekilde hizalanmış çiçek sıralarıyla, her şey çok düzenli ve... biraz garip. Sanki doğal olarak gelişmelerine izin verilmemiş de belli bir şekilde büyümeye zorlanmışlar gibi. Fae alemindeki kendi evimin vahşi, evcilleşmemiş güzelliğine hiç benzemiyor.

Grayce ile bu alanda çok zaman geçirdim ve onun buradan ne kadar hoşlandığını biliyorum. Özellikle de arka kapının yanındaki gül ağaçlarıyla kaplı duvarı. Burası onunla sık sık buluştuğum yerd.

Joren'in onunla buluştuğu yeri kendime acı bir şekilde hatırlatıyorum.

Bir keresinde, Yüce Elflerin sarayının bahçelerinin duyduğu kadar güzel olup olmadığını merak ettiğinden bahsetmişti.

Onları gördüm ve etkileyici olsalar da krallığımdakilerin yanında sönük kalıyorlar. Umuyorum ki sarayının bahçelerini de en az bunları sevdiği kadar sevecektir.

Grayce'e ait olan balkonu arıyorum. Hava karanlık ama halkımın keskin bir gece görüşü var. Yarım ayın ışığı çok net görebilmem için yeterli aydınlatmayı sağlıyor. Dışarı adımını kalbim tekliyor ve duruyor.

Bahçelere bakarken serin esinti uzun, kestane rengi saçlarını karıştırıyor. Üzerinde sadece pijaması varken, omuzlarına ağır bir pelerin sarışını izliyorum. Balkonundan sarkan sarmaşıklardan aşağı inişini izlerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Hareketleri zarif ve ben onun cüretkârlığı ve gizliliği karşısında büyüleniyorum.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama onu takip etme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Dikkatli bir şekilde kendi balkonumun kenarından aşağıya iniyor, kanatlarını uzatarak sessizce aşağıdaki toprağa süzülüyorum. Sessizce gölgelerin arasından ilerliyorum, saray bahçelerinde onun peşinden gidiyorum, adımları hafif ve emin.

Çitlerin arasından arka taraftaki duvara doğru kayarken yarım ay, yüz hatlarına gümüş bir ışık düşürüyor. Onun güzelliği ve ruhu beni tamamen ve bütünüyle büyülüyor ve beni başka biri sandığı zamanlarda burada gizlice buluştuğumuz geceleri hatırladıkça içimi yoğun bir özlem dolduruyor.

Burada olmamam ve onu varlığımdan haberdar etmemem gerektiğini biliyorum ama cazibesinin çekimine karşı koyamıyorum.

Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde, metanetli görünmeye çalışmasına rağmen gözlerindeki endişe kolayca okunabiliyordu. Ona göre ben göreceli bir yabancıyım ve onun içini rahatlatmaktan başka bir şey istemiyorum. Ona iyi bir erkek olduğumu, onun olmaya layık olduğumu göstermek.

Tek istediğim onunla konuşmak ve benden korkmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığı konusunda onu rahatlatmak. Onun ihtiyaçlarını her zaman kendiminkilerden üstün tutacağım. Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırıyorum ve onu takip ediyorum; nasıl yaklaşacağıma karar vermeye çalışırken kalbim beklentiyle çarpıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Geç oldu ama uyuyamıyorum. Aşınmış bahçe yollarından birinde arka duvara doğru ilerlerken sis ayak bileklerimin ve ayaklarımın etrafında dönüyor. Kış yaklaşırken güller uykuya daldı ama Dalları hala yeşil ve yapraklarla kaplı.

Burası her zaman kaçmak için en sevdiğim yer olmuştur. Görünmeyecek kadar uzakta ve kaleye giden ana yolların hiçbirinde olmadığı için çok huzurlu.

Yarın, Kral Kyven ile evlenerek iki krallığımız arasındaki ittifakı mühürleyeceğim. Bunun doğru bir karar olduğunu bilsem de, müstakbel kocam hakkında daha fazla şey bilmeyi dilemekten alamıyorum.

Müzakereler sırasındaki soğuk ve hesapçı tavrı biraz göz korkutucuydu. Yine de bana doğrudan hitap ettiğinde ifadesi yumuşadı. Sadece söyleyeceklerimi dinlemekle kalmayıp düşüncelerimi önemsemesi hoşuma gitti. Belki de bunlar onun en azından ben konuştuğumda beni dinleyen bir ortak olacağının işaretleridir.

Bunları düşünürken çimlere uzanıp yıldızları seyrediyorum. Son birkaç haftadır neredeyse aralıksız yağan yağmurlar nedeniyle toprak altımda yumuşak ve süngerimsi.

Mantıklı bir bakış açısıyla, Kyven'le evlenmenin sadece krallığımız için değil, ailem için de yapılacak en doğru şey olduğunu anlıyorum. Fae'lerle bir ittifak, iki halk arasında daha fazla kan dökülmemesi ve aynı zamanda Büyücüler Tarikatı'nın diğer istila girişimlerine karşı daha fazla koruma anlamına gelecektir.

Bunu bildiğim halde, doğru yolda olduğuma dair bir tür onay dilemekten kendimi alamıyorum. Tanrılara sessiz bir dua göndererek bir işaret istiyorum. Kyven'le evlenme kararımın doğru olduğunu doğrulayacak bir şey, herhangi bir şey. Derin bir iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

"Grayce?" bir erkek sesi yumuşak bir şekilde konuşuyor ve gözlerim hızla açılıyor. Bakışlarım başımda dikilen, yüz hatlarına endişeyle kazınmış Kyven'e takılınca keskin bir nefes alıyorum. "İyi misin?"

Sarsılarak oturmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Burada ne yapıyorsun?" "Ben... uyuyamadım," diyor.

Cevabına şaşırarak ona göz kırpyorum. "Ben de yapamadım." Ayağa kalkmaya başlıyorum ama o yanıma oturunca ellerimin üzerine çöküyorum.

"Burası oldukça güzel," diye düşünüyor, yukarı bakarak. "Açık gökyüzü, yarı dolunay ve bir yıldız örtüsü."

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Bir an onu inceledim. Başını gökyüzüne doğru kaldırmış, kanatları sırtında gevşemiş, yüzünde düşünceli ve dalgın bir ifade var. Sanki tek derdi yıldızları saymak ve tepesindeki ayı incelemekmiş gibi. Sanki ikimizin ve krallığımızın hayatını etkileyecek önemli bir karar başımızın üzerinde belirmiyormuş gibi.

"Normalde uyumakta zorlanır mısın?" diye soruyor, bakışları hâlâ gökyüzünde sabit.

"Sadece bir konuda endişelendiğimde," diye gönülsüzce itiraf ediyorum.

"Ben de." İç geçiriyor ve sonra bana dönerek kaşlarını çatıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Ne tür bir oyun oynuyor? Eminim, neden endişelendiğimi biliyordur.

Tereddüt ettiğimde, "Önce ben girsem nasıl olur?"

diye soruyor. Başımı sallamadan önce bir an onu inceliyorum.

"Bir prensese evlenme teklif ettim ve o da kabul etti. Ama sabah cevabını değiştirebilir endişesiyle uyuyamıyorum." "Ve bir kraldan teklif aldığınıza dair söylentiler duydum." diye eklerken dudaklarında muzip bir gülümseme belirliyor.

İlk baştaki korkuma rağmen, onun sinsî esprisi karşısında ağzımın hafifçe sırtmasına engel olamıyorum. "Herhangi bir kral değil," diye hafifçe takılıyorum. "Bir Fae kralı."

"Ah." Menekşe gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir eğlenceyle parlıyor. "Fae erkeklerinin çok yakışıklı olduğunu duymuştum." Sırıttıyor. "Özellikle de kralları. Çok zeki ve cesur biri... keskin bir zekâsı da var."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve o da elini göğsüne götürerek şaşırılmış gibi yapıyor. "Katılmıyor musun?"

Alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Onun çok kibirli ve gururlu olduğunu söylemeyi unuttun."

Gülüyor - kalbimi pır pır ettiren zengin, yuvarlanan bir ses. Yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümseme yayıyor. "Senin şu Fae Kralı'nın sesi tam bir kaleci gibi geliyor."

Gözlerimi kısarak onu delici bir bakışla inceliyormuş gibi yapıyorum, bir yandan da gülümsemekle tehdit ediyorum. "Belki de."

Muhteşem bir sırıtış dudaklarını geriyor.

Şakalaşmamızın hafifliğine rağmen, kendimi ona karşı doğrudan olmak zorunda hissediyorum. Ben her zaman olaylarla doğrudan yüzleşen biri oldum, insanların birbirleriyle oynadıkları, birinin diğerinin ne istediğini üstü örtülü konuşmalarla tahmin etmek zorunda kaldığı ince oyunlardan asla hoşlanmadım. Eğer birlikte olacaksak, aramızda dürüstlük olmalı. Ona gerçeği söylerken kendimi çelikleştiriyorum. "Evlenecek olmamız ve seni çok az tanımam beni endişelendiriyor Kyven."

Yüz ifadesi ağırlaşıyor. "Ne bilmek istiyorsun? Bana ne istersen sor, cevaplayayım."

Fae'lerin yalan söyleyemediği iyi bilinir. Bir gerçeğin etrafında konuşabilirler, ancak bir kraliyet sarayında büyüdüğüm için bu tür şeyleri kolayca tespit edebilirim. Her türlü soruma cevap vermeyi teklif etti ve ben de kabul etmeye karar verdim. Ne de olsa bu büyük bir karar ve ne kadar çok bilgiye sahip olursam o kadar iyi. "Size gerçekten bir şey sorabilir miyim?"

Dudaklarında bir gülümseme

belirir. "Evet." "Neden ben?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden sen değil?"

Oyun oynamak istemiyorum. "Bana açıkça cevap verin, lütfen."

"Elbette." Keskin bakışları benimkileri kavıyor. "Evliliğimiz krallıklarımız arasındaki ittifakı herhangi bir imzalı parşömenin yapabileceğinden daha iyi pekiştirecektir. Bu, halkım için potansiyel bir düşmanın eksilmesi ve Büyücüler ile Wraithlere karşı savaşımızda bir müttefik anlamına gelir."

Başımı salladım. "Bunun arkasındaki politikayı anlıyorum ama benim istediğim bu değil."

"O zaman... ne?" diye soruyor, beni merakla inceleyerek.

"Eğer kendi türünün dışından biriyle evleneceksen, neden bir Kara Elf ya da Yüksek Elf olmasın? Onların da senin türün gibi büyüğü var. Elbette insanlardan daha iyi müttefik olurlar."

Kaşlarını kaldırarak eğiliyor. "Bana nazikçe başka birini bulmamı mı söylüyorsun?"

"Hayır," diye inkar ediyorum. "Sadece... insanların büyüğü olmaması bir yana, senin insanların benimkini basit bulduğunu duymuştum hep." Ellerime bakıyorum. "Doğrusu, sizin türünüz çok yakışıklı ve güzel ve ben-"

"Beni yakışıklı mı buluyorsun?" Muhteşem bir sırıtışla göz kırpmıyor.

"Ben-hayır." Yüzü düştü. "Yani... evet." Ben kelimelerimin arasında bocalarken o tekrar gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Çenesini eğiyor. "Türünüzün geri kalanı hakkında konuşamam. Ama siz, Prenses Grayce, sadeliğin tam tersisiniz."

Utanc yanaklarımı ısıtıyor, ama boğazımı temizliyorum, cevaplanmasını istediğim soruları sormak için cesaretimi toplarken boğazımı geri itiyorum. "Evliliğimiz sadece görünüşte mi olacak, bir ittifak uğruna mı? Yoksa beni gerçek karın olarak kabul edecek misin?"

"Sen her yönden benim gerçek eşim olacaksın Grayce," diye cevaplıyor ciddiyetle. "Eşim, kraliçem ve yavrularımın annesi."

Buna tereddüt etmeden cevap vermesine şaşırdım. Ama emin olmak için sormam gereken bir şey daha var. "Peki ya hiç yavru alamazsak?" Onun kullandığı terimi kullanarak soruyorum. Ne de olsa o bir Fae ve ben bir insanım, bu yüzden çocuk sahibi olmamız mümkün olmayabilir.

"Bir ailem olsun isterim ama eğer birlikteliğimizden çocuk çıkmazsa, tacı devredebileceğim küçük bir kız kardeşim var," diye yanıtlıyor. "Onun çocukları da kraliyet soyunu devam ettirir."

Buna şaşırdım. Çoğu yüksek lord, özellikle de krallar, her şeyden önce varis ister. Ama bunu düşünürken, çirkin bir gerçek başını kaldırıyor. Lordların uğruna öldüreceği ve savaşacağı başka bir şey daha var. Güç. Acaba Kyven yeteneklerimi biliyor mu? Öngörü yeteneği. Annemden bana miras kalan bir lanet.

Kyven, Kara Elf Kralı Varys ile arkadaş. Kız kardeşim Inara'da da bu yetenek var ve yeni kocasına benim de böyle bir yeteneğim olduğunu söyledi mi bilmiyorum. Söylediyse, Varys Kyven'e söyledi mi?

Yanlış ellerde lanetim bir silaha dönüşebilir. Beni gerçekten bu yüzden mi istiyor?

Fae yalan söyleyemez, bu yüzden ona gerçeği soracağım. "Kız kardeşimin lanetini biliyor musun?"

"Lanet mi?" Cevap vermeden önce bir an bana baktı. "Görülerinden bahsediyorsan, Varys bana onlardan bahsetti. Gerçi bazıları bu yeteneğin nadir bir yetenek olduğunu düşünür."

Belki bazıları böyle düşünebilir, ama ben değil. Bu sadece bir yük oldu. "Bende de olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, yapmadı."

"Artık bildiğinize göre, benim... yeteneğimi düşmanlarınıza karşı kullanır mısınız?"

Kaşları derin bir şekilde çatılır. "Eğer benim kraliçem olsaydın, onlar *bizim* düşmanımız olurdu," diyor sertçe. "Ama hayır, eğer istemezsen seni asla yeteneğini kullanmaya zorlamam."

"Bu bir hediye sayılmaz." Bakışlarımı indirerek ellerimi kucığımda birleştiriyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu zaten istediğim zaman çağırabileceğim bir şey değil. Sadece bazen rüya gördüğümde oluyor. Büyü daha yeni yeni

Florin'de kabul gördü, artık büyücüler kontrolü ellerinde tutmuyorlar. Ve benim görülerim hala pek çok insanın korktuğu bir şey."

"Bu yüzden tehlikede miydin?" diye soruyor.

Gözlerim onunkilere dikildi. Düşmanımız olmadan önce, Büyücüler Tarikatı sadece Florin'in değil, diğer birkaç insan krallığının da koruyucusuydu. Karanlık güçlerini Fae'lerin, Elflerin ve Diğer Dünya varlıklarının topraklarımızda büyülerini kullanmalarını engellemek için kullandılar. Ancak yasalarına göre, en ufak bir büyü belirtisine sahip olduğu tespit edilen her insan öldürülürdü.

"Evet. Yüce Büyücü Ylari sırrımızı biliyordu. Bunu kendi halkından saklamamıza yardım etti. Eğer Büyücüler Tarikatı bunu öğrenmiş olsaydı, kız kardeşimle birlikte beni de idam ederlerdi." Sertçe yutkunuyorum. "Ve eğer Florin'i yenmeyi ve bizi kendi yasaları altına geri getirmeyi başarırlarsa ben de öyle olacağım."

"Böyle bir şey , " diyor kesin bir dille.

"Nereden biliyorsun?"

"Tarikat güçlü ama hem halkıma hem de Kara Elflere karşı duracak kadar güçlü değil. Ve ittifakımız, eğer tekrar istila edecek olurlarsa Florin'in yardımına koşacağımız anlamına gelir."

Gerekçeleri sağlam ama benim hala daha çok sorum var. Ve yalan söyleyemeyeceği için, onları açıkça soracağım ki çıplak gerçeği öğrenebileyim. "Bana eşitinizmişim gibi davranacağınıza yemin ettiniz ama Fae yasalarına göre bir kadın kocasının malı sayılır mı?"

"Mülkiyet?" Başını geriye atıyor. "İnsan erkekleri eşlerini böyle mi görüyor?"

"Bazıları eşlerine böyle davranıyor," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Özellikle de bir anlaşmanın parçası olarak edinilenlere."

Menekşe rengi gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Bunu sana asla yapmayacağıma dair sana en içten yeminimi ediyorum Grayce."

"Senin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet." Bana tereddütlü bir bakış attı. "Başkaları tarafından korkulmanın ne demek olduğunu anlıyorum. Türüm arasında dokunma eylemi yoluyla birinin zihnini okuma yeteneğine sahip az sayıdaki kişiden biriyim."

Ağzım açık kaldı.

"Bağışlayın beni. Bundan daha önce bahsetmeliydim." Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor. "Yeteneğimi saklamaya o kadar alıştım ki. Yıllardır kullanmadım," diye ekliyor. "İzinleri olmadan bir başkasının zihnine girmek Fae yasalarına aykırı. Bana bir bariyer oluşturmam öğretildi -düşüncelerin veya duyguların dokunma yoluyla aktarılmasını önlemek için bir tür kalkan. Ve ben de kalkanlarımı hep yukarıda tutmaya özen gösterdim. Bunun bir sorun olacağını hiç düşünmemiştim."

"Uyurken kalkanlarınızı koruyabiliyor musunuz?"

"Sanırım öyle, ama emin değilim" diye cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyor.

Düşünerek alt dudağımı ısıırıyorum. "Sanırım geceleri uyurken aramıza birkaç yastık koyabiliriz."

Başını geriye atıyor. "Benim odamda mı uyuyacaksın?"

"Biz karı koca olacağız, Kyven." Ona kuşkulu bir bakış attım. "Başka nerede uyuyabilirim ki?"

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Çoğu Fae çiftinin ayrı odaları vardır. Sadece çiftleşme eylemi için bir yatağı paylaşırlar, onun dışında-"

Ben şaşkınlıkla ona bakarken Kyven konuşmayı kesiyor. Başını bir yana eğdi. "İnsanlar arasında böyle yapılmıyor mu?"

"Çoğu evli çift aynı yatağı paylaşır," diyorum ona. "Benim ailem paylaşırdı. En azından... babamın sadakatsizliğine kadar. Ondan sonra annem kendi odasını tuttu."

"O zaman bu onun cezasıydı," diye mırıldandı. "Annen ondan uzakta uyuyor."

"Evet, ama bundan daha fazlası da vardı. Güven kırılmasıydı." Annem babamı hâlâ seviyordu ama bu mesafeli bir sevgiydi. Kalbini daha fazla acıdan korumak için yumuşatılmış bir sevgiydi.

"Benimle bağ kurma konusunda fikrini değiştirdiyse anlarım," diyor sesi tereddütlü. "Benim yeteneğim... ne kadar uğraşırsam uğraşayım tedavisini bulamadığım bir lanet."

Bir lanet. Sözleri derinlerde yankılanıyor. İmgelemelerim hakkında hep böyle düşünmemiş miydim? Belki de düşündüğümde daha fazla ortak noktamız vardır.

Kendi lanetim yüzünden hayatım boyunca peşimi bırakmayan tüm korku ve belirsizlik zihnimde ön plana çıkıyor. Sertçe yutkunarak bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Böyle bir sırla yaşamamanın ne demek olduğunu anlıyorum Kyven," diye fısıldıyorum. "Kendi halkın arasında bile bir yabancı olarak görülmenin ne demek olduğunu biliyorum."

"Sana daha önce söylemeliydim." Menekşe rengi gözleri benimkileri arıyor. "Ve bunun için gerçekten üzgünüm Grayce. Beni affedebilir misin?"

Benden bir şeyler sakladığı için af diliyor. Ama aynı şeyi ben de ona yapmadım mı? Eğer Kyven yanlışlıkla zihnimle bağlantı kurarsa, geçmişimi öğrenebilir. Bunu önce ona anlatmayı tercih ederim. Ağır ağır iç çekerek çenemi sıktım. Joren'den bir daha hiç kimseye bahsetmek istememiştim. Ama şimdi, öyle görünüyor ki konuşmak zorundayım.

"Sana söylemem gereken bir şey var Kyven. Benim-" Duraksıyorum, nasıl başlayacağımdan emin değilim, evleneceğim kişiye başka bir erkekten bahsetmenin akıllıca olup olmadığını merak ediyorum.

Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Ne oldu?"

Joren'e aşık olduğumu sanıyordum ve aramızda hiçbir şey olmamasına rağmen Kyven'in bunu nasıl karşılayacağından emin değilim. Ama aramızda sır istemiyorum. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Çelik gibi bir nefes çekiyorum. "Senden önce biriyle ilişkim vardı."

Gözleri hafifçe açılıyor, şoktan mı yoksa kızgınlıktan mı bilemiyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

KYVEN

W

orry derinlerde kıvrılıyor. Joren'den bahsettiğine eminim. Ona gerçeği söylemeyi çok istiyorum ama tanrıların rehberliğini görmezden gelmenin tehlikelerini de biliyorum.

"Adı Joren'di." Sesi titriyor. "Aramızda hiçbir şey olmadı. Aslında, hiç dokunmadık. Sadece konuştuk. Ama ben-" sesi takılıyor. "Ona karşı güçlü hislerim vardı." Başını iki yana sallıyor. "Bir parçam onu sevmiş olabileceğimi bile düşünüyor, ama bunu karşılaştırabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden emin değilim."

Suçluluk ve üzüntü içimde derinlere doğru yayılıyor. Onun acısına neden olduğumu bilmek neredeyse dayanabileceğimden daha fazla.

Gözyaşlarını geri kırparken üzüntü yüz ifadesini bozuyor. "Emin olduğum tek şey onun bu duygulara karşılık vermediği."

Kalbim durdu. Hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı. "Buna neden inanıyorsun?"

Elbette, onun benim her şeyim olduğunu biliyordu. *Onun* için, acı acı düşünüyorum. "Çünkü beni terk etti." Çenesini sıkıyor. "Bir sebep göstermedi
ya da kaybolmadan önce herhangi bir uyarı."

Onu incittim. Hem de derinden. Sanki benim için bir hiçmiş gibi bir kenara atıldığına inanmasından nefret ediyorum. "Belki de başka seçeneği yoktu," diye teklif ediyorum. "Belki de bir şey oldu."

Kaşları derin bir şekilde çatılıyor. "Evleneceğin kadına karşı başka bir erkeği mi savunacaksın?"

Öne uzanıp yanağını hafifçe okşuyorum, gözlerindeki hüznün ruhumu ikiye bölmekle tehdit ediyor. "Geçmişin seni bu kadar incittiğini görmek istemezdim."

Grayce konuşmadan önce bir an beni inceliyor. "Üzgün değil misin?"

"Sadece yaralandığın için," diye cevap veriyorum. "Benim tek endişem bu."

Ağzında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ama bakışlarını indirince gülümsemesi kayboluyor. "Size bir şey daha itiraf etmeliyim ama korkuyorum."

Ne olabileceğini merak ederek kendimi destekliyorum; evliliğimiz hakkındaki fikrini değiştirmiş olabileceğinden endişeleniyorum. "Ne oldu?"

"Ben bu kadar çabuk güvenen biri değilim, Kyven. Yine de kendimi şimdiden sana güvenirken buluyorum." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Devam ediyor. "Bir gülümseme ya da birkaç nazik sözle beni bu kadar kolay etkisiz hale getirmen beni endişelendiriyor." Sertçe yutkunuyor. "Joren'e güvendim ve o-"

"Sana zarar verdi." Kelimeler dilimde acı bir asit gibi. Elini tutuyorum, bir çeşit teselli sunmak istiyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Gerçekten, Grayce."

Gözleri sanki söylediklerime inanamıyormuş gibi benimkilere kayıyor. Keşke kalbimde taşıdığım suçluluğu bilseydi. Onu bu şekilde incittiğim için nefret ediyorum ve elimden gelse her şeyi geri alırdım. Ama yapamam.

"Annem her zaman hayatınıza giren insanların ya bir lütuf ya da bir ders olduğunu söylerdi." Derin bir nefes alıp çenesini yukarı kaldırıyor. "Ben bunu acı bir ders olarak kabul ettim ve yoluma devam ettim."

Onu asla incitmeyeceğime dair söz vermek istiyorum ama yalanlarımı görmezden gelemem. Onun yerine elimden geleni yapacağım. Yanağını avuçlayıp, ısıltılı gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Benimle evlenirsen, seni asla terk etmeyeceğime yemin ederim Grayce."

"Bana bir Fae pazarlığı mı teklif ediyorsun?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

Değildim, ama eğer istediği buysa, söz veriyorum. Ben tamamen ve tamamen onunum, ama o henüz bunu bilmiyor. Bu nedenle kendimi tamamen ona adamakta bir sakınca görmüyorum. "Eğer öyleysen bunu kabul edecek misin?"

Elini bana doğru uzatıyor ve bakışlarım dudaklarının pelüş yayına düşüyor. "Fae pazarlıkları el sıkışarak yapılmaz, bir öpücükle mühürlenir."

Yanaklarında ve burnunun kenarında kıpkırmızı bir kızarıklık beliriyor ve cildindeki küçük pigmentli lekeleri öne çıkarıyor. Yutkunuyorum

Bana yaklařtıķa sertleşiyor. Kaē kez onun dudaklarının tadını hayal ettim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

GRAYCE

M Kyven bir kolunu belime dolayıp beni kendine çekerken kalbim küt küt atıyor. Avuçlarımı göğsüne dayıyorum, tuniğinin altındaki sert kas tabakasının farkındayım. O da avuçlarımı

diğer eliyle yanağımı okşadı. "Bunu istediğine emin misin?"

Menekşe rengi gözleri benimkilerin derinliklerine bakarken ne kadar çok şey anladığıma şaşıyorum ve başımı sallıyorum.

Erkeksi taze yağmur ve orman kokusu etrafımızdaki havayı dolduruyor. Eli başımın arkasına kayıyor ve parmakları saçlarımın arasından geçerek eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Yumuşak bir iç çekiyorum ve onun karşısında eriyorum. Daha önce hiç öpülmemiştim. Ağzı yumuşak ve sıcak ve dili benimkine hafifçe vurduğunda, içimde bir arzu kıvılcımı tutuşuyor, izin verirsem beni tüketmeye hazır.

Kalbim küt küt atıyor ve ellerimi tuniğinin içine sokup ona tutunuyorum.

Sonunda uzaklaştığında nefesim kesiliyor ve hafifçe başım dönüyor. Yavaşça alnını alnıma koyuyor, menekşe rengi gözleri benimkileri delip geçiyor. Sadece öpücüğüne verdiğim tepkiye değil, bakışlarında kendimi bu kadar kolay kaybedebildiğime de şaşıyorum. Dikkatli olmalıyım. Kendimi bu kadar kolay kaptıramam. Daha önce olanlardan sonra olmaz. Kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum-

Kalbimin etrafındaki duvarları güçlendirmeye çalışarak kendimi bu düşünce çizgisini kesmeye zorluyorum. "Bana ne oldu bilmiyorum," diyorum ona. "Yapmamalıydım-"

"Nişanlımı öptüğün için özür dilemene gerek yok," diyor, daha bir dakika önce benimkini şefkatle öpen o yumuşak, mükemmel dudaklarda belli belirsiz bir gülümseme oynuyor.

Boğuk sesler dikkatimizi çekiyor. İkimiz de ayağa kalkıyoruz ama ben hiçbir şey göremiyorum. Kyven etrafı tarıyor. "İki muhafız," diye mırıldanıyor. "Bu tarafa geliyorlar."

İçimde alarm zilleri çalıyor. "Saklanmamız gerek." "Neden?"

Fae'lerin sadece birkaç gün önce düşmanımız olduğunu ve Florin muhafızlarının Kyven ve halkına karşı hâlâ düşmanlık beslediğini açıklayacak vaktim yok. "Çok fazla soru olacak," diye fısıldıyorum ısrarla.

Neyse ki beni daha fazla sorgulamak yerine başını salladı. "Ya ikimizi de saklarsam?"

"Bunu yapabilir misin?"

Başını sallıyor ve sonra yaklaşarak açık kollarını bana doğru uzatıyor. "May I?"

Kollarının çemberine giriyorum ve Kyven beni göğsüne çekiyor. O da Rüzgâr durulmadan önce bir hava akımıyla etrafımızı sarıyor. Bakışlarım bizi çevreleyen garip parıltılı bariyerin üzerinde gezinirken gözlerimi kırıştırıyorum. Bana bir sabun köpüğünü hatırlatıyor ve muhafızlar yaklaşırken bizi fark edeceklerinden endişelenerek nefesimi tutuyorum.

"Her şey yolunda," sesi kulağımda sıcak. "Bizi burada göremezler."

Avuçlarım Kyven'in göğsüne bastırılıyor ve parmaklarımın altındaki sert kas düzlemlerinin ve sol kulağımın altındaki kalbinin güçlü ve istikrarlı atışının son derece farkındayım. Bir kolunu belime doluyor, diğer koluyla başımın arkasını kavlıyor, beni kendine yakın tutuyor, bedenim onunla şekilleniyor.

Taze yağmur ve orman gibi kokuyor, nabzımı hızlandıran büyüleyici bir koku. Fae'lerin olağanüstü işitme duyuları olduğu söylenir. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki eminim Kyven bunu duyabilir.

Muhafızlar yanımızdan geçip giderken sessiz ve hareketsiz kalıyoruz, burada olduğumuz gerçeğinden tamamen habersiz. Sonunda bahçeden çıktıklarında Kyven gizlenme bariyerini kaldırıyor ve bakışları benimkine düşüyor. "Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Kalenin saat kulesi çeyrek saati gösteriyor ve saatin kaç olduğunu fark ettiğimde içimi bir endişe kaplıyor. "Zaman yok. Neredeyse gece yarısı oldu. Kaleye geri dönmeliyiz."

Kaşlarını çatıyor. "Gece yarısı ne olur?"

"Damadın gelini düğünden önceki gece yarısından sonra görmesi uğursuzluk getirir."

Kaşlarını çattı. "Kötü şans mı?"

"Evet." Bakışlarımı tekrar saat kulesine çeviriyorum. "Çok geç olmadan git Ben odama geri döneyim."

"İstersen seni balkonuna geri uçurabilirim," diye teklif ediyor ve ben de başımı sallıyorum.

Bir kolunu sırtıma, diğerini dizlerimin arkasına koyuyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni göğsüne kaldırıyor. Muhteşem bir sırıtışla bana bakarken içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Bana tutun."

Kollarımı boynuna doluyorum ve kanatları arkasında öfkeyle çırpınmaya başlıyor. Yavaşça havaya yükseliyoruz. Yer altımızdan kayıp giderken nefesim kesiliyor ve tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Düşmene izin vermeyeceğim." Sıcak nefesi tenime fısıldıyor, yumuşak nane kokusunu taşıyor. "Benimle güvendesin Grayce."

Balkonuma ulaştığımızda o kadar nazikçe iniyor ki, beni dikkatlice ayaklarımın üzerine indirene kadar indiğinden bile emin değilim. Sabit durduğumdan emin olmak için ellerini bir süre belime doluyor, sonra onları çekip küçük bir adım geri atıyor.

Kyven parmak eklemlerimin arkasına şefkatli bir öpücük konduruyor. Elimi bıraktığında parmaklarımı esnetiyorum, avucunun sıcaklığını şimdiden özlüyorum ve aramızda bir şeylerin değiştiği hissinden kurtulamıyorum.

"Seninle konuşmaktan keyif aldım Grayce."

"Ve ben de seni, Kyven." Yanaklarıma sıcaklık doluyor. Görünüşe göre Fae'lerin yakışıklı oldukları kadar çekici olduklarına dair söylentiler doğru. "Yarın görüşürüz."

"Yarın," diye tekrarlıyor. Muhteşem dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme kıvrılıyor. "O zamana kadar gözüme uyku girmeyeceğinden emin olabilirsin."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ama kardeşlerimi uyandırma riskini almak istemediğim için hemen ağzımı kapatıyorum.

Geri adım atıyor ve kanatlarını çırparak havaya yükseliyor. "İyi geceler, Grayce."

"İyi geceler Kyven," diye fısıldıyorum, o dönüp balkonuna doğru uçarken.

Odama girdiğimde yatağa doğru ilerliyorum. Pelerinimi çıkardım ve derin bir iç çekerek yatağa uzandım. Gözlerimi kapatıp öpüşmemizi ve muhafızlardan saklanırken bedenini bedenimde hissetmemizi düşünüyorum ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Nasıl oluyor da beni şimdiden bu kadar etkiliyor? Sadece birkaç gün önce tanıştık ama sanki onu çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi geliyor.

Sohbetimiz garip değil rahattı. Kyven yakışıklı, çekici ve rahat bir kişiliğe sahip. Bunları düşünürken bile kalbimin tehlikede olduğunu bildiğim için kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor. Yakında kocam olacak bu adama kolayca aşık olabilirim.

Masama doğru yürüyorum ve üst çekmeceyi açıyorum. Sahte tabanı kaldırıp Joren'in bahçedeki bir taşın altına benim için bıraktığı mektuplara bakıyorum. En üsttekini açıyorum ve bakışlarım son satıra kayıyor. *Her zamanki* gibi, kıvrımlı ve zarif bir yazıyla imzasını atmıştı.

Başımı sallayarak, hepsini birbirine bağlayan kurdelenin altına geri soktum. O gittikten sonra onları tuttum, gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir ipucu ya da işaret aradım ama hiçbirini bulamadım. Beni neden terk ettiğini bilmiyorum ve hiçbir zaman bir cevabım olmayacağını kabul ettim.

Şömineye doğru yürüyorum ve yığını yanan ocağın içine atıp alevlerin sayfaları tüketmesini izliyorum. Joren'in anısının Kyven'le olan hayatıma gölge düşürmesine izin vermeyeceğim. Bu ne ona ne de geleceğimize haksızlık olur.

Uzanıp dudaklarıma bir kez daha dokunuyorum, öpüşmemizi hatırlıyorum. Tanrılar yardımcım olsun, kalbimi Kyven'e kaptırma riskiyle karşı karşıyayım ve henüz evlenmedik bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Aynada kendimi incelerken bir elimi gelinliğimin ipeksi eteğinde gezdiriyorum. İnara arkamda duruyor ve başımdaki altın halkalı tacı ayarlıyor. İşi bittiğinde, ellerini başıma koyuyor.

omuzlar ve gülümser. "Çok güzel görünüyorsun."

Altın sarısı saçları kalın dalgalar halinde sırtından aşağı dökülürken ela gözleri mutlulukla parlıyor. Hamile kadınların bir ışıltısı olduğunu hep duymuşumdur. Şimdi ona bakınca bunun doğru olduğuna inanıyorum. Kısa süre önce Varys'le hamile olduklarını açıkladı.

"İyi misin?" diye soruyor.

O benim kız kardeşim. Ve benim için endişelenmesini istemesem de, şu anda hissettiklerimi anlayacağını biliyorum. Ne de olsa bir ittifak kurmak için Kara Elf Kralı ile evlenmesinin üzerinden çok zaman geçmedi. O da onun için bir yabancıydı. "Sadece biraz gerginim," diye itiraf ediyorum. "Yarın buradan ayrılacağıma hâlâ inanamıyorum. Evden ayrılmak zor olacak."

"Daha kolay olacağına söz veriyorum" diyor, kollarını bana doluyor ve başını benimkine yaslıyor. "İlk başlarda evi çok özledim. Ve hâlâ burada olmayı, seni, Edmynd'i, Raiden'ı ve Lukas'ı görmeyi özliyorum. Ama Ithylian'ı seviyorum. Artık bana Florin kadar evim gibi geliyor."

"Umarım ben de Anlora için aynı şeyi hissediyorumdur." Karnına bakıyorum. "Bebek doğmadan önce ziyarete gelebilir misin?"

"Tabii ki." Gülümsüyor. "Ve sen de beni ziyaret etmek zorunda kalacaksın. Varys ve Kyven kardeş kadar yakınlar. Eminim onlar da birlikte vakit geçirmeyi çok isterler."

Kapının çalınması dikkatimi çekiyor ve cevap vermek için hareket ediyorum. Tüm kardeşlerimin dışarıda durduğunu görünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Lukas'ın da onların arkasında durduğunu görünce şaşırmadım. Altın rengi gözleri

Bana doğru koşuyor ve beni kollarının arasına alıyor, havaya kaldırıyor ve beni bir kez döndürdükten sonra tekrar yere bırakıyor.

"Geldiğine sevindim." Gülümsedim. "Ayı gibi sarılmanı özlemişim." "Kurt sarılmaları," diye düzeltiyor ve ben gülüyorum.

Lukas Valren'in Kurt Şekil Değiştiren prensi - en yakın komşumuz - ama neredeyse bizimle büyüdü ve ben onu her zaman kardeşim olarak gördüm. "Kurt kucaklaşması," diye tekrarlıyorum ve o da kendine özgü kurtsu sırtışını gösteriyor.

Bir elini kısa kahverengi saçlarında gezdiriyor, düzleştirirken saçlarını tekrar düzeltiyor. "Bunu hayatta kaçırmazdım." Raiden'la bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Ama bundan emin misin? Fae Kralı'yla evlenmek?"

"Öyleyim."

Lukas Fae'lere güvenmiyor. Valren'in Kurt Değiştirenleri'nin Anlora Krallığı ile uzun ve kanlı bir geçmişi var. Umarım Kyven ile olan evliliğim ve Lukas ile olan dostluğum onlar arasında da barışın sağlanmasına yardımcı olur.

Bana tekrar sarıldı ve kulağıma fısıldadı. "Seni kendi kız kardeşimmişsin gibi seviyorum. Eğer Anlora'ya varırsan ve mutsuz olursan, senin için geleceğim." Geri çekiliyor ve bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Benim türüm büyüye karşı bağışıklıdır. Fae'ler deneseler bile beni senden uzak tutamazlar."

Yeni kocamdan kurtarılmaya ihtiyacım olacağından şüphelensem de, Lukas'ın sözleri yine de rahatlatıcı. Kurt Değiştirenler sadece büyüün etkilerine karşı bağışık değiller, savaşta da acımasızlar ve diğer ırklardan daha hızlı iyileşiyorlar. Bu yüzden Fae'ler, Elfler ve hatta Orklar bile onlarla karşılaşmaktan çekinirler.

"Teşekkür ederim. Ama endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Kyven şimdiye kadar bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Yine de dikkatli olmalısın," diye uyarıyor. "Beni endişelendiren sadece o değil. Anlora'da, yüzyıllardır insanları düşmanları olarak gören Fae'lerin arasında olacaksın." Bir hançerin kabzasını elime bastırıyor. "I

Varys'le evlendiğinde Inara'ya da bir tane vermişti ve senin de bir tane almanı istiyorum. Her zaman yanında taşı."

Bıçağa bakarken buz gibi bir dehşet içimi kaplıyor. Annemin ölümüyle ilgili anılar zihnimi dolduruyor. Bir suikastçı tarafından öldürüldü; beni ve Inara'yı korurken öldü.

Uzanıp sol köprücük kemiğimin hemen altındaki kalın yara izini hissediyorum. Maskeli saldırgan annemle işini bitirdikten sonra beni öldürmeye çalıştı. Göğsüme sapladı ama ben hançeri vücudumdan çıkardım ve gözünün üstünden yüzünün sol tarafına doğru bir çizgi çektim.

Bıçağın üzerindeki siyah kan, babamın annemin ölümünde Fae'lerden şüphelenmesinin sebebiydi. Gerçekte, herhangi bir diğer dünya varlığı da olabilirdi. Kanlarının rengi aynıdır; hiçbirinin kanı insanlar gibi kırmızı değildir.

Hançeri elbisemin cebine sokuyorum ve bakışlarımı Lukas'a çeviriyorum. Bunu beni önemseydiği için yaptığını biliyorum. O günden kalan travmam hakkında hiçbir fikri yok. Kimsenin yok. Bunu iyi saklıyorum. "Teşekkür ederim."

Düğün vakti yaklaşıyor. Edmynd kenarda beklerken Lukas ve Raiden tapınağa doğru yola çıkar.

Inara bana hızlıca sarıldı. "Çok güzel görünüyorsun." Işıl ışıl gülümsüyor. "Varys'i çağıracağım ve seninle mihrapta buluşacağız."

Varys Kyven'in sağdıcı, Inara da benim nedimem olacak.

O gidince aynaya dönüp yansımamı bir kez daha inceliyorum. Edmynd bir elini omzuma koyuyor. "Ne zaman hazır olursan."

Derin bir nefes alarak kolumu Edmynd'inkine doluyorum ve koridora çıkıyoruz. Adımlarımız taş zeminde yankılanıyor ve her biri beni bekleyen kadere daha da yaklaşıyor. Bugün eski düşmanımla evleneceğim gün.

* * *

Büyük ahşap kapıların her iki yanındaki yüksek sütunları BEYAZ ÇİÇEKLER ve kurdeleler süslüyor. Kalbimdeki endişe , süslemelerin çok hoş olduğunu düşünebilirdim. Ellerimi gelinliğimin ipek eteğinde yumuşatarak derin ve sakin bir nefes alıyorum.

Edmynd, "Çok güzel görünüyorsun," diyor ama yüz ifadesindeki kederi okumak çok kolay. Sanırsınız ki beni müstakbel kocama götürmeye hazırlanmak darağacına götürüyor.

Gelinliğim narin dantel ve ipekten bir başyapıt, bedeni sıkı ve oturmuş, eteği küçük kristaller ve incilerden oluşan karmaşık bir desenle süslenmiş.

Annemindi ve bugün burada bizimle olmasını her şeyden çok isterdim.

Uzun, kestane rengi saçlarım başımın üzerinde zarif bir örgü şeklinde toplanmış, elmas bir taçla süslenmiş ve ela gözlerim sürmeli. Sinirlerime rağmen ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim."

Edmynd bana kolunu uzatıyor, ben de benimkini onunkine doluyorum. Muhafızlar tapınağın kapılarını açtığında ve herkes ayağa kalkıp bize bakmaya başladığında sinirlerim altüst oluyor. Bazıları onaylayan bakışlarla, bazıları ise acıyan bakışlarla bana bakıyor.

Koridor güzel çiçekler ve kurdelelerle süslenmiştir. Dağınık pembe ve beyaz gül yaprakları halının üzerinde sıralanmıştır ve hava tatlı bir tütsü kokusuyla doludur.

Gözlerim hemen sunağın yanında duran Kral Kyven'i buluyor. Güneş ışığı büyük pencerelerden içeri sızıyor, taş zemine mozaik desenler döküyor ve lavanta rengi kanatlarının uçlarını yaldızlıyor.

Altındaki zayıf, kaslı formunu gizlemek için çok az şey yapan altın ve siyah zırhını giydiğinde, görülmesi gereken çarpıcı bir yakışıklılığa sahiptir.

Sunağa vardığımızda Kyven'in menekşe rengi gözleri benimkilerle buluşuyor, beni dikkatle incelerken dikey olarak yarılmış göz bebekleri hafifçe genişliyor. Sivri uçları

Kulakları kısa gümüş-beyaz saçlarının arasından görünüyor. Aristokrat bir burnu ve kaşları, camı kesebilecek erkeksi kare bir çenesi vardır.

O kadar uzun ki başımın tepesi çenesine ulaşmıyor. Fae'lerin yakışıklılık ve güzelliğin tanımı olduğunu hep duymuşumdur. Şimdi ona bakınca, bu söylentilerin yanlış olmadığını anlıyorum. O şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam.

Karşılıklı durduğumuzda kalbim küt küt atıyor ve yanaklarım alev alev yanıyor. Gerginse bile bunu saklamakta çok başarılı. Yüzü ifadesiz bir maske gibi.

Sertçe yutkunuyorum, kararsızlığımı gizlemek için metanetli görünmeye çalışıyorum. Gerçekte, hayatımı çok az tanıdığım bir adama, benim yüz yılı aşkın bir süredir savaştığım bir halkın kralı olan bir adama adıyorum.

Bu anın ağırlığı neredeyse ezici ama başımı dik tutuyorum, cesur olmaya kararlıyım.

Küçük kız kardeşim Inara baş nedimem olarak yanımda duruyor. Altın sarısı saçları benimkiler gibi şekillendirilmiş ama Kyven'in yanında duran kocası Kral Varys gibi zarif Elf cübbeleri giymiş. Onun gümüş rengi cübbesi gri-mavi teni, kısa siyah saçları ve parlayan mavi gözleriyle tam bir tezat oluşturuyor.

Onların birlikteliği bana Kyven ile olan evliliğimin başarılı olabileceğine dair umut veriyor.

Görüş alanımın dışında Raiden'ın yakında kocam olacak kişiye hançer gibi baktığını görüyorum, kahverengi gözleri onu aşağı yukarı süzerken kısılmış.

Lukas diğer tarafta duruyor. Altın rengi gözleri tehditkâr bir bakışla Kyven'e kaymadan önce benimkilerle kısa bir süre buluşuyor.

Gözlerimi devirmeden duramıyorum. Harika bir çift oldular -her ikisi de müstakbel kocamı bir anda öldürmeye hazır.

Kuzenim Freyja ve kocası Kral Aurdyn -Ejderha Kral- oturuyor. Aurdyn sol kanadını Freyja'ya doladığında Freyja'nın yüzünde bir gülümseme belirliyor.

Omzundan tutup kendi tarafına çekti. Benim evliliğimin de onlarınki kadar mutlu olması için dua ediyorum.

Edmynd alnımdan öpüyor ve sonra ailemin geri kalanının yanında ön sıraya oturmak için kolumu bırakıyor.

Kyven ellerimi tutuyor, sıkıca ve sabit bir şekilde kavıyor. Nasırlı avuçları benimkilerde sıcacık.

Yeminlerimi söylerken sesimi sabit tutmaya zorluyorum. Onu seveceğime, onurlandıracağıma ve el üstünde tutacağıma söz verdiğimde, gözlerinin ardında bir şey parlıyor - tam olarak tanımlayamadığım bir duygu.

Sinirlerime rağmen, sesinin zengin, derin tınısı yanaklarımdaki ısıнын yükselmesine neden oluyor, çünkü karşılığında aynı şeyi vaat ediyor.

İşi bittiğinde rahip ikimize de baktı. "Yüzükleri takma vakti geldi."

Muhafızlarından biri yüzüğü ona uzatıyor ve Kyven yaklaşıyor. Onun hareketiyle hava değişiyor ve taze yağmur ve orman kokusu etrafımızdaki boşluğu dolduruyor.

Yüzüğümü uzatırken keskin bir nefes alıyorum ve gözlerim minik yapraklarla işlenmiş narin gümüş kordonun üzerinde geziniyor. Gül şeklindeki mor ay taşına şaşkınlıkla bakıyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Bu benim işaretimdi. İmgelemimde gördüğüm mor gül.

Gözlerimi Kyven'e kaldırıyorum ve onun yoğun menekşe rengi bakışlarına yakalanıyorum, hareket edemiyorum. İçgüdülerime her zaman güvendim ve şimdi kalbimde tanrıların yolumu yönlendirdiğini anlıyorum.

Kaderlerimiz birbirine bağlı.

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

KYVEN

L Narin elini tutarak yüzüğü dikkatlice dördüncü parmağına geçiriyorum. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce yüzüğü incelerken gözlerindeki şaşkınlığı görüyorum.

Ela gözleri gözlerimi tararken kalbim sıkışıyor. Üzerindeki uzun, beyaz elbisesi göz kamaştırıcı güzellikte; elbisenin korsajına minik kristaller yerleştirilmiş ve zarif kumaştan yıldız ışığı gibi aşağıya doğru süzülüyor.

Güneş ışığı, bir dizi küçük örgü halinde bükülmüş ve başının üzerinde bir taç gibi görünen kestane rengi saçlarına vuruyor. Birkaç spiral dal, kaşlarının, burnunun ve çenesinin narin özelliklerini ve yumuşak, pembe dudaklarının pelüş yayını vurgulayan kalp şeklindeki sevimli yüzünü çerçeveliyor.

Bir tutam lavanta ile gül yağının narin kokusu burun deliklerimi dolduruyor, tanıdık kokusu içimde derinlere gömülü ilkel içgüdüleri harekete geçiriyor. Onu kendime mühürlemeyi her şeyden çok arzuluyorum, böylece kimse onun benim olduğundan şüphe etmeyecek.

Uzun, koyu kirpikler gözlerini çerçeveliyor; altın-kahverengi renkleri yeşil parçacıklarla beneklenmiş. Beni büyülemekte asla başarısız olmayan hoş ve eşsiz bir kombinasyon. Gül pembesi dudakları bakışlarımin altında hafifçe aralanırken, yanaklarını ve zarif burnunu süsleyen minik benekleri inceliyorum.

Yüzüğümü parmağıma taktığında, kordondaki detaylar beni şaşırtıyor. İç içe geçmiş gümüş sarmaşıklar ve metalin üzerine oyulmuş minik dikenler ve çiçekler. Gül olduklarını fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Evlenmeden önce bu konuda anlaşılmamış olsak da yüzüklerimiz birbiriyle uyuyor ve ben kaderin işleyişine hayranlık duyuyorum.

Bakışlarıımı tekrar insan gelinime çeviriyorum. Rahip törenin sonunda öpüşmemizi söylediğinde yanaklarında hoş bir pembe kızarıklık yayılıyor.

Grayce ayak parmaklarının üzerinde uzanıyor ve ben de yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizaya gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Nefesinin yumuşak nane kokusu tenimde geziniyor. Aramızdaki küçük boşluğu kapatıp dudaklarımı şefkatli bir öpücükle onunkilere değdirirken kalbim küt küt atıyor.

Ayrıldığımızda gözleri buluşuyor, derinliklerinde bir belirsizlik titreşimi var. Gergin ve anlaşılabilir bir durum. Az önce gerçek bir yabancıya hayatının verdi. Ona gerçeği, yani Joren olduğumu söyleyebilmeyi her şeyden çok istesem de bunu yapamam. Tanrıların gazabını riske atmadan olmaz.

* * *

KUTLAMA SALONU en az iki yüz kişiyi alabilecek kadar büyük. Neyse ki, şu anda burada muhtemelen yüz kişiden fazlası yok, bu da düğün ziyafeti için odanın ön ve ortasına yakın masaya gitmemizi kolaylaştırıyor.

Önümüze büyük et, ekmek, peynir ve meyve tabakları konuyor. Büyük şarap kadehleri dolup taşıyor ve Aurdyn, Grayce'in kardeşleri ve Lukas'ın içkiden yoğun bir şekilde pay aldıklarını fark ediyorum, Grayce sadece şarabını yudumluyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Evliliğin düğün gecesi tamamlanması bir insan geleneğidir ve eğer bu geleneği sürdürmek istiyorsa, açık fikirli ve odaklanmış olmak istiyorum. Sadece eşimi memnun etmek istiyorum, özellikle de ilk birleşmemizde.

Dans zamanı geldiğinde ayağa kalkıp elini tutuyorum. Yaylı enstrümanlarla çalınan müzik havayı dolduruyor. Bir elimi beline koyup onu kendime doğru çekiyorum, o da bir elini belime koyuyor, ben de boştaki elini kendi elime alıyorum. Birlikte dans etmeye ve pistte dönmeye başlıyoruz. Kalabalığın içinde dönüp dururken onun adımları da benimkilerle mükemmel bir uyum içinde.

O kadar güzel ki gözlerimi ondan alamıyorum. Onu yakınımda tutarken arzularım damarlarımda dolaşıyor. Bakışlarım boynunun zarif kıvrımına kayıyor ve dişlerim onu benim olarak işaretleme arzusuyla ağzımda uzanıyor.

Varys'in Inara'yla olan bağıını mühürlemeden önce nasıl bu kadar uzun süre beklediğini bilmiyorum. Eşimi tamamen sahiplenme içgüdüğü damarlarımda bir ateş gibi.

Bir sonraki şarkı bir grup dansı. Neyse ki Varys ve Inara yanımdalar ve diğer dansçıların arasında dönüp dururken isteksizce Grayce'e tutunmaktan vazgeçmek zorunda kaldığımda, başkası yerine sadece onunla yer değiştirmek zorunda kalıyorum.

Inara'nın etrafında bir dönüş daha yaptığımda, başım Grayce'e doğru savruluyor ve Lukas'ın araya girdiğini görüyorum. Şarkı değiştiğinde ve Lukas onu çekip dansçı kalabalığının arasında onunla birlikte dönüp dururken alçak bir hırıltı göğsümü titretiyor.

Parlak kahkahalar dudaklarını terk ediyor ve kıskançlık içinde alevleniyor. *Onu benden almaya nasıl cüret eder.*

Onlara doğru ilerliyorum ve bakışları benimkilere kayıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. O aşağılık köpek ne yaptığını çok iyi biliyor.

Omzuma dokunan bir el beni aniden durduruyor ve Varys'i bulmak için dönüyorum. "Evlendiğimizde Inara'yla bana da aynısını yapmıştı," diye mırıldanıyor kulağıma. "Seni kışkırtmasına izin verme. Onu kardeşi gibi görüyor."

"Onu kendi kızı olarak istemediğinden emin misin?" "Eminim."

Yine de Prens Lukas'ın Grayce'le dansını izlerken aklıma cinayet düşünceleri doluyor. Büyü parmaklarımın arasından kıvılcımlar saçıyor, küçük şimşek parçaları gibi parmaklarımın arasından geçiyor ve ben ellerimi yumruk yaparak büyüü söndürüyorum.

Varys'le konuşurken gözlerim yeni gelinimden hiç ayrılmıyor. İnsan geleneklerine göre evliyiz ama bağımız henüz tamamlanmadı. Benim türüm eşlerine karşı son derece sahiplenicidir ve ben onu tamamen sahiplenip, işaretimi verip bağımızı mühürleyene kadar, içimdeki her savaşıma dürtüsü

Ona yaklaşan bağlanmamış bir erkek benim için neredeyse dayanılmaz olacak. "Ona söyledin mi?" Varys soruyor.

Şu anda arkadaşşıma korkunç sırrımı söylediğim için pişmanlık duyuyorum. Grayce'e bir insan kılığında nasıl kur yaptığım gerçeğini. Bunu ona bir şüphe ve zayıflık anında itiraf ettim. Neyse ki, yaptığım şeyi ona söylemeden önce dilini bozulmaz söz büyüsuyle bağladım ve benden başka kimseye bundan bahsedemeyecek hale getirdim.

"Elimden gelse yapardım Varys," diyorum mağlup bir edayla. "Ama yapamam."

Eğer kalp ağacının ruhu tarafından bana verilen uyarı olmasaydı - bizzat tanrılar adına konuşan bir varlık - ona söyledim. Tanrılar, onları görmezden gelerseniz hem verici hem de acımasız olabilirler. Babam bunu zor yoldan öğrendi ve ben onun hatalarını tekrar etmeyeceğim.

"Ona söylemezsen ve daha sonra öğrenirse, korkarım senin için daha kötü olur," diye uyarıyor. "Böyle bir sır, eşinle her türlü bağı yok edebilir."

"Ne yapmamı isterdin?" Yenilmiş bir şekilde soruyorum. "Tanrıları kızdırma riskini mi? Kaderimi değiştirme riskini mi?" Başımı sallıyorum. "*Yapamam. Yapmayacağım.* Babamın onların isteklerini görmezden gelmenin bedelini ödediğini gördükten sonra olmaz."

Varys derin bir iç çeker. "Endişeni anlıyorum ama senin için endişeleniyorum dostum."

Sertçe yutkunuyorum. "Ben de istiyorum."

Konuyu değiştirmeden önce bir süre sessiz kalıyoruz. "Bu akşam ailesindeki erkekler tarafından tehdit edilmeyi beklemelisin."

"Tehdit mi?"

Başını sallıyor. "Gelinin erkek aile üyelerinin resepsiyonda damadın hayatını tehdit etmesi bir insan geleneğidir."

Düşlerim açılıyor ama Raiden bana doğru ilerlerken hemen kapatıyorum.

köşeye sıkıştırıp ters ters bakarken yüzü kıpkırmızı ve nefesi şarap kokuyor. "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm," diye bağırıyor. "Sen

Anladın mı?"

Sözlerinin kız kardeşi için kardeşçe bir endişeyle söylendiğini ve bunun bir gelenek olduğunu fark etmesem savaş sebebi sayılabilirdi, bu yüzden başımı salladım. "Ona asla zarar vermem, Prens Raiden. Size bunun sözünü veriyorum."

"Güzel."

Varys'e dönüyorum ama onun yerine kendimi Kral Aurdyn'le yüz yüze buluyorum. Yeşil gözleri sert bir bakışla benimkilere kilitlenirken, gümüş-beyaz kanatları arkasında parlıyor. Pençeli bir parmağını bana doğrultuyor. "Eğer eşini herhangi bir şekilde üzersen, seni yakıp kül edeceğimi ve krallığını yerle bir edeceğimi bil."

Bir kez daha ağzım açık kalıyor, ama hemen tekrar kapatıyorum. Öfke içten içe alevlenir. "Ne cüretle tehdit edersin-"

"Aurdyn!" Eşi ve Grayce'in kuzeni olan Freyja ona bakıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Vahşi Ejderha Kral'ın insan eşi tarafından azarlanmasını şaşkınlıkla izliyorum.

"Grayce'in kocasını neden tehdit ediyorsun?" diye sorar.

"Artık çiftleştik ve ben de senin ailenin bir parçasıyım." Yan tarafta duran Raiden'a eliyle işaret ediyor. "Bana gelinin erkek aile üyelerinin düğün resepsiyonunda damadı tehdit etmesinin bir gelenek olduğunu söyledi." Göğsünü gururla kabartıyor. "Ailevi yükümlülüklerimi başarıyla yerine getirdim, benim güzel Freyja'm. Ama seni memnun edecekse, onu yine tehdit edeceğim."

Freyja gözlerini devirmeden durdu ve bana baktı. "Onu mazur görmelisin." Kolunu onun koluna doluyor ve gözlerini Raiden'a doğru dikeyyor. "Gel hadi. Gidip Raiden'la dostça bir sohbet edeceğiz."

Adam başka bir şey söyleyemeden, kadın onu uzaklaştırıyor.

Dans pistine dönüp bakıyorum ve Grayce'in Edmynd ile dans ettiğini görüyorum. Gerçekten görülmeye değer.

Prens Lukas geliyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Raiden ve Aurdyn'in bana savurduğu tehdide benzer bir tehdit savurmak üzere neredeyse eminim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona doğru dönüyorum. "Beni de tehdit etmeye mi geldin?"

"Hayır," diye cevap veriyor ve beni şaşırtıyor. "Yapmak zorunda değilim." Sağ elini kaldırıp tırnaklarını inceliyor ve onları keskin siyah pençeler halinde uzatıyor. Altın rengi gözlerini benimkilere dikeyor. "Ona zarar verirsen ne olacağını zaten biliyorsun."

Göz ucuyla Varys'in Raiden'la konuştuğunu fark ediyorum. Raiden onun omzuna vuruyor ve ortak bir şakaya onunla birlikte gülüyor. Kısa bir süre önce onu da düşmanları olarak görüyorlardı.

Grayce'i asla incitmeyeceğimi istediğim kadar iddia edebilirim ama eylemlerin sözlerden daha güçlü olduğunu biliyorum. Bu yüzden sadece ona değil, ailesine de kendimi kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

* * *

Misafirlerimizin çoğu resepsiyondan ayrıldığında güneş ufukta alçalmış oluyor. Grayce ailesiyle kucaklaşıyor ve Lukas'ı da kucakladıktan sonra kolunu benim koluma doluyor ve tapınak rahibelerinden birini takip ederek evliliğimizi gerçekleştireceğimiz odaya gidiyoruz.

Şiddetli sahiplenme duygusu damarlarımda dolaşıyor. Bağın çekiciliği güçlü, eşimi sahiplenme içgüdüsünü ortaya çıkarıyor. Artık onun halkının geleneklerine göre evlendiğimize göre, onu kendime mühürlemek için sabırsızlanıyorum.

Bağımızı tamamen mühürleyene kadar, özellikle de bağ kurmamış erkeklerin yanındaysa, sürekli gergin olacağımdan endişeleniyorum. Bu, bağ kurmanın ilk günlerinde tüm Fae erkeklerinin mücadele ettiği ilkel bir dürtü. Ve o benim işaretimi taşıyana kadar da doyurulamayacak.

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

GRAYCE

W

Tapınak rahibesini mum ışığıyla aydınlatılmış koridorda takip ederken kalbim beklenti ve endişeyle çarpıyor. Kyven'e bir odaya girmesini işaret ediyor ve beni

iki kapı aşağıda.

Kalenin bu kısmı normalde misafirler için ayrılmıştır, ancak odalardan birkaçı benim ve yeni kocam için bir düğün süiti olarak hizmet vermek üzere yeniden tasarlanmış gibi görünüyor.

Koca. Bu kelime kulağa tuhaf geliyor, kafamda bile. Hâlâ evli olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum.

Zengin döşenmiş odaya girdiğimde, hizmetkârlardan biri gelinliğimi çıkarmama yardım ediyor. Giysilerimin geri kalanını atmak için bir paravanın arkasına geçiyorum ve ipekli bir birleştirme elbisesi giyiyorum.

Aynada kendime bakıyorum. İpeksi, şeffaf kumaş tenime karşı serin ve ay ışığı gibi parlıyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Kendimi gümüş rengi, ipeksi kıvrımlarının altında savunmasız hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Leydimin hizmetçisi çevik parmaklarıyla saçlarımı örgüsünden çözüyor ve yumuşak dalgalar halinde sırtımdan ve omuzlarımdan aşağı dökülmeleri için dikkatlice tarıyor. Sessizce hareket ediyor, sessiz etkinliği içimde dönen duygu karmaşasıyla tam bir tezat oluşturuyor.

İşini bitirdikten sonra beni yan taraftaki bir kapıya götürüyor. Mum ışığı ve gölgelerle dolu bir mabet olan yatak odasına giriyorum. Sayvanlı yatak odanın en önemli parçası olarak duruyor, fildişi çarşafı ve ipek perdeleri loş ışıkta parlıyor. Kenarında duruyorum, parmaklarım pürüzsüz kumaşa sürtünüyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Kyven'in birleşmemize hazırlanırken ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum. Bunu daha önce yapıp yapmadığını merak ediyorum. Duyduğuma göre ilk birleşme

Acı verici ve bana karşı nazik olması, deneyimsizliğimi ve gerginliğimi anlaması için dua ediyorum.

Karşıdaki kapı gıcırdayarak açılıyor ve Kyven eşikten içeri adım atarken nefesimi tutuyorum. Benzer şeffaf bir cübbe giyiyor ama o kadar karanlık ki kumaşın altından yüz hatlarını seçemiyorum.

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve bir an için zaman durmuş, aramızdaki boşlukta asılı kalmış gibi görünüyor.

Cüssesine yakışmayan bir zarafetle odanın içinden geçiyor, hareketleri akıcı ve kendinden emin. Önümde durduğunda bakışlarım geniş omuzlarında, göğsünün ve karnının yontulmuş düzlemlerinde geziniyor.

Tıp kitaplarında erkek anatomisinin resimlerini görmüştüm ama ona pek benzemiyorlardı. Beklediğimden daha büyüktü. Şaftının üst kısmı boyunca çıkıntılar ve yan kısımları boyunca daha küçük çıkıntılar sıralanmıştı. Büyük bir ekstra doku ampulü tabanı çevreliyor. Erkeklik organı sert ve dik, birleşme elbisesinin şeffaf kumaşını zorluyor.

Pençelerini geri çekmeye dikkat ederek çenemi kavıyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor.

Menekşe rengi gözleri benimkileri arıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gerginim ama düğün gecesi evliliğin tamamlanması gelenektir. Birliktelik bu şekilde mühürlenir. "Evet."

"Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzelsin," diye fısıldıyor yüzümü incelerken. Gözbebekleri genişliyor, öyle ki kenarlarında sadece ince bir renk kenarı görünüyor. Eğiliyor ve nefesimi kesen bir şefkatle dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdiriyor.

Erkeksi kokusu etrafımı sarıyor; lezzetli ve baş döndürücü bir karışım.

Bir öpücük diğerine karışıyor, ta ki ben artık birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığından emin olamayana kadar. Ağzımı açıyorum ve dili benimkini bulup etrafında kıvrılıyor.

Elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Vücudumu onunkine doğru şekillendirip parmaklarını içimden geçirirken yumuşak bir inilti duyuyorum.

Saçlarımı okşuyor, başımı yukarı kaldırıp ağzımı onunkine yaklaştırıyor ve dili benimkine karşı duyumsal bir alma-verme dansı yapıyor.

Öpüşmemize ara vermeden beni kollarına alıyor ve yatağa doğru yürüyor. Beni nazikçe battaniyenin altına yatırdığında nefes nefese kalıyorum. Üzerimde sürünüyor. Ağırlığını kollarımın iki yanındaki dirseklerine vererek, kalçalarımın arasına yerleşirken yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor.

Boyunun bana doğru yaptığı sert baskı karşısında keskin bir nefes alıyorum. Hâlâ birleşme cübbelerimizi giyiyoruz, ama malzeme o kadar ince ki erkekliğinin ucundan sıvı sızıyor ve iç uyluğumun hassas eti boyunca ılık bir sıvı izi bırakıyor.

Sol göğsümü avucunun içine alıyor ve elini vücudumda gezdirip elbisemin eteğini kavrayarak kalçalarımın kadar itmeden önce başparmağı hassas tepe noktasının üzerinde gezinirken inliyorum.

Çenem boyunca sıcak bir iz bırakarak öpüyor. Boynuma doğru ilerliyor ve keskin bir şey tenime battığında nefesim kesiliyor.

Geri çekiliyor ve içime bir korku yayılıyor. Gözleri obsidyen siyahı ve dişleri tamamen açılmış.

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

KYVEN

HBana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. havaya sinmiş olan korkusunun keskin kokusu, birkaç dakika önceki uyarılmışlığının tatlı kokusunu bastırıyor.

Hızla ondan uzaklaşıyorum ve yataktan kalkıyorum. "Benden korkuyorsun."

Bu bir soru değil, ama bunu reddetmesi için dua ediyorum.

Üzerini örtmek için battaniyeleri çekerken tüm vücudu hafifçe titriyor. "Dişlerini tenimde hissettim," diye mırıldanıyor. "Neden?"

Dişlerimi geri çekerken içimden kendime lanet ediyorum. O bir insan, Fae değil. Bizim yöntemlerimizin onlarınkiyle aynı olacağını asla varsaymamalıydım. "İlk birleşme sırasında eşini işaretlemek içgüdüselidir," diye açıklıyorum. "Bağışlayın beni. Fark etmeliydim..."

"Gözlerin." Sertçe yutkunuyor. "Onlar farklıydı... tamamen siyah."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim ama söz veriyorum benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok Grayce. Sana asla zarar vermem."

Sözlerimle hafifçe rahatlıyor ve korkusunun kokusu dağılmaya başlıyor. Yine de onu rahatlatmak istiyorum. Ona zarar vermektense kendi canıma kıymayı tercih ederim.

Yataktan bir kürk battaniye çekiyorum. "Sen isteyene kadar bir daha yatağına gelmeyeceğim."

"Evliliğimizi tamamlamamız umurunda değil mi?"

Sözlerimin doğruluğunu görebilmesi için bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "İsteyerek vermediğin hiçbir şeyi almayacağıma yemin ederim."

Battaniyemi yere serdim. "Ben yerde uyuyacağım." Konuşmak için ağzını açıyor ama hemen ekliyorum, "Şimdi dinlen, Grayce. Yarın önümüzde uzun bir yolculuk var."

Cevap vermesini beklemeden uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Yan yatıp battaniyenin altına kıvrılırken gölgesi karanlıkta hareket ediyor.

Ben sadece ona bakmak ve onu korumak isterken onun benden korkmasından nefret ediyorum. O benim kaderim; her Fae'nin bulmayı umduğu ama çok azının bulabildiği, tanrıların bir lütfü.

Çenemi sıkarak tavana bakıyorum. Ona kendimi kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

GRAYCE

W

Uyandığımda Kyven çoktan gitmişti. Temizlik odasına gidip giyiniyorum. Kapı yumuşak bir sesle çalınıyor ve hizmetkârlardan biri elinde çay ve kahvaltı tepsisiyle geliyor.

"Yeni kocanız bunu size göndermemizi istedi leydim," diyor içeri girip dikkatlice masanın üzerine koyarken. "Hazır olduğunuzda sizi aşağıda beklediğini söylememizi istedi."

Başımı salladım ve çabucak gitti.

Midemde bir endişe düğümü oluşuyor. Ayrılmadan önce dün gece hakkında konuşabileceğimizi umuyordum ama öyle görünüyor ki buna fırsat olmayacak. Ona verdiğim tepkiden nefret ediyorum. Özellikle de tanıştığımızdan beri bana karşı nazik ve saygılı olduğu için.

Derin bir iç çekerek çayımı içmeden önce birkaç lokma yumurta ve biraz tost yiyorum. İşim bittiğinde odama gidiyorum ve eşyalarımın dolu beş sandık buluyorum.

Onları açtığımda, çoğunun giysi ve sadece birkaç kişisel eşya olduğunu fark ettim. Yanıma bu kadar çok şey almak istediğimden emin değilim. Özellikle de bu kadar uzun bir yolculuk olduğu için. Hem atları hem de arabayı zorlayacaktır.

Hızlıca sandıkları karıştırıyorum, sadece bir sandığı dolduracak kadar giysi çıkarıyorum, "Kraliçe'nin Şövalyesi" kitabım da dahil olmak üzere birkaç kişisel eşyayı atıyorum.

Saray kütüphanesinden aldığım için kendimi biraz suçlu hissettim ama bu benim en sevdiğim roman ve Anlora'da herhangi bir aşk kitabı bulabileceğimden emin değilim. En azından kolayca okuyabileceğim bir tane.

Biraz Faerinesh çalıştım ama henüz akıcı bir şekilde konuşacak ya da okuyacak kadar değil. Sanırım bunun çabucak düzeltilmesi gerekecek.

Hizmetçilere sadece bir sandığı indirmelerini söyleyerek aşağıya indiğimde Kyven'i adamlarına emir verirken ve yola çıkmaya hazırlanırken buluyorum.

Avluya adımımı attığım anda kafasını bana çeviriyor ve yanıma geliyor.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor, gözleri endişe dolu.

Aramızdaki ilişkinin bu kadar garip olmasından nefret ediyorum. Bildiğim her şeyi geride bıraktığım için hâlâ gerginim ama korkmuyorum. Artık korkmuyorum.

Kyven benim ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi gerçekten önemseyen iyi bir adam. Öyle olmasaydı, dün gece evliliğimizi tamamlamamız için ısrar ederdi ve korkularım için bu kadar üzülmezdi.

"Evet," diye yalan söyledim.

Aslında sadece birkaç saat uyudum. Zihnim dinlenmedi. Onu dişlerini uzatmış ve gözleri simsiyah bir halde görmenin biraz ürkütücü olduğunu inkâr edemem ama Kyven insan değil. Ve ondan insan gibi görünmesini ve davranmasını da bekleyemem. O benim kocam ve tıpkı onun beni kabul ettiği gibi ben de onu olduğu gibi kabul etmeliyim.

"Güzel." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Siz hazır olduğunuzda biz de gitmeye hazırız."

Aileme veda etmeye hazırlanırken gözlerim doluyor.

Inara beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. "Yakında beni ziyarete geleceksin, değil mi?" Bana karşı başını sallıyor. "Söz veriyorum."

"Tanrım, çok gerginim Inara," diye fısıldıyorum, endişemin filtrelenmeden dışarı çıkmasına izin vererek. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Geri çekildiğimde elimi tutuyor ve yüzüğüme bakıyor. "Doğru yolda olduğuna dair bir işaretin var," diye fısıldıyor. "Her şeyi yavaştan al ve her şey kendiliğinden yoluna girecektir."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben ve Varys için işe yaradı."

Umarım haklıdır.

Varys bana veda ederken, "İkiniz de ne zaman ziyaret etmek isterseniz krallığımıza hoş geldiniz," diyor.

Freyja bana sıkıca sarılıyor ve Aurdyn ayrılırken çenesini eğiyor.

Edmynd, Raiden ve Lukas sırayla bana kocaman sarılıyorlar. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Edmynd Kyven'e dönüyor ve yüzünde endişe dolu bir ifade beliriyor. "Araba istemediğine emin misin?"

Başını iki yana sallar. "Uçmanın daha hızlı ve güvenli olduğuna inanıyorum."

Uçmak mı? Başımı ona çevirdim, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Anlora'ya arabayla döneceğimizi sanmıştım.

"Kız kardeşim bu şekilde yolculuk yapamaz," diye tersledi Raiden. "O-"

"Sorun yok, Raiden," diye kestim sözünü.

Yükseklik korkum olduğunu açıklamak üzere olduğundan . Ona uyarıcı bir bakış attım. Yeni kocamın ve onun savaşçılarının önünde zayıf görünmek istemiyorum.

"At arabası Wraithlerin saldırısına karşı daha savunmasız," diye açıklıyor Kyven. "Son zamanlarda sınırlarımız boyunca görülen tüm olaylardan sonra, uçmak en güvenli seçenek."

Raiden'in yüzünde hâlâ sert bir ifade var ama sessizliğini koruyor, muhtemelen o da benim gibi aklındaki seçenekleri tartıyor. Yükseklik korkusu ya da Wraith korkusu arasında bir seçim yapma şansım olsaydı, yüksekliği göze alırdım. Belki de o kadar kötü olmayacağı düşüncesiyle kendimi rahatlatıyorum. Ne de olsa Kyven geçen gece beni balkonuma uçurmuştu ve olmamıştı. Derin bir nefes alarak sinirlerimi yatıştırıyorum ve korkumu bastırıp kendimi başka bir şeye odaklanmaya zorluyorum.

Hafif bir valiz hazırladığım için memnunum ama şimdi eşyalarımın olduğu tek valiz bile bana yük gibi geliyor.

Yüz ifademdeki endişeyi okuyan Kyven bana şöyle dedi. "Sizi ben taşıyacağım kraliçem."

Kraliçem. Yeni unvanımı duymak garip. Evlendiğimizde böyle olacağımı biliyordum, ancak bunu yüksek sesle duymak, önümüzdeki tüm değişiklikleri keskin bir şekilde hatırlatıyor. Hayatım asla eskisi gibi olmayacak ve bunun iyi bir şey olup olmadığından hala emin değilim.

Kız kardeşim ve Varys'e bir kez daha bakarken, Kyven ve benim de bir gün onların gibi bir evliliğimiz olmasını ummaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kyven'in iki muhafızı bavulumu alıyor ve Edmynd kaşlarını çatıyor. "Tüm alacağın bu mu?"

"Arabalara ya da atlara yük olmak istemedim." Kyven ve muhafızlarına bakıyorum. "Ama belki de böylesi daha iyi olur. Kimseden başka bir şey taşımasını istemem. Ayrıca o kadar çok kıyafete de ihtiyacım yok. Anlora'daki modanın buradan çok daha farklı olduğuna eminim."

Bana acıyan bir ifade takındı. "Başka bir şey isterseniz haber verin, ziyarete geldiğimizde yanımda getirtirim."

Hüzün kalbimi parçalıyor ve bir adım öne çıkıp kollarımı boynuna doluyorum, gözyaşlarımı silerken ona sıkıca sarılıyorum. O da karşılığında kollarını bana doluyor.

"Seni özleyeceğim," diye
fısıldıyor. "Ben de seni
özleyeceğim."

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunarak sonunda kendimi çekmeyi başarıyorum ve Kyven'in yanına dönüyorum.

Kyven bana dönüyor ve beni göğsüne doğru kaldırırken bir kolunu dikkatlice sırtımın arkasına, diğerini de dizlerimin altına yerleştiriyor. "Beni tüm yol boyunca taşıyabileceğinden emin misin?" Çok ağır olacağımdan ve tutuşunu kaybedebileceğinden endişelenerek soruyorum.

"Benim halkım seninkilerden daha güçlüdür Grayce," diye beni rahatlatıyor. "Kollarımda çok hafıfsın. Hazır mısın?"

Korkumu bastırarak başımı sallıyorum. Aileme ve arkadaşlarıma son bir el sallayarak veda ettikten sonra havalanıyoruz.

Kanatları arkasında çırpınıyor ve biz bulutlara doğru yükselirken yer altımızdan kayıp gidiyor. Beni en son bu şekilde taşıdığında, yerden sadece birkaç metre yüksekteydik. Altıma baktığımda midem sinirden çalkalanmaya başlıyor.

"İyi misin?" diye sorar.

Boğazımda yükselen safraya karşı yutkunarak kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, başımı boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömüyorum. Erkeksi kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve garip bir şekilde güven verici. "Sadece biraz... gerginim," diyorum bir şekilde. "Daha önce hiç bu kadar yükseğe çıkmamıştım."

Beni kavrayışını sıkılaştırıyor, göğsüne doğru kıvrıyor. "Düşmene izin vermeyeceğim Grayce. Yeminim olsun."

Ben nefesime odaklanırken, onun sözleri hızla atan kalbimi sakinleştiriyor. "Anlora'ya bu şekilde ulaşmamız ne kadar sürer?"

"Gece dinlenmek için duracağız ama yarın öğleden önce orada olmalıyız."

Düşük bir inilti kaçıyor benden.

"Geri dönmemi ister misin?" diye sorar. "Kardeşinin araba teklifini kabul edebilirim."

Evet, lütfen demek üzereydim ama durdum. "Bunun daha güvenli bir yol olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Wraithler sınırlarımız boyunca görüldü ve Orklar da son zamanlarda Karanlık Orman'da dolaşırken görüldü."

"Hangi Klana ait olduklarını biliyor musun?" Ben soruyorum. Ork kültürünü çok detaylı bir şekilde inceledim. Edmynd birkaç yıl önce Ulvad Klanı'yla ateşkes görüşmeleri yaparken bunu yapmak zorundaydım. Ama tüm Klanların aynı olmadığını biliyorum. Bazıları şiddet yanlısıdır, bazıları değildir. Bu liderlerine bağlı.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Hayır." "Uçmak muhtemelen daha güvenli," diyorum ona.

"Eğer isterseniz ben ve muhafızlarım sizi koruyacağız-"

"Biraz rahatsızım diye kimseyi tehlikeye atacak değilim Kyven." Çalkalanan mideme rağmen sesimi eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Ayrıca, normalde bu şekilde seyahat ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

Yüzümü ona doğru kaldırıyorum. "O zaman buna alışmayı öğreneceğim." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum ve sonra başımı boynunun kıvrımına doğru eğiyorum. Kalp atışlarımı ve nefes alış verişlerimi sakinleştirmeye odaklanırken burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Onun orman ve taze yağmur kokusunu seviyorum. "Güzel kokuyorsun." Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve kelimeler dudaklarımdan süzülmeden çıkarken içten içe sinirlerime lanet ediyorum.

Başımın tepesine ılık bir hava üflüyor. "Sen de öyle." Saçlarımı nazikçe okşuyor. "Güller ve lavantalar gibi."

Düşüncelerim dün geceye kayıyor ve kalbim göğsümde çırpınıyor. Tanrılar yardımcım olsun, yeni kocam kalbimin etrafına özenle ördüğü duvarları yıkmaya başladı bile.

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

KYVEN

A Karanlık çöktüğünde, altımızdaki orman canlanıyor gibi görünüyor. Gövdeleri kale kuleleri kadar kalın olan kadim ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor gibi görünüyor. Kabukları gece yarısı kadar karanlık ve

Kalın dalları koyu yeşil iğnemsî yapraklarla yüklüdür ve gökyüzünden çekilirken güneşin son ışıklarını da neredeyse yok eder.

Bu ormanın kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyor. Bu devasa muhafızların zamanın başlangıcından beri nöbet tuttukları, köklerinin toprağın derinliklerine gömüldüğü ve toprakta nabız gibi atan büyüünün özüne dokundukları söylenir.

Grayce'i kollarımda tutarken, yüzü boynumun kıvrımına gömülmüşken, şiddetli sahiplenme duygusu içimin derinliklerinden fışkırıyor. Dişlerim uzuyor. Sıcak boynumdaki hassas deriye çarparken, eşimi işaretlemek için duyduğum ilkel arzu her şeyi tüketiyor.

Eğer Fae olsaydı beni işaretlerdi, tıpkı benim de ona yapmak istediğim gibi. Ama değil ve insan çiftleşme ritüelleri hakkında onun türünün de yaptığı bir şey olup olmadığını bilecek kadar bilgim yok. Florin vatandaşlarında herhangi bir iddia işareti fark etmedim, ama belki de insanlar onları vücutlarında giysileriyle gizledikleri yerlere bırakıyorlardır.

"Kralım," diyor Aren yanıma gelirken. "Geç oluyor. Ormanın kenarında bir kamp yeri bulmaları için önden birkaç gözcü göndermemi ister misiniz?"

"Evet," diye yanıtlıyorum, böylesine yetkin bir savaşçı olduğu için minnettarım. Her zaman ileriye düşünüyor ve güvenliğimizle ilgili kararlarına güveniyorum. "Bittiğinden emin ol."

Çenesini eğiyor ve emri diğerlerine iletmek için ayrılıyor.

Neredeyse Karanlık Orman'ın sınırına geldik. Aşağıdaki ormanı tarayarak herhangi bir hareket belirtisi arıyorum. Wraithler hakkında aldığım tüm raporlar

ve Ork görünüşleri bundan daha kuzeydeydi, bu yüzden gece için nispeten güvende olmalıyız.

Grayce'in yorgun olduğuna eminim. Düşmesine izin vermeyeceğime dair güvence vermeme rağmen vücudu hâlâ biraz gergin. Daha önceki haline göre biraz rahatladı ama gece için mola verdiğimizde muhtemelen çok yorulacağını tahmin ediyorum.

"Neredeyse ," diye mırıldanıyorum saçlarına.

"Tanrılara şükürler olsun," diye iç çeker gibi nefes alıyor. "Yeniden sağlam bir zemine ayak basmak için sabırsızlanıyorum."

Söyledikleri beni endişelendiriyor. İnsanlar gibi kamp yapmayacağız. Biz Fae'yiz. Barınaklarımızı ağaçlarda, daha güvenli olan yerlerde kurarız. "Yerde olmayacağız," diyorum ona.

Başını kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ağaç dallarında uyuyoruz."

Çenesi düşüyor ama hemen kapatıyor. Sertçe yutkunuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Aren araya giriyor. Eliyle ormanın kenarını işaret ediyor. "İşte oradalar kralım." Grayce'e dönüyor. "Barınaklar kısa sürede hazır olur kraliçem."

Grayce ona hafifçe başını sallıyor ama ağaç dalları arasına gerilmiş muşambalara ve yatak takımlarına bakarken yüzündeki tüm renk kayboluyor.

Yüz hatlarındaki endişeden nefret ediyorum ve bizim için hazırlanan çadırın yanındaki büyük bir dalın üzerine dikkatlice indiğimizde bana daha da sıkı sarılıyor. Korkusunun ekşi kokusu havaya siniyor.

Aren uçarak yanımıza geliyor, yüzündeki endişe onun da bu kokuyu aldığını gösteriyor. Ona doğru eğildi. "Gözcüler yakınlarda herhangi bir düşman ya da tehlike izine rastlamadı kraliçem. Her şey yolunda ve sırayla nöbet tutacağız."

"Teşekkür ederim Aren," diyerek ona yumuşak bir gülümseme verir, endişesini gizlemeye çalışır. "Ne yaptığınızı bildiğinize inanıyorum."

Kadının ona olan inancı karşısında yüzünde ısı1 ısı1 bir gülümseme beliriyor.
Gözleri tekrar bana döndü. "İlk nöbeti ben tutacağım."

Çenemi eğiyorum ve o da uçup gidiyor, bizi yalnız bırakıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Şimdiye kadar Karanlık Orman'a hiç gitmemiştim. Neredeyse bulutlara değecek kadar uzun, gövdeleri üç kişinin el ele tutuşabileceği kadar kalın olan yüksek ağaçlarla ilgili hikayeler duymuştum ve yine de çemberi tamamlayamazlar.

Koyu yeşil iğneye benzeyen yaprakları kalın ve kaba, kabuğu ise düzensiz ve pürüzlü taş gibi pürüzlüdür.

İki kalın dalın arasına gerilmiş ve bir şekilde bu gece yatağım olması gereken zavallı muşambayı inceliyorum. *Bizim yatağımız*, yeni kocama bakarken kendimi düzeltiyorum. Üstüne bir battaniye ve iki küçük yastık yerleştirilmiş ve bizi yağmurdan korumak için bir muşamba daha asılmış, ama bunun dışında tamamen açıkta. Bakışlarım altımızdaki orman zeminine düşüyor.

Kyven dikkatle ayaklarımı dala doğru indiriyor. Terliklerim ağaç kabuğuna değer değmez panik göğsümü ele geçiriyor ve onu daha da sıkı kavıyorum.

"Grayce," diye mırıldanıyor, sanki hayatım buna bağıymış gibi ona tutunurken, düşeceğimden endişeleniyorum. Bir elini omuzlarımda gezdiriyor ve çenemi kavrayarak yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Tutunduğun yeri biraz gevşetmelisin, böylece bizi yatağa götürebilirim."

Titreyen bir nefes alarak isteksizce bakışlarına karşılık veriyorum. "Güvendesin Grayce. Düşmene izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor. "Her şey yolunda."

"Senin için söylemesi kolay," diyorum titreyerek. "Çocukken ağaç evden düşmedin, değil mi?"

"İnsanların ağaçlarda evleri mi var?" Başını yana eğiyor. "Ben-"

Kafasının karışmasına sinirli bir kahkaha atarken içimden yumuşak bir nefes kaçıyor. "Hayır. Onlar çocukların oynaması için yapıldı." Tüm vücudum hafifçe titrerken

Kendimi onun bedeninden dikkatlice ayırarak, hareket edebilmemiz için aramıza biraz boşluk bıraktım. "Ama biraz tehlikeli olabilirler."

Muşambaya sadece birkaç adım var ama boğazımdaki endişe düğümüne karşı yutkunurken o bile bana pek görünmüyor. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek, beni müşambaya doğru götüren Kyven'in elini tutarken cesaretimi topluyorum.

Dikkatlice oturuyorum, bacaklarımı çaprazlıyorum.

Dalın üzerine diz çöküp avucunu kabuğa dayamasını merakla izliyorum. Başını eğiyor ve soluk, parlayan bir ışık kaybolmadan önce elinin etrafında dolanıyor. İşini bitirdiğinde bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Ne yapıyordun?"

"Ağaçlara, dallarında barınmamıza izin verdikleri için teşekkür ediyor ve büyümelerini herhangi bir şekilde manipüle etmek için sihrimi kullanmayacağıma söz veriyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlora'da olsaydık, güçlerimi kullanarak müşamba yerine kalın sarmaşıklardan sıkı bir barınak örerdim. Ama bu orman çok eski. Krallığımızda bulunanların hepsinden daha yaşlı," diyor hüzünle. "Ve buradaki ağaçlar, başkalarının sihirlerini kullanarak onları kendi istekleri doğrultusunda eğip bükmeye çalıştığı zamanları hatırlıyor."

Ağzım açık kaldı. "Ağaçlarla konuşabildiğini ve onları anlayabildiğini bilmiyordum."

"Bu tam olarak bir konuşma değil," diye yanıtlıyor. "Bu daha çok... bir his." Kaşlarını çatıyor. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama büyümüzün doğayla iç içe geçtiğini ve bu yüzden de toprağı ve topraktan beslenen bitkileri daha iyi anladığımızı söyleyebilirim. Saraydaki bahçelerin pek çok kişı tarafından kıskanılmasının nedeni de bu," diyor hafif bir sırıtışla. "Hoşunuza gideceğine inanıyorum."

Anlora'nın kalesinin ünlü bahçeleriyle ilgili hikâyeler duymuştum ama onları gerçekten gören biriyle hiç konuşmamıştım. Bu hikayelerden bazıları

Açan çiçeklerde ve gümüş ayın ışığı altında parlayan canlı çiçeklerde dinlenen periler.

Bunlardan herhangi birinin doğru olup olmadığını merak ediyorum ama ben daha sormadan bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Biraz yiyecek ve içecek getireyim."

Kanatları arkasında çırpınıyor ama ön kolunu kavrayıp onu aniden durduruyorum. "Lütfen, gitme." Sesimin ne kadar zayıf ve acınası çıktığını görünce içten içe irkiliyorum. Ben böyle biri değilim. Ben güçlüyüm ve korkumu bastırmam gerekiyor.

Yanımda oturuyor. "Ben seninle kalacağım."

İçimdeki her şey ona gitmesinin doğru olduğunu söylemek istiyor. Korkmaktan nefret ediyorum. Ama ağzımı açtığımda, yere bir kez daha bakarken kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Muhafızlarından biri bize bir tabak yemek getirdi. Dilimlenmiş et, ekmek ve peynir, birkaç parça meyve ve biraz su. Her ne kadar lezzetli görünse de, daha fazlasının midemdeki ağır düğümü rahatsız edeceğinden endişelenerek sadece açlığımı giderecek kadar yiyorum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde karnımın alt kısmındaki hafif bir sancı yüzümü buruşturmama neden oluyor. Kyven'e döndüm. "Lütfen inmemeye yardım eder misin?" Kelimeleri dudaklarımdan zorla geçirirken yanaklarım ısınıyor. "Rahatlamam gerek."

Beni kollarının arasına alıyor ve kampımızdan kısa bir mesafe uzağa uçuyor. Mahremiyetimizi koruyabileceğimiz kadar uzak ama yine de başımız derde girerse seslenebileceğimiz kadar yakın. Gözleri etrafımızdaki ormanı tarıyor, beni yere bırakmadan önce herhangi bir tehlike işareti arıyor.

Kemerinden bir hançer çıkarıp bana uzatıyor. Korkunç anılarıma karşı kendimi destekleyerek hançeri ondan alıyorum. Dişlerimi sıkarken ve titremesini engellemek için kolumu sıkıca yanımda tutarken nabzım kulaklarımda atıyor.

Ben güçlüyüm ve cesurum. Bu sözleri kafamın içinde bir mantra gibi tekrarlıyorum. Korkmayacağım.

Kyven yakındaki bir ağacı işaret ediyor. "Burası iyi bir yer," diye fısıldıyor.

Ben ona doğru ilerlerken o da ilerliyor. Başımı ona doğru çeviriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Bu tehlikeli," diye fısıldıyor. "Burada Orklar olabilir."

Orklardan ne kadar korksam da, onun dikilmesiyle mesanemin işbirliği yapmasının mümkün olmadığını da biliyorum. "O zaman ağacın diğer tarafında bekle," diyorum tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

İsteksizce uzaklaşıyor. Çabucak tuvaletimi yapıyorum. Kyven düşündüğüm kadar uzağa gitmemiş olmalı çünkü ben işimi bitirir bitirmez köşeyi dönüp geliyor. Yürümemiş olmamıza rağmen, gün boyu yaptığım yolculuktan kendimi hâlâ biraz kirli hissediyorum ve bir banyo yapmayı çok istiyorum.

Kyven elimi tutuyor ve sıcak bir karıncalanma hissi kolumdan vücuduma yayılıyor. Gül ve lavantanın taze kokusu burnuma doluyor ve aşağı baktığımda giysilerimin tertemiz olduğunu görüyorum. "Bu bir arındırma büyüsü müydü?"

Sırıttıyor. "Oldukça uygun, değil mi?"

"Evet." Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Teşekkür."

Beni göğsüne aldı ve barınağımıza doğru uçtuk. Beni muşambanın üzerine bıraktığında, yıkıcı bir yakışıklılıkla gülümsüyor. Sadece bir bakış bile içimdeki bir şeyleri gevşetiyor. Hâlâ gerginim ama eskisi kadar korkmuyorum çünkü onun beni asla tehlikeye atmayacağını biliyorum.

Etrafımızdaki muşamba yataklarına yerleşen muhafızlara bakıyorum ve yeni kocamın yanında bir izleyici kitlesiyle uyuyacağım ilk gecenin düşüncesiyle aniden çok utanıyorum.

Kyven endişemi hissetmiş gibi elini sallıyor ve etrafımızda yumuşak, parlayan bir bariyer oluşuyor. Çok zayıf bir parıltı dışında, bir sabun köpüğü görünümünde. Diğerlerini görebiliyorum. "Bu... koruma için mi?"

"Mahremiyet için," diye açıklıyor. "Dışarıyı görebiliyoruz ama kimse içeriye göremiyor." Bakışlarını tekrar ormana çevirir. "Korunmaya gelince... Aren bir

Tüm grubumuzun etrafında görünmez bir bariyer. Çoğu şeyi geri püskürtecek ve izinsiz girenlere karşı bizi uyaracaktır."

"Her şey" değil de "çoğu şey" demesine odaklanmamaya çalışıyorum. Zihnim, ne tür tehlikelerden bahsediyor olabileceğine dair her türlü korkunç görüntüyü canlandırmaya başlıyor. Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak, yanıma yerleşirken bu karanlık düşünceleri bastırmak için kendimi zorluyorum.

Yanıma uzanıyor ve battaniyeyi dikkatlice omuzlarımın üzerine çekiyor. "Teşekkür ederim," diyorum sinirlerime rağmen bir şekilde konuşmayı başarıyorum. Onun yanında uyuyacağım için mi gerginim yoksa ne kadar yukarıda olduğumuz için mi endişeliyim emin değilim. İç çekerek, muhtemelen ikisinden de biraz olduğunu fark ediyorum.

Ağaçların arasından esen serin bir rüzgâr dalların hafifçe sallanmasına neden oluyor ve içimi yepyeni bir korku kaplarken olduğum yerde donup kalıyorum. Eğer uyuyakalırsam, bu muşambadan kolayca yuvarlanabilirim. Ve eğer bu olduğunda Kyven uyuyorsa... o zaman da muhtemelen düşüp ölebilirim. En azından bir yerimi kıracağım kesin.

Kendimi dala bağlamak için kullanabileceğim bir şey var mı diye etrafa bakınıyorum. Böylece muşambadan yuvarlanırsam düşmeyeceğim. Ya da en azından çok kötü değil. Eminim ipin ilk çekilmesinden dolayı hala bir tür yaralanmam olacak ve sonra muhtemelen gövdeye çarpacağım ve-

"Korkunun kokusunu alabiliyorum Grayce," diye kolunu kaldırıyor Kyven. "Buraya gel. Düşmene izin vermeyeceğim."

Ona yaklaşıyorum, o da kolunu belime doluyor ve ona yaslanana kadar beni çekiştiriyor. Avuçlarımı göğsüne bastırdığımda, tuniğinin altındaki sert kas düzlemlerini ve parmaklarımın altındaki kalbinin güçlü ve sabit atışını hissedebiliyorum.

"Benimle güvendesin Grayce," diye mırıldanıyor.

Başımı kaldırdığımda menekşe rengi gözlerinin delici bir bakışla beni incelediğini görüyorum.

"Düşmeyeceksin. Sana sahibim." Yavaşça kulağımın arkasına bir tutam saç sıkıştırıyor. "Yeminim."

Hafifçe titriyorum ve o da battaniyeyi omzuma doluyor, sonra da kanatlarını ikinci bir yorgan gibi dikkatle bedenime sarıyor. "Yeterince sıcak mısınız?" diye soruyor.

"Şimdi öyleyim."

Kanatlarının bu kadar esnek olması beni şaşırttı. İlk bakışta renkli bölmeleri narin ve neredeyse kırılgan görünüyor ama öyle değiller. Deri kıvamındalar ve etrafımda sıkılaştıkça gerçekten ne kadar güçlü olduklarını anlıyorum.

Ormanın gece sesleri esintiyle birlikte sürükleniyor ve ben onun kucağına yerleşirken ona ne kadar güvendiğimi fark ediyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz ama bir bakıma sonsuzluk gibi geliyor. Onun kollarına ve kanatlarına sarıldığımda kendimi güvende hissediyorum. Sanki hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyeceği konusunda ciddi.

Kocam olduğu için bunun iyi bir şey olduğunu düşünsem de, onun hakkında hala bilmediğim çok şey var. Güçlü kolları etrafımda dolanırken, erkeksi kokusunun baş döndürücü kokusunu içime çekiyorum.

Ondan etkilendiğimi inkâr edemem ama kalbimin onun gözetiminde güvende olup olmayacağını henüz bilmiyorum. Daha önce de kalbimi birine emanet etmiştim ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara atmışlardı. Ve bir daha asla böyle bir acıya katlanmayacağıma yemin ettim. Kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim.

Kyven benden kendini kanıtlaması için ona bir şans vermem dışında hiçbir şey istemedi ama aslında her şeyi istediğini biliyorum. Sadece elimi değil, kalbimi de istiyor. Ve henüz bunu ona tam olarak verebileceğimden emin değilim. Sadece söz verdiği gibi bana karşı sabırlı olması için dua ediyorum.

Bakışlarım alyansıma düşüyor. Yüzüğün kayışı sarmaşıklara benzeyen narin bir desenden oluşuyor ve ortasında da çiçek açmış bir gül gibi görünmesi için oyulmuş mor bir aytaşı var. O kadar zarif ve karmaşık bir şekilde yapılmış ki, bir insan kuyumcunun asla yapmayı umamayacağı bir şey.

Rüyamda Kyven'in bana mor bir gül verdiğini gördüğümde, bunun bir yüzük şeklinde olacağını asla hayal etmemiştim, ancak bu imgelemin bir işaret olduğunu, bana doğru yolda olduğumu söyleyen bir rehber olduğunu hiç şüphesiz biliyorum.

Rüyasında Varys'in ona yeşil bir kurdele verdiğini gördüğünde kız kardeşim de aynı şeyi yaşamıştı. Inara'nın yeni kocama karşı dürüst olmam konusunda söylediklerini hatırlıyorum. Kendimi tutmamam için beni cesaretlendirdi. İlişkimizin sırlar ve yalanlar üzerine değil, dürüstlük üzerine kurulmasını istiyorum. Ve ben de bunu yapmayı seçiyorum. Ve belki de bir süre sonra daha fazlası olacak.

Kız kardeşimin Kara Elf kocasıyla ne kadar mutlu olduğunu görüyorum ve karşılığında ben de aynısını istemekten kendimi alamıyorum. Küçük bir iç çekişle kendimi Kyven'in kucağında tamamen rahatlamaya bırakıyorum. Beni güvende tutacağı konusunda ona güveniyorum, tıpkı bana asla zarar vermeyeceğine olan inancımın tam olması gibi. Güven her ilişkinin başlangıcıdır, tıpkı bir gül ağacının minik tomurcuğunun harikulade bir çiçek vaat etmesi gibi. Ve dua ediyorum ki bir gün Kyven ve ben, Inara'nın Varys'le sahip olduğu şeye sahip olabilelim.

"Uyu Grayce," diye mırıldanıyor üstümde. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Ve sadece bu sözler bile gözlerimi kapatıp onun kollarında rahatlamamanın güvenli olduğu konusunda bana güven veriyor. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet uykuya dalmaya başlıyorum.

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

KYVEN

G Rayce uykusunda hafifçe titriyor, ben de kollarımı ve kanatlarımı daha sıkı sararak onu kendime yakın tutuyorum. Yumuşak bir memnuniyet iç çekişi yapıyor ve göğsüme sokuluyor. Göğsüme o kadar mükemmel oturuyor ki

Silahlar. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi.

Yavaşça uzanıp parmaklarımı uzun ipeksi saçlarında gezdiriyorum ve küçük, kıvrımlı, insan kulağının arkasına fırçalıyorum.

Yeni gelinim çok güzel. Tamamen ve tamamen büyüleyici. Ama bunu tanıştığımız andan beri biliyordum. Yine de onu daha önce hiç böyle inceleme fırsatım olmamıştı. O uyurken, kalp şeklindeki güzel yüzüne bakıyorum.

Her nefes verişinde nefesinin yumuşak nane kokusunu alıyorum ve gözlerim yumuşak, pembe dudaklarının pelüş yayına düşüyor. Öpüşmemizin anısı zihnimi dolduruyor. Dudaklarımı onunkilere bastırmayı ve bana açıldığını, ağzını bir kez daha tatmama izin verdiğini hissetmeyi arzuluyorum.

İnsanların halkım hakkında birçok efsanesi vardır. Bunlardan biri, bir insan bakireyi saplantı haline getiren bir Fae erkeğini içerir. Onu ormanda uyurken bulmuş ve uyurken ondan bir öpücük çalmış.

Bu hikayelerin ne kadar doğru olduğundan emin değilim, ancak son zamanlarda aksini iddia etmelerine rağmen, benim türümün onun tarafından her zaman büyülendiğini biliyorum.

Aramızdaki bağın bu kadar erken bir döneminde benimle aynı yatağı paylaşmaya bu kadar istekli olacağını tahmin etmemiştim ve bana şimdiden bu kadar güvenmesi beni çok memnun etti.

Bu düşünce aklımdan geçerken bile, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Benim kim olduğumu bilmiyor. Kim olduğumu. Eğer bunu öğrenirse muhtemelen benden nefret eder. En azından incinir ve şu anda inşa ettiğimiz tüm güven unutulur giderdi.

Birkaç kez ona söylemek istedim. Ve eğer kalp ağacının ruhu tarafından bana verilen uyarı olmasaydı bunu yapardım - bizzat tanrılar adına konuşan biri. Tanrılar, onları görmezden gelerseniz hem verici hem de acımasız olabilirler. Babam bunu zor yoldan öğrendi.

Onu Grunden'e gitmemesi konusunda uyardılar. Ama Orkların orada toplanıp topraklarımızı istila etmeye hazırlandığını öğrendiğinde, başka seçeneği olmadığını hissetti. Kendisi savaşmayacakken savaşçıları nasıl savaşmaya gönderebilirdi?

O sınırı savunurken, bir Ork suikastçısı hatlarımızın arkasına sızdı ve kalemize doğru ilerledi. Görevi kraliyet soyunu sona erdirmektir. Annem bizi korurken öldü ve babam o gün korkunç bir ders aldı. Tanrılardan gelen bir uyarıyı görmezden gelmenin bedeli çoğu zaman katlanabileceğimizden daha fazladır.

O olaydan sonra yıkılmış bir kral oldu ve bir daha asla eskisi gibi olamadı.

Mavi kanatların parıltısı gözüme çarpıyor ve Aren'in yaklaştığını görmek için dönüyorum. Diktiğim sihirli bariyerin içini göremiyorum ve bu anın eşimle ne kadar samimi hissettirdiği için onu indirmekten nefret ediyorum ama yapmam gerektiğini biliyorum.

Dikkatlice kalkanı indiriyorum. "Ne oldu?" Fısıldıyorum.

Bakışları Grayce'e kayıyor, gözleri hafifçe açılıyor, muhtemelen onu kollarımda ve kanatlarımda bulduğuna şaşırması olacak ki dikkatini tekrar bana veriyor. "Gözcülerimizden biri yakınlarda bir grup Ork tespit etti. En az bir düzine, belki daha fazla. Bu tarafa doğru geliyorlar."

"Yedi cehennem," diye küfrediyorum nefesimin altında. Eğer şimdi gidersek, Harpy'lerin ya da bu cehennem ormanını yuva edinmiş diğer gece uçan yırtıcıların saldırısına uğrama riskimiz var. Buraya son geldiğimizde Harpy'lere rastlamıştık. Kolayca yenildiler ama Grayce ile havada savaşma riskini almak istemiyorum. Eğer yürüyerek gidersek, Orklarla ya da başka tehlikelerle karşılaşma riskimiz var.

Gökyüzüne bakıyorum. Kara bulutlar tepemde dolaşıyor, yıldızların ve ayın ışığını örtüyor. Halkım mükemmel bir gece görüşüne sahiptir. At

En azından karanlıkta uçarsak başkaları tarafından fark edilmeme şansımız daha yüksek olurdu.

Aren sanki aklımı okuyormuş gibi "Zifiri karanlık. Havada yerde olduğumuzdan daha avantajlıyız."

"Savaşçılarımızı toplayın. Bir an önce yola çıkmalıyız." Hâlâ kollarımda mışıl mışıl uyuyan A'lyra'ma bir bakış fırlattım. "Ve bana bir tunik ve pantolon getirin."

Kaşları çatılır ama uçup gitmeden önce başıyla onaylar.

O gider gitmez, fısıldıyorum. "Grayce. ." Göz kapakları çırpınarak açıldı. "Gitmemiz gerek. Bu tarafa doğru gelen Orklar var."

Keskin bir nefesle, oturmak için ayağa kalktı. Çekingen bir şekilde bana doğru uzanıyor. "Kyven?" Koluma dokunurken sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. Elini benimkine doğru uzatarak sıkıca kavırıyor. "Hiçbir şey göremiyorum. Bana rehberlik etmen gerekecek."

Kokusu korkudan ekşirken kalbim sıkışıyor. İnsanların gece görüşünün bizimkine kıyasla ne kadar zayıf olduğunu unutmuşum. "Buradan hızlı ve çabuk bir şekilde uçacağız. Biz-"

Aren döndüğünde konuşmayı kesiyorum. Çırpınan kanatları etrafımızdaki havayı karıştırıyor, kadının korkusunun kokusunu ormana saçıyor. Orklar biraz daha yaklaşırlarsa onun kokusunu alacaklarından eminim.

Kıyafeti bana uzatıyor ve ben de Grayce'in ellerine bastırıyorum. "Nedir bu?"

"Bir tunik ve pantolon giymen gerekiyor," diye açıklıyorum. "Havadayken, saldırıya uğrarsak kollarımı serbest bırakmam gerekebilir. Yani böyle bir durumda bana tutunman gerekecek ve bunu süslü bir elbiseyle yapamazsın. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

"Acele etmeliyiz."

Sertçe yutkunarak alt dudağını ısırtıyor ve titreyen bir nefes alıyor. Güzel elbisesinin bağcıklarını çözmek için arkasına uzanıyor ve ben

hayal kırıklığı içinde dişler. İnsan modasının neden bu kadar karmaşık olduğunu asla anlayamayacağım. Böyle giderse soyunması sonsuza kadar sürecek.

"Neredeyse geldiler," diye fısıldar Aren aceleyle.

Panik içime işliyor ve pençelerimi uzatıyorum. "Affet beni Grayce," diye fısıldıyorum bağcıkları keserken, onu incitmemeye dikkat ederek.

Korse öne doğru sarkarken ve elbise vücudundan düşerken keskin bir nefes alıyor, ayaklarının etrafında toplanıyor ve onu sadece hafif bir bırakıyor. Savaşçılarımin her biri, eşime böyle kısmi soyunmuş bir halde bakmamaları gerektiğini bilerek arkasını dönüyor.

Ellerini omuzlarıma koyuyorum ve pantolonu uzatırken dizlerimin üzerine çöküyorum. "Sol ayak," diye talimat veriyorum ve bacağına kaldırıyor, böylece sol tarafı üzerine kaydırabiliyorum. "Şimdi de sağ." Ben de aynısını yapıyorum ve sonra hızla vücudundan yukarı çekiyorum.

Kadınlarımızdan birinden daha küçük ve pantolonu uzun ve bol. Pantolonu kısaltmak için malzemeyi hızla kesiyorum ve sonra kendi kemerimi hızla çıkarıp beline düğümleyerek bağlıyorum.

Kemerine bir hançer sokuyorum ve elini kabzasına koyuyorum. "Eğer saldırıya uğrarsak bunu kullanmaktan çekinme."

Çabucak başını sallıyor. Hakkını yemeyelim, kıpırdamadan duruyor ve hızlı çalışmama izin veriyor, ben de tuniği başından geçiriyorum. O kadar büyük ki ona bir elbise gibi oturuyor ve bir omzundan sarkıyor. Ellerini serbest bırakmak için daha fazla malzeme kesiyorum ve sonra onu kendime doğru çekiyorum.

Hiç tereddüt etmeden onu kollarımın arasına aldım ve bir elimi sırtına, diğerini de beline koyarak onu desteklerken bacaklarını belime, kollarını da boynuma doladı. "Hazır mısın?"

"Evet," diye hızlıca cevap veriyor ve havaya yükseliyoruz.

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

GRAYCE

M Kyven havalanırken karnınız düşüyor. Ağaçların arasından süzülürken kanatları öfkeyle çarpıyor. O kadar karanlık ki, sadece kanatlarının ve vücudunun belli belirsiz hatlarını seçebiliyorum ve

Altımızda hiçbir şey yok. Sadece Aren tısladığında gölgenin üstünde olmadığımızı anlıyorum. "Alçakta kalın ve sessizce ilerleyin. Yapabildiğimiz sürece ağaçları siper olarak kullanacağız."

Panik içime işliyor ama Kyven'e tutunurken onu geri çekilmeye zorluyorum.

Sıcak eli yüzümü buluyor. *"İyi misin?"* diye soruyor ve zihnimle konuştuğunu fark etmem bir anımı alıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum ona, işe yarayıp yaramadığını merak ederek. *"Anlora ne kadar uzakta?"*

"Önümüzde hâlâ bir günlük daha yol var. Yarın geceyi geçirecek bir yer bulmamız gerekecek," diye cevaplıyor acımasızca. *"Daha kısa bir yol var ama o yol boyunca Wraithler görüldü, biz de etrafından dolaşmak için bu yolu seçtik. Görünüşe göre bu yol da hiç güvenli değil."*

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse: Wraithler ve Orklar arasında her gün Orkları tercih ederim," diye cevap veriyorum.

"Gerçekten mi?"

"Nispeten barışçıl olan bazı Klanlar var," diyorum ona.

"Edmynd onlardan biriyle bir anlaşma yaptı."

"Şimdiye kadar karşılaştığım tüm Orklar, ellerine fırsat geçse senin boğazını keserlerdi. Ya da açık artırmalarından birinde satmak için seni esir alırlardı."

İçimden küçük bir ürperti geçiyor. Bazılarının kana susamış ve zalim olduğu konusunda haklı. Ork köle tacirlerinden kurtarılan birkaç kişi gördüm.

Beni daha sıkı kavlıyor. *"Birinin sana zarar vermesine izin vermektense ölürüm Grayce."*

Sonsuza kadar uçacakmışız gibi geliyor. Bulutlar tepemizde inceliyor ve yumuşak ay ışığının süzülmesine izin veriyor. Kafamı kaldırdığımda Kyven'in yüzünü daha önceki gibi belli belirsiz bir şekil yerine bütünüyle seçebiliyorum.

"Bizi şu dalın üzerine bırakacağım," diyor, ilerideki büyük bir ağacı işaret ederek. "Gece burada güvenle kalabiliriz."

Savaşçıların geri kalanı etrafta toplanır, her biri aynı büyük ağacın üzerinde farklı bir yer alır.

Dal en az üç insan genişliğinde. Yine de ayaklarım dalın kabuğuna değdiğinde içimi bir panik dalgası kaplıyor, kayıp düşeceğimden korkuyorum. Kyven'in kolunu kavıyorum, beni gövdeye doğru yönlendirirken ona yapışıyorum. "Sanırım şimdi sana yükseklikten hiç hoşlanmadığımı söylemek için iyi bir zaman," diye hafifçe takılıyorum, sinirlerimi maskeleyerek çalışarak.

Kıpırdamıyor ve kafası bana doğru dönüyor. "Neden hiçbir şey söylemedin? Bir arabaya binebilirdik Grayce."

Omuz silkiyorum. "Kendimi her zaman çok pratik bir insan olarak görmüşümdür - olaylarla doğrudan yüzleşmeyi tercih eden türden bir insan. Bu benim yeni hayatım, o yüzden artık alışmaya başlayabilirim."

Kaşları çatılır. "Rahatsız olmanı istemiyorum Grayce. I-" "Burası daha mı güvenli?" Sözünü keserek soruyorum. "Yoksa yerde mi?" "Burası."

"O halde, bu her şeyi çözer," diyorum kararlılıkla. "Güvenlik konfordan çok daha önemlidir. Ben iyi olacağım."

Başını öne eğiyor. "Affet beni Grayce. Senin için berbat bir eşim. Daha evleneli bir gün bile olmadı ve bu"-dalı ve ağacı işaret ediyor-"seni götürdüğüm yer burası."

Sadece gözlerindeki hüznün değil, sözlerindeki gerçek pişmanlık da beni şaşırttı. "Verdiğin sözü tuttun." Yanağını okşayıp yüzünü geriye yatırıyorum.

benimkine kadar. "Beni tehlikeden korudun. Hâlâ da koruyorsun. Demek ki düşündüğün kadar kötü bir koca değilsin Kyven."

"Gerçekten

mi?"

"Gerçekten."

Sırıttıyorum.

Yakışıklı bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Bütün bunları sana *m'eala'mızda* telafi edeceğim. Yeminim olsun."

"Bu da ne?"

Kaşlarını çatıyor. "İnsan bağlanmış çiftler törenden sonra birkaç günlüğüne birbirlerinden uzaklaşmazlar mı?"

"Bazılarının yaptığını duydum," diyorum yanaklarım saray çalışanlarından bu tür şeylerle ilgili duyduğum hikâyeleri düşünerek ısınırken. "Ama hepsi değil."

Bir ışık parlaması gözüme çarpıyor ve döndüğümde küçük, parlak, altın bir kürenin bize doğru süzüldüğünü görüyorum. Onu incelediğimde, altın tenli ve kanatlı saçları olan minik bir kadın olduğunu fark ediyorum. "Bu bir peri mi?"

Kyven alçak bir sesle, "Evet," diye yanıtlıyor.

Adlarını duymuştum ama hiç yakından görmemiştim. Bana dudak bükerek gülümsüyor ve yaklaşırken küçük elini bana doğru uzatıyor. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum kolumu kaldırıp ona uzanırken. "Sen-"

Yıldırım hızıyla, Kyven bileğimi kavradı, geri çekti ve Onu.

"Sen ne-" Başlıyorum ama dudakları geriye kıvrılınca çenem gevşiyor, İki sıra jilet gibi keskin dişleri ortaya çıkıyor.

"O bir gece perisi," diye homurdanıyor ve elini sallayarak onu uzaklaştırıyor. "Kötü bir ısırıkları var."

Hançeri andıran dişlerini onun ne demek istediğini vurgulamak istercesine şaklatıyor ve ben de ona doğru daha da eğiliyorum. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum biraz sarsılmış bir şekilde, uçup giderken gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Hiçbir fikrim yoktu." Sertçe yutkunuyorum ve sonra başımı çevirip ona bakıyorum. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama başka bir peri yaklaşınca duruyor. Bu seferki altın tenli ve yaldızlı saçlarında gümüş çizgiler var. Eğilerek selam veriyor ve küçük bir çanta uzatıyor. Adam elini çantanın hemen altına koyuyor ve kadın çantayı adamın avucuna bırakıyor. "Özrün kabul edildi," diyor adam, sesinde sert bir ton var. "Bu ağaca yaklaşan bir şey olursa bizi uyarın, ödeşmiş sayılalım."

Çenesini eğiyor ve sonra uçmak için dönüyor, uzaktaki en az yirmi diğerine katılıyor.

Küçük keseye bakıyorum. "Nedir o?"

"Peri tozu." Sırıttıyor ve avucuma koyuyor. "Bu senin. Bir tutama ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

"Ne işe yarıyor?"

"Bu bir sürpriz büyü. Bir çeşit nimet," diye açıklıyor. "Bu, perinin onu yapmak için ne tür bir büyü kullandığına bağlı. Işınlanma büyüünden görünmezlik pelerinine kadar her şey olabilir ama kullanana kadar bilemezsiniz."

Keseyi incelerken kaşlarımı çatıyorum. "Biri bunu ne zaman yapacağını nasıl bilebilir?" "Büyü, doğru zaman geldiğinde sahibini çağıracaktır."

Bu gerçekten bir nimete benziyor. Kyven'e uzattım. "Bunu saklamak istemediğine emin misin?"

Elimi nazikçe avuçlarının arasına alıyor, ısıltılı bakışları benimkini tutarken parmaklarımı avucumdaki kesenin üzerinde kıvrıyor. "Onu almanı istiyorum Grayce. Onu her zaman yanında tut. Güvenliğin benim için önemli."

Sözleri kalbimi ısıtıyor ve ısıltılı bakışları benimkileri kavrarken, kısa bir süre olmasına rağmen şimdiden kocama aşık olduğumu fark ediyorum. Ne kadar tuhaf görünse de, sanki kalbim şimdiden onunkine ulaşıyor, tıpkı aramızdaki kader bağının ipleri gibi.

Aren yanıma uçup eğilerek selam veriyor. "Çevre güvende. Cyral şafağa kadar nöbet tutacak."

Kyven başını sallar ve Aren gider.

Keseyi tuniğimin cebine sokuyorum. "Şey, şu anda beni çağırıyor. Yani... belki de bu şimdilik güvende olduğumuz anlamına geliyordur." En azından, cevabını beklerken bunun bu anlama geldiğini umuyorum.

"Gerçekten." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Dinlenmelisin Grayce."

Haklı olduğunu biliyorum ama bu akşamki kargaşadan sonra pek uyuyabileceğimden şüpheliyim. Özellikle de böyle ağaçların tepesindeyken. Yan tarafa bakıyorum, aşağıdaki karanlığa bakıyorum ve şu anda ne kadar yukarıda olduğumuzu merak ediyorum. Muşambanın üzerinde durmaktan korkuyordum ama şimdi sadece bir dalla daha da endişeliyim.

Pençe uçlu bir parmak çenemin altına takılıyor ve bakışlarımı damladan alıp Kyven'e çeviriyor. "Seni güvende tutacağım Grayce."

"Ya ikimiz de uyuyakalırsak ve... sen uyanmadan önce ben kenardan aşağı yuvarlanırsam?" Endişemi yüksek sesle dile getiriyorum, sesimin ne kadar zavallı çıktığını görünce irkiliyorum. Ben böyle biri değilim. Ailemde güçlü olan benim, korunmaya ihtiyacı olan değil. Şimdiye kadar öyleydim.

"Gel," diyerek beni kendine çekti. Sırtını ağacın gövdesine dayayarak beni kalçalarının arasına yerleştiriyor, böylece sırtım onun önüne geliyor. Güçlü kollarıyla belimi sıkıca sarıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor.

Belki de daha önce tehlikeden kaçmak zorunda kaldığımız içindir, ama beni kollarına aldığı anda kendimi güvende hissediyorum. Ve bu şekilde kalmam için elinden geleni yapacağına güveniyorum.

Hafifçe kayıyor ve kanatlarını formumun etrafına doluyor, beni erkeksi kokusu ve vücudunun sıcaklığıyla koza gibi sarıyor. Sırtımda, göğsünden hafif bir titreşim başlıyor ve omzumun üzerinden bakmak için başımı çeviriyorum. "Bu da ne?" Alçak bir guruldama sesi başlıyor ve birkaç kez göz kırpiyorum. "Sen... mırılıyor musun?"

"Benim türüm mırıldamaz." Çenesini kaldırıyor. "Biz *tr'llyn*."

Kesinlikle bir mırıltı gibi geliyor ve hissettiriyor, ama çok daha güçlü.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye soruyor, başını iki yana eğerek. "Rahatsız ediyorsa, durabilirim."

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. "Eğer bir şey hissediyorsam... rahatlatıcı," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Tüm Fae'ler-" 'mırıldanıyor' demeye başladım ama bunun yerine onun verdiği terimi kullandım, "tr'llyn?"

Başını sallarken dikey olarak yarılmış göz bebekleri hafifçe genişliyor. "Bunu sadece Fae erkekleri yapar. Eşlerinin onları sakinleştirmesi için tr'llyn yaparlar."

"Neden?"

"Şifacılarımız bunun atalarımızdan bize geçen ilkel bir içgüdü olduğunu iddia ediyor. Sakinleştirici bir etkisi vardır ve yakınlık ve samimiyeti teşvik ettiğine inanılır."

"Beni hipnotize etmek için mi?" Nazıkçe alay ediyorum.

"Hayır." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bunu yapamaz."

Daha önceki korkularıma rağmen, tr'llyn'inden gelen titreşimler içimde hareket ettikçe vücudumdaki gerginlik azalmaya başlıyor ve ona yaslanıyorum. Başım köprücük kemiğine dayanmış ve yüzüm boynunun kıvrımına dönükken, aldığım her nefes ciğerlerimi onun sarhoş edici derecede zengin ve erkeksi kokusuyla dolduruyor.

Uyanık kalmak için mücadele ederken gözlerim bir açılıp bir kapanıyor. "Sakinleştirici etkisi konusunda haklısın," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde. "Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum."

Saçlarımı nazıkçe okşuyor ve fısıldarken nefesi kulağımı ısıtıyor. "O zaman uyu. Güvende olduğundan emin olacağım, benim güzel eşim."

Sıcaklık kalbimi dolduruyor. Uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken, düşüncelerim alyansımın anısına ve hayallerime takılıyor. "Tanışmadan önce yüzünü biliyordum ve rüyamda bana mor bir gül verdiğini gördüm."

Hala arkamda duruyor.

"Bu benim işaretimdi," diye fısıldıyorum sarmaşıklara benzeyen narin desenli gümüş yüzüğü ve ortasına oyulmuş mor ay taşını tam çiçek açmış bir gül gibi hayal ederken. O kadar zarif ve karmaşık bir şekilde yapılmış ki, bir insan kuyumcunun asla yapmayı umut edemeyeceği bir şey. "Sanırım bunun anlamı

Bana yol göstermesi için. Tıpkı Inaranın Varys'i ve nişanlanırken ona verdiği yeşil kurdeleyi hayal ettiği gibi."

Kolları ve kanatları etrafımda sıkılaşıyor ve tr'llyn'i güçleniyor. "Nereden biliyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Neyi biliyor musun?" diye fısıldıyor.

"Mor benim en sevdiğim renk ve güller de en sevdiğim çiçek."

Kendini tekrar rahatlamaya ve cevap vermeye zorlamadan önce gerildiği için tr'llyn'i bir an bocalıyor. "Bu... doğru hissettirdi."

Tereddütüyle ilgili bir şey bilinçaltıma takılıyor ama yorgunluk beni dibe çekmeye başladığından bu düşünce çizgisini takip edemeyecek kadar yorgunum.

"Bakmak ve korumak için benimsin Grayce," diye fısıldıyor saçlarıma. "Uyu. Ve ben seni güvende tutacağım. Yeminim olsun."

Yatıştırıcı sözleri ve tr'llyn'i son gerginliğimi de çözüyor ve bilincimi korumak için verdiğim savaşı kaybedip beni çağıran boşluğa düşüyorum.

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

KYVEN

Toman, evlerine dönmeye çalışan gece yaratıklarının çeşitli sesleriyle canlanıyor. Gün ağarmaya başlarken pembe ve turuncu ince bir çizgi ufukta yayılıyor.

Yüksel.

Grayce'e bakıyorum, hâlâ uyuyor, kollarıma ve kanatlarıma sarılmış. Gece boyunca bir ara kendini yeniden konumlandırı, bacaklarını göğsüne doğru kıvrırdı ve yan dönerek bana sarıldı, narin eli göğsümde, tam atan kalbimin üzerinde duruyordu.

Aren uçarak yanımıza geliyor ve önümdeki dala konuyor. Dikkatini bana çevirmeden önce bakışları kollarımdaki Grayce'in üzerinde gezinirken kaşlarını çattı. "Gözcülerimizden biri daha kuzeyde başka bir Ork grubu olduğunu bildirdi. Bu ormanda düşündüğümüzden daha fazla ork var," diyor acımasızca, gelinimi uyandırmamak için sesini alçak tutmaya özen göstererek. "O rotadan kaçınmamızı ve bunun yerine doğrudan Corduin'e uçmamızı öneriyorum."

"Corduin, Çin Seddi'ne bir taş atımlık mesafede," diye tısladım. "Yeni kraliçemi böylesine tehlikeli bir yere götürmemi gerçekten öneriyor olamazsınız."

"Burası bizim kalemiz," diye belirtiyor. "Savaşçılarımızla dolu. Elbette, bir gece için güvende olacaktır."

Lurin'in önerdiği şeye inanmakta güçlük çekiyorum. Öte yandan, oraya gitmeyeli uzun yıllar oldu. Yıllar içinde ne kadar tehlikeli hale geldiğini bilmiyordur.

Eskiden ağabeyimin özel muhafızıydı. Ve Lyrian Çin 'ne hiç gitmedi. Ben gittim. İkinci doğan oğul olarak, kraliyet ailesinin resmi üyesi olarak kuzey sınırlarımızı Wraithlerden korumak için gönderilen kişi bendim.

Beş yıl boyunca Corduin Kalesi'nde hizmet ettim, savaşçı ve şifacı olarak eğitildim. Kardeşim kral olmak için hayatta kalsaydı muhtemelen hayatımın çoğunu orada geçirecektim.

"Ve eğer Çin Seddi boyunca yaptıklarımızı görürse, bunu kardeşi krala rapor edebilir," dedi Aren beni düşüncelerimden geri çekerek. "Belki o zaman savunmamızı arttırmak için oradaki ortak varlığımızı genişletme önerini kabul eder."

Grayce'e bakıp çenemi sıkıyorum. Aren haklıydı. Grayce bunu görmeli.

Başka hiçbir şey için değilse bile artık Anlora'nın kraliçesi olduğu için krallığımızın güvenliğini etkileyen her şeyden haberdar olmalı.

Ayrıca, kaleyi koruyan savaşçıları da tanıyorum. Onlar benim için kardeş gibiydiler ve eminim ki tehlike ne olursa olsun yeni kraliçemin başına kötü bir kader gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceklerdir. "Peki," diye kabul ediyorum. "Savaşçılarımızın geri kalanına haber verin. Bu gece Corduin Kalesi'nde kalacağız ve sonra Ryvenar'a doğru yola devam edeceğiz."

Eğilerek selam veriyor ve emirlerimi iletme üzere uçup gidiyor.

Derin bir iç çekerek eşime bakıyorum. Kendimi durduramayıp başının tepesine şefkatli bir öpücük konduruyorum ve ardından saçlarının arasına fisıldıyorum. "Grayce, uyanmalısın." Yavaşça kıpırdanıyor ve bana daha da sokuluyor. "Grayce." Tekrar deniyorum ve bu sefer göz kapakları çırpınarak açılıyor.

"Neredesin-" Kıpırdamadan duruyor, tüm vücudu bir an geriliyor, sonra bakışlarını bana doğru kaldırırken tekrar gevşiyor.

"Sabah oldu. Yola çıkmaya hazır olmalıyız. Bugün Corduin'e seyahat edeceğiz. Geceyi kalede geçireceğiz ve ardından yarın Ryvenar'a devam edeceğiz."

"Corduin?" Gözleri hafifçe genişliyor. "Orası Büyük Duvar'a yakın değil mi?"

"Evet." Bakışlarımı indiriyorum. "Oraya gitmeyi planlamamıştım ama gözcülerimiz yakınlarda başka bir Ork grubu olduğunu rapor etti ve onlardan kaçınmak için en iyi rota burası."

Ağzını açtığında, protesto etmek istediğini düşünüyorum. Onun yerine, "Çin Seddi'ne hiç gitmedim." diyor.

"Kale çok iyi korunuyor. Hiçbir zaman ihlal edilmedi," diye ekliyorum. "Güvenliğiniz konusunda endişeleriniz varsa, ben-"

"Değilim," diye inkar ediyor.

Buna şaşırdım. "Sen... değil misin?"

"Hayır." Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Daha yeni tanışmış olabiliriz ama beni asla tehlikeye atmayacağını şimdiden biliyorum Kyven."

Güven. Şu anda bana böyle bakıyor ve bu, ölçüsüz bir alçakgönüllülük. Gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. "Haklısın."

Ayağa kalkıp ona elimi uzattım ve yanıma çektim.

Aşağı baktığında, korku kokusu havayı sararken kalbinin panikle attığını hissediyorum. Grayce kolumu sıkıca kavıyor, yüzü solgun, çenesini yukarı kaldırarak korkmamış gibi görünmeye çalışıyor. "Düşündüğümde çok daha yüksek." Dudaklarında gergin bir sırtış beliriyor. "Sanırım dün gece ne kadar yukarıda olduğumuzu göremediğim için , yoksa muhtemelen hiç uyuyamazdım. Muhtemelen seni bütün gece konuştururdum."

"Bu hoşuma giderdi." Kelimeler filtrelenmeden ağzımdan kaçıyor ve kaşlarını çatıyor. Ben de kendimi düzeltmek için hemen harekete geçiyorum. "Demek istediğim, seninle konuşmaktan hoşlanıyorum."

"Öyle mi?"

"Hem çok."

Yanaklarında pembe çiçekler açıyor. "Güzel. Çünkü seninle tekrar *Faerinesh* konuşma pratiği yapmak istiyorum."

Konuşmasını dinlerken, cümlesinin son yarısını ortak Fae dilinde bitirdiğinde içim gururla doluyor. Dilimize tamamen hakim olmasının uzun sürmeyeceğinden eminim. Florinesh aksanı hala duyulabiliyor, ancak söylediği her şeyi ortadan kaldıracak kadar değil.

"," diye gülümseyerek karşılık veriyorum ve onu göğsüme kaldırıyorum. "O zaman pratik ."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Kurt Şekil Değiştirenlerin eşlerine karşı son derece sadık ve şefkatli olduklarını herkes bilir, ancak Fae'lerin de böyle olduğunu hiç bilmiyordum. Kyven ihtiyaçlarıma karşı çok dikkatli ve uyumluydu.

Az önce midem hafifçe guruldadı ve hemen savaşçılarına biraz dinlenmemiz ve öğle yemeği yememiz için bir yer bulmalarını emretti.

Kuzeye doğru ilerlerken soğuk rüzgâr saçlarımı kamçılıyor ve yemek için durduğumuzda Kyven'in bana verdiği ağır pelerin için şükrediyorum.

"Neredeyse vardık," diyor. "Çin Seddi'ni buradan bile görebilirsiniz."

Uzaklara bakıyorum ve göz alabildiğince doğuya ve batıya doğru uzanan mavi ışıktan bir şerit fark ediyorum. Sihirli bariyer duvarı bu toprakların Wraithler tarafından istila edilmesini engelleyen tek şey. Ben hiç Büyük Duvar'a gitmedim ama kardeşlerim gitti.

Raiden, babamın Duvar'ın Florinesh kısmını kontrol etmesi için düzenli olarak buraya gönderdiği kişiydi. İçimi bir burukluk kaplıyor. Babamın danışmanlarından birinin, metresinin ikinci oğlu ve gayrimeşru çocuğu olarak Raiden'ın harcanabilir olduğunu ve bu yüzden tehlikeli karakolda ailemizi temsil etmesinin mantıklı olduğunu ima ettiğini hatırlıyorum.

Yaklaştıkça Corduin kasabası ortaya çıkıyor. Elf ve Fae mimarisinin harikalarını duymuştum ama onları bizzat görmek bambaşka bir şey.

Tüm kasaba, ağaçların devasa gövdelerine oyulmuş gibi görünen ve aynı zamanda bir şekilde onlardan dışarı doğru genişleyen güzel tasarlanmış ahşap köprüler ve evlerle birbirine bağlanan ağaçlardan oluşan bir ormandır. Sanki evler sonradan eklenmiş bir şey değil de ahşap tabanın bir uzantısıymış gibi.

"Evlerimizi, binalarımızı ve köprülerimizi yaratmak için ahşabı şekillendirmek ve biçimlendirmek için sihrimizi kullanırız," diye cevaplıyor Kyven dile getirilmemiş sorumu.

Güneş uzaklarda batmaya başlarken ince bir turuncu çizgi gökyüzüne yayılıyor. Yumuşak altın rengi ışık pencerelerden dışarı taşarak tüm şehri ruhani bir parıltıya bürüyor. Her ne kadar güzel görünse de, bir bakıma narin ve kırılgan da görünüyor. Ağaçların arasına kurulmuş koca bir şehir bana savunmasız görünüyor. "Peki ya yangınlar?" diye soruyorum.

"Güçlerimizi ahşabı katılaştırmak, onu taş gibi sert ve bu tür şeylerden etkilenmez hale getirmek için kullanıyoruz," diye açıklıyor. "Ve büyümüz ağaçları besleyerek güçlü kalmalarına yardımcı oluyor."

Kasabanın karşı tarafında, Çin Seddi boyunca sıralanmış birkaç devasa ağacı birbirine bağlayan daha büyük bir yapı bulunmaktadır. Köprüleri ve duvarları neredeyse tamamen katıdır ve küçük, yarık benzeri pencerelerden dışarıya neredeyse hiç ışık sızmaz. Bu, şehri ve Anlora'nın sınırlarını Çin Seddi'nin diğer tarafında dolaşan Wraithlerden koruyan kale olmalı.

"Bu gece Kale'de kalacağız," diyor ve içimden küçük bir ürperti geçiyor.

Wraithlerden çok korkuyorum ve Duvar'a bu kadar yakın olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama aynı zamanda Fae'lerin güçlü büyüleri olduğunu da biliyorum ve Wraith'lerin karanlık güçlerine karşı koyabilecek biri varsa, o da onlardır. Kyven ve savaşçıları olmasaydı, Florin kesinlikle düşerdi.

Birkaç Fae şehir boyunca ileri geri uçarken, bazıları da dallardan ve sarmaşıklardan oluşan karmaşık köprü ağında yürüyor. Biz yaklaştıkça sessizce izliyorlar, bakışları dikkatle krallarına ve onun tuhaf insan kraliçesine sabitlenmiş.

Muhafızlar kapalı yumruklarını selamlamak için göğüslerine götürürken, halkın geri kalanı saygıyla eğiliyor. Bakışlarının ağırlığı altında kalbim güm güm atıyor. Sanki sinirlerimi hissetmiş gibi Kyven kollarını bana doluyor

ve yakınıma eğilip kulağıma fısıldıyor. "Sadece merak ediyorlar," diyor. "Krallığımızın bir kraliçesi olmayalı uzun yıllar oldu."

"Henüz kraliçe değilim," diyorum ona. "Henüz Fae törenimizi yapmadık."

"Önemli değil." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Biz Fae töresine göre Halkınızın yöntemleri. Fae töreni soylular ve saray için sadece bir formalite."

Beni zaten kraliçeleri olarak gördüklerini bilmiyordum. Ödünç aldığım kıyafetime bakıp içten içe irkildim. Annem bize her zaman dış görünüşümüzün önemini aşlamıştı. Halkının karşısına asla böyle giyinmiş olarak çıkmazdı. "Ah, Kyven," diye mırıldanıyorum. "Gelmeden önce üstümü değiştirmeliydim."

"Neden?"

"Senin kıyafetlerini giyiyorum. Benim hakkımda ne düşünecekler?"

"Benim giysilerimi giydiğin için benim kokumu taşıyorsun. Ve eşler arasında koku-işaretleme çok önemlidir. Bu ne giydiğinden daha önemli, çünkü benim olduğun anlamına geliyor." Menekşe rengi gözleri sahiplenme dolu bakışlarla benimkilerin derinliklerine bakıyor. "Kimse senin benim eşim ve kraliçem olduğunu sorgulamayacak."

Sıcak bakışları içimi ısıtıyor ve bedenim içimdeki arzuya ihanet etmesin diye kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Kyven hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam ve eğer izin versem kendimi onun gözlerinde kaybetmek o kadar kolay olurdu ki.

Duvar boyunca nöbet tutan devasa kale. Yüksek, kalın duvarları ve çok sayıda kulesiyle ürkütücü bir manzara. Kulelerin tepesinde krallığı her türlü tehdide karşı savunmaya hazır birkaç muhafız tünemiş durumda.

Kyven girişteki devasa kapıların hemen dışına iniyor. Beni dikkatlice ayaklarımın üzerine yatırıyor ve sabit durduğumdan emin olana kadar ellerini belimde tutuyor. Bakışlarımı girişi koruyan devasa kapılara kaldırıyorum. Neredeyse siyah denecek kadar koyu renk ahşaptan yapılmışlar ve dokunduğumda taş kadar soğuk ve sert olduğunu hissediyorum.

Kendisinden önceki şehrin aksine, kale ne güzel ne de davetkâr, ama sanırım bu beklenen bir şey. Burası, Çin Seddi'nin ötesinde yaşayan Wraithlere karşı ilk savunma hattı. Krallığın güvenliğinin hemen ötesinde pusuda bekleyen tehlikeleri düşünürken içimde bir korku ve dehşet duygusu dolaşıyor.

Kolumu Kyven'inkine dolayarak korkumu bastırıyorum ve omuzlarımı dikleştirerek çenemi yukarıda tutuyorum. Savaşçıların insan olmama rağmen korkmadığını görmelerini istiyorum. Halkım gururlu ve cesurdur.

İki Fae muhafızı kapıları açıyor ve Kyven beni içeri götürüyor. Savaşçılar iki yanımızda sıralanıyor. Kapalı yumruklarını göğüslerine vuruyorlar ve biz içeri girerken eğilerek selam veriyorlar. Biz geçerken meraklı gözleri beni takip ediyor, bazıları açık bir hayranlıkla, bazıları ise tam olarak ayırt edemediğim bakışlarla.

Giriş kapısından geçip geniş, kavernöz bir alana girdiğimizde ayak seslerimiz yankılanıyor. Sağ duvar boyunca uzanan oldukça dar bir merdiven dizisi, birinci kata bakan, birbirini çevreleyen balkonlardan oluşan üç kata daha çıkıyor.

Buradaki herkes uçabiliyor ve neden merdiven olduğunu merak ediyorum, ama bir Fae savaşçısı tam zırh giymiş olarak yürüyüp eğildiğinde, sol kanat eklemine sırtına bağlandığı yerdeki bandajı fark ediyorum.

Saçları altın sarısı, gözleri fırtına sırasındaki bulutlar gibi gri. Sadece gözlerinin kenarlarındaki ince çizgiler onun yeni kocamdan daha yaşlı olduğunu gösteriyor. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum, çünkü Fae'ler insanlardan çok daha yavaş yaşlanır.

"Kralım," diyor. "Sizi tekrar aramızda görmek çok güzel."

"Sizi de görmek güzel Komutan Graedyn." Bana eliyle işaret etti. "Bu benim eşim. Florin Prensesi Grayce, şimdi Anlora Kraliçesi."

Kalede birkaç nefes sesi yankılanıyor ve komutan beni incelerken gözleri açılıyor. "I-" Başlar ama durur, sonra daha da alçak sesle eğilir. "Sizinle tanışmak bir onurdur kraliçem."

Kanatların yumuşak çırpınışları dikkatimi çekiyor ve bakışlarımı kaldırdığımda üst balkonlardan bize bakan savaşçıların sayısının en az iki katına çıktığını görüyorum; hepsinin gözleri huşu ve şaşkınlıktan şok olmuş inançsızlığa kadar çeşitli ifadelerle üzerimde.

"Söyleyin bana Komutan," diyor Kyven ve Graedyn'in gözleri ona kayıyor. "Rapor edecek yeni bir şey var mı? Son mesajınızda Duvar boyunca ortalığın oldukça sakin olduğunu söylemişsiniz."

"Vahşi Wraithlerin buranın daha güneyinde bulunduğu dair mektubunuzu aldım," diyor. "Ama Duvar'ın bu bölümünde herhangi bir gedik varsa, henüz onları bulamadık."

Kyven bana bir bakış fırlattı. "Artık Florin ile kalıcı bir ittifakımız olduğuna göre, ortak devriye olasılığını görüşmek üzere Duvar boyunca uzanan kalelerine bir ulak göndermeni istiyorum."

"Hemen birini göndereceğim." Çenesini eğiyor. "Ana salonda son yemeği hazırladık bile," diyor. "Yemekten sonra kraliçeye kaleyi gezdirebiliriz. Tabii siz odalarınızda yemeyi tercih etmezseniz."

"Ne yapmak istersin?" Kyven soruyor ve bir cevap vermeden önce bana sormasını seviyorum.

"Ana salonda akşam yemeği." Gülümsüyorum. "Sonra, akşam için çekilmeden önce bir tur."

Cevabımdan memnun olduğu her halinden belli olan komutanın gözleri parlıyor ve bana kolunu tekrar uzatırken Kyven'in dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Gidelim mi?"

Başımı salladım.

Komutan Graedyn bizi merdivenlerden yukarı ve ikinci kata çıkarıyor. Bir çift kapıya ulaşana kadar uzun bir koridordan sağa dönüyoruz. Kapıları iterek açıyor ve içeride uzun sıraların olduğu büyük bir yemek salonu var.

Koyu renkli ahşap masaların her biri akşam yemeği için oturmuş savaşçılarla dolu. Odanın her köşesinde ışık ve ısı yaymak için l'sair kristalleriyle istiflenmiş dört büyük, dekoratif kase var.

Birkaç küre tepemizde süzülüyor ve mekâna yumuşak altın rengi ışık saçıyor. Buranın bir kale olduğunu biliyorum ama herhangi bir kraliyet sarayında gördüğüm herhangi bir yemek salonu kadar güzel ve zarif.

İçeri girer girmez tüm savaşçılar ayağa kalkıyor ve odanın ortasındaki masaya otururken eğilerek selam veriyorlar. Burası komutanın normalde yemek yediği yer olmalı çünkü zaten kimsenin oturmadığı tek masa burası.

Etler, peynirler, ekmekler ve meyvelerden oluşan büyük tabaklar ve şarap kadehleri gerçek bir şölen havasında önümüze konuyor. Şaraptan belli belirsiz bir yudum alıyorum ve yanaklarım hemen ateşle kızarıyor, bu yüzden hemen geri bırakıp su istiyorum. Biraz daha şarap içersem korkarım Kyven beni odalarımıza kadar taşımak zorunda kalacak.

Fae ve Elf şarapları hakkında söylentiler duymuştum. Inara'nın düğünündeki Kara Elf şarabının güçlü olduğunu düşünmüştüm, ama bunun yanında hiçbir şeydi.

Komutan ayağa kalkar ve kadeh kaldırır. "Kral ve kraliçemize sıcak bir karşılama." Kyven'e döner ve kadehini kaldırır. "Duvar'daki savaşçı kardeşimiz, tekrar hoş geldin."

Savaşçıların hepsi ayağa kalkar ve kadehlerini kaldırarak tekrarlarlar. "Duvardaki savaşçı kardeşimize."

Komutan tanıdık bir eli sırtına vuruyor ve diğer savaşçılar da alkışlıyor. Kısa siyah saçlı, kehribar rengi kanatları ve gözleri olan bir savaşçı yanımıza geliyor ve Kyven'in omuzlarını kavriyor. "Seni tekrar görmek güzel."

Kyven karşılığında onun omuzlarını kavriyor. "Ve sen de, Talyn." Kyven bana döndü. "Talyn ve ben beş yıl önce buraya ilk atandığımızda birlikte eğitim almıştık. O mükemmel bir savaşçı ve yetenekli bir şifacıdır."

"Sizinle tanışmak harika," diye cevap veriyorum şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak. Kyven'in bir savaşçı olarak eğitim aldığından, hele hele Duvar'da görevlendirildiğinden haberim yoktu.

Daha fazla savaşçı gelip onu bir kardeş gibi selamlıyor ve ben de onun onları sıcak bir şekilde selamlamasını izliyorum. Görünüşe göre yeni kocam hakkında bilmediğim çok şey var ama daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

KYVEN

I Buraya dönmek çok güzel. Savaşçı kardeşlerimi çok özledim. Onları A'lyra'mla tanıştırdığıma memnun olsam da, bunun aramızdaki bağ mühürlendikten sonra yapılmış olmasını dilerdim. Grayce'in burada olması,

Bu kadar çok çiftleşmemiş erkekle çevrili olmak zor.

Benim halkım eşlerine karşı son derece sahiplenicidir. Özellikle de yeni kurulan bir bağın ilk günlerinde. Ve ilk çiftleşme ve sahiplenme işaretiyle mühürlenene kadar, diğer erkeklere karşı saldırganlığımızı kontrol etmek zor olabilir.

Neyse ki Grayce benim kıyafetlerimi giyiyor ve bu yüzden benim kokumla kaplı, yüzeyin hemen altında pençeleri olan ilkel parçamı yatıştırıyor, onu tamamen sahiplenmek ve ona işaretimi vermek için çaresizim, böylece her erkek onun benim eşim olduğunu bilecek ve ben de onunum.

Komutan Graedyn bize kaleyi gezdiriyor. Daha yüksek gözetleme kulelerinden birine tırmanıyoruz ve Grayce Çin Seddi'nin ötesindeki topraklara bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Bu lanetli manzarayı ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Ben de sessizliğe gömülmüştüm.

Arazinin büyük bir kısmı buz ve kardan oluşan çorak bir arazidir. Birkaç cılız çalı ile birlikte bir avuç oldukça acınası ağaç görülebiliyor. Duvar'ın bu tarafındaki, sadece hafif bir kar örtüsüyle kaplı yemyeşil topraklardan çok farklı.

Güneş ufkun altına doğru batarken günün son ışıkları toprakta turuncu ve pembe çizgiler oluşturuyor. Grayce'i kraliyet odalarına götürüyorum. Bu onları ikinci kullanışım olacak. İlki, henüz on üç yaşındayken babam beni duvara getirdiğindeydi. Şimdi anlıyorum ki beni geleceğime hazırlıyordu. En azından sahip olacağımı düşündüğü geleceğe.

Yıllar sonra tekrar döndüğümde, Anlora'nın bir prensi olmama rağmen ikinci bir evlat olduğumu anlamıştım. Hayatım diğer savaşçılarınkı gibi olacaktı, istediğim gibi yaşama seçeneğim olacaktı. Ve sade yaşamak beni memnun ediyordu. Ama o hayat artık yok.

İçeri girdiğimizde Grayce'ibakışları odasında geziniyor ve memnun olup olmadığını anlayamıyorum. Uzak duvar boyunca uzanan geniş yatak, soğuğa karşı battaniye ve kürklerle kaplanmış. Odanın köşesinde büyük bir kase l'sair kristali duruyor ve mekâna ışık ve ısı sağlıyor.

Önünde sade beyaz bir kanep ve sandalye duruyor ve yolun karşısında temizlik odasına açılan bir kapı var. Ancak burada banyo yoktur. Sadece bir duş ve bitişindeki daha küçük bir odada lavabo ve tuvalet vardır.

Ona her şeyin yerini gösterirken hiçbir şey söylemiyor ve hayal kırıklığına uğramasından endişeleniyorum, bu yüzden Anlora'da beklemesi gereken konfor seviyesinin bu olmadığı konusunda onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Bu lojmanlar kaledekilere kıyasla çok küçük."

"Seyrek mi?" Kaşları kalkıyor. "Burası çok güzel. Bir kalede bu seviyede bir lüks beklemiyordum." Birkaç kez göz kırpmıyorum ve o devam ediyor. "Çok fazla gittiğimden değil ama... gittiklerim çok... faydacıydı. Ayrıca," diyor, "bu bir ağaçta uyumaktan çok daha tercih edilebilir."

Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama dudaklarındaki alaycı gülümsemeyi fark edince gülüyorum.

"Ben sadece beklentileri erkenden yönetmeye çalışıyordum," diye şaka yapıyorum. "Böylece şatoya vardığımızda o kadar etkileneceksin ki neden benimle daha önce evlenmeyi düşünmediğine şaşıracaksın."

Gülüyor ve bu saf zevkten gelen hoş bir ses. Ona daha fazla aşık olmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça duygularım daha da güçleniyor.

"Neden şimdiye kadar böyle bir şey düşünmedim, merak ediyorum?" Alaycı bir sırıtiş atıyor ve sonra ikimiz birlikte gülüyoruz.

Ona iyi geceler dileyip kapıya doğru döndüğümde, sesi beni aniden durduruyor. "Nereye gidiyorsun?"

Ona doğru dönüyorum. "Benim odama. Seninkinin yanında."

"Ah." Yüzünde hayal kırıklığına benzer bir şey beliriyor ama emin olamayacağım kadar çabuk geçiyor. "Düşündüm ki-" Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Boş ver. İyi geceler, Kyven."

Kararsızlık beni yerime mıhlıyor. Bağlanmış bir çiftin ayrı uyuması Fae geleneğidir, ama insanların uyumadığını söylediğini biliyorum. Bununla birlikte, ikinci törenimizi yapmadığımızın da farkındayım ve daha önce henüz bir kraliçe olmadığımızı söylemesi, bizi tamamen bağlı olarak görmediğini gösteriyor.

Ormanda başka seçeneğim yoktu, ama burada... Bizi tam olarak evlenmiş saymazken, sadece uyumak için bile olsa yatağını paylaşmamı onursuzluk olarak görmesinden endişeleniyordum.

"Geleneklerinize göre, Fae törenimiz bitene kadar aynı odayı paylaşmamamızın uygun olacağını düşündüm," diye açıklıyorum.

Küçük kaşları çatılıyor ama başını sallıyor. "Sanırım haklısınız. Bu... uygunsuz olurdu."

Kararsızlık içimde savaşıyor. Onunla kalmak istiyorum ama aynı zamanda onun insani geleneklerini de onurlandırmak istiyorum çünkü ona saygı duyduğumu bilmesini istiyorum. Bir süre sonra çenemi eğiyorum ve odadan çıkıyorum.

Kendi odama girdiğimde, onunkine dönmeyi her şeyden çok istiyorum ama kendimi yerimde kalmaya zorluyorum. Bakışlarım odada gezinirken anılar zihnimi dolduruyor. Kardeşimle kanepede oturup kâğıt oynadığımızı, babamın ise komutanın raporunu dinlerken bir ileri bir geri volta attığını hatırlıyorum.

Graedyn babamla birlikte büyüdü. Kardeş kadar yakındılar. Belki de bu yüzden kendimi ona bu kadar yakın hissediyorum. O bana bir zamanlar sahip olduğum şeyleri hatırlatıyor.

Kapı hafifçe çalınır Aren'in. "Bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim," dedi. "Kraliçeyi çoktan kontrol ettim."

Önce onu kontrol etmeyi düşünmesine sevindim. Bu bana onun benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını gösteriyor. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim. Ancak onun için kasabadan kıyafet alması için birini göndermenizi rica ediyorum."

"Çoktan halledildi," diye yanıtlıyor memnun bir sırtışıla. "Kendisine bir uyku tulumu ve yarınki seyahati için yeni bir takım kıyafet verildi: tunik bir elbise, pantolon ve ona daha uygun bir bedende seyahat botları."

Onun varlığına değer vermemin nedenlerinden biri de bu. O her zaman ileriye düşünür. "Teşekkür ederim."

"Konuşmamız gereken başka bir konu daha var." "Neymiş o?"

"Talyn," diyor. "Bir Kraliçe Muhafızı oluşturmaktan bahsetmiştik ve onun bu işe çok uygun olacağını düşünüyorum."

"Sizce bu görevi ister miydi?" Emin olmadan soruyorum. Talyn Duvar'ı korumaktan büyük gurur duyar. O en azılı savaşçılarımızdan biridir.

"Ben biliyorum." Kapıyı işaret ediyor. "Kendisi dışarıda. Onu görmek istediğinizi söyleme cüretini."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ya hayır deseydim?"

"O zaman bu sadece bir ziyaret olurdu ve onu yeni bir göreve atamazdık." Aren alaycı bir kaşını kaldırdı. "Yine de onunla konuşmak isterdin, değil mi?"

Beni çok iyi tanıyor. "Evet."

Aren kapıyı açar ve Talyn içeri girer, kehribar rengi gözleri kırışırken yüzünü bir gülümseme aydınlatır. "Geldiğin iyi oldu."

"İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim," dedim ona. "Size bir teklifim var." Dikkatle başını öne eğdi. "Neymiş o?"

"Seni kraliçeme özel muhafız olarak atamak istiyorum."

Ağzı açık kalıyor ama hemen kapatıyor. "Elbette." Çenesini kaldırır. "Onur duyarım."

Omzuna vururken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Güzel. Anlaştık o zaman. Bizimle Sylari'ye geleceksin."

"Sizin ve kraliçenin güvenliğiyle ilgili olarak bilmeniz gereken bir şey var," diye teklifte bulundu. "Az önce iki gözcümüzün buradan çok da uzak olmayan bir Ork kampı keşfettiğine dair bir haber aldık." Bakışları sertleşiyor. "Görünüşe göre bizi takip ediyorlar."

"Emin misiniz?" Eğer , bu endişe verici. "Bu tarafa doğru geliyorlar."

"Neden bizi takip etsinler ki?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek de istemiyorum." İç çekiyor. "En iyi savaşçılarımızdan bir düzine göndermeyi öneriyorum ve-"

"Savaş başlatmak mı?" diye sordum. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Orklarla bir savaş başlatmayacağız. Özellikle de sayıları hakkında hiçbir fikrimiz yokken. En iyi savaşçılarımızdan ikisini onları gizlice takip etmeleri için gönder. Neden bu yöne gittiklerini ve kaç kişi olduklarını öğrenelim."

Çenesini eğip Aren ile birlikte araştırmaya koyulurlar.

Derin bir iç çekerek arınma odasına doğru ilerliyorum ve uyumak için yumuşak örgü pantolonumu giymeden önce duş alıyorum. O lanet Orklar olmasaydı çoktan Sylari'de olurduk. Grayce kalede ve benim odamda güvende olacaktı.

Yatağa uzandım, kollarımda hissettiklerini şimdiden özlüyorum. Acaba o da aynı şeyi mi hissediyor yoksa kendine ait bir alanı olduğu için mutlu mu?

Önemli değil. Onun kalbini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Daha önce kazandım ve yine kazanacağım. Ve bir kez kazandığımda, onu sahipleneceğim ve kendime mühürleyeceğim.

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

GRAYCE

T Duşun ılık suyu beni rahatlatıyor ama tüm vücudum hâlâ gergin. Kale'nin iyi korunduğunu biliyorum ama Çorak Topraklar'a ve Wraith'lere ne kadar yakın olduğumuzu bilmek beni geriyor. Çin Seddi muazzamdır ama mükemmel değildir. Eğer öyle olsaydı, kimse onu korumak zorunda kalmazdı.

Florin Kolstrad'ın ordusu tarafından saldırıya uğradığında, Büyücüler Tarikatı onların tarafında savaştı. Wraithleri güçleriyle kontrol ettiler ve onları halkımıza ve Kara Elflere karşı savaşta kullandılar.

Eğer Kyven ve savaşçıları zamanında gelip bize yardım etmeselerdi, korkarım ki kaybederdik. Wraithlerin yıkıcı büyüünü yakından gördükten sonra, Büyük Duvar'ın diğer tarafında kim bilir kaç tane olduğunu bildiğim için kalbimdeki endişeyi susturamıyorum.

Kyven'in bir saldırı konusunda endişeli görünmemesi bence iyiye işaret. Burada görev yapmıştı ve bu savaşçıları ve neler yapabileceklerini biliyor. Krallığını korumaları için onlara bu kadar güvenmesi bana bir nebze huzur veriyor.

Daha önce yemek salonunda, savaşçılarla -Duvar'daki kardeşleriyle- olan etkileşiminde onun farklı bir yönünü görmek güzeldi. Sanki hükümdarlık görevini üstlenmek zorunda kalmadan önce kim olduğuna dair bir anlık bir görüntü gibiydi. Acaba kardeşi yaşasaydı sahip olacağı hayatı özleyiyor mu?

Duşumu bitirdikten sonra bir havluyu vücuduma sarıyorum ve yatak odasına geri dönerken saçlarımı kurulamak için bir tane daha alıyorum. Kalenin dışında rüzgâr uğulduyor ve odamın küçük penceresinden dışarı baktığımda şehri beyaza bürüyen kar yağışını görünce şaşırmıyorum. Burası biraz serin, bu yüzden l'sair kristallerinin bulunduğu büyük kaseye yaklaşıyorum, havluyu saçlarımı kurutmak için sürterken sıcak kalmaya çalışıyorum.

Banyo yaparken tutturmalıydım ama her gece yıkamaya o kadar alıştım ki artık alışkanlık oldu. Havluyla saçlarımı sıkmak için bir tarafa eğildiğimde, gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekiyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve olduğum yerde donup kalırken kalbim küt küt atıyor. Gözlerimi kısarak, gölgelerde orada bir şey olduğuna dair herhangi bir işaret ararken titreyen bir nefes alıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, hiçbir hareket algılamıyorum. Sinirli bir nefes üfleyerek içten içe kendimi azarlıyorum. Gerginim. Hepsi bu. Çin Seddi'ne bu kadar yakın olmak beni geriyor. Yapmam gerek-

Taş zeminde bir şey sürtünüyor ve karanlık köşede bir şeyin hareket ettiğini fark ettiğimde buz gibi bir korku damarlarıma doluyor. Kararsızlık beni felç ediyor. Eğer , kimse bana ulaşmadan saldırıya uğrama riskim var. Ve eğer kaçmaya çalışırsam, yeterince hızlı olamayabilirim ve-

Karanlığın içinden parlayan kırmızı gözler bana göz kırpmıyor ve boğazımdan dehşet dolu bir çığlık kopuyor. "Kyven!"

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

KYVEN

A ıglık karanlığı delip geçiyor ve ben yatakta sarsılarak uyanıyorum. "Kyven!" Grayce'in sesi haykırıyor ve panik göğsümü peneliyor. Odasına doğru yarışıyorum. Yarı koşuyor, yarı uçuyorum.

ona yeterince hızlı ulaşamadım.

Yere arpan bir şeyin sesini hemen bir başka panik ıglığı takip eder.

Kapısını açıyorum ve büyük l'sair kâsesinin devrildiğini, kristallerin yere saçıldığını ve Grayce'in üzerinde sadece bir havlu ile kâsenin önünde durduğunu görüyorum.

"Grayce!" Hemen yanına koştum. "Ne oldu?"

"Burada bir şey var," diye fısıldıyor, karanlık köşeye bakarken yüz hatlarında belirgin bir korku var. "Kırmızı gözler gördüm."

Karanlığı tarıyorum ve sandalyenin arkasında saklanan dağ sincabını gördüğümde içim rahatlıyor, kuyruğu tedirginlikle ileri geri sallanıyor. Onları dışarıda tutmak için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen her zaman kaleye girmenin bir yolunu buluyorlar.

"Her şey ," diye onu rahatlatıyorum. "Sadece bir-"

Sincap sandalyenin arkasından fırlıyor ve bize doğru koşuyor.

Grayce ıglık atıyor ve sonra dehşet içinde bana yapışarak vücuduma tırmanıyor.

"Her şey ," diye fısıldıyorum kulağına, ona sımsıkı . "Bu bir dağ Sincap. Onlar zararsızdır. Yani... yiyecek depolarına girmedikleri sürece," diye düzeltiyorum.

"Bir dağ sincabı mı?" Sincaba bakacak kadar geri çekiliyor, kanepenin altına sinmiş, muhtemelen ondan da en az onun kadar korkuyor.

Sincap pencereye doğru koşar, duvara tırmanır ve koşarak dışarı çıkar.

Aren ve diğerk iki muhafız hızla içeri girerken kapı arkamdan çarparak açılıyor. Grayce kendini korumaya çalışır gibi başını çenemin altına eğiyor ve bunun tam olarak giyinmediğı için olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

"Kralım," diye sesleniyor Aren'in sesi arkamdan. "Duyduk-"

" yok," diyorum ona, şiddetli sahiplenme duygusu damarlarımda dolaşırken alçak bir hırıltıyı bastırmaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Bir dağ sincabı kraliçeyi ürküttü. Pencereden dışarı çıktı."

"Diğerlerini kontrol etmemizi ister misin?" Aren'in çizmeli adımları bana doğru ilerliyor ama dişlerim uzuyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

"Hayır. Bizi yalnız bırak."

Aren aniden durdu. "Evet, kralım." Diğer iki muhafıza odadan çıkmalarını işaret ettikten sonra bakışları tekrar benimkileri buldu ve çenesini eğdi. "Anlıyorum."

Onlar odadan çıkarken çenemi sıkarak kendimi hareketsiz kalmaya zorluyor, sakinleşmek için kendimi zorluyorum. Aren bunun ne olduğunu biliyordu, diğerleri de öyle. Her Fae erkeğini ilk eş aldığında etkileyen karanlık ve ilkel bir içgüdü gibi.

Bana sarılması ve ardından kısmen giyinik halini onların gözlerinden korumaya çalışması, eşimi koruma içgüdümü tetikledi. Savaşçılarımdan hiçbirinin onu benden almaya çalışmayacağını biliyorum, ancak Grayce ve ben ilk çiftleşmemizle bağımızı tamamen mühürleyene kadar, diğer erkeklere karşı saldırganlığımı kontrol altında tutmam gerekecek.

Şimdi onlar gittiğine göre, ne kadar yakın olduğumuzun farkındayım. Bacakları belime, kolları boynuma dolanmış, tüm vücudu tıpkı uçtuğumuz zamanki gibi benimkine yapışmış durumda. Sadece o zaman dikkatim dağılmıştı, herhangi bir tehlike işareti arıyordum. Şimdi... Bir elimle sırtını desteklerken diğer kolum beline dolanmış, onu kendime doğru çekerken ondan başka bir şey düşünemiyorum.

Dikkatlice ayaklarını yere indiriyorum, çıkarmadan önce sabit durduğundan emin olmak için ellerimi belinde tutuyorum.

Bakışlarını bana doğru kaldırıyor, çıplak göğsümde ve gövdemde kısa bir süre duraklıyor. Yanakları daha önce hiç görmediğim kadar kızardı. Endişeyle saçlarını kıvrımlı kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Teşekkür ederim. Seni... böyle saçma bir şey için uyandırdığım için üzgünüm."

"Saçma *değildi*," diye yanıtlıyorum hemen. "Sen benim eşimsin. Aradığında her zaman senin için geleceğim."

"Ama savaşçılarınızın önünde kendimi aptal durumuna düşürdüm."

"Onlar da sizin savaşçılarınız," diye belirtiyorum. "Kraliçelerini aşağılamaya cesaret edemezler."

Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Aslında, sizi korumaktan onur duyuyorlar. Bunu biliyorum çünkü size kişisel bir koruma buldum."

"Kim?" diye sorar.

"Talyn. Onunla daha önce tanışmıştın." Başını sallıyor.

"Aren, biz vardığımızda onun başkente alıştığından emin olacak ve sonra, eğer kabul ederseniz, size atanacak."

"Teşekkür ederim."

Hafifçe titremeden önce ela gözleri bir an beni inceliyor. Yataktaki kürklerden birini yırtıp üzerine örtüyorum. "İşte." Ben l'sair kasesini düzelterip kristalleri tekrar içine yerleştirirken, daha fazla ışık ve sıcaklık için birkaç tane daha eklerken ona kanepeye oturmasını söylüyorum.

"Hemen döneceğim," diyor ve temizlik odasında kayboluyor. Döndüğünde üzerinde uyku tulumu ve bornozu vardı. "Herhalde yatağınıza dönmek istersiniz," diyor.

"Aslında, yorgun değilseniz sizinle daha fazla zaman geçirmeyi tercih ederim."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bana kanepeye oturmamı işaret ediyor. Yanımdaki koltuğa oturuyor, vücudunu benimkine doğru çevirirken bacağını altına kıvrıyor. "Bana daha önce burada yaşadığını söylememiştin," diyor gözlerinde sorgulayan bir bakışla.

"Ben ikinci oğluydum," diye açıklıyorum. "Ve ağabeyimin aksine siyasetten ve saray entrikalarından hoşlanmıyordum, bu yüzden... babam beni buraya göndermeye karar verdiğinde şikayet etmedim."

"Burayı sevdin mi?"

"Bayıldım," diyorum ve birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor. "Wraithlerin sürekli tehdidi bir yana, çok"-duruyorum, doğru kelimeyi arıyorum ve sonunda karar veriyorum-"özgürleştiriciydi."

"O zaman özlemiş olmalısın," diyor.

Ağır ağır iç çekerek pencereden dışarı bakıyorum. "Burada kralın oğlu değildim, ben sadece... Kyven'dım. Herkes gibi başka bir savaşçıydım ve onlar benim ailem gibiydi. Komutan Graedyn benim akıl hocamdı. Bana nasıl savaşçı olunacağını öğretti."

"Eskiden bir savaşçı olmayı hayal ederdim." Ağzını ürkek bir gülümseme kaplıyor. "Büyükannem Ruhaen'in bir kalkan bakiresiydi ve ben hep onun gibi olmak istedim. Sert ve cesur."

"Ama Ruhaen bir insan krallığı." Kaşlarımı çattım. "Halkınızın dişileri savaşmak ya da silah kullanmak için eğitmediğini duymuştum hep."

"Ruhaen diğer insan krallıklarının çoğuna kıyasla biraz daha ileri görüşlüdür," diyor. "Ancak Florin'de Inara'nın ya da benim eğitim almamız uygun görülmezdi." Bakışlarını indiriyor. "Ama bu gerçekten dinlediğimiz anlamına gelmiyor. Saldırıya uğradığımızda bunun bana bir faydası olmadı..." Sesi kesiliyor.

"Ne zaman?" Endişeyle sordum. "Kolstrad ve Büyücülerle olan savaştan mı bahsediyorsun? Kaleye dokunulmadığını sanıyordum. I-"

"O zaman olmaz." Bakışları uzaklara dalarak karşı duvara yöneliyor. "Annemin saldırıya uğradığı zamanı kastetmiştim."

"Sen de mi oradaydın?"

O başını sallarken kalbim sıkışıyor. Annesinin bir suikastçı tarafından öldürüldüğünü görmenin ne kadar korkunç olduğunu ancak hayal edebilirim.

"Her şey çok hızlı oldu," diyor. "Üç kişilerdi. Biri annemi bıçakladı, sonra da sıra bana geldi." Geceliğinin yakasını çekiştiriyor, sol köprücük kemiğinin altında, kalbine tehlikeli derecede yakın bir yara izi ortaya çıkıyor ve keskin bir nefes alıyorum. "O gün neredeyse ölüyordum."

Yarasına bakmak, bu yaranın kolayca ölümcül olabileceğini bilmek çok zor. Ben onunla tanışmadan önce bu dünyadan ayrılmış olabilirdi. Bu düşünce neredeyse dayanılmaz.

Devam ediyor. "Bıçağı göğsümden çıkardım ve ona çevirdim." Gözyaşları gözlerini aydınlatıyor. "Ama o kadar hızlıydı ki, kaçmadan önce sadece yüzünü kesip sol gözünü mahvetmeyi başardım."

Bildiğim kadarıyla, annesine saldıran ve öldüren adamları asla yakalayamadılar. "Neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ama ona verdiğim işareti görseydim bilirdim." Sertçe yutkunuyor. "O her kimse, insan değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Kanı kırmızı yerine siyahtı."

"Baban bu yüzden onların Fae olduğunu düşünüyordu," diye mırıldanıyorum ondan çok kendime.

"Evet." Gözleri benimkileri arıyor. "Edmynd annemizin ölümünde herhangi bir Fae parmağı olmadığına dair yemin ettiğini söyledi."

"Etmiyorum," diye tekrarlıyorum ciddiyetle. "Yeminim."

"Babam pek de barışçıl bir hükümdar sayılmazdı. Pek çok düşmanı vardı, bu yüzden sanırım herhangi biri olabilirdi." Derin bir nefes alıyor. "Ama kardeşim onun gibi değil. Edmynd'in iyi bir kral olduğuna inanıyorum."

"Katılıyorum," diyorum ona. "Ve ailesine çok değer verdiğini görmek de çok kolay."

"Seninle evlenmek konusunda emin olup olmadığımı kaç kez sordu bir bilsen." Gülüyor. "Inara Varys'le evlendikten sonra da endişeden neredeyse delirecekti. Bu yüzden Sylari'ye vardığımızda ona hemen bir kuzgun göndermeli ve her şeyin yolunda gittiğini haber vermeliyiz."

"Öyle mi?" Alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Yani... sadece birkaç gündür evliyiz ve sen bir ağacın üzerinde oturarak uyumak zorunda kaldın, şimdi de seni Çin Seddi'ne getirdim, ki birçok kişi bunun yeni gelini götürmek için en tehlikeli yer olduğunu iddia edebilir ve-"

Bir kahkaha patlatıyor ve bu o kadar hoş bir ses ki, sadece daha fazlasını duymak istiyorum. O yüzden devam ediyorum. "Tüm bunları duyduklarında, bahse girerim kardeşlerin ve Lukas'ın kaleye gelip, seninle ilgilenmezsem beni öldüreceklerine dair tehditlerini yerine getirmeye hazır olmaları iki haftadan kısa sürecektir."

Elleriyle yüzünü kapatıyor. "Ah, Kyven, çok özür dilerim," diyor neredeyse hırıltılı bir sesle. "Gerçekten, seni köşeye sıkıştırdıklarını gördüğümde çok utandım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak gözlerimi sahte bir kızgınlıkla kısıyorum. "Kahkahanız utanmaktan çok eğlendiğinizi gösteriyor." Alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Eşimin yeni kocasına yönelik şiddet tehditlerini bu kadar komik bulduğunu bilmek oldukça rahatsız edici."

Parlak kahkahası odanın içinde çınlıyor. "Bu kadar sinirlenme," diye takılıyor. "Inara'yla evlendiğinde Varys'e de aynı şeyi yaptılar ve şimdi neredeyse ona tapıyorlar."

"Gerçekten mi?" Bunu duyduğuma çok şaşırdım. Kardeşlerinin, özellikle de Raiden'ın, Inara'nın Kara Elf Kralı'yla evlenmesine hâlâ biraz kızgın olduklarını sanıyordum.

Başını sallıyor.

"Ve... sence onlar da bana aynı gözle bakmaya başlayabilirler mi?" Umutla soruyorum.

Şakacı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sanırım bu kuzgunla göndereceğim mesaja bağlı."

"O zaman belki de şimdiye kadarki yolculuğumuzun birkaç detayını süslememiz gerekecek." Sırıttıyorum. "Sizi görkemli bir ormanda gezdirdiğimi, ardından da krallığın sınırındaki sevimli ve şirin bir kasabayı gezdirdiğimi söyleyebilirsiniz."

İkimiz de kahkahalara boğuluyoruz ve kalbim hiç bu kadar dolu olmamıştı. Daha önce Grayce'e aşık olduğumu düşünüyordum ama şimdi onu daha iyi tanıdıkça hissettiklerimin çok daha derin bir şeyin başlangıcı olduğunu anlıyorum.

Ama o benim görmeme izin verdikçe, suçluluk duygum ruhumu daha çok kemiriyor. Ondan böylesine büyük bir yalanı saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama gerçeği öğrenmesi riskini de göze alamıyorum. Ve bunu bilmeme rağmen, bana zaten ne kadar güvendiğini düşündüğümde kalbimde korkunç bir acı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Onun güvenini o kadar hak etmiyorum ki, bunu ne zaman uzun uzun düşünsem içim parçalanıyor. Kanepede bana yaklaşıyor ve çocukluğuyla ilgili hikâyeler anlatıyor. O benim her şeyim ve onu kaybetmekten çok korkuyorum.

Sylari'ye ulaştığımızda, kalp ağacına geri döneceğim ve ruha rehberlik etmesini isteyeceğim. Onu daha önce hiç sorgulamamıştım ama şimdi sorgulayacağım. Bu gerçeği Grayce'den saklamanın neden bu kadar önemli olduğunu bilmeliyim. Çünkü geçen her saat ruhuma ağır geliyor ve bu sırrı daha uzun süre saklayamayacağımdan korkuyorum.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

GRAYCE

A Gece ilerledikçe Kyven ve ben çocukluğumuza dair hikâyelerimizi paylaşıyoruz. Ve o yıkıcı yakışıklı gülümsemelerinden birini her gösterdiğinde, kalbim daha da eriyor. İhtiyatlı olmaya çalışmama rağmen

ve işleri ağırdan alırsam, yeni kocama şimdiden aşık oluyorum.

Ona bakarken göğsüme derin bir acı yerleşiyor. İçten içe Kyven'in bana ihanet edeceğini düşünmüyorum ama Joren'le yaşadıklarım beni tekrar incinmekten çok korkuttu.

Saat geç oldu ve uyanık kalmak için mücadele ederken gözlerim bir açılıp bir kapanıyor. Kyven'in arkadaşlığından hoşlanıyorum ve o beni çok güvende hissettiriyor. Yeminlerimizi tamamlamaya hazır olmasam da, aramızda zaten gelişmiş olan yakınlığı kucaklamaya hazırım.

Şimdiye kadar birlikte sadece bir gece geçirdiğimizi biliyorum ama bu geceyi dört gözle beklediğimi, onun kollarına ve kanatlarına sarılmanın ne kadar harika bir his olduğunu hatırladığımı inkâr edemem.

"Dinlenebilmen için gitmemi ister misin?" diye fısıldıyor ve gözlerimin kapandığını fark ediyorum.

"Hayır. Benimle kal," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde. Uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken, başım omzuna yaslanana kadar bedenimin ona yaslandığını hissediyorum. Kolunu ve kanadını bana doluyor, sırt üstü kanepeye yerleşirken beni kendine çekiyor, ikimiz de uzanacak şekilde beni nazikçe çekiyor.

Kalbi avucumun içinde sabit bir ritimle atıyor, güçlü ve güven verici. Zihnimin yüzeyinde anılar uçuşuyor ve düşüncelerim filtrelenmeden kaçıyor. "Lütfen kalbime dikkat et," diye mırıldanıyorum göğsüne karşı.

Bir an duraksıyor, sonra başımın tepesine şefkatli bir öpücük konduruyor ve ben boşluğa dalarken "Her zaman" diye fısıldıyor.

* * *

Çin Seddi'nin önünde duruyorum. Büyük bir çatırtı havayı yarıyor ve taş ve harç toza dönüşürken başımı kaldırıyorum, duvar gözlerimin önünde yıkılıyor.

Büyücüler ve Wraithler açıklığa doğru koşuyor. Corduin'in Fae savaşçılarıyla çarpışıyor, arkalarında kanlı ve kırık bedenlerden oluşan bir iz bırakarak toprağı kana boyuyorlar.

Karanlık, çarpık bir form üzerimde beliriyor ve kemikli parmaklar boğazıma dolanıyor. Wraith hırlarken kan kırmızısı gözleri öfkeyle parlıyor ve iki sıra hançer gibi keskin dişlerini ortaya çıkarıyor. "Biz lejyonuz," diye hırlıyor. "Biz karanlığız ve hiçbir şey bizi durduramaz."

uyandığımda GÖZLERİM ŞAP diye açıldı.

"Grayce?" Kyven'in sesi kâbusumun sisini yarıp geçti. "Her şey yolunda." Beni göğsüne çekti ve içgüdüsel olarak rahatlamak için utanmadan ona doğru kıvrıldım. "Güvendesin." Bir elini sırtımda gezdiriyor. "Ben buradayım."

Kalbim küt küt atıyor ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum.

"Rüya görüyordun," diye mırıldanıyor.

Bu bir rüyadan daha fazlasıydı, bir hayaldi. Birçok kez gördüğüm bir şey. "Bu bir rüya değildi," diye fısıldadım. "Bu bir hayaldi, Kyven."

Hala duruyor. "Ne gördün?"

Nasıl bildiğimi sorgulamamasını seviyorum; söylediklerimin doğru olduğuna inanıyor. "Wraithler... bir şekilde Büyük Duvar'ı yıktılar." O korkunç görüntü zihnimde tekrar canlanırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor, ama onu hemen fırçalıyorum. "Cesetler vardı... arkalarında çok fazla ölü bıraktılar."

Titreyen bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve yanağımdan aşağı bir damla yaş süzülüyor. "Gecedен nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Her zaman ne rüya göreceğim konusunda endişeleniyorum. Nadiren iyi bir şey görüyorum. Genellikle korkunç bir şey olur. Bu yüzden geceleri uyumakta çok zorlanıyorum."

"Bu yüzden mi bahçelerde bu kadar sık dolaşıyorsun?"

Başımı salladım.

"Daha önce de belirttiğim gibi, türüm arasında dokunma yoluyla başkalarının zihinleriyle bağlantı kurabilenler var ve ben de onlardan biriyim. Bu büyük bir konsantrasyon gerektiriyor," diyor. "Annemin de bu yeteneği vardı. Uyumamıza yardımcı olması için sık sık kullanırdı."

"Nasıl?"

"Size gösterebilir miyim?" diye soruyor, elini bana doğru uzatarak.

İlk tanıştığımızda bana bunu sorsaydı cevabım hayır olurdu. Birbirimizi uzun zamandır tanımıyor olsak da ona güveniyorum. Tamamen.

Avucumu onunkinin içine kaydırıyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyor. Teninin tüy kadar hafif dokunuşu, ruhuma sızan hafif bir karıncalanma enerjisiyle titreşiyor. Gözlerimi kapattığımda, başım omzuna düşüyor ve sıcaklık tüm bedenimi sarıyor, sanki rahatlatıcı bir konforun katmanlarına sarılmışım gibi.

Gözlerimi açıyorum ve bir bahçede duruyorum. Bakışlarım önümdeki güzel manzarada gezinirken çenemi yukarı kaldırıp yüzüme vuran güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Çiçekler yabani kümeler halinde büyüyor, renkleri kırmızı, mavi ve turuncunun canlı tonlarında birbirine karışıyor.

Dereler bahçenin içinden geçiyor, kristal berraklığındaki suları küçük şelalelerin üzerinden akıyor. Kalp şeklinde güzel mor yaprakları olan ağaçlarla kaplı dolambaçlı patikalar boyunca ilerlerler. Zemin, aralara serpiştirilmiş minik beyaz çiçeklerle yeşil yosunlarla kaplıdır.

Kyven yanımda duruyor ve elimi tutuyor. "Bu bir rüya mı?"

"Bu bir hatıra," diye fısıldıyor ve ben gün geceye dönüşürken ve bahçe canlı, parlayan renklerle aydınlanırken şaşkınlıkla izliyorum.

Zengin ve canlı detaylar karşısında hayrete bir halde ona dönüyorum. "Hafızanı benimle paylaşıyorsun."

Başını salladı. "Korkularını yatıştırmaya yardımcı olabileceğini düşündüm."

Görüntü değişiyor ve evimin bahçesindeyiz. Zihnim konuşmamıza ve ardından düğün gecemizin anısına geri dönüyor. Karnımda sıcaklık birikiyor.

Çekingen bir şekilde uzanıp parmaklarımı onun dolgun, mükemmel dudaklarında gezdiriyorum, dokunuşumun altında hafifçe aralanıyorlar.

Ağırlaşmış gözleri benimkilerle buluşuyor. "Seni ilk gördüğüm andan beri öpmek istiyordum," diye fısıldıyor. "Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim."

Sıcaklık kalbimi dolduruyor.

"Gözlerini kapat," diye mırıldanıyor.

"Neden?" Dudaklarıma bir gülümseme yerleşerek fısıldıyorum.

"Çünkü çoktan sabah oldu, benim güzel eşim."

Onları tekrar açtığımda Corduin Kalesi'ndeki odama geri dönüyoruz. Kulağımda hafif bir uğultu var. Kyven'in tr'llyn'i. Başımı kaldırıyorum ve bana uykulu bir gülümseme veriyor. "Günaydın."

"Günaydın."

Zihnim tamamen uyandığında, birbirimize tamamen sarmaş dolaş olduğumuzu fark ediyorum. Başım onun omzunda. Sol kolu ve kanadı bana sıkıca sarılmış. Benim elim onun göğsünde, onun boştaki eli de göğsünün üstünde duruyor.

Kalbim küt küt atarken bacağımanın onun kalçasına dolandığını ve boyunun iç uyluğuma sert bir çubuk gibi dayandığını fark ediyorum. Bakışlarım ağzına düşüyor ve öpücüğünün tadını hatırlayarak alt dudağımı ısırıyorum.

Yüzümü kavırıyor ve gözleri gözlerimi arıyor, başparmağının ucuyla yanağımda hafifçe geziniyor ve ardında ateşten bir iz bırakıyor. Yavaşça eğiliyor

İçinde. Tepkimi ölçmek için beni inceleyecek kadar geri çekilmeden önce dudakları tüy gibi hafif bir dokunuşla benimkilere değiyor.

Uzanıp parmaklarımı hafifçe yanağında gezdiriyorum ve karşılığında onu inceliyorum. O kadar yakışıklı ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. "Seni tekrar öpebilir miyim?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde, yumuşak ve nazik.

Dili benimkine nazikçe vurmaya başladığında küçük bir iç geçiriyorum.

Omzunu kavrayıp onu yan tarafına doğru itiyorum ve vücutlarımız aynı hizaya geldiğinde ağzıma doğru inliyor. Sert uzunluğu giysilerimizin arasından ısrarla girişime doğru bastırıyor ve arzu içimde sımsıkı sarılıyor.

Elini uyku önlüğümün eteğinin altına daldırıyor. Elini sırtımın alt kısmında gezdirmekten önce parmaklarını dış uyluğum boyunca gezdirdiğinde beklentim damarlarımda dolaşüyor. Kyven kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor ve aramızda lezzetli bir sürtünme oluşurken ağzına doğru inliyorum.

Kalçamı kavrayıp beni kendine çekerken keskin pençeleri zaten hassas olan etime hafifçe . Ve kalbim tekliyor, değil, içimde bir girdap oluşturacak kadar yoğun bir ihtiyaçtan.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması ikimizi de ürkütüyor ve her birimiz nefes nefese kalarak birbirimizden ayrılıyoruz.

Kyven doğruluyor ve kürk battaniyeyi nazikçe üzerime örttükten sonra koltuktan kalkıp kapıya doğru ilerliyor.

Onları içeri davet etmek yerine sadece kim olduğunu görecektik kadar açtığında mutlu oluyorum.

"Kralım." Aren'in sesini tanıdım. "İki savaşçımız bir Ork yakaladı. Duvar'ın yakınlarında bulundu."

"Fark edilmeden bu kadar yaklaşmayı nasıl başardı?"

"Bir gölge taşı kullanıyordu," diye cevaplar Aren.

"Nedir o?" diye soruyorum.

Aren bana döndü. "görünüşünü değıştirebilen bir büyü efsunu olan bir taş. Kendini halkımızdan biri gibi gizlemek için kullandı."

Böyle bir şeyin varlığından bile haberim
yoktu. "Orada ne işi vardı?"

"Bilmiyoruz," diyor Aren. "Hiçbir soruya cevap vermeyi reddediyor." "Onu büyük salona getirin," diye homurdandı Kyven. "Bana cevap verecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

KYVEN

C Kapıyı kaybedince Grayce'e dönüyorum. Saçları hafifçe dağılmış ve yanakları hoş bir pembe tonda kızarmış. Doğruluyor ve kürk battaniyesi beline dolanıyor, geriye sadece Gece vardiyasında ve parmaklarım ona tekrar dokunma isteğiyle ağrıyor. O hayatımda gördüğüm en güzel kadın ve görüşmemizin yarıda kesilmesinden nefret ediyorum ama yapacak bir şey yok.

Bu orkla ilgilenmeliyim. Duvara bu kadar yakın olması endişe verici ve Klanının geri kalanının nerede olduğunu merak ediyorum. Orklar nadiren yalnız seyahat eder.

Grayce'e dönüyorum. "Bununla ilgileneceğim ve mümkün olan en kısa sürede size döneceğim."

"Ben de seninle geliyorum," diyerek koltuktan kalkıyor. Temizleme odasına ilerliyor. "Kendimi hazırlamam sadece bir dakikamı alacak ve sonra-"

"Hayır," diye kararlı bir şekilde onu durduruyorum. "Seni bir Ork'un yakınında istemiyorum. Onlar tehlikelidir."

"Edmynd onların Klanlarından biriyle bir anlaşma yaparken ona eşlik ettim. Tehlikenin yanı sıra onlarla müzakere ederken ne beklemem gerektiğinin de farkındayım."

"Hiçbir pazarlık yapmayacağız. Onu sorgulayacağım ve-" "Bunun bir hata olduğunu düşünüyorum."

Başım geriye gitti. "Neden? O bir Ork."

"Bütün Orklar kötü değildir," diyor. "Hangi Klan'dan olduğunu öğrendiğimizde-"

"Hiçbir şey yapmayacağız." Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum.

"Burada, güvenli bir yerde kalacaksınız."

"Hayır, yapmayacağım." Çenesini sıkıyor. "Ben senin kraliçenim. Bana eşitinizmişim gibi davranacağınıza söz vermiştiniz. Ve bu nedenle, seninle konuşmaya geleceğim."

bu Ork."

Büyük bir hata yaptım. Bana kızgın. Bunu onun daha aşağı olduğunu düşündüğüm için yapmadığımı anlamıyor. Ondan burada kalmasını istiyorum çünkü güvende olmasını istiyorum. Odayı üç adımda geçiyorum ve iki elini de avuçlarımın içine alıyorum. "Sen benim dengimsin Grayce. Burada kalmanı istememin tek sebebi senin tehlikede olduğun düşüncesine katlanamamam. Orklar dengesiz ve saldırgandır. Seni ona yakın bir yerde istemiyorum."

"Burası savaşçılarla dolu bir kale. Hepsi bizi korumaya yemin etmiş" diye belirtiyor. "Eğer burada güvende değilsem, hiçbir yerde güvende değilim demektir." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Orklarla daha önce de uğraştım. Edmynd ile müzakerelere katıldım." O devam ederken gözlerim açılıyor. "Kültürlerini inceledim. Yardımcı olabilirim Kyven."

Kararlılık gözlerinde yanıyor. Caydırılamayacak. Çenemi sıkıyorum. "Peki. Ama lütfen her zaman yanımda kal." Masadan ona hediye ettiğim hançeri alıyorum. "Bunu yanından ayırma." Hançeri onun eline veriyorum. "Ve işler ters giderse kullanmaktan çekinme."

Başını sallıyor ama bıçağı benden alırken elinin hafifçe titrediğini fark ediyorum. "Birazdan hazır olurum," diyor ve temizlik odasına doğru yürüyor.

Uyku pantolonuma bakıyorum. "Ben de giyinmeliyim. Seninle burada buluşacağım ve sonra birlikte gideceğiz."

Odama geri döndüğümde Aren çoktan orada beni bekliyordu. "Büyük Salon'a kadar bize eşlik eden muhafızları iki katına çıkar," diyorum ona. "Ve Ork'un önümüze getirilmeden önce sıkıca bağlandığından emin olun."

"Biz mi?" Aren kaşlarını çatar.

"Kraliçe sorgulama sırasında hazır bulunmak istiyor."

"Onu bir Ork'un önüne mi çıkaracaksın?" Birkaç kez göz kırptı. "Onlar tehlikelidir. A'lrya'nı böyle bir yaratığın karşısına çıkarmanın akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Gelmek için ısrar ediyor." Çenemi sıkıyorum. "de hoşuma gitmiyor ama orada olma hakkını elinden alamam."

Bakışları bir an benimkileri tutuyor, yüz hatlarında inançsızlık okunuyor ve sonunda çenesini eğiyor. "Muhafızlara haber vereceğim."

O gittikten sonra giyiniyorum ve Grayce'in odasına dönüyorum. Benim halkımdan biri gibi giyinmiş. Yeşil bir tunik elbise ve pantolon ile ona çok yakıştığını fark ettiğim bir çift deri çizme giyiyor. İpeksi saçları çözülmüş ve uzun çikolata dalgaları halinde sırtından ve omuzlarından aşağı sarkıyor.

Bana doğru yürürken gülümsüyor. "Aren bana kıyafet buldu."

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor ve onu halkımın giysileri içinde görmek bana tuhaf geliyor. Zengin kumaş, güzel ela gözlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyor. Gurur göğsümü kabartıyor. Gerçekten de bir Fae kraliçesine benziyor.

Ona kolumu uzatıyorum, hançerinin kemerinde ve kolayca ulaşabileceği bir yerde olduğuna dikkat ediyorum. Kollarını benimkilere doluyor ve Büyük Salon'a doğru yol alıyoruz.

İçeri girdiğimizde, savaşçılarımdan birkaçı onu buraya getirdiğim için aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Ve belki de öyle. Belki de odasında, güvenli bir yerde kalması için ısrar etmeliydim ama bir yanımda biliyor ki eğer öyle yapsaydım muhtemelen beni affetmezdi. Özellikle de ona her yönden benimle eşit olacağına dair söz vermişken.

Suçluluk duygusu içimi dolduruyor. Kim olduğumu ondan sakladım - affedilmez bir ihmal yalanı. En azından ona evlenme teklif ettiğimde verdiğim sözleri tutabilirim.

Büyük Salon'a girdiğimizde en az iki düzine savaşçı zaten bekliyordu. Muhafızların Ork'u getirmesini beklerken Grayce ve ben odanın önündeki yükseltilmiş kürsüye oturduğumuzda birkaç kişi daha içeri giriyor.

Kapılar açılıyor ve Ork, dört muhafızım tarafından çevrelenmiş bir halde içeri girerken herkes sessizliğe gömülüyor. Ağır zincirlerle bağlanmıştı.

her adımda zemine vuruyor. Bunlara rağmen, bize doğru yürürken başını dik ve gururlu tutuyor, yanımdan geçerken savaşçılarımin her birine ters ters bakıyor. İri, dövmele pazularının etrafına, çeşitli semboller kazınmış iki deri bant sarmış. Boncuklu bir kolye asılı.

Boynunda sadece bir peştamal var.

Halkı zorlu savaşçılar ve bağılı olmasına rağmen içimdeki her şey Grayce'in gitmesini istiyor. Bu iri yarı vahşiden uzakta, odalarımıza dönmesini.

Tahtlarımızın önünde duruyor ve bakışları kısa bir süre Grayce'e, sonra tekrar bana yönelirken kaşları derin bir şekilde çatılıyor.

"Savaşçılarımin seni Çin Seddi'nin yakınlarında dolaşırken bulduklarını söylediler," diyorum ona. "Neden oradaydın?"

Çenesini sıkıp konuşmayı reddederken kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda.

Grayce sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Kollarınızdaki işaretlere bakılırsa Urzal Klanı'ndansınız, doğru mu?"

Benim ve diğer savaşçıların yaptığı gibi onun da başı ona doğru kayıyor. "Öyleyim," diyor, sesi derin ve alçak.

"Ben Anlora Kraliçesi Grayce ve Florin Prensesiyim. Bu da eşim Kral Kyven." Bana eliyle işaret ediyor ve adamın kaşları çatılıyor.

Ork delici bir bakışla onu inceliyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Sandalyesinden kalktı ve kürsüden inmeye başladığında ben de yerimden fırladım. "Grayce!"

Aniden durur ve iki muhafızımız öne atılarak doğrudan Ork'la arasına girer ve yere inmesini engeller.

Grayce Ork'a bakar. "Bir savaşçı olarak, seni serbest bırakırsak bize zarar vermeyeceğine dair bana söz ver."

"Benim sözüm mü?" Yüz hatlarında kısa süreli bir şok ifadesi beliriyor ve burun delikleri açılıyor. "Korkunun kokusunu alabiliyorum ve yine de... sözüme inanacak mısın?"

"Kardeşim Kral Edmynd, aramızdaki barışı korumak için Klan liderinizle bir anlaşma yaptı ve sınırimız boyunca uzanan ormanı kullanmanıza izin verdi. Klanınız hakkında onurlu bir halk olduğunuzu bilecek kadar çok şey öğrendim. Şimdi bize söz verin, biz de sizi serbest bırakalım."

Büyük bir şokla tek dizinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Beni serbest bırakırsanız hiçbirinize zarar vermeyeceğime dair size en içten yeminimi ediyorum."

Grayce bir süre onu inceledikten sonra muhafızlara döner. "Zincirlerini çözün."

Ork onu temkinli bir şekilde incelerken kafaları ondan bana doğru kararsızca sallanıyor.

Ona bakıyorum, o da bana sabit bir ifadeyle bakıyor, ben de adamlara dönüp hafifçe başımı sallıyorum.

Muhafızlar Ork'un zincirlerini çözerken Aren onun yanına yaklaşır.

Kürsüden iniyor ve ben de aynısını yapıyorum. Büyü parmaklarımda yıldırım gibi yayılıyor, eğer onu herhangi bir şekilde tehdit etmeye cüret ederse Ork'un işini bitirmeye hazırım.

"Adın ne?" diye soruyor.

Doğruldu ve çenesini gururla yukarı kaldırdı. "Ben Urzal Klanı'ndan Kurnag."

"Hon'latu, ushatar," diye Ork dilinde konuşuyor Grayce: "*Seni görüyorum, savaşçı.*"

"Hon'latu, hurum'ash" diye cevap vermeden önce sert yüz ifadesinde kısa bir şaşkınlık beliriyor. Orkça "*Seni görüyorum, cesur kişi*" demek.

Birkaç muhafızım ve savaşçım gibi benim de ağzım açık kalıyor. Yaklaşıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor. Adam haklı. Ona bir kol mesafesinde duracak kadar cesur ve onu arkama çekmemek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyor.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, bakışları omzunun üzerinden bana kayıyor ve sonra ellerime düşüyor, avucumda sihir çatırdarken gözlerini kısıyor

tekrar ona bakmadan önce.

"Neden Çin Seddi'ndeysiniz?" diye soruyor.

"Klanımız Karanlık Orman'da birkaç haydut Wraith'le karşılaştı," diyor. "Duvar'ı gözetlemek için gönderildim; nasıl geçebileceklerine dair herhangi bir işaret aramak için... bariyerde herhangi bir boşluk olup olmadığını araştırmak için."

"Peki herhangi bir zayıflık bulursan ne yapmayı planlıyordun?" diye sorarak benim de cevabını istediğim soruyu soruyor.

Elini kaldırıyor ve parlayan beyaz bir ışık titremesi avucunun içinden geçerek gücünün küçük bir gösterisini yapıyor. "Onu onarmakla görevlendirildim."

Diğer Dünyevi varlıkların çoğu gibi Orkların da büyüsü vardır, ancak onlarınki toprağa dokunabilir, tıpkı Cücelerin yapabildiği gibi taş ve kayaları hareket ettirebilir. "Hepsi bu mu?" Meydan okuyorum. "Sizin türünüz yağma ve talanla tanınır, yolunuzda yıkım ve harabe bırakırsınız. Corduin'i gözetlemek için gönderilmiş bir gözcü olmadığınızı nereden bileceğiz? İstila mı?"

"Diğer Klanlardan bahsediyorsun," diye çıkıştı. "Bizimki barışçıl. Biz sadece halkımızı korumaya çalışıyoruz, tıpkı sizin kendi halkınızı korumak istediğiniz gibi."

"Karanlık Orman'da bizi takip edenin senin Klan'ın olduğunu varsayıyorum." Ona karanlık bir bakış fırlattım. "Neden?"

"Merak ettik," diye açıklıyor. "Aranızda bir dişi insan kokusu aldık ve türünüzün düşman olduğu bilindiğine göre bunun nedenini merak ettik."

"Artık değil," diye araya giriyor Grayce. "Aramızdaki bağ Florin ve Anlora arasında bir ittifak yarattı." Bana bakıyor ve sonra tekrar ona hitap ediyor. "Halkınız için barış ve güvenlik istediğinizi iddia ediyorsunuz."

Başını sallıyor.

"Klan liderinize bir mesaj iletin," diyor. "Ona gerçekten barış istiyorsa, bunu tartışmak için bir toplantı ayarlamasını söyleyin."

"Toplantı mı?" Başını geriye atıyor. "Bunun kralımız olacak Ork'u yakalamak için özenle hazırlanmış bir tuzak olmadığını nereden bileceğiz?"

ev yıkılmamış olsaydı?"

Ashkar Dağı'ndan ve Kral Arokh'tan bahsediyor. Bir insan krallığı dağlarını istila etmiş ve her şeyi ateşe vermiş, halkının neredeyse yarısını öldürmüş ve Klanları rüzgârlara dağıtmış.

Öfke çenesini sıkıyor. "Fae'ler ne zamandan beri benim halkımla barış yapmakla ilgileniyor?"

Grayce yanına yaklaşıp elimi tutuyor. "Benimkilerle barış ve biz onlarla sizinkilerden çok daha uzun süredir düşmandık."

Bakışları birleşmiş ellerimize düşüyor, kaşları derin bir şekilde çatılıyor. "Mesajınızı Kral Arokh'a iletceğim." Grayce'e ince bir selam vererek çenesini eğiyor. "Or'vat, hurum'ash." *Elveda, cesur kişi.*

"Or'vat, ushatar." *Elveda, savaşçı.*

Gözlerini bana dikeyyor. "Ilid'ren," diyor, Fae için Orkça bir kelime. Görünüşe göre, ona göre, eşimin aksine, daha fazla onurlandırılmayı hak etmiyorum.

Adam yumruğunu göğsüne vuruyor ve adam dönüp gitmeden önce o da aynısını yapıyor.

Odadaki her savaşçı huşu ve saygı ifadeleriyle ona dönerken göğsüm gururla kabarıyor.

Anlora Kraliçesi olalı sadece birkaç gün oldu ve şimdiden en büyük savaşçılarımızın saygısını kazandı. Eminim ki bugün olanlar çok hızlı bir şekilde yayılacak.

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

GRAYCE

A Ork ayrıldıktan sonra odalarımıza geri dönüyoruz. Kol kola yürümemize rağmen Kyven sessiz ve acaba haddimi aşmış olabilir miyim diye düşünüyorum. Ork Kralı'nı

önce Kyven'e danışmadan bir barış anlaşması için bizimle buluştu.

Eşit olacağımızı söyledi ve eşit olduğumuz için muhtemelen teklifi yapmadan önce onunla tartışmalıydım. Şu anda Anlora Kraliçesi olabilirim, ama bu onların tarihi ve başkalarıyla müzakere etmek için sahip oldukları politikalar hakkında her şeyi anladığım anlamına gelmez: Orklar ve benzerleri. Ve iki ırk arasındaki nefret ve güvensizliğin ne kadar derin olduğunu da bilmiyorum.

Odamıza girdiğimizde Kyven kapıyı kapatıyor. Ona dönüyorum. "Haddimi aştım mı?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kurnag'a kralına bizimle buluşması için bir mesaj iletmesini söylemek."

"Bu harikaydı." Yakışıklı bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Ve sen olmasaydın gerçekleşmeyecek bir şeydi."

"Sen olsan ne yapardın?" Merak ettiğim için soruyorum.

"Onu sorguya çekerdim ve muhtemelen bir hücreye geri atardım," diyor kesin bir ifadeyle. "Ama sen Orklarla aramızda gerçek bir barışa yol açabilecek bir yol buldun. Ağabeyinin seninle evlenmem konusunda bu kadar tereddütlü olmasına şaşmamalı." Dudakları hafif bir sırıtışla bükülüyor. "Sadece bir kız kardeşini değil, aynı zamanda en yetenekli politikacısını da kaybetti."

Gururla doluyorum ve onun övgüsü karşısında yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Kapıya hafifçe vuran Aren, birazdan gitmemiz gerektiğini bildiriyor.

Ana girişe doğru yürüdüğümüzde, düzinelerce savaşçı bizi uğurlamak için toplanmış, biz yaklaşırken her biri alçak sesle eğiliyor. Komutan Graedyn de eğiliyor ve Kyven elini onun omzuna vuruyor. "Sizi tekrar görmek güzeldi Komutan."

"Ve siz, kralım," diye cevap veriyor ve sonra bana bakıyor, bakışları hayranlıkla parlıyor. "Sizinle tanışmak bir onurdu kraliçem."

"Ve sen de."

Kyven sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni göğsüne kaldırıyor. Biz havalanıp gökyüzüne yükselirken mor kanatları arkasında öfkeyle çırpınıyor.

Ona bu şekilde karşı koyarken, güçlü kollarının ve göğsünü kaplayan kalın kas kordonlarının farkındayım. Beni kendine yaklaştırırken, baş döndürücü erkeksi kokusunu derin derin içime çekiyorum. Zihnim öpüşmemize dönüyor ve onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Yükseklikten hiç hoşlanmam ama şehrin üzerinden ormana doğru uçarken korkmuyorum çünkü onun düşmeme asla izin vermeyeceğini biliyorum. Eğiliyor ve nefesinin yumuşak nane kokusu tenimde geziniyor. "Seni Corduin'e, duvarın bu kadar yakınına getirdiğim için tekrar özür dilerim. Evliliğimizin ilk günleri için aklından geçenin bu olmadığını biliyorum."

Beni buraya getirdiği için suçluluk duymasını istemesem de, benim ne düşündüğümü önemsemesi hoşuma gidiyor. Babam annemin fikirlerini hiçbir zaman önemsemedi ve bir gün kendimi benzer bir durumda bulabileceğimden endişe ediyordum. Kyven'de böyle bir durum olmadığı için memnunum. "Geldiğimize sevindim," diye cevap verdim. "Çok fazla hikâye duydum ve Çin Seddi'ni hep merak etmişimdir."

Kaşlarını çattı. "Korkmadın mı?"

"İlk başta öyleydim." Yüzümü onunkine doğru eğiyorum. "Ama birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğin insanlarla tanışmak çok güzeldi."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Onlar benim için kardeş gibiler."

Onların hayranlığını ve saygısını kazandığını görmek çok kolay. "Özlüyor musun?" diye sordum. "Cordu'n'de yaşamayı? Duvar'da devriye gezmeyi?"

Kaşları derin bir şekilde çatılıyor. "Kolay bir hayat değildi ama basit bir hayattı."

"Duvarı korumak pek de basit bir görev gibi görünmüyor," diye cevap veriyorum. "Tehlikeli bir iş."

"Bu doğru," diye yanıtlıyor. "Ama duvar'da, düşmanınızın kim olduğunu tam olarak bilirsiniz. Kraliyet sarayında ise dostu düşmandan ayırmak çoğu zaman zordur."

Bunu anlıyorum. "Kardeşimin sarayında da durum aynıydı," diye öneriyorum. "Pek çok kişi sadık olduğunu iddia ediyor ama değil."

"Özellikle dikkat etmem gereken biri var mı?"

Ağır ağır iç çekerek gözlerini indiriyor. "Ne yazık ki, çok sayıda olabileceğine inanıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen insansın," diye yanıtlıyor. Danışmanına atıfta bulunarak, "Fae soylularının birçoğu bana bağlanma konusunda yaklaştığında, Lord Torien'in kızı da dahil olmak üzere onları geri çevirdim," diye açıklıyor. "Bir de son birkaç yüz yıldır birbirimizle yaptığımız savaşlar yüzünden sizin türünüze karşı hâlâ öfke besleyenler var."

Anlayışla başımı sallıyorum. "O yaraların iyileşmesi zaman alacak." "İşte bu yüzden her zaman bir koruman olacak," diyor.

Panik işledi. "Birinin bana zarar vermeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Güvenliğini riske atmayacağım. Sen çok önemlisin."

Potansiyel ölümümle ilgili düşünceler zihnimi dolduruyor. Kardeşlerim ve Lukas, Fae Kralı'yla evlenmemin tehlikeli olacağını düşünüyorlardı ama Kyven'in de benim güvenliğim için endişelendiğini duymak tedirgin edici.

Yüz hatlarımdaki tedirginliği okumuş olmalı, çünkü hemen ekliyor. "Seni koruyacağım Grayce. Seni güvende tutacağıma yemin ederim."

"Bunun sözünü veremezsin Kyven," diye cevap veriyorum, karanlık anılar içimi ürpertirken. Annemin korumalarına rağmen, yine de kendi krallığında suikasta uğramıştı,

Şimdi de yabancı bir ÷lkeye gidiyorum ve orada hayatıma kastedilmesine karşı daha da savunmasızım. "Kimse yapamaz."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama parmağımı dudaklarına götürdüm. "Babam annemi güvende tutacağına yemin etti ama yapamadı. Ve ben bu tutulmayan sözün onun ruhuna ne yaptığını gördüm." Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Delirmesinin ve Fae'lerin sorumlu olduğuna dair hiçbir kanıt olmadan krallığınıza savaş ilan etmesinin nedeni buydu." Kaşlarımı çatıyorum. "Birbirimizi yeni tanıdığımızı biliyorum ama tutamayacağın bir söz yüzünden yok olduğunu görmek istemem."

"Babanı intikam almaya iten şey delilik değildi. Aşktı Grayce."

Bana daha sıkı sarılıyor. Yüzündeki yoğun ifade yanaklarımı yakıyor ve ilk defa bana karşı olan hislerinin sandığımdan daha derin olup olmadığını merak ediyorum.

Tüm vücudum sıcaklıkla kızarıırken bakışlarımı onunkinden ayırmaya zorluyorum. Bu kadar kısa bir süre sonra ona karşı hissettiklerimin bu kadar güçlü olması beni endişelendiriyor. Kalbimi koruma çabalarım a rağmen, yeni kocama şimdiden yarı yarıya aşık olmuş durumdayım.

Ama daha önce de incindim. Tek duam haklı olduğum ve duygularımın korktuğum gibi tek taraflı olmadığı yönünde.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

KYVEN

A Köye yaklaştığımızda, etrafına yumuşak bir parıltı yayılıyor. Grayce bunu benimle aynı anda fark ediyor. Bariyeri işaret ediyor. "Bu büyü mü?"

"Evet."

"Bu... normal mi?" diye soruyor, sesi temkinli.

"Hayır." Endişe göğsümü sıkıyor ama telaşlandığımı anlamasını istemediğim için yüz ifademi soğukkanlı kalmaya zorluyorum.

Aren yanıma uçuyor ve muhafızlarımızın geri kalanı etrafımızda koruyucu bir düzende toplanıyor, her biri herhangi bir tehlike işareti için ormanı tarıyor.

Bunun gibi bir bariyer güçlüdür, ancak sürdürülmesi de zordur. Sadece bir kasaba ya da köye yönelik tehdit yüksek olduğunda kullanılır.

"Harpiler mi?" Aren yanımda mırıldanıyor.

"Ya da Griffinler," diyor muhafızlardan biri.

Grayce kollarımda geriliyor, korkusunun kokusu burun deliklerime doluyor. Aren'e ve muhafızlara bakıyorum, sessiz olmaları için sessiz bir uyarı. Bakışlarım ormanda gezinip olağandışı bir hareket arıyor ama ağaçların gölgesi kalın. Dalların arasında herhangi bir şey saklanıyor olabilirdi ve biz neredeyse köye varana kadar bunu fark edemezdik.

Hızımızı artırıyoruz. Bariyere doğru koşarken kanatlarım arkamda öfkeyle çırpınıyor. İçeri girdiğimizde, dışarıda tutmak için dikilmiş her neyse ondan güvende olmalıyız.

"Kyven!" Grayce kollarıma kıvrılmadan önce acı dolu bir çığlık atıyor, gözyaşları yanağından aşağı süzülürken acı içinde dişlerini sıkıyor. "Bir sorun var!"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bariyer, dışarıda tutması gereken her şeyi olduğu gibi onu da itiyor, çünkü o Fae değil. olmadan

Tereddütle dönüp köyden uzaklaşıyorum ve sihirli kalkanla aramıza daha fazla mesafe koyuyorum.

Omzumun üzerinden muhafızlardan birine sesleniyorum. "Bariyerin içine gir ve indirmelerini emret! Hemen!"

Yanımızdan hızla geçip köye doğru koşuyor.

"Kyven." Grayce başını kaldırırken sesi titriyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken içimden kendime lanet ediyorum. "O da neydi öyle?"

"Kalkanın büyüsü Fae olmayan herkesi iter." Onu göğsüme doğru çektim. "Beni affet. Bunu daha önce fark etmeliydim."

"Her şey ," diye yanıtlıyor. "Şimdi iyiyim. I-"

"Griffinler!" diye muhafızlardan biri, sol tarafı işaret ederek.

En az bir düzinesi doğruca bize doğru uçuyor. Devasa kanatları havayı yarıyor, pençeleri uzanmış ve bizi parçalamaya hazır. Jilet gibi keskin gagaları ve altın tüyleri güneş ışığının altında parlayarak ilerliyor.

Bir elimle Grayce'i tutarken diğer elimi kaldırıp gücümü çağırıyorum. Enerji parmaklarımın arasında şimşek gibi çıtırdıyor ve en yakındaki Griffin'e bir büyü fırlatarak onu yere savuruyorum.

Muhafızlarım kalan yırtıcılara saldırmak için büyülerini kullanırken koruyucu bir düzen içinde etrafımızı sarıyorlar.

"Çok fazla var!" Aren sesleniyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda genişliyor. "Bariyerin içine girmeliyiz! Hemen!"

"Aşağı inene kadar beklemeliyiz," diyorum ona. "Kraliçeyi riske atmayacağım."

"Hayır!" Grayce kararlı bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Burada kalmak çok tehlikeli. Bariyere doğru uç."

"Canın yanacak," diye itiraz ediyorum.

"İçeri girebilmemiz için muhafızlardan birini onu indirmesi için gönderdin," diye karşı çıkıyor. "Ona doğru uçun ve biz ulaşmadan kalkanı indirmeleri için dua edelim."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Yapmayacağım-"

"Senin ya da muhafızlardan herhangi birinin benim yüzümden ölmesine izin vermeyeceğim," diyor kararlı bir şekilde. "Şimdi, git!"

İsteksizce emri vermeden önce muhafızların kafalarını ona doğru çevirdiğini belli belirsiz fark ediyorum. "Bariyere doğru uçu!"

İki düzine Griffin daha ağaçlardan fırlayarak ilk gruba saldırıda katıldı. Sayıca çok azız. Eğer bariyere ulaşamazsak, bu kadarını kayıp vermeden savuşturmamızın imkânı yok. Öldürücü oldukları kadar tehlikeliler de.

Yaklaştıkça dişlerimi sıkıyorum ve bariyer hâlâ sağlam. Grayce'in boğazından acı dolu bir çığlık kopuyor, tüm vücudu kollarımda geriliyor ve bana karşı kıvranıyor.

Suçluluk damarlarımda dolaşıyor. Eğer ona işaretimi vermiş ve bir Fae töreninde onu kendime mühürlemiş olsaydım, bariyer onu benim olarak tanıyacak ve bir Fae olarak geçmesine izin verecekti. Ama yapmadığım için, o bir Yabancı ve halkımızın bir düşmanıymış gibi acı çekiyor.

"Kyven!" diye bağıyor, kalbimde bir delik açıyor.

En az bir düzine Griffin ağaçlardan fırlayarak benimle savaşçıları arasında bir duvar oluşturuyor. Onlara doğru dönüyorum ve iki güçlü büyü okunu gruba doğru hızla gönderiyorum, ortalarında parlak bir ısı ve ışık gösterisiyle patlarken onları dağıtıyor.

Bir tanesi yan tarafımdan dolanıyor ve ben ne olduğunu anlayamadan keskin pençeleri üst kolumu ve omzumu tırmıklıyor. Zehir yarayı yakarken kolumda yakıcı bir acı yayılıyor. Öfkeyle kanatlarımı çırpıyorum, yere doğru spiral çizerken havada kalmak için savaşıyorum.

"Kyven," diye sesleniyor Grayce ama yere inmek için mücadele ederken zar zor odaklanabiliyorum. "Krala!" Aren'in sesi tepemde çınlıyor ama çabucak boğuluyor.

Avlarını ele geçirmeye hazır Griffin'lerin kulakları sağır eden çığlıkları duyuluyor.

Yere çakılırken son saniyede sırt üstü dönerek Grayce'i darbeden koruyorum. Acı sırtımı ve kanatlarımı parçalıyor.

yeryüzüne çarpacağız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

GRAYCE

A Kyven'in boğazından acı dolu bir ıglık kopuyor. Üç Griffin yere düşüp yaralı bir avı takip eden yırtıcılar gibi bize doğru gelmeye başladığında göğsümde panik yükseliyor.

"Kral ve kraliçeye!" Aren üstümüzden bağılıyor ama sesi, Fae'lerle savaşan Griffin'lerin kulak tırmalayan ıglıkları tarafından çabucak bastırılıyor.

Kyven ayağa kalkıyor ve benim de onunla birlikte ayağa kalkmama yardım ediyor. Kolumdan tutup beni çekti. Sağ kanadı doğal olmayan bir açıyla bükülmüş ve siyah kan sırtından aşağıya, aşağıdaki zemine damlıyor. "Kaç Grayce," diyor, dişlerini gösterirken sesi alçak ve ölümcül. Griffin'ler yaklaşırken. "Gidin. Çabuk."

Korkuma rağmen, kemerimdeki hançeri çıkararak yerimde duruyorum. "Hayır. Seni bırakmayacağım."

"Kaçmalısın Grayce," diye bağılıyor. "Şimdi."

Griffinler hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atılırlar.

Ellerini kaldıran Kyven bir büyü yayı göndererek en yakındakine çarpıp onu geri fırlattı. Ancak diğer ikisi, düşen kardeşlerinden etkilenmeden hızla yaklaşp jilet gibi keskin pençeleriyle saldırıyor.

Kyven gücüyle bir diğerine daha vurur, ama üçüncüsü dışarı savrulur. Bir tarafa doğru dönüyor ama yeterince hızlı değil. Pençeleri gövdesini tırmıklayıp onu yere çarparken haykırıyor.

Ona yaklaşp tekrar saldırmaya hazırlanırken kalbimdeki korku yerini hızla öfkeye bırakıyor. Elimde hançerle ileri atılırken zaman yavaşlıyor. Başka bir saldırıyı durdurmak için ona zamanında ulaşamayacağımı fark ettiğimde panik beni kavıyor.

Yoğun sıcaklık göğsümü dolduruyor, damarlarımdan ateş gibi akıyor. Isı avuçlarımda toplanıyor ve yeşil ateşten bir küreyi görünce şok içinde aşağı bakıyorum.

derimin üzerinde geziniyor. İlgüdülerimle tepki vererek ellerimi kaldırıyorum ve yırtıcı hayvana doğru fırlatıyorum.

Yeşil bir şimşek yayı ileriye fırlıyor ve Griffin'in ayaklarının dibinde yere çarpıyor. Hedefimi ıskaladığım için kızgın bir şekilde bir tane daha yaratıyorum. Ama onu fırlatmadan, topraktan kalın yeşil sarmaşıklar fışkırıyor, kırbaç gibi dalları Griffin'e doğru uzanıyor, kanatlarını ve uzuvlarını yakalıyor, etrafını sıkıca sarıyor ve onu toprağa çarpıyor.

Ellerim sıkılaşıp onu toprağa hapsederken ağzım açık kalıyor. Bir Griffin daha önümde yere düşüyor ve ellerimden bir başka güç dalgası fışkırarak yere batıyor.

Karanlık topraktan sarmaşıklar fışkırıyor, Griffin'in vücuduna dolanıyor ve onu yere mıhlıyor. Kollarım titriyor ve alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Her yerim ağrıyor ve karanlık görüşümün köşelerinde toplanıyor.

Griffinler bağlarının içinde kıvrılıp kıvranıyor, pençeleriyle sarmaşıkları parçalıyor.

İçime korku yayılıyor. Serbest kalmalarına izin veremem. Son gücümü toplayarak, bir şekilde ileriye doğru itmeyi başarıyorum. Elimdeki hançeri sıkıca kavrayarak ilkinin göğsünün derinliklerine saplıyorum. Griffin'in etine mide bulandırıcı bir gıcırtyla batıyor ve gözlerindeki ışık sönüyor.

Dişlerimi gıcırdatarak ikincisine hamle yapıyorum ama bir güç şimşegi çarparak Griffin'i yakıp kül ediyor. Arkama bakıyorum ve Kyven'i görüyorum, ellerini uzatmış, üzerimizde daireler çizen bir Griffin'e başka bir büyü yayı gönderiyor.

Aren ve diğer savaşçılardan birkaçı kalan birkaç kişinin icabına bakar ve sonra yanımıza yavaş.

Yorgunluk beni ele geçiriyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Kyven bana doğru koşuyor ve beni göğsüne kaldırıyor. "Grayce." Yüzümdeki saçları geriye doğru tararken panik içindeki bakışları benimkileri buluyor.

Gözlerimi daha fazla açık tutamayınca başım geriye düşüyor ve karanlığa teslim oluyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

GRAYCE

A Zihnim yavaşça farkındalığa geri dönerken, uğultu sesi kulaklarımı dolduruyor. Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve güzel bir Fae kadınının başımda dikildiğini görüyorum. Uzun, akıcı gümüş-beyaz saçları var.

Saçları ve gözleri, dökümlü tunik elbisesi ve pantolonuna uyan hoş bir menekşe tonundadır.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim." Nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırıştıtırıyorum. Başımı yataktan kaldırdığımda ağırlaşmıştı ve düşüncelerim sise benzer bir bulanıklıkla örtülmüştü.

"Sonunda uyandığına çok sevindim," diyor gülümseyerek. "Senin için çok endişelendik."

Kyven'in yaralı ve kanlar içinde olduğunu hatırlayınca zihnimde sayısız görüntü beliriyor ve içimi bir telaş kaplıyor. "Ne oldu?" doğruldum. "Neredeyim ben?"

"Bayılmışsın." Elini nazikçe benimkinin üzerine koyuyor. "Ama şimdi her şey yolunda. Sylari'deki sarayda güvendesin."

Bakışlarım odanın üzerinde geziniyor. Duvarlar devasa bir ağaç gövdesinden oyulmuş, ten rengi ahşap pencereden süzülen yumuşak ışıktaki parlıyor. Tavan yüksek ve kemerli, duvarlara karmaşık desenler kazınmış. Mobilyalar sade ama zarif; ipek çarşafarla örtülü geniş bir yatak ve normal ateş yerine ısı sağlamak için l'sair kristallerinin kullanıldığı bir şömine var. "Kyven nerede? Sen kimsin?"

"Sanırım her an burada olabilir." Ağzında hoş bir gülümseme kıvrılıyor. "Geldiğinizden beri başucunuzdan neredeyse hiç ayrılmadı. Ben onun kız kardeşiyim, Emryll. Kardeşim seni olabildiğince çabuk buraya getirebilmek için yaralı kanadıyla gece boyunca uçtu. Uyandığınızı öğrenince çok sevinecek."

"O mi?" Yarasının ne kadar acı verici göründüğünü hatırlayarak endişemi gizleyemeden soruyorum.

"Kardeşim endişeden hasta oldu. Senin iyi olduğunu bildiği için şimdi daha iyi olacak." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şifacı Draymon da memnun olacak. Kyven onu almaya gitti. Sen geldiğinden beri tüm şifacıların başının etini yiyor, neden hâlâ uyanmadığını öğrenmek istiyor."

"Ne zamandır baygınlığım?"

O cevap veremeden bir ses dikkatimi kapıya çekti.

"Kanamının iyi olduğuna sizi temin ederim." Kyven'in sesi keskin ve net, tonuna sinirlilik karışmış bir şekilde çınlıyor. "Şimdi lütfen eşim Şifacı Draymon'u kontrol edin."

"Kyven," diye sesleniyor Emryll. "O çoktan uyandı."

benimkine çeviriyor ve hemen yanıma koşarak elimi tutuyor. "Nasıl hissediyorsun?" Endişe ve bağlılığın garip bir karışımıyla beni inceliyor, yüzümdeki saçları şefkatle geriye doğru tarıyor. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır," diye onu rahatlatıyorum. "Ben iyiyim."

Yatağın kenarına oturuyor ve beni kollarına çekiyor. Göğsünde derin bir uğultu yükseliyor, kulağımı titretirken bir elini sırtımda gezdiriyor ve saçlarımın arasına fısıldıyor. "Tanrılara şükür uyanıksın. Çok endişelendim."

"Kralım," diye seslendi arkasından bir adam ve Kyven gerildi. "Düzgün iyileştiğinden emin olmak için kanadınızı kontrol etmem gerekiyor."

Kyven tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Sonra," diye cevap veriyor. "Eşimle ilgileniyorum."

Emryll arkasından, "Kendi gözlerinle de görebileceğin gibi, o iyi sevgili kardeşim," diyor. "Şimdi ilgilenilmesi gereken kişi sensin."

"Şimdi olmaz," diye homurdanıyor. "Ben-"

Bakışlarımı onunkilere kaldıracak kadar kendimi geri itiyorum. "Şifacının seni değerlendirmesine izin ver Kyven. Ben iyiyim. Gerçekten."

Başımın arkasını kavriyor ve alnını benimkine değdiriyor. Bu hareket o kadar samimi ki kalbim sıcaklıkla doluyor. "Yere yığıldığında çok korktum," diye mırıldanıyor.

Fısıltıyla söylediği sözler kalbimi eritti. Bana ne kadar değer verdiğinden şüphe ettiysem bile, şu anda bunu açıkça görebiliyorum. Beni önemsiyor. Derinden.

Fısıltıyla söylediği sözler kalbimi eritti. Bana ne kadar değer verdiğinden şüphe ettiysem bile, şu anda bunu açıkça görebiliyorum. Beni önemsiyor. Derinden.

"Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Çok uzun." Yorgun bir iç . "Bir buçuk gün, ama sonsuzluk gibi geldi."

Aklımdan sayısız düşünce geçiyor ve ellerime bakıyorum, bir şekilde yaratabildiğim gücün anısına kaşlarımı çatıyorum.

Ona bunu sormadan omzunun üzerinden bir bakış attı. "Eşimle yalnız konuşmak istiyorum."

Emryll ve şifacı gidene kadar bekliyorum ve konuşmadan önce arkalarından kapıyı kapatıyorum. "Büyü kullandım Kyven. Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

İki bileğimi de tutup avuç içlerimi yukarı doğru çeviriyor. "Kız kardeşin Inara nasıl aralarındaki bağ sayesinde Varys'in büyüsünün bir kısmını miras aldıysa, senin de aynı şekilde benimkinin bir kısmını miras aldığına inanıyorum."

"Anlamıyorum."

Gözlerinin arkasında suçluluk duygusuna benzer bir şey parlıyor. "Sana daha önce söylemeliydim."

"Ne hakkında?" Endişe omurgamdan aşağı süzülüyor. Aramızda sadece gerçeklerin olacağına söz vermişti ama şimdiden bir şeyler sakladığını itiraf ediyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sen benim *A'lyra'msın*. Kader arkadaşımsın." Bakışları sanki bu ifşaata vereceğim tepkiyi ölçüyormuş gibi benimkileri tutuyor. "Seni ilk gördüğüm anda anlamıştım."

"Neden hiçbir şey söylemedin?"

"İstedim ama sen insansın. İnsanlarınızın kadersel bağları yok ve nasıl tepki vereceğinizi bilmiyordum," diye yanıtlıyor. "Seni korkutmak ya da üzmemek istemedim. Ayrıca kardeşinin bu bilgiyi antlaşma görüşmeleri sırasında bana karşı kullanmasından da endişelendim." İç çekiyor. "Sadece bu değil. Seni korumak istedim. Sarayda, benim için ne olduğunu öğrenirlerse sana zarar vermeye çalışabilecek düşmanlarım var."

"Anlamıyorum."

"Kader arkadaşları kutsaldır, tanrıların bir lütfudur," diye açıklıyor. "Ama aynı zamanda seni benim zayıflığı yapar."

"Neden?"

"Sana göstersem daha kolay olur." Ellerime baktı. "Bakabilir miyim?"

İlk başta ne demek istediğini anlamadım ama sonra zihin bağlantısından fark ettim ve başımı salladım.

Avuçlarını benimkilerin içine sokup parmaklarımızı birbirine doluyor. Temasla birlikte tenimde hafif bir karıncalanma hissediyorum. Gözlerini kapatıyor ve fısıldıyor. "*A'lyra.*"

Kelime aramızdaki boşlukta yankılanıyor, içimde yankılanıyor - ruhumun derinliklerinde bir tanıma ve uyanış.

"Bağı bana göster," diye fısıldıyor.

Parlayan gümüş iplikler onun göğsünden ve benim göğsümden yayılıyor, aramızdaki boşlukta yüzüyor. Uçları birbirinin etrafında dönüyor ve dans ediyor, ama sadece birkaçı birbirine değiyor. Üç tanesi birbirine dolanarak kalın bir örgü oluştururken donmuş bir şekilde bakıyorum.

Onlara uzandığımda, parmaklarım sanki hiçbir şey gibi içinden geçiyor. "Bu da ne böyle?"

"Aramızdaki bağın ilk ipleri birbirine bağlanıyor." Sesi huşu dolu bir saygıyla dolu. "Senin ruhundan benimkine uzanan bir bağ."

Fae dilinde anlamadığım kelimeler fısıldıyor. Yavaşça, bağın ipleri solmaya başlar ve sonra tamamen kaybolur. O kaldırıyor

Bakışlarını benimkilere dikeyor. "Bir bağ arkadaşını kaybetmek çoğu kişinin atlatamayacağı bir yıkımdır," diyor ayık bir sesle. "Kader arkadaşını kaybetmek daha da ağırdır. Eğer biri bana zarar vermek isteseydi, bunu sana zarar vererek yapabilirdi."

Bakışları benimkileri tutuyor ve gözlerinden bir şeyleri sakladığını okumak çok kolay. Onu nasıl bu kadar iyi okuyabildiğinden emin değilim ama bunu sorgulamıyorum. "Bana söylemediğin başka ne var?"

"Lythyrian'ın kadim kitaplarında Büyük Birleştirciler hakkında bir kehanet var," diye açıklıyor. "Onlar çeşitli ırkları birleştirecek ve barış çağını başlatacak olan Yabancılar -Sanishon-. Ve inanıyorum ki sen de kehanette bulunulan Sanishon'lardan birisin."

"Inara bundan bahsetti. Varys ve Kara Elfler'in de kehanete inandığını söyledi," diyorum ona. "Ama tomlar binlerce yıl önce yazıldı. Doğru olduklarına neden inanıyorsun? Ve benim Yüce Birleştirciler'den biri olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü hiçbir Fae'nin bizim ırkımızdan olmayan biriyle kader bağı olmamıştır. Aynı şey Kara Elfler ve Ejderhalar için de geçerli." Bakışları benimkileri delip geçiyor. "Kız kardeşinin Varys'le ve kuzenin Freyja'nın Ejderha Kral'la kader bağı kurmuş olması... tüm bunlar şu anda gerçekleşmekte olan kehanete işaret ediyor. Ve bunu durdurmak için her şeyi yapabilecek olanlar var.

"Çoğu kişi seninle sadece bir ittifak uğruna evlendiğime inanıyor. Eğer senin ne olduğun gerçeğini bilselerdi, tehlikede olabilirdin." Birleştirdiğimiz ellerimize baktı. "Ben yeni bir kralım. Halk kardeşimi severdi ama ben... Ben Çin Seddi'nde bir savaşçıydım. Tacı giymesi gereken kişi ben değilim." Çenesini sıkıyor. "Düşmanlarım var Grayce. Bazılarını tanıyorum, bazılarından da şüpheleniyorum. Ve kimin sadık olduğunu öğrenene kadar, senin benim A'lyra'm olduğun bilgisiyle kimseye güvenmeyeceğim."

"Peki ya savaşçılarız? Ve Lord Torien?" Ben soruyorum. "Ya saldırıya uğradığımızda biri beni büyü kullanırken gördüyse?"

"Sadece Aren senin güçlerini kullandığına tanık oldu." Bakışları benimkilerle dikkatle buluşuyor. "Ve ona hayatım pahasına güveniyorum Grayce. Bundan kimseye bahsetmeyecek

bir tane."

"Peki ya kız kardeşin?"

"Farkında," diye cevaplıyor ciddiyetle. "Kız kardeşim aramızdaki en güçlü kişilerden biridir ve seni güvende tutmaya yardımcı olacaktır ama bu bilgiyi başka kimseye söyleme riskini almayacağım."

İçimde bir duygu girdabı dönüyor. Bakışlarımı indiriyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bunu benden sakladığı için hayal kırıklığına uğradım ama neden sakladığını da anlıyorum.

Sanki içimdeki kargaşayı sezmiş gibi, "Affet beni Grayce. Sana daha önce söylemeliydim."

"Haklısın. Yapmalıydın," diye sertçe cevap veriyorum ve yüzü kızarıyor. "Ama kardeşimin bunu sana karşı kullanacağı konusunda da haklısın. Yetenekli her müzakereci bunu yapardı," diye belirtiyorum. "Bunu neden sakladığını anlıyorum. Ama aynı zamanda bir şeyi de anlamanı istiyorum."

"Ne oldu?" diye sorar.

"İnsan olabilirim ama bu zayıf olduğum anlamına gelmez," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu evliliğe, sırf insan olduğum *için* tehlikede olabileceğimi düşünerek girdim. Tüm hükümdarların hem saraylarının içinde hem de dışında düşmanları vardır. Bu sadece Fae'lere özgü bir şey değil. Hayatım boyunca başkalarının gözetimi altında yaşadım. Ne baskı altında kırılıyorum ne de tehditlere boyun eğirim. Ama seninle evlenmeyi kabul ettiğimde, ortak olacağımıza söz vermiştin. Her yönden gerçek eşitler."

"Haklısın," diyor ayık bir sesle. "İnsanın eşini korumak istemesi bir içgüdüdür ve seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, bu ilkel dürtüyü görmezden gelmenin o kadar zor olduğunu fark ediyorum."

Nedense verdiği cevap beni rahatsız ediyor. Bana olan tüm ilgisi... duyguları... Bu mudur? Bir dürtü mü? Bir içgüdü mü? "Bana karşı bu kadar korumacı olmanın sebebi bu mu? Kader bağı yüzünden mi?"

"Hayır." Bir adım daha yaklaşıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesim kesiliyor, yıkıcı yakışıklılığının tüm gücüyle bana odaklanıyor.

yanan bir yoğunluk. Sanki tüm hayatım boyunca gölgeler içinde yaşamışım da güneşi şimdi görmüşüm gibi. Yavaşça saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni koruyorum çünkü sen benimsin Grayce. Çünkü sana değer veriyorum. Derinden."

İtirafı tam olarak tutkulu bir aşk ilanı sayılmaz ama kalbimin çarpmasına ve yanaklarımın kızarmasına yetiyor.

İçimde bir şeyler kayıyor. Neredeyse bir çekim gibi, ama tam olarak değil. Aramızdaki bağı ve kaderin birbirinin etrafında dans eden ama henüz buluşmayan iplerini düşünüyorum. Birbirimize bağlıyız. Bundan hiç şüphem yok ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyorum. Bunun beni korkuttuğunu inkâr edemem. Bilinmeyenden hiçbir zaman hoşlanmadım. Eve döndüğümde saray kütüphanesinde bu kadar çok zaman geçirmemin nedenlerinden biri de buydu.

Benim için bilgi sadece güç değil, etrafımdaki dünyaya hakim olmaktır. Ben.

Bunu bana annem öğretti. Korkunun sadece cehalet olduğunu söylerdi. Bu sözler tüm hayatım boyunca benimle kaldı. Yaşadığım her korkuyla seçtim. Bunun ne olduğunu öğrenmek ve bu bilgiyle artık korkmamak için. Ama *bu* sadece ondan öğrenebileceğim bir şey.

Bağımsızlığımın her zaman gurur duymuşumdur. İlk kez korkularımı yatıştıracak gerçeği bulmak için kendime güvenemiyorum. Ona ihtiyacım var. Ve bu da beni endişelendiriyor.

Ellerime bakıyorum, içlerinden akan gücü hatırlıyorum. "Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum Kyven. Ya tekrar olursa? kontrol edemezsem?"

Ellerini bileklerime dolayarak nazikçe kavıyor ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce bir süre ellerimi inceliyor. "Tüm Fae'ler için büyüleri ortaya çıktığında aynı şey olur," diye beni rahatlatıyor. "Güçlerim ilk kez ortaya çıktığında, bu bir içgüdüydü - algılanan tehlikeye karşı bir tepki. Tıpkı senin için olduğu gibi." Avuçlarını benimkilerin içine sokup nazikçe sıkıyor. "Sana öğreteceğim Grayce. Tıpkı bana öğretildiği gibi. Ve sana nasıl kullanacağını göstereceğim.

ve onu kontrol etmeliyiz. Ama bunu gizlice yapmalıyız. Eğer biri buna sahip olduğunu öğrenirse, senin benim A'lyra'm olduğunu anlayacaktır.

Kapı yumuşak bir sesle çalınıyor, Kyven'in özel koruması Aren. Yüzünü ona dönerken Kyven'in elleri benimkilerden kurtuluyor ve avucunun sıcaklığını şimdiden özlediğimi fark ediyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

Eğiliyor. "İlgilenmeniz gereken birkaç konu var."

Kyven, kız kardeşi kapıdan içeri adım atmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Her şey yolunda." Emryll gülümsüyor. "Sen yokken yeni kız kardeşimi daha iyi tanımam için bana bir şans verecek."

Kyven'in kız kardeşinin bana gösterdiği sıcak karşılamadan memnunum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Kyven parmak eklemlerimin arkasına şefkatli bir öpücük konduruyor. "Elimden geldiğince çabuk sana döneceğim."

O gittiğinde ellerime ve insan evliliğimizde bana verdiği evlilik yüzüğüne bakıyorum. Bunun birkaç gün önce olduğuna inanamıyorum. Ve şimdi bir Fae töreniyle ona bağlanacağım. Ve bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmasam da, kendimi şimdiden endişeli buluyorum.

Bu evliliği kabul etmeden önce, bunun politikanın gerekliliklerinden doğan, karşılıklı saygı ve hatta belki de dostluk üzerine kurulu bir evlilik olacağını düşünmüştüm. Joren'le olanlardan sonra kalbimin etrafına bir duvar ördüm ve onu korumaya yemin ettim.

Ancak yeni kocam bir haftadan kısa bir süre içinde bana gösterdiği özenle ördüğüm duvarları çatlatmaya başladı bile. Benim ihtiyaçlarımı ve refahımı kendi ihtiyaçlarının üstünde tutmak için bu kadar çaba sarf eden bir adama nasıl aşık olmam? Yine de, içgüdüler ve kadersel bağ haberleri hakkındaki açıklaması beni endişelendiriyor.

O da bana aşık olduğu için mi bunları yapıyor? Yoksa bu sadece atalarından gelen bir içgüdü mü? Hangisi olduğunu öğrenene kadar dikkatli olmalıyım. Onun da aynı şekilde hissettiğinden emin olana kadar kendimi bırakamam.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

GRAYCE

E Mryll parlak bir gülümsemeyle parlıyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim."
"Aç mısın? Susadın mı?"

"Hayır, ama banyo yapmak ve"-elbiseme bakıyorum-"yeni kıyafetler giymek istiyorum."

"Tabii ki." Yolun karşısındaki bir kapıyı işaret ediyor. "Temizleme odası orada. Size yeni giysiler getirmelerini söyleyeceğim."

Arınma odasına girdiğimde, odanın köşesinde duvardan oyulmuş yükseltilmiş bir havuz görünce şaşıyorum. Çoktan suyla dolmuş, yüzeyinden hafif bir buhar yükseliyor. Yanında iki şişenin bulunduğu bir raf var. Tıpayı çıkardığımda, lavanta ve yaseminin sakinleştirici kokusu burun deliklerime çarpıyor.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve havuza giriyorum. Kendimi suya bıraktığımda içimde bir memnuniyet duygusu belirliyor. Ilık sıvı beni yatıştırıcı bir merhem gibi sarıyor ve vücudumdaki tüm gerginliği hafifletiyor.

Hizmetçilerden biri kapıyı hafifçe çalıyor. Sanki banyonun ortasında değilmişim gibi içeri girdiğinde irkiliyorum. Ama sonra Anlora'da olduğumu hatırlıyorum, Florin'de değil. Görünüşe göre Fae'lerin çıplaklık konusunda herhangi bir çekinceleri yok.

"Umarım bunlar hoşunuza gitmiştir kraliçem," diyor ve giysileri havuzun yanındaki alçak bir bankın üzerine koyuyor. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce ağzı kibar bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Banyom bittiğinde hızla kurulanıp yeni giysilerimi giyiyorum. İç çamaşırlarının ipek dantel parçalarından biraz daha fazlası olduğunu fark ettiğimde yanaklarım kızarıyor. Tunik elbise ve pantolon çok hoş bir tonda.

mor, kumaşı tenimde ipek gibi yumuşak. Yine de sahip olmadığım kanatların yarık benzeri açıklıklarından sırtımda havayı hissetmek garip.

Yanımda getirdiğim kıyafetlerimin nereye gittiğini merak ediyorum. Ama Griffinlerle olan savaşımı hatırladığımda, eşyalarımın savaşta kaybolmasına şaşırıyorum.

Sanırım en iyisi yeni evimin modasına uygun giyinmek. Belki bu insanların beni daha kolay kabullenmesine yardımcı olur.

Odaya geri döndüğümde Lord Torien'in beni beklediğini görüyorum. "Güzel." Beni değerlendirici bir bakışla süzüyor. "Görüyorum ki senin için geçici Fae kıyafetleri bulmuşlar. İnsan kıyafetlerini Nyllthar'da bırakmışlar ama en geç yarın ellerinde olur."

"Onlara ihtiyacım olmayacak," diye bilgilendiriyorum onu. "Fae giyim tarzını oldukça seviyorum. Bunlar çok rahat." Pantolonumu ve tunik elbisemi gösteriyorum. "Aslında, bu modayı Florin'dekilere tercih ettiğime inanıyorum. Tek sorun kanatlar için açıklıklar."

"Bu bir kumaşçı tarafından kolayca düzeltilebilir." Başını iki yana sallar. "Sizin türünüzün kanatları olmaması ne yazık. Majesteleri için işleri kesinlikle çok daha kolaylaştırırdı."

Sözleri dikkatimi çekti. "Nasıl yani?"

"Eminim farkındasınızdır, kral ve ailesi doğrudan Kraliçe Ilyra'nın soyundan geliyor."

Bunu bilmiyordum, kim olduğu hakkında da bir fikrim yok ama biliyormuş gibi başımı sallıyorum. İçimden bir ses bu adamın önünde bilgi eksikliğimi göstermemem gerektiğini söylüyor.

"Ve bu senin hatan değilken." Ellerini iki yana açıyor. "İnsanlarla Fae'lerin üreyemeyeceği anlaşılırsa ya da sizin birlikteliğinizden... kullanılamaz kanatları olan bir çocuk doğarsa, onun soyunun sona erecek olması pek çok kişinin hoşuna gitmeyecektir."

"Kanatlara gelince, bu konuda yapabileceğim bir şey yok," diye cevap veriyorum, açıklamasından etkilenmemiş görünmeye çalışarak. "Ama soyunun sona ermesi meselesine gelince, Prenses Emryll de doğrudan onun soyundan geliyor, değil mi?"

Dudaklarını büzüyor. "Evet, ama taht için doğrudan sırada değil." İç çekiyor. "Henüz tartışılmamış bir seçenek var."

"Bir seçenek mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne için?"

"Bildiğiniz gibi, halkımız ömür boyu çiftleşir. Eğer Kral size olan bağıni mühürleyecek olursa, bir varis bırakamayacak bir durumda kalabilir. Bu da yönetiminin istikrarını sarsabilir. Tacı devredeceği, halkın tamamen destekleyeceği biri olmadan, hükümdarlığı için sorunlar yaratabilir."

Öfke damarlarımda dolaşıyor ama henüz hiçbir şeye ihanet etmek istemediğim için yüz ifademi soğukkanlı kalmaya zorluyorum. Ona önce kendini asması için yeterince fırsat vermek istiyorum. Ellerimi önümde kavuşturuyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Majestelerinin danışmanı olarak ne önerirsiniz Lord Torien?"

Sanki beni tuzağına düşürdüğüne inanıyormuş gibi boncuk gözleri parlıyor. "Kral"la resmi bir bağlanma töreni yap ama bunu mühürleme. Fiziksel olanlar hariç her yönden majestelerinin kraliçesi ol. Ona, senin biyolojinin sağlayamadığı istikrarı sağlayabilecek bir Fae eş almasına izin ver."

Ayağa kalkar ve ellerini arkasında kavuşturur. "Ne de olsa kraliyet soyunda böyle bir anlaşma ilk kez yapılmıyor. Kral'ın ünlü atası Kraliçe İlyra da Kral'ın eşinden doğmuştu, çünkü o da kalbi bir başkasına bağlıyken ittifak için bir kraliçeyle evlenmişti."

"Bunu Kral'la konuştun mu?" Sesim titreyerek sordum. "Endişelerinizi biliyor mu?"

"Var, ama... o genç bir Kral ve deneyimsiz." Ağır ağır iç geçiriyor. "Ve tacın istikrarlı kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmak benim görevim ve-"

"Sana hayır dedi, değil mi?" Meydan okuyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor, endişesi sahte yardımseverlik maskesini kırmaya başlıyor.

"Entrikalarınızda geç kaldınız Lord Torien," diyorum açık açık çünkü onun gibi adamlar başka bir şeyden anlamaz. "Ve tüm hayatımı bir kraliyet sarayında yaşadığımı unutuyorsunuz. Benim yerimde görebileceğiniz bir kızınız ya da yakınınız olduğunu varsayıyorum, yanılıyor muyum?"

Çenesini sıkarak şüphelerimi doğruladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Boğazımı temizliyorum. "İnsanların Fae'lerden çocuk sahibi olamadığını duymuştum, ama Kara Elfler ya da Ejderhalar'dan da çocuk sahibi olamadıkları söyleniyor, ama yine de kız kardeşim ve kuzenim eşlerinin çocuklarını taşıyor. Kiminle konuştuğunuza dikkat edin Lord Torien, çünkü bir gün çocuğum tahta oturabilir ve saraylarında bu tür entrikalara ve önyargılara yer olmayacaktır."

Gözlerinde öfke parlıyor ve konuşacakmış gibi ağzını açıyor ama ben bir adım daha yaklaşıyorum. "Gidebilirsin," diyerek onu kovuyorum ve kraliçe olduğumu hatırlatıyorum. O kapıdan sıvışırken Emryll içeri giriyor, kaşları hafifçe çatılmış.

"Daha erken dönecektim. Umarım Lord Torien kardeşime sık sık yaptığı gibi sizi de kötü bir ruh haline sokmamıştır," diyerek gözlerini kapıya dikti. "O... zor bir adam, ama kardeşim babam ve Lyrian'ın ölümünden beri onu danışman olarak tutuyor. Ama umarım yakında başka bir danışman seçer."

"Her şey yolunda." Gülümsüyorum. "Bir kraliyet sarayında büyüdüm. Daha önce karşılaşmadığım bir şey değil."

"Güzel." Sırıtır. "Kaleyi gezmek ister misiniz?" "Çok isterim."

Onu takip ederken, ağzımı açmamak için elimden geleni yapıyorum. Kale, yüksek ağaçların arasında yer alıyor. Tüm yapı tıpkı Corduin'in kalesi gibi ağaç gövdelerine ve dallarına oyulmuş. Ancak Corduin'in biraz seyrek ve faydacı olduğu yerde, Sylari'nin sarayı harikulade güzeldir. Sarmaşıklar ve

Sarayın dört bir yanını saran çiçekler, ağaçların açık gri ahşabıyla hoş bir kontrast oluşturuyor.

Dallar ve yapraklar tavanda karmaşık desenler oluşturuyor ve hava açan çiçeklerin tatlı kokusuyla doluyor. Zeminler, duvarlar ve tavan o kadar pürüzsüz ve cilalı ki, sarayın yaratılmasında harcanmış olması gereken işçiliğe hayran kalmamak elde değil.

Kalede ilerlerken huşu içinde bakmaktan kendimi alamıyorum. Yüksek tonozlu tavanları ve oymalı kemerleriyle her oda bir öncekinden daha nefes kesici. Duvarlar orman ve Fae sahnelerini tasvir eden duvar halılarıyla süslenmiş. Mobilyalar narin ve karmaşık, kalenin geri kalanıyla aynı ahşaptan yapılmış.

Bu kale sadece bir ev değil, bir sanat eseri, yaşayan, nefes alan ve ağaçlar kadar ormanın bir parçası olan bir varlıktır.

Emryll beni dışarı çıkardığında ne kadar yüksekte olduğumuzu fark ettim. Şehir, sarayın bir uzantısı. Tüm yapı ağaçların içine inşa edilmiş, halat köprüler ve oyma merdivenlerle birbirine bağlanmış.

"Halkınızın kanatları var." Ona dönüyorum. "Neden köprüler ve merdivenler var?"

"Fae yavruları üç yaşına gelene kadar uçamazlar," diye açıklıyor. "Ve şu ya da bu nedenle kanatlarını kaybetmiş ya da kullanamayan pek çok kişi var. Hatta bazıları bir yerden başka bir yere gitmek için nylluan kullanıyor."

"Nylluan? O da ne?"

"Griffinlere benzerler ama biraz daha küçüktürler," diyor. "Benekli bir kar kedisinin gövdesine, bir baykuşun kafasına ve kanatlarına sahipler."

Griffinlerden bahsedildiğinde içimden bir ürperti geçiyor. "Nylluan... dost canlısı mı?"

Başını sallıyor. "Kolayca evcilleştirilirler, çok zekidirler ve son derece sadıktırlar." Kalenin yanındaki, gövdesinin etrafında birkaç büyük açıklık bulunan bir ağacı işaret ediyor. "Sarayda çok sayıda var."

Daha iyi görebilmek için ip köprülerden birine çıkıyorum.  ehre tepeden bakıyor. Bahçeler ve yeşil alanlar için oyulmu  birkaç alan var. O kadar büyükler ki, birinin yerde değil de ağaçların arasında olduğunu unutmak içten bile değil.

" ok güzel," diye mırıldanıyorum. "Sanki bir rüyadan çıkmış gibi."

"Size henüz saray bahçelerini göstermedim ama Kyven yemek yedikten sonra size bahçeleri gezdirebilir," diyor. "Zamanının çoğunu akşamları orada geçiriyor."

Emryll beni yemek salonuna götürüyor. Karmaşık oymalar pürüzsüz ahşap duvarları kaplıyor. Odanın tavandan tabana pencereleri aşağıdaki zarif  ehre bakıyor.

Sylari, Florin'den çok farklı. Florin çok kapalı ve ağır bir şekilde güçlendirilmiş hissederken, Sylari hafif ve havadar.

Başka bir koridorda yürürken, bir Fae Kraliçesi portresi. Canlı yeşil gözleri, kanatları ve uzun, dalgalı beyaz saçlarıyla uzun boylu ve gururlu duruyor. Boynunda gözyaşı damlası şeklinde, kristal ta lı bir kolye asılı. "Kim bu?" Resmi gösteriyorum.

"Bu bizim atamız, Kraliçe Ilyra." Emryll elini ciddi bir hareketle göğsüne koyuyor. "Halkımızı Wraithlerden kurtarmak için canını verdi." Kolyeyi işaret ediyor. "Taktı ı mücevheri görüyor musun?"

Başımı salladım.

"Bunu ona e i verdi. Büyük Peçe'den bir prensti. Ta  o yerden geldi."

"Büyük Peçe nedir?"

"Burası Dünyalar Arası Dünya olarak bilinir," diye açıklıyor. "Sadece en güçlü büyücülerin ya da böyle bir güce karşı ba ı ıklı ı olanların yolunu bulabileceği kadar büyük bir büyü yeri."

"Neden bunu daha önce hiç duymadım?" diye sordum.

"  nk  geçit çok sıkı bir şekilde korunuyor ve halkımızın oraya eri meye çalışması yasak. Büyük Perde'yi geçerek hayatta kalan son kişi

Kral Danryk-Kraliçe Ilyra'nın eşiydi."

"Neden bu kadar tehlikeli?"

"Peçe'de büyü'nün vahşi ve evcilleşmemiş olduğu söylenir. Ama bunun ötesini tam olarak bilmiyorum."

Daha fazla sorum olmasına rağmen, cevapları başka bir yerde bulmam gerektiğinin farkındayım. Neyse ki, öğrenmeyi her zaman ve bu hikayenin geri kalanını çözmeyi dört gözle bekliyorum.

Batan güneş tüm şehrin üzerine sıcak bir altın ışıltısı yayıyor. Gökyüzü turuncular, pembeler ve morlardan oluşan muhteşem bir görüntü sergiliyor. İnsanlar işlerine devam ederken, kanatları azalan ışıktaki parlarken, şehir hareketlilikle dolup taşıyor.

Sokaklar, güneş ufkun altına inerken titreşerek canlanan Fae ışıkları içeren fenerlerle kaplıdır. Hava, büyü'nün hafif uğultusu ve uzaktan gelen müzik ve kahkaha sesleriyle doludur.

Ağaçların içine oyulmuş çeşitli evlerden yumuşak bir ışık yayılıyor. Mor yaprakları hoş, sessiz bir parıltı yayıyor. Altın ve gümüş ışıklar dalların arasında dans ediyor ve zıplıyor.

"Bunlar gece perileri mi?" Jilet gibi keskin dişlerini hatırladıkça içten içe ürpererek soruyorum.

"Evet. Onlar yaramaz yaratıklar." Omuz silkiyor. "Ama burada, Sylari'de nadiren kimseyi rahatsız ederler."

Bu ifadenin onun düşündüğü kadar güven verici olduğundan emin değilim. İlgilenmeye karar verebilecekleri *nadir* insanlardan biri olmaktan nefret ederim.

Hizmetkârlardan biri yaklaşır ve eğilerek selam verir. "Kral akşam yemeğinde size katılamayacağı için üzüntülerini ilettili. İlgilenmesi gereken acil işleri var ama mümkün olan en kısa sürede dönecek."

Hayal kırıklığımı kibarca başımı sallayarak onaylamamın arkasına saklıyorum. Sanırım bu beklenen bir şeydi. Ne de olsa Kyven planladığından uzun süredir uzakta. Artık burada olduğuna göre görmesi gereken çok şey olduğuna eminim.

Karmakarışık duygularımı bastırarak dikkatimi Emryll'e veriyorum. Beni değerlendiren bir bakışla süzüyor ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Burada olmadığı için hayal kırıklığına uğramışsın."

Birkaç kez göz kırpyorum. Gerçekten bu kadar kolay okunuyor muyum? "I-" "Beni affet," diyor çabucak. "Seni uyarmalıydım."

"Neye karşı?"

"Benim hediyem." Sırıttıyor. "Kyven insanları dokunarak okuyabiliyor ama ben sadece onların yanında olarak duygularını anlayabiliyorum."

"Ah," diye cevap veriyorum, dürüstlüğünden biraz ürkerek. İnsanların herhangi bir güce sahip olmalarına, hele bunu özgürce itiraf etmelerine hiç alışık değilim. Ne de olsa, topraklarımızda büyüyle ilgili yasaları Büyücüler Tarikatı'nın yönetmesi uzun zaman önce değildi. Herhangi bir güç barındırdığı tespit edilen herkes ölüm cezasına çarptırılırdı.

Kız kardeşim ve ben hayatımızın büyük bir bölümünde korku içinde yaşadık, birilerinin öngörü yeteneğine sahip olduğumuzu keşfedeceğinden korkuyorduk. Neyse ki Yüksek Büyücü Ylari bize *nylweed* olarak güçlerimizi nasıl bastıracağımızı ve gizleyeceğimizi öğretti. Artık yeteneklerimi gizlememe gerek olmadığına göre, ne kadar güçlü bir şekilde ortaya çıkmaya başlayacaklarını merak ediyorum.

"Sizi temin ederim," diye devam ediyor. "Kardeşim de akşam yemeğinde size katılamadığı için muhtemelen en az sizin kadar, hatta daha fazla hayal kırıklığına uğramıştır." "Tüm Fae'ler bu tür güçlere sahip mi?" Merakla

soruyorum. "Yetenek

birinin düşüncelerini ya da sadece yakınında bulunarak birinin duygularını okuyabilir misiniz?"

"Hayır." Bakışları düşünceli bir hal alıyor. "Tarihimiz, atalarımızın çoğunun bu özel yeteneklere sahip olduğunu gösteriyor. Ama şimdi sadece bir avuç var." Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "İnsanlarınızın Fae'lerin yalanları hissedebildiğine dair söylentileri... Kyven ve benim gibi insanlardan geliyor."

İnsanları bu kadar kolay okuyabildikleri için muhtemelen endişelenmem gerekse de, bunun beni hiç rahatsız etmediğini görüyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok ve her zaman dürüstlüğü değer verdim ve her şeyden önce gerçeği aradım.

Emryll kaşlarını çatarak başını yana eğiyor. "Bu bilginin seni sinirlendireceğinden endişelenmiştim ama ben sadece hayranlık ve... onaylama hissediyorum? Bu doğru mu?" diye soruyor, emin olamayarak.

"Evet."

"Tuhaf," diye mırıldanıyor benden çok kendi kendine, sonra ifadesi yumuşuyor. "Belki de tanrıça bu yüzden seni kardeşimle eşleştirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüz ifadesinden kısa bir süreliğine hüznün geçiyor. "Daha önce de belirttiğim gibi, bu yeteneklere sahip olanlar benim türüm arasında çok az. Bu yeteneklere sahip olan nadir birkaç kişi... bir eş bulmakta zorluk çekiyorlar." İç çekiyor. "Sanırım birinin en içten düşüncelerinizi okuyabilmesi ya da sadece yakınlığınızla duygularınızı ayırıştırabilmesi fikri çoğu kişi için rahatsız edici olurdu."

"Herkesin sırları vardır," diye açıklıyorum. "Dünyanın geri kalanından sakladığımız bir parçamız. Ama ben her zaman dürüstlüğe değer verdim." Bakışlarımı indiriyorum. "Annemle babam arasında olduğu gibi, yalanların bir evlilik üzerinde yaratabileceği yıkıma tanık olduktan sonra, evlendiğimde eşimle aramda hiçbir sır olmayacağına karar verdim."

Gözyaşları Emryll'in gözlerinin kenarlarında toplanırken o eğiliyor ve elini nazıkçe benimkinin üzerine koyuyor. "Tanrıça kardeşim için iyi bir seçim yapmış ve ben bundan memnunum." Bana sulu bir gülümseme veriyor. "Eğer izin verirsen sana kardeşim demekten onur duyarım."

Göğsümde mutluluk çiçekleri açtı. Bu kadar sıcak karşılanmayı beklemiyordum, özellikle de Kyven'in kız kardeşi tarafından. Ama bilmek beni mutlu etti. Gülümsedim. "Bunu çok isterim."

Yanıtım karşısında Emryll'den neşe yayılıyor gibi görünüyor. Sırtarak dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor. "Bana insan töreni hakkında her şeyi anlat. Keşke ben de orada olabilseydim."

Ben ayrıntıları aktarırken iç geçiriyor. "Tüm ailenizin ve arkadaşlarınızın böyle bir vesileyle bir araya gelmesi kulağa çok hoş geliyor."

Kaşlarımı çattım. "Bu bir Fae töreni için de geçerli değil mi?"

"Hayır," diyor biraz tereddütle. "Sana Fae töreninden ve bunun neleri içerdiğinden bahseden oldu mu?"

"Ne beklendiği hakkında çok az şey duydum." Dürüstçe cevap veriyorum. "Ama bana anlatırsanız çok memnun olurum. Herhangi bir şey için hazırlıksız olma fikrinden hoşlanmıyorum, özellikle de kendi bağlanma törenim için."

"Tanrıçadan en yüksek kutsamaları almak için dolunayda bağ kurmak en iyisidir," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Şanslısınız ki yarın gece sadece dolunay değil, aynı zamanda gümüş ay da olacak."

"Neden?"

"Bu iyi bir alamet," diye açıklıyor. "Işığının altında evlenen hemen hemen her Fae hükümdarı uzun ve müreffeh bir bağ kurmuştur."

"Törene hazırlanmak için ne yapmalıyım?" Ben soruyorum.

"Kyven'in en yakın aile üyesi olarak, bu süreçte size rehberlik etmek bana düşüyor." Küçük kaşları çatılıyor. "Yine de, kanatların olmadığı için çiftleşme uçuşunun nasıl işleyeceğinden emin değilim. Ama sanırım Kyven bir yolunu bulacaktır. O-"

"Çiftleşme uçuşu mu?"

"Evet." Hüzünlü bir iç çekiş salıveriyor. "Bunun tüm törenin en romantik kısmı olduğunu duymuştum."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlatmaya başladığında şaşkın bir sessizlik içinde dinliyorum.

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

KYVEN

I Grayce daha yeni uyanmışken onu bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama Aren'in çok iyi bir sebebi olmadan bizi asla bölmeyeceğini de biliyorum. Sözümü sakınmadan koridorda onu takip ediyorum. Kız kardeşimin ve Grayce'in konuşmamızı duyamayacağından emin olduğum kadar uzakta. "Ne oldu?"

"Corduin'den bir kuzgun aldık." Parşömeni bana uzattı. "Ormanda Ork'un verdiği tanımlara uyan birkaç... garip yaratık keşfetmişler."

Mesajı hızlıca tarıyorum, hiç olmadığım halde sakın görünmeye çalışıyorum. Bu rahatsız edici bir haber. Okumayı bitirdiğimde Aren'e dönüyorum. "Şehrin çevresindeki muhafızları iki katına çıkarın. Kalenin etrafındaki korumaları da güçlendirmeliyiz." Duraklıyorum. "Kraliçe muhafızlığı için en iyi savaşçı adaylarımızın bir listesini çıkarmanı istiyorum. Eşimin her zaman iyi korunmasını istiyorum."

Başını sallıyor ve muhafızlardan birine yanına gelmesini işaret ederek mesajımı iletiyor. Bana döndüğünde damarlarıma korku doluyor, çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Onun senin A'lyra'n olduğunu ne zaman anladın?"

Aren sadece benim kişisel korumam değil, Corduin'de birlikte görev yaparken benim silah arkadaşımdı. İçimi suçluluk duygusu dolduruyor. Kız kardeşimden başka biri varsa ona söylemeliydim. "Onu gördüğüm an aramızdaki bağı hissettim."

Başını eğip hafifçe başını sallarken kaşları çatılıyor. "Sana söylemediğim için pişmanım," diye itiraf ediyorum. "Şimdi bunun bir anlamı varsa tabii." "Sizi yargılamak bana düşmez, kralım."

Kralım. Üzgün. Yalnız olduğumuzda bana hiç bu kadar resmi hitap etmezdi.

"Öyle değil mi?" Dudaklarımda yarım bir gülümseme oluşuyor. "Corduin'de birlikte eğitim gördük. Yan yana savaştık ve-"

"Farklı zamanlar," diyor ciddiyetle. "Neredeyse eşit olduğumuz zamanlar... ya da duvarı korumak için gönderilen yedek bir prens ile sıradan bir savaşçının olabileceği kadar eşit olduğumuz zamanlar sanırım."

"Sana güvendiğimi biliyorsun Aren. Ben sadece-" kelimeler kaçıyor. Grayce'in tehlikede olduğunu düşündüğümde göğsümü tırmalayan dehşet hissini nasıl tarif edebilirim? Onu kendisi de dahil herkesten uzak tutma içgüdüünün beni yutmakla tehdit edecek kadar baskın olduğunu ona nasıl söylerim?

"Bunu açıklayamam," diye itiraf ediyorum sonunda. "Tek bildiğim, eşimi koruma ihtiyacının daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü olduğu. Ve onu sahiplenme ihtiyacı daha da büyük."

"Çünkü bağınızı tam olarak mühürlemediniz," diye yanıtlıyor. "Eğer akıllı olsaydın, bunu mümkün olan en kısa sürede yapardın."

"Onu hazır olmadığı bir şeye zorlayamam," diye karşı çıkıyorum. "O benim eşim. O isteyene kadar onu almayacağım."

"Ya hiç sormazsa?" Kaşlarını çatar. "Ya senin onun için yaptıklarını o senin için hiç hissetmezse? O zaman ne olacak?" diye meydan okuyor. "Nyllthar'a giden bariyerde ölebilirdi çünkü onu kendine mühürlemedin. Sen bağını mühürleyene kadar büyümüş onu bizden biri olarak tanımayacak."

O haklı. Bağlanmamızı tamamlamak için ne kadar beklersek o kadar tehlikeli olur ama onu aceleye getirmeyi reddediyorum.

"Çin Seddi'nde seninle savaşçı arkadaşların arasında hiçbir sır olamaz," diye hatırlatıyor bana. "Bunu biliyorsun. Eğitim sırasında bize aşıyorlar. Bu şekilde yaşarsınız, bu şekilde savaşırız, bu şekilde hayatta kalırız." Devam etmeden önce bir an beni inceliyor. "Kişisel muhafızlarınızın her bir üyesi Çin Seddi'nde sizinle birlikteydi. Bizi seçtiniz çünkü Corduin'de kurduğumuz ilişkiler savaş ve kanla kurulan bağlardı."

Utanç beni dolduruyor. Sözleri ruhuma diken gibi batıyor. Onu kişisel muhafızım olarak seçtim çünkü beni sadece hayatıyla korumakla kalmayacağını, aynı zamanda bana gerçeği söylemekten çekinmeyeceğini biliyordum... bir muhafızın amirine asla söylemeyeceği bir şey olsa bile. Özellikle de bir krala.

"Onlara onun Kaderimdeki Kişi olduğunu söylemem gerektiğine inanıyorsun."

"Sadece onlar değil," diyor kararlılıkla. "Onun senin için ne ifade ettiğini tüm krallık bilmeli."

Şok oldum. Aren sarayda düşmanlarım olduğunu biliyor. "Neden? Bu sadece onu tehlikeye atar."

"O zaten tehlikede," diye karşı çıkıyor. "O Anlora'nın Fae krallığında yaşayan bir insan. Halklarımız yüzyıllardır düşman. Fae olsaydı bile, krallıktan ya da kralından nefret eden herkes için bir hedef olurdu." Bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Ama insanlara onun senin A'lyra'n olduğunu söylersen, halkımızın çoğu onu kabul edecektir."

"Neden?"

"Onun ne olduğunu anlamıyor musun?" Bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor ve ben de gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

"Neden bunu gizli tutmak istediğimi düşünüyorsun?" İnanamayarak sordum. "İnsanlar onun kehanette bahsedilen Sanishon'lardan biri olduğunu düşünürse daha da büyük bir tehlike altında olur."

"Zaten şüpheleniyordun," diyor, yüz hatları ihanete dönüşmeden önce sesi güvensizlikle karışık. "Ve bana söylemedin." Çenesini sıkıyor. "Gerçek olmadan seni nasıl koruyabilirim ki?"

"Her zaman yaptığın gibi," diye hatırlatıyorum ona. "Hiç şaşmadan."

"Bu sırrı saklayarak hata yapıyorsunuz," diyor. "O bizim türümüzden biriyle kader bağı kuran ilk Yabancı. O, Lythyrian'ın kadim kitaplarında önceden bildirilen Sanishon'lardan biri. Sanishon büyük bir barış çağını başlatacak. O, savaşmayı düşünen her savaşçının umut ettiği bir nimettir." Çenesini sıkıyor. "İnsanlara, Orklara, Wraithlere, Büyücüler Tarikatına karşı savaştık..."

Avuçlarını kaldırır. "Ellerim o kadar çok kanla kaplandı ki, asla temiz olmayacaklar. Yaptığım her şeyi, gelecek nesillerin savaşı asla bilmemesi umuduyla yaptım." Başını iki yana sallar. "Savaşçılar bu umut için, halkımızın bir gün nihayet barış içinde yaşayabileceği inancı için öldüler."

Çenesini sıkarken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Birçokları buna inanarak savaştı ve öldü, Kyven. Gerçekleştiğini görecektir kadar yaşayamayacağımızı bile bile uğruna savaştığımız bir rüya." Başını iki yana sallar. "Bu dünyanın bizim için olduğunu hiç düşünmemiştim." Kaleye doğru eliyle işaret ediyor. "Ama şimdi kehanetlerde haber verilen barış müjdecisinin burada olduğunu bilmek-" Sertçe yutkunuyor. "Savaşçılar onu korumak için canlarını verirler, Kyven."

Kralının muhafızları konusunda haklı ama halkımızın geri kalanı konusunda hâlâ emin değilim.

Sanki aklımı okuyormuş gibi, "İnsanlara söylemek istemiyorsan, en azından muhafızlarına söyle. Duvar'da bizimle birlikteydiler Kyven. Onlar iyi erkeklerdir ve eğer istersen sırrını saklarlar."

"Pekâlâ," dedim ona. "Muhafızları bilgilendirin. Ama bunu şimdilik kamuoyundan saklayacağız."

Çenesini eğiyor.

Şatonun koridorlarından geçip eşimin yanına dönerken, doğru kararı verdiğim için tanrıçaya dua ediyorum.

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

GRAYCE

W

Yemeğimizi bitirdikten sonra hizmetkârlardan biri bize iki fincan çay getiriyor. Yüzüme doğru kaldırıyorum, bir yudum almadan önce nane kokusunu içime çekiyorum ve sakinleşeceğimi umuyorum.

Bu haftanın sonlarına doğru törenimize sinir olacağım.

"Dolunay altında evlenmeniz birlikteliğiniz için iyiye işaret," diye tekrar açıklıyor. "Tanrıça birlikteliğinizi kutsayacak, böylece yıllarınız mutluluk ve aşkla dolu geçecek," diye tekrar iç geçiriyor.

Sevgi. Bu kelimeyi zihnimde evirip çeviriyorum. Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz ama sanki onu bundan çok daha uzun zamandır tanıyormuşum gibi geliyor.

Kendimi koruma çabalarımın rağmen artık çok geç olduğunu fark ediyorum. Her nasılsa Kyven kalbimin etrafına ördüğüm duvarları çoktan yıkmış ve bunu o kadar kolay yapmış ki o ana kadar bunun farkına bile varmamışım.

Buna rağmen, yaklaşan törenimiz hakkında gergin olmaktan kendimi alamıyorum. Fae kocama aşık olabilirim ve çiftleşme uçuşunun geleneklerinin bir parçası olduğunu biliyorum ama buna tam olarak hazır olduğumdan emin değilim. Şüphelerimi dile getirmek yerine, törenin geri kalanını anlatmaya devam ederken onu dinliyorum.

"Çiftleşme uçuşundan önce rahibe sana soyunmanı söyleyecek," diyor ve ben çayımı tükürüyorum.

"Ne?" İnanamayarak sordum. "Herkesin önünde mi?"

"Herkes mi?" Birkaç kez göz kırpmıyor. "Törenin bu kısmı özeldir," diye açıklıyor. "Siz birbirinizin üzerine kutsal rünleri çizerken sadece rahibe şahit olarak kalacak."

"Kutsal rünleri boyamak mı?" Sertçe yutkunuyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Üzülme." Güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Onları sana öğreteceğim. Öğrenmesi çok kolay. Güven bana."

Endişelendiğim kısım bu değildi ama bunu kendime sakladım.

"Aren bana Corduin'de neler olduğunu anlattı," dedi konuyu değiştirerek. "Orkla karşılaşman döndüklerinden beri tüm savaşçıların dilinde. Yarına kadar tüm başkentini bunu öğreneceğinden şüpheleniyorum. Hafta sonuna kadar da... tüm krallık."

"Bu iyi bir şey mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Türümüzün çoğu hâlâ sizinkilere karşı önyargılı. Bu hikâyeye yeni kraliçemiz olarak yönetiminize güven aşılacak için çok şey yapacaktır."

Kyven'in kız kardeşi olduğu için ona endişelerimi yüksek sesle dile getirecek kadar güveniyorum. "Sence çoğu beni kabul edecek mi?"

Bana tereddütlü bir bakış attı. "Umuyorum ki halkımızın çoğu önyargıların ötesini görebilir, ancak şüphesiz göremeyenler de olacaktır."

Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Gerçeğe her zaman her daha fazla değer vermişimdir.

"Bu zaman alabilir," diyor. "Ama insanların çoğunun seni kabulleneceğine inanıyorum Grayce."

"Babamın krallığınıza karşı savaş ilan etmesi ve annemin ölümünden halkınızı sorumlu tutması hiç yardımcı olmuyor," diye mırıldanıyorum ondan çok kendime.

"Bundan önce bile, halkımızın krallığınızı istila etmeye çalıştığı birkaç örnek var," diye öneriyor. "Ne yazık ki, her iki tarafta da zulümler yaşandı, ancak sizin bağınızın tüm bunları değiştireceğine inanıyorum."

"Umarım öyledir."

İşimiz bittiğinde Emryll beni labirent gibi koridorlardan geçirerek odalarımıza götürüyor. Biz geçerken birkaç çift göz bizi izliyor; bazılarının yüzünde temkinli, bazılarının yüzünde ise açık bir hayranlık ifadesi var. Yüz yılı aşkın bir süredir Sylari'ye gelen ilk insanım. Birçoğu benim türümü hiç görmedi ama çoğu Florin'le olan çatışmada birilerini kaybetti.

Geçerken sırtımı dik ve başımı dik tutuyorum. Kimsenin endişemi görmesine izin vermeyeceğim. Kraliçeleri olarak saygılarını kazanmak istiyorsam, güçlü olmalı ve korku göstermemeliyim.

Uzun bir koridorun sonunda, güzel bir sarmaşık ve yaprak tasviriyle oyulmuş büyük bir çift kapı seti var. Emryll kapıları iterek açıyor ve nefesim kesiliyor.

Oda muazzamdır, tonozlu tavanları ve duvarlara oyulmuş doğa sahnelerinin karmaşık tasarımları vardır. Odanın ortasında, kalın sarmaşıklardan sarkan büyük bir yatak var. Yorgan, balkondan pencerelere süzülen yumuşak ışıktaki parıldayan hoş, yeşil, yanardöner bir kumaştan yapılmıştır. Yatak başlığı narin, altın telkari ile süslenmiş ve yastıklar dolgun ve davetkâr.

Yolun karşısındaki kapı bir arınma odasına açılıyor. Köşede daha önce yıkandığım havuza benzer şekilde tasarlanmış, oyulmuş bir havuz var ama bu çok daha büyük. Sanki dört kişi rahatlıkla sığabilirmiş gibi görünüyor.

Tıpkı diğeri gibi, kristal suyla dolu, yüzeyinden hafif bir buhar sisi yükseliyor.

Emryll, "Her zaman sıcak kalmak için yazılır," diye açıklıyor.

Yakındaki küçük bir bankta birkaç şişe sabun var. Mis gibi kokuyorlar, taze bahar çiçeklerinden bir buket gibi. Florin'deki şatomuzun görkemli olduğunu düşünmüştüm ama ağaçların arasına inşa edilmiş bu görkemli sarayın güzelliği ve mucizesiyle kıyaslanamaz bile.

Emryll beni tekrar ana yatak odasına ve balkona götürüyor. Aşağıdaki büyüleyici bahçenin manzarası karşısında nefesim kesiliyor. Tıpkı Kyven'in benimle paylaştığı anılarında görüldüğü gibi. Çiçekler akla gelebilecek her renkten ve tatlı kokuları havayı dolduruyor. Boydan boya küçük şelalelere dönüşen derelerle kaplı birkaç dolambaçlı patika var. Mor, kalp şeklinde yaprakları olan büyük ağaçların arasında parlayan birkaç altın ve gümüş peri uçuşuyor. Birkaç tanesi yere iniyor ve kalın, yeşil yosunların üzerindeki minik beyaz çiçeklerin cazibesine kapılıyor.

"Kyven bahçeyi çok seviyor," diyor. "Orada çok zaman geçiriyor."

"Onları gezme fırsatın oldu mu?" zengin sesi arkadan geliyor

Biz.

Döndüğümde yüzümde yıkıcı ve yakışıklı bir gülümseme beliriyor.

Kalp.

Emryll ikimizin arasına bakıyor. "Döndüğüne göre, sevgili kardeşim, gecenin geri kalanında eşinle eğlenebilmen için seni yalnız bırakayım."

Söyledikleri karşısında yanaklarım alev alev yanıyor ve ona hızlıca iyi geceler diledikten sonra Kyven'in yüzüme yayılan parlak kırmızı rengi fark etmemesini umarak bakışlarımı tekrar bahçelere çeviriyorum.

Yanıma yaklaştığında kalbimin hızlanan atışları beni şaşırtıyor. Vücudunun sıcaklığı benimkine yayılıyor ve temiz, erkeksi kokusu burnumu dolduruyor. Delici menekşe rengi gözlerini benimkilere çevirdiğinde, tüm düşünceler kelimelerle birlikte zihnimi de terk ediyor.

Birbirimizi tanıyalı daha bir ay bile olmamışken nasıl oluyor da üzerimde böyle bir etkisi oluyor?

"Bahçeleri gezmek ister misiniz?" diye soruyor.

Kollarını uzatarak, "Gel." dedi. Kucağının çemberine giriyorum ve bir kolunu sırtımın arkasına, diğerini dizlerimin altına kaydırarak beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor. Beni göğsünde topluyor ve balkondan havalanıyor, bizi nazikçe aşağıdaki bahçelere indirirken kanatlarını çırpıyor.

Yakışıklı bir gülümseme takınıyor ve kalbim küt küt atıyor.

Bu evliliği kabul ettiğimde, bunun saygı ve karşılıklı hedefler üzerine inşa edileceğini düşünmüştüm... hatta şansımız yaver giderse belki de dostluk. Bunu beklemiyordum. Kyven'e aşık oluyorum ve bu beni endişelendiriyor.

Yeni Fae kocam tehlikeli, sadece güçlü olduğu için değil, aynı zamanda iki haftadan kısa bir süre içinde

Kalbimin etrafındaki bariyeri kır. Tekrar incinmekten çok korkuyorum. Ama elini uzattığında, hiç tereddüt etmeden avucumu onunkinin içine sokuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

KYVEN

C Grayce'in ayaklarını usulca yere indiriyorum ve ona kolumu uzatıyorum. Kendi elini benimkine dolayarak elini koluma dayadığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bakışları bahçelerin üzerinde geziniyor, yüzü merak dolu.

Florin'in bahçelerini gördükten sonra, bunları onun gözünden görmeye çalışıyorum. Bitki örtüsü uhrevi bir ışıkla parlıyor. Ağaçların mor, kalp şeklindeki yaprakları değerli mücevherler gibi parılıyor ve çiçekler yumuşak, ruhani bir ışıltı yayıyor. Ağaçların ve çalılarının arasında ileri geri uçuşan periler, rüzgârda dans eden yıldız ışıkları gibi.

Küçük bir dere, yoğun bitki örtüsünün içinde kaybolmadan önce yol boyunca kıvrılıyor. "Sanki bir ormandaymışım gibi," diye fısıldıyor bahçeyi hayranlıkla incelerken.

Yolun sonuna geldiğimizde, arka duvara bakarken gözleri açılıyor. Sarmaşıklar ve dallar, düzinelerce beyaz tomurcukla kaplı taş bariyerin tüm uzunluğu boyunca uzanıyor.

Uzanıp en yakın dala dokunuyorum. Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak gücümü yoğunlaştırıyorum ve bitkilere sihrimden bir parça aşıyorum. Işık dal boyunca ilerliyor, sarmaşıklara ve yapraklara yayılıyor.

Tomurcuklar yavaş yavaş Florin'in saray bahçesindekilerin iki katı büyüklüğünde parlayan mor güllere dönüşür.

Grayce'in ağzı açık kalıyor ve parmaklarını saygıyla yumuşak yaprakların üzerinde gezdiriyor. "Çok güzel," diye fısıldıyor.

Gözleri bahçede geziniyor, geniş ve merak dolu. "Bunların hepsi sihirli mi?" diye soruyor.

"Bu bir enerji alışverişidir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Halkım doğayla denge içinde yaşamak için çabalıyor. Etrafımızdaki dünyadan güç alırız. Bu bizim sihrimizin kaynağıdır. Karşılığında biz de enerjimizin bir kısmını veririz. Ağaçlardaki evlerimizi ve şehirlerimizi bu şekilde şekillendiririz. Biz toprağı fethetmeye değil, onunla uyum içinde yaşamaya çalışıyoruz."

Tomurcuklardan birini işaret ediyorum. "Sihrini kullanmayı denemek ister misin?" Gözlerinin arkasında belirsizlik parlıyor ama yine de başını sallıyor.

Geçici olarak,

Tomurcuğa uzanıyor ve sanki camdan yapılmış gibi elinde tutuyor.

Yaklaşıyorum, eğiliyorum ve narin kulağının yuvarlak kabuğuna doğru fısıldıyorum. "Gözlerini kapat ve konsantre ol."

Gözlerini kapatırken küçük kaşları çatılıyor. "Nasıl?"

"Çiçeğin açtığını hayal et. Zihninizde canlandırın."

Yumuşak bir parıltı avucuna ve tomurcuğa yayılır. Yavaşça, bükülerek tam bir çiçeğe dönüşüyor.

Dudaklarında hoş bir gülümseme beliriyor. "İşe yaradı." Bakışlarını benimkilere çeviriyor ve kalbim tekleyip duruyor. O gerçekten büyüleyici, benim insan eşim ve ben tamamen onun kölesi olmuş durumdayım.

Yakındaki bir balkondan sarkan bir sıra sarmaşık, canlı perdeler gibi esintide sallanıyor. Elini bir tanesine doluyor, gözlerini kapatıyor ve konsantre oluyor.

Açılıp uzadıkça ağızım açık kalıyor. Boylu boyunca minik mavi çiçekler fışkırıyor. Bir bitkiden diğerine geçerken güçlerini kullanmayı bu kadar çabuk öğrenmesi, sihrini kullanması ve bitkilerin büyüyüp çiçek açmasına neden olması beni şaşırtıyor.

Grayce diğerine hamle yapıyor ama elleri hafifçe titriyor ve onu geri çekiyor.

İçimi bir endişe kapladı. "Sorun nedir?"

"Sanırım yorgun olmalıyım," diye yanıtlıyor.

Bu garip. Çoğu kişi büyüsunü kullandıktan sonra kendini tükenmiş değil, canlanmış hisseder. Yine de o bir insan ve tüm bunlar onun için yeni. "Büyü yapmak ister misin?"

odalarımıza dönelim mi?"

Başını sallıyor. "Henüz değil."

Grayce bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve aramızdaki bağ sayesinde bir tür tereddüt hissediyorum ama nedenini anlayamıyorum. "Bir sorun mu var?"

"Seninle Fae bağlanma törenimiz hakkında konuşmak istiyordum." Gözlerini indirerek ellerini sıkıyor ve birden anlıyorum. O gergin.

Göğsüm sıkışıyor. Belki de fikrini değiştirdi ve benimle bağ kurmak istemediğine karar verdi diye düşünüyorum. Sertçe yutkunarak kendimi destekliyorum ve kelimeleri dudaklarımdan zorla geçiriyorum. "Endişeleriniz var."

Bu bir soru değil çünkü yüz ifadesinden bunu okuyabiliyor ve zayıf bağlantımızdaki tereddütü hissedebiliyorum.

Başını sallıyor ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. "Fikrini... değiştirdin mi?"

"Hayır." Gözlerini bana dikti. "Mesele o değil."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. "Ne o zaman?"

"Rünlerin resmi," diyor isteksizce. "Ben-" durdu, sonunda söylemeden önce doğru kelimeleri arıyormuş gibi alt dudağını usulca ısırdı. "Tören sırasında seninle birlikte soyunacağım için gerginim."

İçimi korku kaplarken birkaç kez gözlerimi kırıştıyorum. Ondan faydalanmaya çalışacağıma inanıyor mu? Bu düşünce bile midemi bulandırıyor ve onu rahatlatmaktan başka bir şey istemiyorum. Elini tutuyorum ve bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Grayce, sana yemin ederim ki kendimi sana asla zorla kabul ettirmem. I-"

"Ondan değil. Ben sadece... bir yabancının önünde çıplak olma fikrinden hoşlanmıyorum." Derin bir nefes alıyor. "Benim kültürümde çoğu insan sadece eşinin yanında soyunur. Diğerleri değil, Kyven."

Anlama şafağı. İnsanların çıplaklığa karşı genel bir tiksintisi vardır, oysa benimkilerin böyle bir takıntısı yoktur. "Rahibeden bahsediyorsun."

Başını sallıyor. "Sen benim kocamsın. Beni sadece sen çıplak görmelisin. Başka kimse görmemeli."

Türümün evrim geçirdiğini düşünürken, derinlerden gelen karanlık ve ilkel bir şey, onun çıplak formunu görmesine izin verilen tek kişi olduğumu bilmekten zevk alıyor.

Dişlerim onun hassas etinin derinliklerine batmak ve onu tamamen ele geçirmek için uzanıyor ama içgüdülerimi geri çekmeye zorluyorum. "Eğer çıplak olmak istemiyorsan, törenin bu kısmından vazgeçebiliriz."

Bu, bağ kurmanın en kutsal kısmıdır, ancak onu asla rahatsız edecek bir şey yapmaya zorlamam.

"Ama siz insanların düğün geleneklerine uydunuz," diyor, suçluluk duygusu yüz hatlarından kolayca okunabiliyor. "Karşılığında benim de sizin geleneklerinize saygı göstermemem yanlış olur."

Gözlerindeki samimiyet karşısında kalbim sıkışıyor. Yanağını okşuyorum. "Sen benim eşimsin Grayce. Senden istemediğin bir şeyi yapmanı asla istemem. Senin mutluluğun benim için her şeyden daha önemli."

"Peki ya uzlaşırsak?" diye soruyor.

Başımı yana eğiyorum. "Ne öneriyorsun?"

"İç çamaşırlarımızı giysek nasıl olur? Böylece tamamen çıplak olmayız ama yine de rünleri çizebiliriz."

Bu işe yarayabilir ve mükemmel bir fikir, ama eğer istemiyorsa törenin bu kısmını yapmak zorunda olmadığını bilmesini istiyorum. "Bu iyi bir plan," diye öneriyorum. "Ama rünlerden vazgeçmeyi tercih edersen, yapabiliriz."

"Teşekkür ederim, Kyven." Elimi sıktı. "Ne düşündüğümü bu kadar önemseydiğini bilmek beni memnun ediyor."

"Sen benim eşimsin." Kaşlarımı çatıyorum. "En önemli olan senin fikrin."

Dudakları kalbimi eriten çarpıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman tören için iç çamaşırlarımızı giyeceğiz. Bu şekilde o kadar gergin olmayacağım."

"Hiç gergin olmamanı tercih ederim." Gözlerine bakıyorum. "Rahatınız benim için her şeyden daha önemli."

"Sanırım herkes düğün gününde biraz gergin olur."

Ben istemedim. Onu ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Bilmem gerektiğine karar vermeden önce sormam gerekip gerekmediğinden emin olamadığım bir an tereddüt ediyorum. "Bana bağlanma konusunda tereddütlerin mi var?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Sadece... düğün çok önemli." Duraksıyor. "Hayatımıza bir bütün olarak başladığımız gün. Çocuklarımızın büyüdülerinde sorabilecekleri bir gün." Yanakları kızarıyor ve birleşmiş ellerimize bakıyor. "Eğer çocuk sahibi olabilirsek tabii," diye düzeltiyor.

Geleceğimizi şimdiden planlamasını seviyorum. Yavruları düşünmesi. Her zaman bir gün baba olmak istemişimdir, ama biz ilk insan ve fae çiftiyiz ve bu mümkün olmayabilir.

Kız kardeşi Inara'nın Varys'in çocuğunu taşıdığını ve kuzeni Freyja'nın Ejderha Kralı'nın yavrusunu taşıdığını bilmek cesaret verici. Tek dileğim bir gün bizim de onlar gibi kutsanmamız. Olmasak bile Grayce'i eşim olarak aldığım için hiç pişman değilim. O benim her şeyim ve bir başkasını asla istemem.

"Evleneceğimiz tapınak nerede?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. "Burada, kalenin içinde bir yerde mi?"

"Hayır. Dağda, kalenin arkasında." Genel yönü işaret ediyorum. Bulutlar arkamızdaki yüksek tepeleri gizliyor ve hava karanlık olduğu için aradaki dar köprüyü seçemeyeceğini biliyorum. "Florin'in bahçelerinde bizi muhafızlarınızdan saklamak için kullandığıma benzer bir bariyerle korunuyor."

"Neden?"

"Çünkü burası kutsal bir yer," diye açıklıyorum. "Yabancılarından korunması gereken bir yer. Yaratılan ilk kalp ağacı tapınak arazisinde yetişir."

"Hiç kalp ağacı görmedim. Ama Florin'deki Büyük Kütüphane'de onlar hakkında bir şeyler okumuştum." Bir an bana baktı. "Her kalp ağacının tanrılarla bağlantılı bir ruh içerdiği söylenir. Bu ruh, onun gerçeğini arayanlara vizyonlar verebilirmiş. Bu doğru mu?"

"Öyle. Ve her hükümdarın ruhtan rehberlik almak için kalp ağacına bağlanması bir gelenektir."

Bana göz kırıyor. "Bir Yabancı da dahil mi?"

İki elini de avuçlarımın içine aldım. "Sen benim A'lyra'msın. Ve işaretimi aldığımda, bu yerin büyüsü seni kendi büyüsü olarak tanıyacak Grayce. Böylece artık bir Dışarı olacaksın." Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Ayrıca, ağaçtan rehberlik isteyen ilk Fae olmayan sen olmayacaksın. Yüce Elf Kralı birkaç yıl önce rehberlik almak için buraya gelmişti."

"Bir imgelem mi gördü?"

"Eğer , kalp ağacının ruhu ona bunu paylaşmamasını söylemiş olmalı."

"Neden?"

"Geleceğe dair bazı öngörülerin yüksek sesle konuşulduğunda değişebileceğine inanılır."

Bir an beni inceledi. "Hiç imgelem gördün mü?"

Ona gerçeği söyleyebilmeyi çok isterdim ama yapamam. Kalp ağacının ruhu bunun kaderimi değiştireceğini söyledi.

Ben bir yalan uyduramadan, gözleri merakla parlarken ağzından hafif bir gülümseme çıkıyor. "Söyledin ama kimseye söyleyemezsin. Haksız mıyım?"

Başımı salladım.

"Anlıyorum."

Suçluluk duygusu sarıyor. Eğer bilseydi, bu kadar anlayışlı olacağından şüpheliyim.

Esniyor, ağzını kapatıyor.

"Belki de odalarımıza dönmeliyiz," diye teklif ediyorum.

Onu göğsüme alıp taşıyabilmem için kollarımın arasına girmekten çekinmemesini ve bizi balkona geri uçurmasını seviyorum.

Yere indiğimde gözlerinin kapalı olduğunu ve başını göğsüme yasladığını fark ettiğimde şaşırıyorum. Çoktan uyumuştı. İtiraf ettiğinden daha fazla yorulmuş olmalı. Sessizce yatağa doğru yürüyorum ve onu yavaşça yatırıyorum. Ayakkabılarını dikkatlice ayağından çıkarıp onu battaniyenin altına sokuyorum.

Her ne kadar ona katılmak istesem de, yapamam. Corduin'de kollarımda uyuyakaldı ama o farklıydı. Benden onunla kalmamı istedi. Şimdi, neyi tercih ettiğini sormam için uyanık değil ve henüz benimle aynı yatağı paylaşmak istediğini varsaymayacağım. Sadece uyumak için bile olsa.

Battaniyelere rağmen Grayce hafifçe titriyor ve ben de ocağa gidip ısınması için birkaç l'sair kristali daha ekliyorum. Yolun karşısındaki sandalyeye yerleşip arkama yaslanıyorum. Uyumak için en rahat yol bu değil ama odama dönmektense onun yanında kalmayı tercih ederim.

Gözlerimi kapatarak rahatlamaya çalışıyorum ama bedenim gergin kalıyor. İçimde bir şeyler huzursuz ama nedenini anlamıyorum. Üzüntü ve korku dev bir dalga gibi üzerime çöküyor ve bunun benden kaynaklanmadığını fark ediyorum. Bu Grayce.

"Hayır," diye mırıldanıyor, çarşafın altında kıvranıyor, bir kâbusun tüm sancıları içinde. "Hayır!"

Hemen yanına koşuyorum. "Grayce, uyan," diye sesleniyorum nazıkçe. "Kabus görüyorsun."

"Hayır," diye inliyor. "Lütfen."

"Grayce." Omzuna dokunuyorum ve gözleri korku dolu bir şekilde açılıyor. Sanki kendine geliyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

"Kyven?"

"Bir kabus görüyordun. Aramızdaki bağ sayesinde korkunu hissedebiliyordum." Kollarımı ona sarıp onu kendime yakın tutuyorum. Bedenim içgüdüsel olarak onun korkusuna rahatlık sunarak karşılık verirken göğsümde alçak bir uğultu titreşiyor. Bir elimi saçlarında ve omuzlarında gezdiriyorum. "Güvendesin."

"Rüyamda annemi gördüm." Titrek bir nefes alıyor. "Onun canını alan adam... elinde bir hançerle başımda duruyordu. O-" sesi titriyor. "Beni bulduğunu hayal ettim, Kyven. Öldüğümünden emin olmak için geri geldiğini."

Kalbim sıkışıyor. Saldırıya uğradığında yaşadığı korkuyu ve bir suikastçının sevdiğim birinin canını almasını izlemenin dehşetini ancak hayal edebilirim.

Köprücük kemiğinin hemen altındaki kalın, pembe yara izini düşündüğümde öfke göğsümü sıkıyor. Bu yara yüzünden kolayca ölebilir ve ben daha onunla tanışmadan bu dünyadan göçüp gidebilirdi.

"Sanırım rüyam bir uyarıydı," diye fısıldıyor. "Annemi kim öldürdüyse, benim de canımı almak istiyor."

İçimin derinliklerinden uzun bir korku dalgası yayılıyor ve kanatlarımı onun etrafında sıkıca kıvrarak onu göğsüme yakın tutuyorum.

Babam Grayce'in annesinin öldürülmesiyle hiçbir ilgisi olmadığına yemin etti, ancak bu benim türümü bu iğrenç suçtan tamamen aklamaz. İnsanlara ve Florin Krallığı'na karşı nefret besleyen pek çok kişi var. Herhangi biri kendi başına hareket etmiş olabilir.

"Muhafızlardan biri olmadan hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver" dedim. Onu.

Başını kaldırıyor. "Babamın haklı olduğunu düşünüyorsun."

"Bu göz ardı edilemeyecek bir olasılık," diye cevap veriyorum acımasızca.

Şiddetli bir koruma duygusu damarlarımda dolaşıyor. Bir kolumu onun arkasına geçirdim. Bir diğerini de dizlerinin altından tutup göğsüme doğru kaldırdım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sormadan önce kollarını güvenle boynuma dolmasına bayılıyorum.

"Odama," diye yanıtlıyorum adımlarımı durdurmadan. "Orada daha güvende olursun."

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

GRAYCE

U Kyven sihrini söyleyerek kapıları açar. İki muhafız dikkat kesilir. En yakın olana döner. "Kraliçe böyle benim odamda kalacak," diye onlara bilgi verdi. "İki kişi istiyorum korumalar görevlendirilmiştir."

"Evet, kralım," diye cevap veriyorlar hep bir ağızdan.

Koridorun sonunda büyük bir çift kapıdan içeri giriyoruz. İçeri adım attığımızda, bu odanın benimkine ne kadar benzediğine şaşıyorum. Tek fark, temizlik odasına açılan kapının karşı duvarda olması.

Kyven beni yatağa götürüyor ve beni nazıkçe yorganın altına yatırırken yanaklarımda sıcaklık yükseliyor.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. Corduin'de kanepede birlikte uyuyakalmıştık ve halkımın kanunlarına göre evliyiz ama onun yatağını paylaşmaya hazır olduğumdan pek emin değilim.

Sanki endişemi okumuş gibi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Düğün gecemizde sana yemin ettiğim gibi, senden vermeye hazır olmadığın hiçbir şeyi beklemeyeceğime yemin ederim Grayce. Tek dileğim seni güvende tutmak."

Ona güveniyorum. Son birkaç gündür yaşadıklarımızdan sonra, onun sözünün eri olduğunu biliyorum.

"Bağ aracılığıyla korkunu hissettiğimde, hiç bu kadar korkmamıştım." Çenesini sıkıyor. "Seni koruma ve yakınımında tutma içgüdüğü kolayca göz ardı edebileceğim bir şey değil."

Kanepeden kürklü bir battaniye alıp köşedeki sandalyeye doğru yürüyor. "Sen yatağı alabilirsin, ben burada uyuyacağım."

Henüz karı koca olarak uyumak istediğimden tam olarak emin olmasam da, evliyiz ve bu yatak ikimiz için de yeterince büyükken onu rahatsız bir sandalyede yatırmak çok saçma.

Yatağın karşı tarafına doğru kayıyorum ve sonra yorganı geri çekiyorum. "Burada uyuyabilirsin."

Gözleri benimkilere kaydı. "Emin misin?"

"Sana güveniyorum."

Gözleri hafifçe açılıyor ve bu sözlerin dudaklarımdan bu kadar kolay dökülmesine o da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor. Ama bu doğru. Ona güveniyorum. Hem de tamamen. Tanıştığımız andan itibaren Kyven bana ne kadar değer verdiğini ve saygı duyduğunu defalarca kanıtladı. Bana asla zarar vermeyeceğini ya da beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacağını biliyorum.

Kapının hafifçe çalınması bizi böldü ve Kyven cevap vermeye gitti. Elinde bir bohça kıyafet olan hizmetkârlardan biri. Kapıyı kapattıktan sonra bana döndü. "Mags sana bir uyku önlüğü getirdi."

Ayakkabılarım dışında hâlâ giyinik olduğumu ancak şimdi fark ediyorum. Önlüğü ondan alıyorum ve yatmaya hazırlanırken hızlıca temizlik odasında üstümü değiştiriyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde Kyven tişörtünü çıkarıp gövdesini tamamen çıplak bırakınca nefesim kesiliyor.

Üzerinde sadece yumuşak örgü bir pantolon var. Dikkati yatakta sabitlenmişken, bakışlarımdan onun zayıf, kaslı formunda gezinmesine izin veriyorum. Geniş omuzları, güçlü kolları, yontulmuş göğsü ve karnı. O mükemmel. Mükemmel erkeksi formu sunmak için yontulmuş mermerden canlı bir heykel gibi. Lavanta rengi kanatları sırtında duruyor, güzel camları pencereden sızan ay ışığında yansıyor.

Yatağa doğru ilerlerken tüm vücudumu gergin bir sıcaklık kaplıyor. Yorganın altına giriyorum ve yanıma uzanabilmesi için yer açmak üzere bir tarafa geçiyorum.

Bir an sonra şilte eğiliyor. Yüzümü ona dönüyorum ama onu yan yatmış, yüzünü başka tarafa dönmüş halde buluyorum. Güzelim lavanta rengi kanatları sırtına dökülmüş. "Şimdi tamamen iyileştiler mi?" diye soruyorum.

Hiç düşünmeden uzanıp kanadına dokundum.

Kıpırdamıyor ve ben hemen uzaklaşıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ acıyorlar mı?"

"Hayır, yok. Ben sadece... irkildim, hepsi bu. Bana zarar vermediniz." Omzunun üzerinden bakıyor. "İstersen onlara dokunabilirsin."

Daha önce de kanatlarını bana sarmıştı ama şimdiye kadar onları hiç tam anlamıyla incelememiştim. "Çok güzeller," diye fısıldıyorum, parmaklarımı hafifçe güzel bölmelerde gezdiriyor, yumuşak, kösele dokusuna hayran kalıyorum. Kırılğan, ejderha sineği kanadı görünümüleri gerçek güçlerini gizliyor.

"Teşekkür ederim." Tekrar omzunun üzerinden bakıyor ve gülümsüyor. "Beğendiğine sevindim. Onları tuhaf bulacağından endişeleniyordum."

"Sadece onlara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyorum." Özlemle iç geçiriyor. "Böyle bir özgürlüğe sahip olmak harika olmalı... istediğin yere uçabilmek."

Elim sırtı boyunca uzanan ana eklem yerine yaklaştığında keskin bir nefes alıyor. "Orası değil." Yüzünü bana dönüyor. "Kanatlarım eklem yerinin yakınında çok hassastır."

Endişe beni dolduruyor. "Seni incittim mi?"

"Hayır." Yüzüne koyu bir kızarıklık yayıldı. "Demek istediğim... onlar farklı bir şekilde hassaslar."

Kaşlarımı çatıyorum, tam olarak anlamıyorum.

Devam ediyor. "Kanatlarımızın sırtımıza bağlandığı ana eklem... zevkli bir bölge olarak kabul edilir. Tıpkı kulaklarımızın sivri uçları gibi."

"Ah," diye cevap veriyorum, utanç yanaklarımı ısıtıyor.

"Sizin için zor olmalı," diyerek konuyu değiştiriyor. "Yükseklik korkunuz varken böyle bir yerde yaşamak ve kendi başınıza uçamamak."

"Beklediğimden çok daha hızlı alışıyorum," diye cevap veriyorum. "Ayrıca, şehrin inşa ediliş biçimine bakınca, hâlâ yerde olduğumuzu düşünmek çok kolay. Her tarafta köprüler ve merdivenler olması çok hoş ama ben... seyahat ettiğimiz her an bize yük olma fikrinden hoşlanmıyorum."

"Seni taşımak bir yük değil." Kaşlarını çatıyor. "Sen benim eşimsin. Nereye gidersek gidelim seni memnuniyetle taşıyım."

"Biliyorum." Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum, çünkü söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum. Yine de bağımsızlığımla her zaman gurur duymuşumdur ve seyahat için ona bu kadar bağımlı olmak beni rahatsız ediyor. "Sadece... Her şeyi kendi başıma yapmaya alışkınım." Omuz silkiyorum. "Ama öyle kolayca bir çift kanat çıkaracak değilim. Yine de çocukken kendime bir çift kanat yapmaya çalışmıştım."

Sırıttıyor. "Ne kullandın?"

"Dallar ve çarşaflar." Bu anıyı hatırlayınca dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme belirliyor. "Raiden ve ben balkondan denize açılacaktık ama neyse ki annem bizi yakaladı."

Şaşkınlıkla bakıyor. "Yaralanabilirdin."

"Edmynd işe yaramama ihtimaline karşı yere iki şilte yerleştirmişti." Gülümsüyorum. "İyi hazırlanmıştık."

"Kesinlikle öyle görünüyor." Gülüyor. "Annen çok sabırlı bir insan olmalı."

"Çoğu zaman öyleydi." Bakışlarımı indiriyorum. "İyi bir anneydi ama... Raiden için değil."

"Neden olmasın?"

Gözlerim onunkilere dikildi. "Onun oğlu değil. Babasının metresinden doğdu."

"Ama onu büyötmeyi kabul etti, değil mi?" Kaşlarını çatıyor. "Düşündüm ki-"

"Başka seçeneği yokmuş gibi hissetti." Acı anılar yüzeye çıkıyor. "Babamın metresi doğum sırasında öldü. Kardeşimi seviyorum ve annemin ona farklı davranmasından hep nefret ettim." Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıpıyorum. "Bu, üzerinde defalarca tartıştığımız bir konuydu." Başımı iki yana sallıyorum. "Ölmeden önce de tartışmıştık. Raiden hakkında değil ama başka bir şey hakkında. Gençtim. Doğrusu, şimdi ne olduğunu bile hatırlamıyorum. Ama keşke

-" Sesim takılıyor. "Beni korumaya çalışırken öldü Kyven ve saldırıya uğramadan önce ona söylediğim son sözlerin öfkeyle söylenmiş olmasından nefret ediyorum."

Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim ve şimdi neden ona söylediğimden bile emin değilim. Tek bildiğim içimden bir ses ona güvenebileceğimi söylüyor ve şu anda bunu sorgulamak istemiyorum.

"Babam birlikte yaşaması kolay bir erkek değildi." Bakışları uzaklara dalarak duvara . "Her zaman bir tartışıyor gibiydik. Beni Çin Seddi'ne ilk gönderdiğinde gitmek istememiştim."

"O zaman seni neden gönderdi?"

"Ben ikinci evlattım. Bu beklenen bir şeydi. Gerçek varise bir başkası tarafından asla meydan okunmamasını sağlamak için kraliyet soyundan gelen bir gelenek." İç çekiyor. "Kız kardeşim bile eninde sonunda gönderilecekti.

-Kendini tanrıçaya adamaya karar vermediği sürece muhtemelen bir Yüce Lord'a bağlıdır."

Devam ediyor. "Babamın beni göndermesine izin verdiği için anneme kızgındım. Onu ikinci doğan oğluna bakmamakla suçladım, bir kenara atılmış bir yedek." Sertçe yutkunuyor. "Bunu söylediğimde ağladı ve Duvar'a gitmeden önce ona söylediğim son şey bu oldu. Öldüğü haberini aldığımda, olabildiğince hızlı bir şekilde eve koştum." Gözyaşları gözlerinin kenarlarında toplanıyor. "Ondan af diledim ama o kadar hastaydı ki beni duyduğundan bile emin değildim."

O devam ederken kalbim sıkışıyor.

"Son gücüyle gözlerini açtı ve elimi tuttu. Bana dedi ki: Sen benim oğlumsun. Ve seni yanlış yapabileceğin her şeyden daha çok seviyorum." Duraklıyor. "Bana söylediği son sözler bunlardı."

Elini tutup nazikçe sıkıyorum.

"Buna rağmen, onun ölümünden sonra babamla aramız bir şekilde daha da gerildi. Onun ve Lyrian'ın öldüğü haberini aldığımda yine eve koştum."

"Onunla konuşabildin mi?"

"Oraya vardığımda Lord Torien ve muhafızlar beni kralları olarak selamladılar." Sesi titriyor. "O zaman çok geç kaldığımı anladım." Bakışlarını indiriyor. "Babamın Emryll'e son sözleri onu sevdiğiydi ve ondan bana farklılıklarımız ne olursa olsun onun oğlu olduğumu ve beni her şeyden çok sevdiğini söylemesini istedi."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama başparmağıyla nazikçe gözyaşımı siliyor. "Bunu sana benim için üzül diye değil, anlaman için söylüyorum. Annen seni korumaya çalışırken öldü. Bu tür bir sevgi... koşulsuzdur Grayce. Affedecek ya da affedilecek hiçbir şey yoktu çünkü onunla yaşadığın şey bir anne ile kızı arasındaki kopmaz bir bağıdır." Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Eminim onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu." Bakışları yakama düşüyor. "Sen de onu kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordun Grayce. Eminim o da biliyordu."

Gözyaşları boğazımı tıkıyor ve konuşamıyorum. Kollarını ve kanatlarını etrafıma sarıyor, beni kendine yakın tutuyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyor. "Keşke acını dindirebilseydim Grayce." Başımın tepesine şefkatli bir öpücük konduruyor. "Ama şunu bil ki seni hayatım pahasına savunacağım. Nefes aldığım sürece seni koruyacağım."

Sözleri kalbimi ısıtıyor ama sormadan da edemiyorum. "Bu bağın bir parçası mı?" Başımı ona doğru kaldırıyorum. "Bu yüzden mi benim hakkımda böyle hissediyorsun?"

"Eğer o olmadan da seni isteyip istemeyeceğimi soruyorsan, isterim." Yavaşça saçlarımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Cesursun, zekisin, naziksin, kararlısın... inatçısın..." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor ve ben de şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum.

"Bir eşte aradığım her şey," diye yanıtlıyor. "Kanatlarımın olmaması umurunda değil mi?" diye soruyorum.

Parmaklarının tersiyle yanağımı hafifçe okşuyor. "Bu bana seni kollarıma almak için bir bahane veriyor, benim güzel Grayce'im."

Menekşe rengi bakışları benimkileri kavırıyor ve ben onların derinliklerinde tamamen kayboluyorum. "Evlendiğimizde kalbimi teslim etmemeye kararlıydım, ama çalıştıkça

Ama artık çok geç olduğunu fark ettim. Kocama çoktan aşık olmuşum ve ondan uzaklaşmak için hiçbir isteğim olmadığını fark ettim.

gözlerimi onun ağzına indiriyorum, öpüştüğümüz zamanı hatırlıyorum. Dikkatli bir şekilde eğilip dudaklarımı nazikçe onunkilere değdiriyorum.

Benimkilere karşı yumuşak ve sıcaklar. Kanatlarını etrafımda sıkarak beni kendine çekiyor ve ben de bedenimi onunkine göre şekillendiriyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, öpüşmemizi derinleştirirken başımın arkasını kavlıyor. Diğer eli vücudumda aşağı doğru hareket ediyor, kalçamın kıvrımında geziniyor ve dokunuşuyla tüm vücudumu ateşliyor.

Biri kapıyı çalarak sözümüzü kesiyor ve ikimiz de çekiliyoruz. "Bir dakika," diye sesleniyor.

Yataktan kalkıyor ve o kapıya doğru yürürken ben de battaniyeleri ve kürkleri üzerime çekiyorum. Kapıyı açtığında Aren onun yanından geçerek odaya adım atar. "Rahibeye haber verdim ki-" Gözleri benimkilerle buluşunca aniden durdu.

Çenesi düşer ama hemen kapatır ve eğilerek selam verir. "Bağışlayın beni kraliçem." Gözleri kısa bir süreliğine Kyven'e kaydı. "Ve kralım, rahatsız etmek istememiştim."

Bakışlarını alçaltıyor. "Sadece rahibenin yarınki değişikliklerden haberdar olduğunu bildirmek için geldim ve töreniniz sırasında hem korunacağınızdan hem de rahatsız edilmeyeceğinizden emin olmak için tapınağın ve mağaraların etrafındaki koşuşları inceledim."

"Teşekkür ederim Aren," diye cevap verir Kyven. "Seninle birlikte nöbet tutması için diğerlerinden birini seç. Yarın ikinizin de yakınlarda olmanızı istiyorum."

"Elbette kralım." Aren ayrılmadan önce çenesini onaylarcasına eğdi.

Kyven yatağa dönüp yanıma uzanıyor. Kocam olmasına rağmen tüm bunlar hâlâ yeni ve dönüp kollarını açarak beni davet ettiğinde yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum. "Uyurken sana sarılabilir miyim?"

Ona doğru kayıyorum ve kolunu belime dolayıp beni yolun geri kalanına çekerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kanatlarını etrafımda kıvrıyor, başımı pazusuna yasladığımda beni derme çatma bir kozayla çevreliyor.

"Uyu Grayce," diye fısıldıyor, saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kabusların geri dönerse seni uyandırırım."

Sözleri kalbimin etrafındaki son bariyerleri de aşındırıyor. Her nasılsa, bu adam ruhuma girmeyi başardı ve artık onu uzak tutmak istemediğimi fark ediyorum. Kyven beni güvende hissettiriyor. Daha da önemlisi, beni hiç beklemediğim bir şekilde önemsiyor.

Her zaman sevgisiz bir evliliğe mahkûm edileceğimden, krallığının güvenliği için kurban edileceğimden endişe etmişim. Ama Kyven'in kollarında yatarken, tanrıların benim için seçtiği yolun bu olmadığını biliyorum. O beni kabul ediyor.

-Sorgusuz sualsiz. Şimdiden kendimi ona, başka hiç kimseye olmadığım kadar yakın hissediyorum.

Bir yanıma ona çok kolay güvendiğimden korkuyor. Ama başka bir yanıma da çok doğru hissettirdiği için yanlış olamayacağı konusunda ısrar ediyor. Yumuşak bir memnuniyet iç çekişiyle gözlerimi kapatıyorum. Ona daha da sokularak kendimi uykuya bırakıyorum.

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

GRAYCE

Süslü aynanın önünde durarak yansımamı inceliyorum. Göğüslerimi ve kalçalarımı örten küçük ipek parçaları Florin'de alışık olduğum mütevazı kıyafetlerden çok farklı, ama en azından giyecek bir şeyim var.

Fae töreninin kıyafetsiz yapılması gerekiyor ve sadece bir rahibenin bulunması gerekse de, orada çıplak durmanın beni ne kadar rahatsız edeceğini inkar edemem.

Emryll bana bornozumu uzatıyor ve ben de onu omuzlarıma çekip kuşağını belime sıkıca bağlıyorum. Malzemesi yeşil ve en ince ipekten daha yumuşak ve tenime karşı pürüzsüz.

"Saçınızı toplamak mı istersiniz yoksa bağlamadan mı bırakmak istersiniz?" Emryll sorar.

"Çoğu Fae törenlerinde saçlarını nasıl yapar?" "Bağısız," diye yanıtlıyor.

Burası artık benim evim ve yeni halkımın yöntemlerini onurlandırmak istiyorum. "O zaman, onu bırakacağım."

Ellerini omuzlarıma koyuyor, yansımamı incelerken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor. "Kardeşim seni karşısında gördüğünde muhtemelen konuşma yetisini kaybedecek." Gülüyor ve yanaklarım alev alev yanıyor.

"Kelimeleri ve rünlerin nasıl çizileceğini hatırlıyor musun?" diye soruyor. "Yoksa tekrar üzerinden geçmek ister misin?"

"Hatırlıyorum," diyorum ona. Hatırlamalıydım da. Bütün sabah sadece pratik yaptık çünkü tören sırasında hiçbir şeyi unutmayacağımdan emin olmak istedim.

"O zaman zamanı geldi."

Derin bir nefes alarak kendimi toparlıyorum ve onu tapınağa kadar takip ediyorum.

* * *

GÜMÜŞ AY IŞIĞI tapınağın pencerelerinden içeri sızıyor. Tüm yapı, Fae'lerin kadim gücünün yaşayan, nefes alan bir kanıtıdır. Yaşlılıktan gövdeleri bükülmüş ve budaklanmış yüksek ağaçlar, kutsal alanı uhrevi bir zarafetle kucaklıyor. Maviler, pembeler ve morların canlı bir dansı olan parlayan çiçeklerle bezenmiş sarmaşıklar, yukarıdaki dallar arasında yollarını örerek büyüleyici, ruhani bir ışık saçıyor.

Sunağın önünde duruyorum, Kyven'e bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Beyaz saçlarını süsleyen kıvrımlı gümüş uzun ve asil bir duruş sergiliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dizlerimin bağı çözülüyor.

Duyularımı bulandıran korku, beklenti ve arzunun karışımıyla nabzım hızlanıyor. Büyüleyici menekşe rengi gözleri benimkilere kilitleniyor, bakışlarının yoğunluğu fiziksel bir dokunuş gibi.

Rahibe sunaktan bir çiçek çelengi kaldırıyor ve Kyven'e sarmaşıklardan oluşan bir çelenk koymadan önce nazikçe başımın üstüne yerleştiriyor. Sonra da onu takip etmemizi söylüyor.

Rahibeyi tapınağın dışına, parlayan l'sair kristallerinden oluşan bir çembere kadar takip ettiğimizde dolunay yeri gümüş bir ışıkla yıkıyor. Kyven elimi tutuyor ve yüzüme bakmadan önce beni merkeze doğru götürüyor.

İşte o an onun gerçek kraliçesi olacağım, ona kan ve sihirle sonsuza dek bağlanacağım.

Cübbemin kuşağını çözerken kalbim küt küt atıyor. Derin bir nefes alarak bakışlarımı indiriyorum ve dikkatlice omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum. Yere düşüyor, ayaklarımın dibinde birikiyor.

Bu ritüelin amacını anlıyorum ama yine de gerginim. Fae'ler güven sembolü olarak yeminlerini ederken kendilerini birbirlerine açarlar.

Kyven'in cübbesi yere düşüyor. Boğazımdaki sinir düğümüne karşı yutkunarak bakışlarım vücudunda geziniyor. Beline bağlanmış peştamalı fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. Bunu benim için yaptı... benim rahatım için.

Onun eline uzandığımda elim titriyor, o da nazikçe kendi eline alıyor ve dokunuşu içimi ürpertiyor. Zayıf bir büyü titreşimi, zayıf bağlantı boyunca ilerliyor ve içimi sıcaklıkla dolduruyor.

Baş rahibe öne çıkıyor, tören başlarken sesi çok ciddi. Sözlerine zar zor konsantre olabiliyorum, zihnim içimde çalkalanan duyguların girdabına çok fazla kapılmış durumda.

Kyven'e küçük bir kâse uzatıyor. Parmağını gümüş boyaya daldırıyor ve sonra hafifçe alnıma dokunuyor.

Alnıma ilk rünü çizerken, göğsüme doğru ilerlemeden önce kadim Fae dilinde sonsuz sevgi ve bağlılık sözcükleri söylerken boya tenime karşı serin.

Boya ay ışığının altında tenimde parlıyor. Bir sonraki rünü çizerken parmağının ucu göğüslerimin vadisi arasında kayarken keskin bir nefes alıyorum. Vücudum onun dokunuşuna ve beni saygılı bir odaklanmayla incelerken bakışlarının yoğunluğuna tepki verirken sütyenimin kumaşı aniden sıkılaşıyor.

Diz çöküyor ve karnımın üzerine bir sonraki rünü çiziyor. Birbiriyle kesişen sadakat ve doğurganlığın Fae sembollerini çizerken tüylerim diken diken oluyor.

İşini bitirdiğinde gözlerini benimkilere dikeyyor, ayağa kalkıp kaseyi bana uzatırken bakışları hem sahiplenici hem de şefkatli.

Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken dudaklarımdan titrek bir nefes kaçıyor. Bu anın ne kadar kutsal olduğunu biliyorum ve yanlış bir şey yapacağımdan çok endişeleniyorum.

Alnını benimkiyle neredeyse aynı seviyeye getirecek kadar alçalıyor, böylece ilk rune'u çizebiliyorum. Ben Fae sözcüklerini söylerken, büyü yüzeyin altında titreşiyor ve kadim yeminlerin çağrısına yanıt veriyor.

Kyven doğruldu ve ben de göğsüne bir sonraki rünü çizdim. Gümüş ay ışığı vücudundaki ince oyulmuş kasları vurguluyor. O erkeksi bir mükemmellik ve ben son rumuzu karnının alt kısmındaki V'ye çizerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Bitirdiğimde rahibe kâseyi alıyor. Kyven avuçlarını bana kaldırıyor, ben de aynısını yapıyorum ve avuçlarımı birbirine bastırıyorum.

Rahibe tanrılara bir dua okuyor ve parlayan rünler tenime sızan ve damarlarımdan akan sıcaklıkla titreşirken keskin bir şekilde nefes alıyorum.

Kyven'in gözleri ikiz siyah havuzlar gibi - kenarlarında sadece ince bir yeşil kenar var - benimkilere kilitlenmiş halde kalıyorlar. Her şey kayboluyor ve rahibe kutsal sargıya başlarken dünyada yalnızız, bu anda birbirimize bağlıyız.

Benim sol avucumu onun sağ avucuna bastırarak, kurdeleyi parmaklarımızın arasından geçiriyor ve sonra bileklerimizin etrafına dolayarak bizi birbirimize bağlıyor.

Anladığım kadarıyla Elfler de bu geleneği takip ediyor. Sabaha kadar yerinde kalması gerekiyor.

Kutsal Fae şarabıyla dolu bir kadeh uzatıyor. Kyven ve ben birer yudum alıyoruz ve bağın büyüyle karışan yoğun bir sıcaklık içime akıyor.

Titreyen bir sesle, bizi iyi ya da kötü, zamanın sonuna kadar birbirimize bağlayacak olan yeminleri tekrarlıyorum.

"Etimin eti, kalbimin kalbi, kemiğimin kemiği. İki ruh bir araya geldi, şimdi bir oldu" sözlerini ciddiyetle tekrarlıyoruz.

"Sana kalbimi, ruhumu ve her şeyimi veriyorum," diyor Kyven, duygu dolu bir sesle. "Şimdi ve sonsuza dek seninim."

"Sana kalbimi, ruhumu ve tüm varlığımı veriyorum," diye tekrarlıyorum. "Şimdi ve sonsuza dek seninim."

Rahibe alçak sesle eğiliyor ve bizi çemberde yalnız bırakarak uzaklaşıyor.

Kyven'in bakışları benimkileri tutuyor, yaklaşırken ateş ve sahiplenme dolu. Ona bu kadar yakın olmak bana garip şeyler hissettiriyor. Tüm bedenim onun farkındalığıyla uğulduyor.

Yavaşça alnını benimkine koyuyor ve gözlerini kapatıyor. Boştaki kolunu sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bana tutun," diye fısıldıyor ve ben de göğsüne doğru başımı sallıyorum.

Kanatları çırpınıyor ve havaya yükseliyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve inliyor, sertleşmiş boyu iç uyluğuma sıkıca bastırırken kanatları bir an kekeliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum alt dudağımı ısırarak.

"Benim ölümüm olacaksın, benim güzel Grayce'im." Saçlarıma nefes veriyor ve ben gülümsüyorum.

Bizi tapınağın yukarısındaki şelalenin tepesine uçuruyor. Yavaşça, dolunayın ışığı altında bizi yumuşak çimlerin üzerine indiriyor. Yanı başımızdaki dağda esneyen bir mağara ağzı dikkatimi çekiyor.

Kyven elimi tutuyor. "Gel," diyor ve ben de onu içeri kadar takip ediyorum.

Serin hava bizi kucaklıyor ve hafifçe titriyorum. Kyven sol kanadını bana doluyor, beni yanına çekiyor ve vücudunun sıcaklığıyla beni ısıtıyor. İlerledikçe gölgeler yerini aydınlığa bırakıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Mağara biyolüminesan bitkilerle dolu. Ruhani bir parıltı yayarak mağarayı mavilerin ve yeşillerin güzel tonlarıyla yıkıyorlar. Narin sarmaşık dalları duvarlara tırmanıyor, minik çiçekleri yüzlerce minik yıldız gibi göz kırptıyor.

Damlayan suyun sesi durgunlukta yankılanıyor. Kyven beni daha da içeriye götürüyor ve aşağıda durgun sudan oluşan geniş bir havuza bakan bir çıkıntıya çıkarıyor. Etrafımızdaki muhteşem bitkileri yansıtan açık mavi bir renkle parlıyor. Kenardan yansımalarımıza bakıyorum. "Havada belli belirsiz bir enerji titreşimi var.

Sanki bir şekilde ona dokunabilecekmişim gibi elimi kaldırıyorum. "Bu hissettiğim sihir mi?" "Evet. Dağ doğal bir güç ve enerji kaynağıdır. Bu Atalarımın başkentimiz için burayı seçmelerinin nedeni bu" diye açıklıyor. "Bunu ne yarattı?"

"Bilmiyoruz," diye yanıtlıyor. "Atalarımız bile, bu bilgi zaman içinde kayboldu."

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Hoşuna gideceğini umuyordum," diye mırıldanıyor. "Çiftleşme uçuşu bir çift arasındaki bağı mühürlemek içindir." O devam ederken yanaklarım alev alev yanıyor. "Ama isteyerek vermediğin bir şeyi senden asla istemeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Bu yüzden, kendi başına uçmanın nasıl bir şey görmen için seni buraya getirdim."

"Nasıl?" Kaşlarım çatıldı.

Çıkıntıdan geriye doğru adım atıp havada asılı kalırken, kanatları hala arkasında dururken elim hala onunkine bağlı. Gözlerimi birkaç kez kırpttırıyorum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Bu, buranın büyüünün bir parçası" diye yanıtlıyor.

Yavaşça elimi çekiyor. Derin bir nefes alıp, ince havaya ilk adımı atarken kalbim güm güm atıyor. Suyun üzerinde asılı kalırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bu inanılmaz."

"Fae törenleri insanlardan oldukça farklıdır. Ama Florin'deki resepsiyonumuzda dans etmekten keyif aldım." Hafifçe eğildi ve sonra bana sırtttı. "Dans etmek ister misin?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Beni kendine çekerken kalbimi eriten, yıkıcı bir yakışıklılıkla gülümsüyor. Bileğinin bir hareketiyle bir büyü yapıyor ve yumuşak müzik mağaranın her yerinde yankılanıyor. Sanki bir yaylı çalgılar dörtlüsü burada sadece bizim için çalıyormuş gibi.

Kyven boştaki kolunu belime doluyor ve elini sırtımın alt kısmına doğru uzatarak beni kendine çekiyor.

"Hazır mısın?"

"Evet." Bize vals yaptırırken heyecanım ve beklentim damarlarımda dolaşıyor. Havada dönüp dururken, kalbim beni ona bağlayan sevgi ve güvenle kabarıyor. Camdaki yansımamıza bakıyorum

Aşağıdaki durgun su, parlayan bitki örtüsü arasındaki dansımızın güzelliğini yansıtıyor.

Kyven kolunu bana doluyor ve ben de ona doğru eğilerek katı sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Mağaranın rüya manzarasında süzülürken nabzım hızla atıyor. Kanatlarını arkasına doğru açıyor. Muhteşem camları ışıkları güzel renklerin parlak bir gösterisiyle yansıtıyor.

"Fae erkekleri uzun zaman önce benim türümü ormanlara böyle mi çekti?" Alay ediyorum.

"Belki de." Sırıttıyor. "İşe yarıyor mu? Büyüledin mi? Beni öpmek zorunda hissediyor musun?"

Bu anla ilgili bir şey beni cesaretlendiriyor ve başımı sallıyorum.

Kyven'in bakışları benimkilerle buluşuyor, gözlerinde arzu yanıyor. Çenemi kavrayıp yüzümü kendisine doğru eğiyor. "Seni öpebilir miyim?" Nefesinin yumuşak nane kokusu tenimde fısıldıyor.

başımı salladım ve eğildim. Dudaklarım onunkilere değerken zaman yavaşlıyor. "Benim için aç," diye fısıldıyor.

Dudaklarımı ayırıyorum ve dili benimkini buluyor, öpüşmemiz içimde güneşten daha parlak bir ateşi tutuşturuyor, ağızlarımız tekrar tekrar birbirine geçiyor. Benimkine karşı okşarken düşük bir inilti benden kaçıyor, daha fazla bir şeye dönüşmeden önce ilk başta nazik ve keşfedici.

Kyven beni vücuduna doğru çekiyor ve dünya yok oluyor. Aşk tarafından tüketildim, kalbimi ve ruhumu ele geçiren bu adamın kucağında kayboldum. Serbest kalan kolu sırtıma dolanıyor, beni göğsüne bastırıyor, beni ele geçirilmiş bir erkek gibi öpüyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

Ben de onu öperken içimdeki arzu kıvılcımlanıyor. Aramızdaki tutku parlak bir şekilde alevlenirken ihtiyaç içimde sıkıca sarılıyor.

Beni duvara doğru itiyor. Sarmaşıklar ve yapraklar çıplak tenimin altında yumuşak bir örtü oluştururken, vücudumdan göğüslerime doğru sıcak bir iz bırakarak öpüyor. Sütüyenimin bağcıklarını çekiştirerek sol göğsümü serbest bıraktı. Nefesim kesildi.

Ağzını zaten sert olan tepenin üzerine kapatıyor ve dilini hassas boncuğun üzerinde gezdiriyor.

Arzu omurgamdan aşağıya, doğrudan çekirdeğime doğru dalgalanıyor. Zevk çok fazla ve aynı anda yeterli değil. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime çekiyorum, o da dikkatini diğer göğsüme veriyor.

Dişlerini hassas etlerimin üzerinde gezdiriyor, hafif bir acı sadece zevkimi artırıyor. Sağ göğsümün yumuşak küreciğini avuçluyor ve ardından arzumu daha da artırarak zirveye dikkat çekiyor.

Vücudumda aşağı doğru ilerliyor, karnımın hafifçe eğildiği yerde durup dilini daha önce çizdiği rünün üzerinde gezdiriyor.

Karnımda ısı birikiyor ve ensesini tutup dudaklarını tekrar kendime çekmeye çalışıyorum ama direniyor.

Başını bana doğru kaldırıyor ve ipeksi kumaş parçasını nazikçe bacaklarımdan aşağı çekip atarken bakışları benimkileri tutuyor. Artık tamamen çıplak olduğum için parmaklarını sol uyluğumun iç kısmından ortama doğru gezdiriyor. "Benim için aç," diye fısıldıyor. "Nektarını dilimde tatmak istiyorum."

Hem sinir hem de arzunun birleşimiyle hafifçe titreyerek, bakışları karşısında kalçalarımı ayırıyorum. Beni incelerken gözleri arzuyla kararıyor. "Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor.

Başını eğiyor ve dilini zaten kaygan olan kıvrımlarımın arasından geçirirken nefesim kesiliyor. Tepe noktasındaki küçük sinir demetine ulaştığında keskin bir zevk çığlığı atıyorum.

"Kyven." Dilini etin hassas incisinin etrafında yoğunlaştırırken adını bir dua gibi içime çekiyorum. "Durma."

Göğsünden derin bir hırıltı yükseliyor, titreşim içimde dolaşıyor ve doğrudan merkezime zevk dalgaları gönderiyor.

Daha önce de kendime dokunmuştum ama hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim.

Arzu derinlerde bir yerde kıvrılıyor ve tüm bedenim beklentiyle geriliyor. Sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi.

"Kyven." Bilđim her Şeyin sınırında gezinirken, kendimi zevkimin içinde kaybetmekten korkarken sesim titriyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Elimi daha da sıkı kavırıyor. Bizi birbirimize bağlayan Şerit sihirle titreşiyor, dili hassas tenimi okşarken parlıyor. Kıvrımlarımı okŐamaya devam ederken yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bırak beni," diye fısıldıyor. "Sana sahibim, benim güzel eşim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

KYVEN

H Tüm vücudu pembenin hoş bir tonunda kızardı. Yarı kapalı bakışları benimkilere kilitlenmiş, ben dilimi kıvrımlarında gezdirmeye devam ederken ağzı hafifçe aralanmıştı.

Bir parmağımı yavaşça girişine sokarken gözlerinin derinliklerine bakıyorum. O kadar sıkı ki, onu hazırlamazsam birleşmemiz sırasında incineceğinden endişeleniyorum. İnliyor ve ben bir parmağımı daha içeri sokuyorum.

Boğazımda alçak bir inilti yükseliyor. Onun ılık, ıslak sıcaklığının derinliklerine dalmayı her şeyden çok arzuluyorum. Ben ona zevk vermeye devam ederken tüm vücudu titriyor. Kanalı parmaklarımın etrafında esniyor ve titriyor.

İstediğim her şey onda var ve dokunuşlarıma tepkiye bayılıyorum. Stav'ım sertleşti ve bedenimi onunkiyle birleştirmek için acı verici bir şekilde dikleşti. Onu sahiplenmeyi ve özümle doldurmayı her şeyden çok arzuluyorum. Ona işaretimi vermek ve onu tamamen benim yapmak için.

Bakışları benimkileri yakalıyor ve gözlerindeki güven ve kırılganlık karşısında kalbim sıkışıyor.

"Öp beni," diye fısıldıyor, omzumu çekştirerek.

Vücuduna geri dönüyorum ve ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum. Kanalı parmaklarımın etrafında sıkılaşmaya başladığında inliyor.

Aramıza uzanıyor ve peştemalimin ipini çözüp beni çıplak bıraktığında homurdanıyorum. Elini uzunluğumun etrafına sarmaya çalışıyor, ancak parmakları tam olarak buluşmuyor. Stavımı nazikçe sıkarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Ucu ağlamaya başlıyor. Onun elinde patlamaya çok yakıным.

Stav'ımın ucunu kaygan kıvrımlarında gezdirirken acı dolu bir inilti kaçıyor içimden. Burun deliklerim birleşen kokumuzla alevleniyor.

Koku işaretleme benim kültürümde önemlidir ve stavım patlama isteğiyle titreşirken dişlerimi gıcırdatıyorum. Özümün onunkiyle karışan kalın, yapışkan sıvısı beni delirtiyor. Onun içinde olmak için yanıp tutuşuyorum.

Tüm vücudu gerginleşiyor ve elime doğru eğiliyor, kanalı parmaklarıma kenetlenip doruğa ulaştığında adımı haykırıyor.

"Benim!" Onun orgazmı benimkini tetiklerken kükrüyorum. Ben patlarken stavım güçlü bir şekilde nabız atıyor, karnını ve pelvisini serbest bıraktığım kalın beyaz iplerle kaplıyor.

Yoğun zevkin etkisiyle titreyerek alnımı onunkine değdiriyorum.

İkimiz de nefes nefese kalıyoruz ve onu kendime çekiyorum, birleşmiş ellerimiz göğüslerimizde, aramızda duruyor. İddialı bir öpücükle ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum.

Stav'ım hâlâ tamamen dik, ısrarla karnının alt kısmına bastırıyor ama ihtiyacımın keskin ucu biraz körelmiş durumda. Dişlerim tamamen açılmış durumda ve bakışlarım boynunun zarif çizgisine kayıyor. Eğiliyorum ve yumuşak tenini nazikçe okşuyorum, onu işaretlemeyi her şeyden çok arzuluyorum.

Bana bakacak kadar geri çekiliyor. "I-" Başlıyor ama duruyor, sanki bir şeyden emin değilmiş gibi bakışlarını indiriyor.

"Ne oldu?" Nemli saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve güzel ela gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Söyle bana Grayce."

"Biliyorum bu bizim kaynaşma gecemiz, ama ben-" Sertçe yutkunuyor. "Sırada ne olduğu konusunda gerginim."

Çiftleşme eyleminden mi yoksa işaretimden mi bahsettiğinden emin değilim. Her iki durumda da, tek istediğim onu rahatlatmak. "Senin istemediğin hiçbir şey olmayacak Grayce. Sana bunun sözünü veriyorum."

Gözleri öyle bir güvenle parlıyor ki neredeyse içim parçalanacak. "O zaman şimdilik sadece dokunup öpüşebilir miyiz?"

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Kaç gece ona böyle dokunmayı hayal ettim? Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Nasıl istersen, benim güzel Grayce'im."

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

GRAYCE

W

Uyandığımda, mağara girişinin hemen içindeki çıkıntıda uzanıyorduk. Erken şafağın soluk ışığı içeri süzülüyor ve duvarlara parlak renk ışınları saçıyor. Sabahın serin havası

hafifçe esiyor. Kyven'in kanatlarına tamamen sarılmış bir halde, onun sıcaklığına sokuluyorum.

Başımı omzuna yaslamış, ellerimizi göğsünde birleştirmişken başımı kaldırıyorum ve onu çoktan uyanmış buluyorum. Menekşe rengi gözleri yoğun bir bağlılıkla benimkileri inceliyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum. Neden utandığımdan emin değilim, özellikle de dün gece aramızda olanlardan sonra, ama değil. Ve şimdi hava aydınlandığına göre, giysilerimiz olmadan şatoya nasıl döneceğimiz konusunda endişeleniyorum.

Kolunu bana doluyor ve elimi sıkıyor. "Neyin var?"

"Biri bizi görmeden kaleye nasıl geri döneceğiz?"

"Bu sabah tapınak ve arazisi bize ait. Ve dışarıda bizi bekleyen yeni cüppeler olmalı. Ama önce" -ellerimizi birleştiren kurdeleyi işaret ediyor- "bunu çıkarmalıyım."

Dikkatlice kurdeleyi gevşetiyor ve bizi bağdan kurtarıyor. Ucundaki düğümün bozulmaması için büyük özen gösterdiğini fark ediyorum. Bana doğru tutuyor. "Düğümün çözülmesi bir çift için kötü şanstır. Bu, aralarındaki bağın güçlü olmadığı anlamına gelir."

Gülümsüyorum. "O halde kalması iyi oldu."

"Katılıyorum." Sırıttıyor.

Çıkışa doğru yürüyor ve yeni cübbelerle geri dönüyor. Onları giyiyoruz ve sonra sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni göğsüne çekiyor. Ne soramadan, kanatlarını açıp bizi kaleye geri uçururken kalbim boğazıma çarpıyor.

Bizi şatonun içinden geçirip odalarına doğru götürürken utançtan yüzüm kızarıyor. Omzunun üzerinden baktığımda Aren'i ve birkaç adım arkamızda başka bir muhafızı görüyorum.

Beni doğruca arınma odasına götürüyor ve dikkatlice banyo havuzunun ılık suyuna indiriyor.

Oldukça sıcak. İşimiz bittiğinde beni sudan çıkarıyor ve nazikçe ayaklarımın üzerine yatırıyor. Kendimi durduramadan bakışlarım vücudunda geziniyor, teninden aşağı inen su damlacıklarını takip ediyor.

Kendime engel olamadan önce gözlerim stavına kayıyor. Şaftının üzerinde sıra sıra kalın doku halkaları var ve tabanındaki garip doku çıkıntısını fark ediyorum.

"Düğümüm," diye açıklıyor bakışlarımı takip ederek.

"Düğüm nedir?"

"İnsan erkeklerinde bunlar yok mu?" diye kaşlarını çatıyor.

Başımı sallıyorum. "En azından... benim duyduğum kadarıyla değil."

"Bir erkeğin düğümü çiftleşme sırasında genişler" diye açıklıyor. "Esasen onu serbest bırakıldıktan sonra kısa bir süre için eşine kilitleyerek gebe kalma şansını artırır."

Yanaklarımın kızardığını fark etmemesini umarak yere bakıyorum. "Acıyacak mı?"

"Birçok kişinin bunu zevkli bulduğunu duydum. Ama bu gerçekleşmeden önce geri çekilmek mümkün." Çenemi kavırıyor ve yüzümü onunkine doğru eğiyor. "Eğer istediğin buysa, bunu yapacağım... zamanı geldiğinde," diye ekliyor. "Ayrıca tarin çayı içtiğinden de emin olacağım."

"Tarin çayı?"

"Gebe kalmayı önleyen bir bitkidir."

"Gebe kalmamın mümkün olmadığını bile bilmiyoruz," diyorum ona.

"Öyle olsa bile. Seçme şansını sana verirdim Grayce."

Onun sözleri kalbimi ısıtıyor. İsteklerime ve ihtiyaçlarıma karşı gerçekten düşünceli. Bir zamanlar bana talip olan Prens Arnel'in aksine. Ona benimle flört etmesi için izin bile vermemiştim ve o daha şimdiden, birlikte geçireceğimiz üçüncü yıldan önce ona iki varis doğurmam gerektiğini söylüyordu.

"Aramızda mümkünse çocuk istiyorum," diyorum ona. "Ama... henüz değil." Çenesini eğiyor.

"Belki gelecek yıl," diye düşünüyorum. "Böylece çocuğumuz Inara ve Varys'in, hatta belki de Freyja ve Kral Aurdyn'in çocuklarıyla birlikte büyüyebilir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

KYVEN

I Geleceğimizi şimdiden planlamasını seviyorum ama herhangi bir çocuğumun Kral Aurdyn'inkiyle oynamasını hayal etmek benim için zor. Ejderha Kralı çabuk sinirlenmesiyle tanınır ve son birkaç konuşmamızda Florin'deki arkadaşına yardım etmeden önce, en iyi ihtimalle oldukça hararetli bir şekilde suçlandı.

Aren kapıyı çaldığında henüz tam olarak giyinmemiştik bile.

Dışarı bakacak kadar açıyorum, eşimi onun gözlerinden koruduğumdan emin oluyorum. Sadece kısmen giyinik ve içgüdülerim sınırda. Eğer tamamen çiftleşmiş olsaydık bu kadar sahiplenici olmazdım ama çiftleşmediğimiz için saldırganlığımı bastırmak zor oluyor.

Aren benim kişisel korumam olmasına ve bana bir kardeş kadar yakın olmasına rağmen, o bağlanmamış bir erkek. Doğamın karanlık ve ilkel kısmı eşimi ondan saklamamı talep ediyor. "Ne oldu?" Ses tonumdaki kızgınlığı gizlemeye çalışarak ama başaramayarak soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Neden bağını mühürlemedin?"

"Nereden biliyorsun?" Gözlerimi kısıyorum.

"Çünkü sanki içeri dalıp eşini elinden alacağımı düşünüyormuşsun gibi davranıyorsun."

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ve o da gözlerini deviriyor. "Gördün mü?"

Kendime geldiğimde boğazımı temizliyor ve çenemi kaldırıyorum. "Affet beni."

"Bağını mühürle," diye nazıkçe azarlıyor. "Yapmam gereken bir iş var ve *beni* bir tehdit olarak görürsen bunu yapamam."

Haklı ama bunu henüz yapamam. Bu yüzden kendimi odaklanmaya zorlamam gerekecek. "Neden buradasın?"

İçimden, sözlerim niyet ettiğimden çok daha keskin çıktığı için kendime lanet ediyorum.

Dudaklarını bükerek gözlerini kısıyor. "Benim yanımdayken kendini kontrol etmekte zorlanıyorsan, bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum," diyor kuru bir sesle.

Küçük bir parşömen uzatıyor. "Nedir bu?"

"Sınırdan geliyorlar," diye açıklıyor. "Ama gözcülerimiz çoktan şehrin sınırına yaklaştıklarını bildiriyor."

Mesajı tararken gözlerim açılıyor. "Orklar mı?"

"Onları sen davet ettin," diye hatırlatıyor Aren. "Yoksa unuttun mu?"

"Tabii ki unutmadım," diye cevap veriyorum ters bir şekilde.

Omzumun üzerinden Grayce'e bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Corduin'deki Ork izcisiyle ne kadar ustaca başa çıkmış olsa da, onu bir düzine Ork'un yanında istemiyorum. Ama ben onlarla yalnız konuşurken onun odalarımızda kalacağından şüpheliyim.

"Kraliçe ne olacak?" Aren sıkıntılı düşüncelerimi tahmin ederek soruyor.

"Onun Orklarla aynı odada olması fikrinden ne kadar nefret etsem de, onlarla herhangi bir anlaşmaya varmak için ona ihtiyacım olduğunu da biliyorum," diye cevap veriyorum teslimiyetle. "Onları benden daha iyi anlıyor."

"Hepimizden daha iyi," diye belirtiyor Aren.

* * *

Taht odasına ulaştığımızda, Yüksek Konsey'in birkaç üyesi çoktan gelmiş, neler olacağını görmek için bekliyorlardı. Orklar Sylari'ye her gün gelmiyor. Eğer tarihimi doğru hatırlıyorsam, en son iki yüz yıl önce gelmişti.

Grayce benimkinin yanındaki tahtı alıyor. Herkes onu izliyor. Şüphesiz Corduin'de olanlar çoktan kulaklarına ulaşmıştır. Onların meraklı bakışlarını görmezden geliyor, Orkların odaya girmesini beklerken bakışları donuklaşıyor.

Kapılar açılıyor ve onlar içeri girerken kalabalıktan toplu bir soluk sesi yükseliyor. Basit deri peştamallar giymiş ve Klanlarının mürekkepli işaretleriyle kaplı olarak bize doğru yürüyorlar, yaklaşırken görünüşleri tehditkâr.

Ama dostum etkilenmemiş görünüyor. En yakındaki öne doğru bir adım atıyor ve ben onu Corduin'den gelen gözcü olarak hemen tanıyorum. Onun arkasında başka bir Ork var. Bu Ork'un alnında taç yerine sade bir altın şerit var ve kuzguni siyah gözleri kalabalığı tararken derin bir kaş çatıyor. Kral Arokh olmalı

Yükseltilmiş kürsünün dibinde dururlar.

"Selamlar Cesur Kişi," diye hitap ediyor Ork izci Grayce'e Orkça. Çenesini bana doğru eğiyor. "Fae Kralı."

"Selamlar, Savaşçı," diye yanıtlıyor Grayce onların dilinde.

Taç giyen Ork öne çıkar. Yumruğunu göğsüne vurur. "Ben Arokh." Ona doğru eğildi. "Hakkınızda çok şey duydum, Cesur Kraliçe."

"Sizinle tanışmak bir onur Kral Arokh," diyor ve aksi halde sert olan yüzünde pişmanlık ya da üzüntüye benzer bir şey kısa süreliğine beliriyor.

"Ben artık kral değilim." Çenesini kaldırdı. "Ama Urzal Klanı'nın lideriyim."

Tahtından kalkıyor ve Aren'in eli kılıcının kabzasına gidiyor, onlara doğru merdivenlerden inmeye başlıyor. Orklardan herhangi biri saldırganlık belirtisi gösterirse onu bir an önce arkama çekmeye hazır bir şekilde hızla yanına ilerliyorum.

Öngörülemezler ve şiddete eğilimlidirler.

Havada yoğun bir gerilim var. Onların önünde dururken tüm içgüdülerim tetikte. Büyü damarlarımdan ateş gibi geçerken enerji parmaklarımda arasında çatırıyor. Eşimi koruma ihtiyacı şu anda her türlü diplomasi anlayışının önüne geçiyor.

Arokh şimşek hızıyla kemerinden gizli bir hançer çıkarıyor ve ben de Grayce'in ön kolunu kavrayıp dişlerimi gösterirken onu arkama çekiyorum.

"Ona dokunursan ölürsün," diye .

Diğerleri etrafını korumacı bir şekilde sararken Arokh durur, gözlerini kısar, kalabalığı tarar ve göğüslerinin derinliklerinde hırlar.

Kılıçlarını çekip Orklara doğrultan muhafızlarım onları tamamen kuşattı.

"Her şey ," diyor Grayce. Sırtıma dokunuyor ve sonra yanıma geçiyor.

"Grayce," diye mırıldanıyorum, ona doğru uzanarak. "geç."

"Güven bana Kyven."

Muhafızlara bakar. "Kılıçlarınızı indirin."

Arokh ve diğerleri, isteksizce onun emirlerini getirmelerini kısık gözlerle izlerler.

Bıçağı avucuna doğru çekiyor ve ardından kapalı yumruğunu kaldırarak kanın yere damlamasına izin veriyor.

"Kanının hediyesiyle bizi onurlandırırıyorsun," diyor Grayce kendi dilinde.

Aren şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve benimle temkinli bir bakış alışverişinde bulunuyor.

Grayce kemerinden hançerini çıkarıyor ve o da aynısını yapıp kırmızı kanının adamın bıraktığı koyu kanın üzerine damlamasına izin verince çenem düşüyor.

Arokh'un gözleri parlıyor. "Kanınızın armağanıyla beni onurlandırdınız, Cesur Kraliçe."

Elini o noktanın üzerinde sallıyor ve etraflarında bir büyü çemberi oluşuyor.

Yüksek Konsey'deki herkes ve seyirciler, dostumun Orkların önünde gururla ve korkusuzca durmasını hayranlık ve inançsızlıkla izliyor.

Onun cesaretiyle gurur duyardım, ancak şu anda onun hayatı için çok korkuyorum, ona bu kadar yakın olmalarına izin vermektense hepsinin sonunu getirmeyi tercih etmekten başka bir şey düşünemiyorum.

Ama ona güvenmem gerektiğini anlayacak kadar da bilgim var. Grayce daha önce Orklarla uğraştı ve onların kültürlerini ve

savaşçılarımın, danışmanlarımın ve benim asla sahip olmadığımız bir şekilde.

"Karanlık Orman canavarlarla dolu," diye açıklıyor Arokh. "Sayıları her geçen gün artıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum. "Ne tür canavarlar?"

Koyu renk gözleri benimkileri tarıyor. "Var olmaması gereken türden." "Bize ne gördüğünü anlat," diye teşvik ediyor Grayce.

"Wraithler evrim geçiriyor. Onlar her zaman gölge ve ölüm yaratıklarıydı ama artık kâbus şekline bürünebiliyorlar. Neyden korkarsanız, ona dönüşüyorlar."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

Ork izcisine döner. "Onlara ne gördüğünü anlat."

Öne doğru bir adım atıyor ve başlamadan önce hafifçe eğiliyor. "İnsanlar ailemi öldürdü. Bir grup erkek avcı," diye düzeltiyor. "Çocuktum ama hatırası hâlâ duruyor." Çenesini sıkıyor. "Korku da öyle."

Grayce'in gözleri yaşlarla parlıyor. "Acınızı anlıyorum," diye cevap veriyor Orkça ciddiyetle. "Tanrıça onları tüm acıların ötesindeki diyarlara götürsün."

Ork izci devam etmeden önce onaylarcasına çenesini eğiyor. "Karşılaştığım canavar. Annemi katleden adamın şeklini aldı. Onunla savaştığımda, tekrar bir Wraith'e dönüştü."

"Onu nasıl yendin?" diye soruyor.

"Hâlâ ateşe, büyüye ve bıçağa karşı hassaslar." Çenesini sıkıyor. "Ama önce zihninizi onların sizi silahsızlandırmaya yönelik illüzyonlarından kurtarmalısınız. Karşı koyamayanların yaşam gücü tükenir." Başını sallıyor. "Ve hatta bazılarının kanı bile çekilir."

Arokh bir adım öne çıkıyor. "Bir şekilde Büyük Duvar'ı geçiyorlar ve ormanı öldürüyorlar, kara büyülerini beslemek için canlıların enerjisiyle besleniyorlar. Duvar'ın ötesindeki Çorak Topraklar'da olduğu gibi her şeyi yiyip bitirmeden önce durdurulmalılar."

"Duvar sağlam," diyorum ona. "Herhangi bir kısmı yıkılmış olsaydı ya da büyü tutmasaydı, Corduin'deki savaşçılarım bunu bilirdi."

"Öyle mi, Fae Kralı?" Kaşlarını çatı. "Bundan bu kadar emin misin?"

"Ne öneriyorsun?" Sertçe soruyorum. Kurnazlık ya da oyun oynayacak havada değilim. "Açık konuş, Ork."

Bakışları tekrar Grayce'e kayıyor. "Halkınız bir zamanlar müttefikti ama şimdi Büyücüler Tarikatı'nın düşmanı. Ve duyduğumuza göre Büyücüler Wraithleri kontrol ediyor." Çenesini sıkıyor. "Büyücüler güçlü varlıklardır."

"Halkım Wraithleri yaratanın kendi kara büyüleri olduğuna inanıyor. Aynı güç onları kontrol altına almak için Çin Seddi'ni güçlendirmek için de kullanıldı. Ama şimdi Wraithleri silah olarak kullanmaya karar verdiler. Güçlenmesine yardım ettikleri Duvar'da bir zayıflık yaratmak onlar için zor olmayacaktır."

"Sanırım haklı." Grayce bana döndü. "Anlora, Ithylia ve Florin sınırlarındaki Wraith saldırıları... rastgele değil. Tıpkı Corduin yakınlarındaki Karanlık Orman'da olduğu gibi, dağıtmayı amaçlıyorlar. Bizi bölmek için. Büyücüler daha büyük bir ordu toplarken dikkatimizi dağıtmak için."

Arokh'un bakışları bana dönmeden önce Kyven'e yöneliyor. "Sanishon'un zamanının geldiğine dair söylentiler var. Büyük Birleştirciler'in kehaneti şu anda bile gerçekleşiyor."

"Buraya barış konuşmaları için mi yoksa efsaneden biraz daha fazlası olabilecek bir kehanetten bahsetmek için mi geldiniz?" Meydan okuyorum.

"Nasıl inanmazsın?" Arokh Grayce'i işaret ediyor. "Senin eşin Fae'lerin Sanishon kraliçesi, onun kız kardeşi de Kara Elflerin Sanishon kraliçesi ve Buz Dağları'nın Büyük Ejderha Kralı Aurdyn'in de bir insan eş aldığına dair söylentiler duydum." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Yüce Birleştirciler karanlığı kontrol etmek isteyenlere karşı duracak. Kehanetin Wraithleri kontrol etmeye çalışan Büyücülerden bahsettiğini göremiyor musun?"

Arokh bakışlarımı eşit bir şekilde karşılıyor. "Kraliçeniz olmasaydı burada, karşınızda durup ortak bir düşmana karşı müttefik olmayı isteyemezdim." Bakışlarının kalabalığı taramasına izin veriyor. "Halkınız Büyük Kütüphane'nizde Kadim Lythyrian Kitapları'na sahip. Sözlerimden şüphe ediyorsanız, neden kendiniz araştırmıyorsunuz?"

"Neden bu kadar önemli?" Ben soruyorum.

"Çünkü eğer kehanet gerçekleşiyorsa, bu barıştan önce savaş olacağı anlamına geliyor." Omzunun üzerinden adamlarına bakıyor. "Ve o savaş çıktığında halkımın kayıplarını en aza indirmek için ne gerekiyorsa yaparım. Buna eski bir düşmanla ittifak kurmak da dâhil," diyor sert bir şekilde. "Benim halkım toprağın ve taşın büyüüne sahip. Sizin güçleriniz ise doğaya ve canlılara ait. Eğer Çin Seddi'ni inceleme imkânımız olsaydı, halkınızın gözden kaçırmış olabileceği şeyi bulabilirdik." Fırtına grisi gözleri benimkilerle buluştu. "Sen ne diyorsun?"

Kehanete inandığımı itiraf etmekten nefret etsem de, ittifak yapmak düşman olmaya tercih edilir. Grayce'in bakışları kemerimdeki hançere kayıyor ve bana ne söylemeye çalıştığını anlıyorum.

Bıçağı çekip çıkarıyorum ve keskin kenarını avucumun üzerinde kanamaya yetecek kadar sürüklüyorum. Kapalı yumruğumu Ork ve Grayce'in aramızda yere bıraktığı kanın üzerine tutup aynı noktaya damlamasına izin veriyorum.

Onu inceliyorum. "Bir anlaşma yapmak için toplanacağız ve-"

"Orklar kâğıtla ittifak yapmaz." Arokh'un gözleri yerdeki kana kayıyor ve dudakları hafifçe gülümsemeye yakın bir şekilde seğiriyor. "Biz onları kanla yaparız, Fae Kralı," diyor kararlılıkla.

Adamlarına dönüp bakıyor. Bakışları bana ve Grayce'e sabitlenirken her biri yumruklarını göğüslerine vuruyor. Arokh öne çıkıyor. "Bugünden itibaren kan, balta, kılıç ve kalkan kardeşiyiz," diyor Ork dilinde.

Grayce ve ben bakışıyoruz ve ikimiz de başımızı sallıyoruz. Birlikte, onun halkının dilindeki kelimeleri tekrarlıyoruz.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

KYVEN

I Sadece bir geceliğine bile olsa Orkları ağırlamak zor. O kadar gürültülü ve ki, sarayın yemek salonundaki eğlencelerini tüm şehrin duyabileceğinden eminim.

Arokh şarap kadehini masaya vurur ve büyük bir kükremeyeyle ayağa kalkar. Savaşçıları da aynı şekilde karşılık verir ve Büyücülerini ve Wraithleri yok etmekle ilgili bir başka coşkulu konuşma yapar.

A'lyra'ma bakıp durmasını özlemiyorum ve tedirginliğimi bastırmakta zorlanıyorum. O benim. Kanadımı sahiplenici bir şekilde yanına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Arokh masamıza doğru yürür ve Aren'in omzuna etli bir el atar. Tüm savaşçıları arasında Aren en çok saygı duydukları kişidir. Görünüşe göre Büyük Duvar'da görev yaptığı zamanlardaki cesaretinin hikayeleri onların bile kulağına ulaşmış.

Ork Kralı dikkatini Grayce'e çevirir. "İzin verirsen sana bir soru sormak istiyorum Cesur Kişi."

Çenesini eğiyor.

"Hayaller görüyorsun, değil mi?"

Başım hafifçe geriye gitti. Yedi cehennemde bunu nasıl biliyor?

"Biliyorum," diye itiraf ediyor.

"Bana geleceğim hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

"O şekilde çalışmıyor," diye yanıtlıyor. "Onu istediğim zaman çağıramıyorum. Bana rüyalarımnda geliyor ve o zaman bile yorumlamaları zor olabiliyor."

Çenesini eğiyor. "Peki ya diğerleri?" diye sorar.

"Hangi diğerleri?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Diğer Sanishon," diye yanıtlıyor. "Onların imgelemleri de seninkiler gibi mi? Yoksa her sorduklarında cevap bulabiliyorlar mı?"

"Bizi nereden biliyorsun?" Grayce kendimi tuttuğum soruyu soruyor. "Bunu nereden öğrendin?"

"Kehanetleri inceledim." Başını yana eğiyor. "Sanishon'un büyük güçlere sahip olacağını söylüyorlar. Büyük bir fedakârlık yapmaları istenecekmiş."

"Bu güçler belirtilmedi," diye karşı çıkıyorum.

"Kitaplar arkaik formda yazılmış," diye açıklıyor. "Güçler için kullanılan kelime vizyonlar olarak da yorumlanabilir."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, tüm varlıklar arasında bir Ork'un bunu keşfetmiş olması beni hayrete düşürüyor. "Peki ya kurban?" diye soruyorum, çünkü beni en çok endişelendiren kısım bu. "Bunu yorumlamanın başka bir yolu var mı?"

"Çevirilerde büyük bir fedakârlık yapmaya çağrılacakları belirtiliyor, ancak orijinal metne geri döndüğünüzde, *nihai* fedakârlığı yapacakları söyleniyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Grayce soruyor.

"Birçok bilgin bunun, Sanishon'un vizyonları sayesinde olacaklardan haberdar olacağı anlamına geldiğine inanıyor. Ve yine de... daha büyük bir iyilik için kendilerini feda etmeyi seçeceklerdir. Bu yüzden *nihai fedakârlık* tercümesinin doğru olduğu düşünülüyor."

Korku belkemiğimi sarıp sarmalıyor ve Grayce'i kollarıma alıp odamıza geri götürmemek, Büyücüler Tarikatı tamamen yenilgiye uğratılana kadar orada, sıkı bir koruma altında kalması için ona yalvarmamak için içimdeki her şeyi .

Ama bu uzun yıllar sürebilir ve onun bunu reddedeceğini zaten biliyorum. Grayce cesur ve kararlı biri. Kendi güvenliği için bile olsa asla saklanmaktan memnun olmaz.

Arokh bakışlarını bana çeviriyor. "Artık müttefik olduğumuza göre, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne oldu?"

"Büyük bir karanlık geliyor. Barıştan önce savaş olacak. Bu kehanette önceden bildirilmişti. Büyücüler Tarikatı ve onların Wraithleri

kolayca yenilir. Tapınağınızdaki kalp ağacını ziyaret etmek istiyorum. Kalp ağacının ruhunun bana gelecek için rehberlik edeceğini umuyorum."

Kalp ağacı kutsaldır ve bir Ork'un ona yaklaşmasına izin vermek konusunda isteksizimdir. Ama Grayce masanın altında elimi nazikçe sıktığında, ne anlatmaya çalıştığını anlıyorum.

Güven.

Dostum Varys ve Cymaril'in Yüce Elf Kralı da dahil olmak üzere diğerlerinin kalp ağacının ruhundan bir okuma almalarına izin verdim. Orklarla olan bu ittifakın başarıya ulaşma şansı olacaksa, güvensizlikle başlayamaz.

"Tamamdır," diye cevap veriyorum. Ben devam ederken Lord Torien'in gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını fark ediyorum. "Tapınak çok sıkı korunuyor." Muhafızlarımdan birine işaret ediyorum. "Muhafızlarım siz ayrılmadan önce sizi alacaklar."

Arokh ince bir onaylamayla çenesini eğiyor ve ardından savaşçılarına geri dönüyor.

Lord Torien bana doğru yürüyor, bakışları onaylamıyor. "Biraz zamanınızı alabilir miyim, kralım?"

Muhafızlarımdan birine bir bakış fırlatıyorum ve o da hemen yanıma geliyor. "Kraliçeyle kal," diye fısıldıyorum ve o da başını sallıyor. Grayce'e dönüyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Torien'e omzumun üzerinden, "Konsey odasında konuşacağız," diyorum. O da sessizce arkamdan geliyor. Orklara kalp ağacına erişim izni vermeme itiraz edeceğinden eminim. Babam her zaman onun yetenekli bir müzakereci olduğuna inanırdı, özellikle de insanlarla uğraşırken. Konseyin ve kraliyet sarayının iç işleyişine aşinadır. Orklara karşı önyargılarına rağmen onu danışmanım olarak tutmamın sebebi de bu.

Fae olmayan diğer varlıklar iyi bilinir.

Konsey odalarına vardığımızda yüzümü ona dönüyorum. "Ork hakkındaki fikrimi değiştirmeyeceğim," diye kesin bir dille ifade ettim.

Tartışma. Lord Torien bir şeye inandığında oldukça kararlı olabiliyor. "Mesele bu mu?"

"O hayvanın kalp ağacının ruhuyla konuşmasına izin mi vereceksin?" diye sorar kuşkuyla. "Bu saygısızlık olur, kralım."

İtiraz etmesini bekliyordum ama sözleri tahmin ettiğimden daha da dramatikti. Kaşlarımı çatıyorum. "Kara Elf ve Yüce Elf Kralı rehberlik için ağaca başvurduğunda hiçbir itirazda bulunmadın."

"O farklıydı," yanıtlıyor. "Onlar Ork değildi."

"Peki ya insanlar?" Onu test etmeye karar vererek soruyorum. Vereceği cevap bana danışman olarak hizmet etmeye devam edip etmeyeceğini gösterecek. Eğer eşime karşı önyargılıysa, kraliyet danışmanı olarak görevine devam etmesine izin veremem. "Kraliçe, kendisinden önce gelen tüm hükümdarlar gibi, tacını aldığı anda kutsal kalp ağacı töreninden geçecek."

Yüzü soldu. "Elbette onu gerçek eşin olarak kabul etmek istemiyorsun."

Yanlış cevap. "Neden yapmayayım?" Öfkeme rağmen yüz ifademi soğukkanlı kalmaya zorlayarak soruyorum.

"Çünkü o bir insan," diyor sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi. "Onunla bir anlaşmayı güvence altına almak için evlendin. O sadece ismen kraliçe olacak, tıpkı büyükannenin kız kardeşinin Kara Elf Kralı'yla evlenerek onlarla ittifak kurması gibi."

Büyükannemin kız kardeşini bu dünyadan göçmeden önce sadece birkaç kez görmüştüm ama çocukken bile kraliçe olmanın onun için ne kadar yalnız bir durum olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ama başka bir Kara Elf dişisini kendine eş ve çocuklarının annesi olarak alan Kara Elf Kralı kocasıyla asla gerçek bir eş olamamıştı.

Torien devam ediyor. "Krallığın dört bir yanına haber göndererek uygun dişileri kış gündönümü balosuna davet ettim bile. Böylece senin yanında hüküm sürecek ve sana varisler verecek gerçek bir Fae eş bulabiliriz. I-"

"Yeter!" Damarlarımda yanan öfkeyle bağıyorum. "Ne cüretle eşimin şerefini bu şekilde lekellersin?"

Birkaç kez göz kırpmıyor, yüzü soluyor. "Benim kralım mı?" Sesi titriyor. "Ben-ben öyle sanıyordum-"

"Prenses Grayce ile evlendiğimde, bunu onu kraliçem ve her yönden gerçek eşim yapma niyetiyle yaptım."

Çenesi düştü ama hemen kapattı, kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Fae kraliyetinin yüce soyunu insan genleriyle mi bulandıracaksın?"

Ellerimi yumruk yapıp ona doğru yürürken boğazımda derin bir hırıltı yükseliyor. "Gözümün önünden kaybol," diye bağıyorum.

"Ama, ama, kralım, ben-"

"Kraliyet danışmanlığı görevinizden azledildiniz Lord Torien." Çenemi sıktım. "Unvanını elinden almadan önce hemen git. Beni onu da almaktan alıkoyan tek şey, eşinin ve çocuklarının da seninle birlikte utanç duyacağını bilmek."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve zaten zayıf olan sabrımı ve merhametimi denemekten daha iyi bildiği için kapıdan çıkıp koridora koşuyor.

Öfke içimde kaynıyor ve göğsümde yanan öfkeyi susturmak için mücadele ederken pençelerimi masanın üzerinde sürüklüyorum.

Arkamdan gelen boğuk bir ses Aren'in yaklaştığını haber veriyor. Sessizce hareket edebiliyor ama beni varlığından haberdar etmek istediğinde sık sık ses çıkarıyor.

"Başka seçeneğim yoktu," diyorum kararlılıkla, arkamı dönme zahmetine girmeden. Derin bir iç çekerek masanın üzerinde bıraktığım izlere bakıyorum. Elimi sallayarak onarmak için büyü yapıyorum. "Eşime saygı duymuyor."

"Seni yargılamak bana düşmez ama doğru şeyi yaptığına inanıyorum," diye teklif etti Aren. "Ama insanlar konuşacaktır. Lord Torien'in konseyde pek çok dostu var. Ve eminim ki yeni kraliçeye karşı böyle önyargılar besleyen tek kişi o değildir. Eminim daha şimdiden eşinize işaretinizi vermediğinizi fısıldayanlar vardır."

İçime kararlılık doluyor ve yüzümü ona dönüyorum. "Bırak fısıldasınlar," diye boğazımdan alçak sesle hırıliyorum. "Grayce'i sırf birkaç dil sürçmesini bastırmak için bağımızı tamamen mühürlemesi için acele ettirmeyeceğim. Ama herkesin, eşime karşı herhangi bir saygısızlığa müsamaha gösterilmeyeceğini şüphesiz bilmesini sağlayacağım."

"Halkı onun taç giymesine tanık olmaya davet et," diye önerdi Aren. "Kraliçe senin A'lyra'n ve bir Sanishon. Ork Kralı bile onun özel olduğunu biliyor. Lord Torien'in soylular arasında biraz desteği olabilir ama asıl önemli olan halkın desteğidir. Onlara ne olduğunu anlatarak onları kendi tarafına çek."

Devam ediyor. "Onun ne olduğu bilgisini muhafızlar arasında sadece birkaç kişiyle sınırlı tutarak onu koruduğunuzu sanıyorsunuz. Ama eğer insanlar onun senin kaderindeki kişi olduğunu öğrenirse, inanıyorum ki daha da fazla korunacaktır."

Bunu daha önce de tartışmıştı ve ben o zaman bundan emin değildim, ancak Lord Torien ile olanlardan sonra, bundan başka bir yol göremiyorum.

"Bu, ortak yönetiminizin konumunu güçlendirecektir," diye ekliyor. "İnsanlar tanrılar tarafından kutsandığınızı bilecek."

Evet, kutsandım ama aynı zamanda tanrıların iradesinin neredeyse hiç net olmadığına da inanıyorum. Kalp ağacı ruhundan rehberlik istedim. O tanrıların bir elçisi ama yine de bana kim olduğumu eşimden saklamam gerektiğini söyledi. Hâlâ bu yalanı taşıırken Grayce'e benim olduğuna dair nasıl söz verebilirim? Onun güvenini yok edebilecek bir şeyi saklarken onu zarardan nasıl koruyabilirim?

Bağlanma gecemizde onu sahiplenmek istedim ama bir yanımda beklemek istediği için rahatladı. Her ne kadar aramızdaki bağı mühürlemek istesem de, bunu o gerçeği bilmeden yapmak yanlış geliyor.

"Yeni bir danışmana karar verdiğinizde, taç giyme törenine sadece soylular yerine halkı da dahil etmenize yardımcı olabilirler. Onlar-"

"Sen," diye sözünü kestim ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Sen benim danışmanım olacaksın."

"Ben soylu evlerden birinden değilim." Birkaç kez göz kırpmıyor. "Ben halktan biriyim. Kişisel korumanız olarak gördüklerimin ötesinde siyaset hakkında çok az şey biliyorum ve-"

"Eğer eşimi korumak için insanlara güveneceksem, aralarından bir danışman seçmem akıllıca olmaz mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Çin Seddi'nden bir kahraman mı?"

Aren gözlerini yere indirir. "Ben bir savaşçıyım. Kahraman değil."

"Sen dürüst ve onurlu bir erkeksin," diye düzeltiyorum. "Halkımızı korumak için tüm hayatını Duvar'da feda edebilirdin. Bir danışmanın görevi, krallığa hizmet ederken krallığın ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmaktır. Bunu yapacağınızdan hiç şüphem yok."

"Emin misin?" diye sorar.

"Öyleyim." Elimi omzuna vuruyorum. "Bir savaşçı olman iyi bir şey." Alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Bir savaş alanını değerlendirmek için gereken becerilerin çoğunun, kraliyet sarayında gezinmek için ihtiyaç duyacağın becerilerle aynı olduğunu göreceksin."

Aren bir kahkaha atar ve sonra yüz ifadesi değişir. "Kara Elf Kralı'nın kişisel koruması aynı zamanda onun danışmanıdır." Eğilerek selam verdi. "Ben de aynısını yapmama izin verilmesini istiyorum."

Çenemi eğerek onaylıyorum. "Danışman olarak ilk görevin Florin'e bir kuzgun göndererek kraliçenin kardeşlerini taç giyme törenine katılmaya davet etmek olacak. Halkın, soyluların ve yeni müttefiklerimizin tanıklık edeceği halka açık bir olay olacak."

Aren dediğimi yapmak için ayrılıyor, ben de odama dönüyorum. *Bizim odamız* diye hatırlatıyorum kendime. Odada beni bekleyen eşimi düşünürken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Aramızda yatan sırrı hatırladıkça suçluluk duygusu ruh halimi bozuyor. Grayce'in bana olan güvenini yok edebilecek olan. Yarın, onu alacağım

kalp ağacına.

Resmi taç giyme töreni her zaman göstermelik olmuştur. Gelenek uğruna yapılan bir gelenek. Tarihin hatırladığı kadarıyla, kral veya kraliçenin eşi, bağlanma törenlerinin ardından otomatik olarak ortak hükümdar olarak kabul edilir.

Ama Grayce bir insan ve onun benim dengim olduğundan şüphe duyanlar olacağını biliyorum. Tıpkı Lord Torien'in yaptığı gibi. Taç giyme törenini, onun benim A'lyra'm olduğunun herkese açıklanacağı halka açık bir etkinliğe dönüştürmek, insanların oradan Sanishon'un kehanetine doğru bir çizgi çekmesi için fazla zaman almayacaktır. Bu, onun kraliçe olduğu ve bir ittifakın şartlarını yerine getirmek için sadece bir kukla olmadığı mesajını verecektir.

Her hükümdarın hakkı olduğu üzere, onu kalp ağacına götürmek sadece halkımız arasındaki konumunu meşrulaştırmakla kalmayacak, umarım yolumuza rehberlik edecek bir açıklık da sağlayacaktır. Kalp ağacı ruhunun bana da rehberlik etmesi için dua ediyorum.

Tanrıların iradesini hiçbir zaman sorgulamadım ama bu konuda elimde değil. Gerçeği eşime açıklamak yerine ondan saklamak nasıl daha iyi olabilir?

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak tanrılara sessiz bir dua gönderiyorum ve Grayce'in gerçeği öğrendiğinde beni affetmesi için dua ediyorum.

Odamıza vardığımda Grayce çoktan yatmıştı. Onun uyuyan haline bakıyorum. Uzun kestane rengi saçları, altındaki yastığa hoş bir hale gibi yayılmış. Uzun, koyu kirpikleri yanaklarına doğru yayılıyor.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek soyunuyorum ve yumuşak örgü pantolonumu giydikten sonra dikkatlice yatağa giriyorum. İçgüdüsel olarak bana doğru hareket etmesine bayılıyorum. Kolumu ve kanadımı ona doluyor, yolun geri kalanında onu çeğiştiriyorum. Bana sokuluyor ve kalbim o kadar dolu ki sanki patlayacakmış gibi hissediyorum.

Grayce benim her şeyim. Ona gerçeği söylemeyi çok istiyorum ama bir o kadar da korkuyorum. Aramızda sadece dürüstlük istediğini söyledi ve ben zaten yalan söyledim. Ve bu bir ihmal yalanı olsa da, yine de bir aldatmaca.

Kollarımda yatarken, suçluluk duygusu beni boğmakla tehdit ediyor. Bana güveniyor. Hem de tamamen. Ve ben bunu hak etmiyorum. Onu kendime mühürlemek istiyorum ama onun sevgisine ve bağlılığına layık değilim. Bu sırrı sakladığım sürece olmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

GRAYCE

W

Bu sabah uyandığımda Kyven'in kollarına ve kanatlarına sarılmıştım. Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımız için ona bu kadar yakın hissetmemin garip olduğunu düşündüm ama nedense

Sanki onu ezelden beri tanıyormuşum gibi geliyor. Onunla rahatım. Ona güveniyorum. Ve artık duygularımı inkar edemiyorum. Delicesine aşığım.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve Kyven kulağıma fısıldıyor. "Sürprizini şimdiden tahmin ettin mi?"

"Ne planladığın hakkında hiçbir fikrim yok." Sanki bu bir şekilde gözlerimdeki bağı görmeme yardımcı olacakmış gibi başımı kaldırıyorum ama olmuyor. Tek bildiğim, beni nereye götürüyorsa, bunun bir uçuş gerektirdiği. "Bana bir ipucu vermek ister misin?"

Kanatları arkasında öfkeyle çırpınırken rüzgâr saçlarımı savuruyor. Havada süzülürken kollarını bedenime daha sıkı sarıyor. Nereye, emin değilim. Tek bildiğim, Florin'den ayrıldığımızdan beri yükseklik korkumun her geçen gün azaldığı. Belki de Kyven'in düşmeme asla izin vermeyeceğinden emin olduğum içindir.

"Bu senin dilediğin bir şey."

Kaşlarımı çatıyorum, ona ne istediğimi söylemiş olabileceğimi düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Başka bir şey sormama fırsat vermeden burnumun ucuna hızlı bir öpücük konduruyor. "Alacağın tek ipucu bu, benim güzel eşim. Başka bir şey söylersem her şey açığa çıkabilir."

"Peki." Sahte bir bıkkınlıkla ofluyorum. " ne kadar var?"

"Neredeyse geldik."

Sözüne sadık kalarak nazikçe yere dokunuyor ve sonra beni dikkatlice ayaklarımın üzerine indiriyor. Güçlü elleri, sabit durduğumdan emin olana kadar belimde kalıyor ve avucunu benimkinin içine sokuyor. "Hazır mısınız?"

"Bunu miyim?" Göz bağıını işaret ediyorum.

"Henüz değil."

O bana rehberlik ederken keskin bir esinti bedenimi sarıyor, taze saman kokusu taşıyor ve bana evimdeki ahırları hatırlatıyor.

Yakınlarda yüksek bir trıl sesi duyuluyor, ardından garip bir çığlık geliyor ve donup kalıyorum. Tekrar başladığında, bu sefer daha da yüksek sesle yankılanarak omurgamdan aşağı bir endişe dalgası yayılıyor. Kendimi Kyven'e daha da yaklaşıtıyorum. "O da ne?"

Kanadını yanıma doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Güvendesin Grayce," diye mırıldanıyor. "Söz veriyorum. Şimdi, tam burada dur."

Kyven'in avucu benimkinden kayıyor ve göz bağıını gevşetirken hafifçe çekiştirdiğini hissediyorum. "Gözlerini kapalı tut," diye fısıldıyor kulağıma. Kumaş düşerken dediğini yapıyorum. "Pekâlâ. Şimdi bakabilirsin."

Gözlerimi açıyorum ve önümdeki nylluan'a şok içinde bakıyorum. Arkasında, oyulmuş oyuklarda yuvalanmış birkaç tanesiyle birlikte çayırılık var.

Bir atın en az iki katı büyüklüğünde olan bu hayvan, keskin sarı gagası ve boynuz gibi görünen ama aslında başının iki yanından çıkan sivri siyah kürk tutamlarıyla bir baykuş kafasına sahiptir. Koyu gri ve siyah kürkü cerulean gözlerini çerçeveler. Vücudunun geri kalanı siyah benekli kalın beyaz kürkle kaplıdır, tıpkı uzun siyah beyaz benekli kuyruğu olan bir kar kedisi gibidir. Siyah uçlu devasa tüylü beyaz kanatları yanlarından katlanmıştır.

Parlak mavi gözler bana bakarken kırpışıyor ve birbirimizi incelerken arkalarındaki zekayı okumak kolay.

"Bu Greywind." Kyven onu işaret ediyor. "Corduın'den geldi. Binicisi, Büyük Duvar'ın diğer tarafındaki bir keşif görevinde ölen bir savaşçıydı."

Üzüntü boğazımı tıkıyor. Deneyimlerimden biliyorum ki bir at ile binicisi arasındaki bağ çok güçlü olabiliyor. Nylluan'lar için de aynı şey geçerli olmalı.

Kyven bir elini Greywind'in boynuna koyuyor. "Ona vahşi doğaya dönme seçeneğı sunduk ama o kalmaya karar verdi."

Ben daha soramadan Kyven gönüllü oluyor. "Nylluan, Dire Wolves gibi oldukça zekidir." Elimi tutuyor ve Greywind'in boynuna hafifçe yaslaması için yönlendiriyor.

Kürkü parmaklarımın altında kalın ve ipeksi bir hal alıyor ve alçak, cırlak bir sesle dokunuşuma eğilirken gülümsüyorum. "Merhaba Greywind. Ben Grayce."

"Ona binmek ister misin?" Kyven sorar.

"I-" Sertçe yutkunuyorum. Yükseklik konusunda daha iyiydim ama bir nylluan üzerinde uçarken nasıl hissedeceğimden emin değilim.

Ama Greywind'i incelerken, Kyven'in sürprizimin dilediğim bir şey olduğunu söylediğinde kastettiği şeyin bu olduğunu anlıyorum: seyahat ettiğimizde kendi başıma uçabilme yeteneği. Ben Fae kraliçesiyim ve bu artık benim hayatım ve bunu tamamen karar verdim. Omuzlarımı dikleştirerek Kyven'e dönüyorum. "Evet."

Yakışıklı bir gülümseme ağzını kavislendiriyor. "Sana onu nasıl eyerleyeceğini göstereceğim."

Yan tarafta elinde bir eyerle başka bir Fae beliriyor. Kyven ondan alıp bana uzatıyor. Bildiğim at eyerlerine kıyasla küçük ve hafif, ayrıca bir yerine iki kayışı var. İlki boynunun etrafından, omuzlarının hemen üstünden geçiyor, diğeri ise sıkıca yerine sabitlemek için beline dolanıyor. Tek sorun çok uzun olduğu için sırtına ulaşmamın zor olması.

"Lo." Kyven aşağı anlamına gelen Fae kelimesini kullanıyor ve ben de Greywind'in eyeri sırtına koyup kayışları sıkılaştırmam için kendini yeterince alçaltmasını izliyorum.

"Peki ya dizgin ve dizginler?" Ben soruyorum.

"Nylluan dili ve sözlü komutları anlar. Bunlara gerek yok," diye açıklıyor. "Ayrıca kürkünü hafifçe çekiştirerek sağa mı sola mı gitmek istediğinizi ona bildirebilirsiniz. Birçok Fae eyersiz binmeyi de tercih eder, ama nasıl bir his olduğunu görebilmen için ilk uçuşunda bir tane kullanmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"İyi fikir." Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. "Uçmaya hazır mısın?"

Midem düğümleniyor ama eyere tırmanırken kendimi sakin kalmaya zorluyorum. Ben yerleşir yerleşmez Greywind ayağa kalkıyor. Endişe omurgamdan aşağı süzülüyor ama derin bir nefes alıp dik oturuyorum.

"Hadi uçalım," diyorum Greywind'e.

Devasa kanatlarını açıyor ve havaya yükseliyor. Dünya altımızdan kayıp giderken midem bulanıyor ama gözlerimi kapatıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum.

Onları tekrar açtığımda Kyven'i yanımda uçarken buluyorum. Kalbimi ısıtan ve endişelerimi hafifleten, yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümseme yayıyor, çünkü düşersen beni yakalayacağını biliyorum. Aşağıya bakıyorum. Biz yükseldikçe çayırılık ve kale küçülüyor. Bulutlara doğru yükselirken rüzgâr saçlarımı savuruyor.

Greywind sağa doğru eğiliyor ve güçlü bir akıntıya kapılarak bizi daha da yükseğe taşıyor. Güneşe doğru tırmanırken içimde endişe ve heyecanın garip bir karışımı dolaşıyor. Greywind'in güçlü kanatlarının her vuruşu iliklerimde yankılanıyor gibi görünüyor, güçlü aşağı vuruşları bizi gökyüzüne yükseltiyor.

Altımdaki manzaraya bakarken endişem kayboluyor. Aşağıdaki dünya yemyeşil bir goblen gibi açılıyor, Fae şehri önümüzde yayılıyor. Büyüleyici derecede güzel ve Greywind şehrin üzerinde uzun, yavaş bir yay çizerken nefesim kesiliyor.

Boynunun sol tarafındaki kürkü hafifçe çekiştiriyorum ve Sylari'nin kalın gövdeleri ve dalları arasından zahmetsizce geçerek kaleye doğru geri dönüyor.

Birkaç Fae gözlemliyor, hatta birkaçı biz geçerken uçuşun ortasında eğiliyor.

Greywind kalenin üzerinden, arkasındaki dağa doğru uçuyor. Kanatlarını çırpıyor ve dik yamaçtan yukarı çıkarken kalbim boğazıma çarpıyor, gölgelerimiz yarışıyor. Bulutları yararak, koşuyor

zirveye doğru. Zirveye ulaştığımızda, yükseklik korkum bir kez daha çirkin başını kaldırmakla tehdit ederken nabzım atıyor.

Dağın ötesindeki Anlora Krallığı'nı gördüğümde onu hemen geri indiriyorum. Kalbim bu harikulade toprakların güzelliğiyle doluyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Kyven yanımda soruyor.

Uçuşun heyecanı, bunun güvenli olduğuna dair kendimi rahatlatmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen tamamen göz ardı edemediğim endişeyle çarpışırken damarlarımda gergin bir heyecan dolaşüyor. "Bu çok güzel."

"Grayce." Kyven bana doğru koşuyor, eli kalbinin üzerinde. "Endişeni hissedebiliyorum." Aramızdaki bağdaki küçük endişe dalgasını okuyarak hızla arkamdaki eyere oturdu. Bir kolunu sıkıca belime doluyor ve ben de rahat bir nefes alarak ona yaslanıyorum. "Teşekkür ederim."

"İyi iş çıkardın," diye fısıldıyor yanağıma hafifçe sokularak. "Özellikle de Florin'den ilk kez uçtuğumuzda ne kadar korktuğunu düşünürsek."

Bu anıyı hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Kesinlikle bir gelişme," diye kabul ediyorum.

Kyven arkamdayken korkum tamamen yok oluyor. Yine de kendimi hayal kırıklığına uğrattığımı inkâr edemem. Ağır ağır iç çekiyorum. "Yükseklik korkumu neredeyse yendiğimi sanıyordum."

"Kendini bu kadar acımasızca yargılama," diye yanıtlıyor. "Uzun süredir devam eden bir korku üzerinde ustalık kazanmak birkaç günden fazlasını alır."

Çayıra geri döndüğümüzde Kyven eyerden iniyor ve bana da yardım ediyor. Kayışları gevşetip çıkarıyorum ve eyeri Greywind'in sırtından kaydırıyorum. Kanatlarını esnetiyor ve dikkatini tekrar bana çevirmeden önce dev bir kedi gibi ön ayakları üzerinde öne doğru geriliyor.

Alnını koluma hafifçe vurduğunda kalbim eriyor ve Yine cıvıldıyor. Elimi çenesinin yumuşak tüylerinde ve boynunda gezdiriyorum. "Teşekkür ederim Greywind. Umarım bir gün sana tekrar binebilirim."

"O senin," diyor Kyven. "Eğer istersen."

Şok olmuş bir halde Kyven'e dönüyorum. "O benim mi?"

Kyven cevap veremedi. Greywind onaylarcasına kolumu tekrar dürtüyor, parmaklarımı kürkünde gezdirirken cırıltısı daha da yükseliyor. Kyven'in nylluan'ın dilleri anladığını söylediğini hatırlayarak Greywind'e dönüyorum. "Sen... başka bir biniciyi kabul edecek misin?" Biraz temkinli bir şekilde soruyorum çünkü varsayımda bulunmak istemiyorum.

Yan tarafıma sokulup sonra da sırt üstü yere yuvarlanıp beklentiyle bana bakarken tüm şüphelerim aklımdan çıkıyor. Gülüyorum, çünkü o kadar büyük ki neredeyse gülünç görünüyor.

Kyven sırıtıyor. "Sanırım karnını okşamanı istiyor."

Diz çöküp iki elimle göğsünün ve karnının kalın kürkünü okşuyorum ve cırıltısı daha da yükseliyor.

Greywind nihayet yüzüstü döndüğünde, onu sevmeye devam ederken omzunun ipeksi tüylerine yaslanıyorum. Kürkünü okşarken çıkardığı yumuşak miyavlama ve cıvıldaama seslerini ve başını hafifçe koluma çarparak sevgisini göstermesini seviyorum.

"Bu Deran." Kyven eyeri ondan alan sarı kanatlı bir Fae erkeğini işaret ediyor. İlk geldiğimizde bizi karşılayanla aynı kişi. "Çaylaklardan o sorumlu."

Deran alçak sesle eğilir. "Sizinle tanışmak bir onurdur kraliçem." "Sizinle de," diye cevap veriyorum.

Kyven bana döndü. "Gitmeliyiz. Bugün senin için başka bir sürprizim var."

Greywindden ayrılmak istemesem de başımı sallıyorum. "Hadi," diyor Deran Greywind'e.

Nylluan başını omzuma bir kez daha sürttükten sonra Deran'ı takip etmek için dönüyor.

"İyi bir sürpriz miydi?" Kyven elimi tutarken soruyor.

Karşılığında yüzümde ısıltı ısıltı bir gülümseme beliriyor. "Evet."

"Güzel." Sırıttıyor. "Çünkü bir tane daha var."

"Neymiş o?"

Kollarını uzatıyor ve ben de tereddüt etmeden kollarına atılıyorum. Beni göğsünde toplayarak havaya kaldırıyor ve yavaşça aşağıya, kaleye doğru spiral çiziyor.

"Bugün bana yaptığından daha iyi bir sürpriz yapman mümkün değil," diye nazikçe takılıyor.

Kyven'in kahkahası kulaklarımı dolduruyor, zengin ve sıcak, inişimizin heyecanı içimden geçerken. "Ve eğer yaparsam, bu bana bir öpücük kazandıracak mı?"

Cevabımı beklerken yoğun bakışları benimkileri tutuyor. Damarlarımdaki sıcaklık artarken alt dudagımı ısıırıyorum. "Evet." Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Sürprizim yine göz bağı gerektirecek mi?"

"Bu sefer değil. Biz zaten buradayız." Yere yaklaştığımızda, kale avlusundan başka bir ağaca uzanan bir köprüyü işaret ediyor.

Saray kütüphanesini hemen tanıdım. Nefes kesici bir manzara, Fae'lerin ihtişamının bir kanıtı. Kadim bir ağacın kucagında inşa edilmiş olan kütüphane daha önce gördüklerime hiç benzemiyor. Çam ağacına benzeyen devasa gövdesi göğe doğru uzanıyor, büyük dalları kütüphanenin zarif mimarisini destekliyor. Sayısız pencereden sızan altın ışık, kütüphaneyi çevreleyen bahçeye sıcak bir parıltı yayıyor.

Kütüphanenin dış cephesini süsleyen, Fae'lerin zengin tarihi ve irfanının çarpıcı bir tasviri olan karmaşık oymalara hayretle bakmaktan kendimi alamıyorum. Ustalıkla işlenmiş sanat eserleri Fae'lerin bilgiye olan bağlılığını ve saygısını gösteriyor ve bana Florin'de benzer kutsal salonlarda geçirdiğim sayısız saati hatırlatıyor; parmaklarım sayısız kitabın sırtını okşuyor, zihnim bana sunulan her yeni dünya ile genişliyor.

Yavaşça yere indiğimizde, kalbim sevgiyle kabarak Kyven'e dönüyorum. Beni yere bırakıyor ve elimi tutuyor, saray kütüphanesine doğru yürürken sıcaklığı içime yayılıyor.

Devasa kapılar önümüzde duruyor, Fae tarihi ve mitolojisinin karmaşık sahneleriyle oyulmuş. Bir el hareketiyle kapılar sorunsuzca açılıyor ve içerideki mabet ortaya çıkıyor.

İçeri girdiğimizde, eskitilmiş parşömen ve eski derinin tanıdık ve rahatlatıcı kokusu beni hemen sarıyor. Sessiz bir sessizlik mekânı kaplıyor. Kütüphane bir bilgi katedrali, tonozlu tavanları göksel varlıkları ve diğer dünya manzaralarını tasvir eden duvar resimleriyle süslenmiş. Pencerelerden gelen altın ışık, sonsuzluğa uzanıyor gibi görünen kitaplar ve parşömenlerle kaplı sayısız rafın üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor.

"Bu kütüphane dünyanın başka hiçbir yerinde bulunmayan kadim parşömenler ve metinler içeriyor," diye açıklıyor Kyven. "Bunların sırları nesiller boyunca aktarıldı, halkımız tarafından saklandı ve korundu."

Kyven beni koridorlardan birine yönlendirirken onu takip ediyorum, parmaklarım raflarda nöbet tutan kitapların sırtlarında geziniyor. Parşömeni yaşlılıktan sararmış, camla kaplı bir parşömenin önünde duruyoruz. Yanında düzinelerce uzun, kalın mum bulunan sıra sıra raflar var. İşaretler balmumuna kazınmış. "Her satır bir saati temsil eder." Kyven onlara eliyle işaret ediyor. "Birini seç ve sana ne için olduğunu göstereyim."

Kyven fısıldadığı bir kelimeyle kutunun kilidini açıp dikkatle, neredeyse saygıyla kadim metni açarken ben en yakındakini alıp bir tutucuya yerleştiriyorum.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Hecelenmiş bir parşömen," diye yanıtlıyor. "Beş yüz yıl önce bilg biri tarafından yaratıldı. Kişinin herhangi bir dili kendi diliymiş gibi okuyup anlamasını sağlayan bir büyüdür."

Bakışlarım kütüphanenin üzerinde gezinirken huşu içinde duruyorum. "Burada her şeyi okuyabilirim," diye fısıldıyorum hayretle.

"Evet." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Büyüyü etkinleştirmek için mumu yakın ve ardından kelimeleri söyleyin. Büyü mum yandığı sürece devam edecek.

mum yakıldı."

Elimi tutuyor ve cam muhafazanın kilidinin üzerinde tutuyor. Gözlerini kapatarak kadim Fae dilinde bir şeyler fısıldıyor. Parlayan mavi bir ışık şeridi birleşen ellerimizin etrafını sarıyor ve sonra kayboluyor. "Artık bunu istediğin zaman açabilirsin," diye açıklıyor. "Tek yapman gereken elini kılıfın üzerinde sallamak ve kılıf senin için açılacak."

Arkamda yumuşak ayak sesleri yankılanıyor ve döndüğümde turuncu kanatlı bir Fae erkeğinin bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Koyu renk cüppeler giymiş ve uzun gümüş beyazı saçlarını kulaklarının arkasına toplamış.

Yaklaşırken alçak sesle eğiliyor. Sarı gözleri Kyven'e dönmeden önce bir an beni inceliyor. "Sizi burada görmek güzel majesteleri." Sesi alçak ve yumuşak, sanki bu kutsal mekândaki sessiz atmosferi korumaya çalışıyormuş gibi.

"Bu Bilgin Norlyn." Kyven onu tanıtıyor. "Kendisi kütüphaneden sorumludur."

Selamlamak için çenemi eğiyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel, Bilge Norlyn."

"Sizinle tanışmak bir onur, Kraliçe Grayce," diye yanıtıyor. "Anladığım kadarıyla siz de bir bilgesiniz."

Kaşlarım hafifçe çatıldı.

"Corduin'de olanlar hakkında siz gelmeden önce bize haber ulaştı. Ork dili ve kültürü hakkındaki bilginiz." Sol taraftaki birkaç yüksek kitap rafını işaret ediyor. "Kütüphanenin bu bölümü dünyamızın çeşitli kültürleri hakkında bilgi içeriyor. Ama korkarım ki Ork kültürüyle ilgili hiçbir şey yok. Bu durumu düzeltmek için bize yardım edebileceğinizi umuyorum." Bakışları kısa bir süreliğine Kyven'e kaydı. "Görünüşe göre insanlarında içkiye ve savaşa olan güçlü bir hevesten daha fazlası var."

"Var," diye kabul ediyorum. "Belki kardeşime yazıp Florin'in kütüphanesindeki kitaplardan birkaçını ödünç vermesini isteyebilirim, böylece akademisyenleriniz kopyalarını çıkarabilir. Ork dili ve gelenekleri üzerine pek çok kitabımız var."

Gözleri parlıyor ve tekrar eğiliyor. "Her türlü yeni bilgi burada memnuniyetle karşılanacaktır."

Kyven bana döndü. "İlgilenmem gereken birkaç şey var ama ben yokken keşfetmek isteyebileceğini düşündüm."

"Evet." Gülümsüyorum. "hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim."

Elimin arkasına şefkatli bir öpücük konduruyor ve sonra gidiyor. Talyn'in birkaç koridor aşağıda bir sütuna yaslandığını, yeşil kanatlarını sıkıca sırtına katladığını fark ediyorum. Kyven onu beni koruması için görevlendirmiş ve ben buna hiç aldırımıyorum.

Talyn işinde çok iyi. Bazı Florin muhafızlarının yaptığı gibi asla havada asılı durmuyor ve ne zaman başımı kaldırsam onu kolayca bulabiliyorum.

"Burada vakit geçirmenin sakıncası yok değil mi?" Ben soruyorum.

Açık yeşil gözleri geniş odada gezinirken, "Burayı oldukça seviyorum," diye yanıtlıyor. "Burası çok sessiz. Huzurlu," diye ekliyor. "Dış dünyadan uzak bir sığınak gibi."

Başımı sallıyorum. "Florin'deki kütüphaneyi sevmemin bir nedeni de bu," diye katılıyorum. "Düşünmek için iyi bir yer." Ağzımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Bunu takdir etmenize sevindim, çünkü burada çok zaman geçireceğimi tahmin ediyorum."

Çenesini eğiyor. "Dört gözle bekliyorum kraliçem."

Akademisyen Norlyn'in kütüphanede yer alan koleksiyonlardan duyduğu gurur, beni gezdirirken kolayca duyuluyor. Tüm yapı çok büyük ve birden fazla kattan oluşuyor. Neyse ki benim için, ağacın iç halkasına oyulmuş ve her bölüme erişim sağlayan spiral bir merdiven var. Altın ve beyaz fae ışık küreleri, raflar boyunca kitap sırtlarını ve parşömenleri aydınlatarak alanın her yerinde geziniyor.

Mumumu hâlâ yanımda taşıyorum, bu yüzden her kitabın sırtını ve rafların uçlarındaki etiketleri okumak çok kolay. Böyle bir büyüün var olması bile şaşırtıcı.

Alt katlara ulaştığımızda neredeyse öğlen olmuştu. Norlyn özür dileyen bir bakışla bana döndü. "Bağışlayın kraliçem, ama gitmeliyim. Bölüm

Mumun üzerindeki büyü'nün etkisi sizi kütüphanede yönlendirmek için kullanılabilir. Belirli bir kitap, bir tür ya da ilgi alanı gibi belirli bir şey isterseniz, alevin yönünü takip edin. O size doğru yolu gösterecektir." Boğazını temizliyor. "Turumuzu kısa kestiğim için üzgünüm ama sakinleştirici büyülerle ilgilenmem gerekiyor."

"Sakinleştirici büyüler mi?"

"Evet. Bu kütüphanedeki kitapların çoğu eskidir ve pek çok şey görmüşlerdir. Kimin elinden geçtiklerine bağlı olarak, bazıları şiddete meyillidir."

Çenem düştü. "Ne?"

"Eski zamanlarda sayfaları büyülemek popülerdi," diye açıklıyor. "Tabiri caizse onları canlandırmak için. Görünüşe göre bu onları kitleler için daha ilgi çekici kılıyordu." Omuz silkiyor. "Ancak bu uygulama ilk birkaç yüz yıllık kullanımdan sonra ortadan kalktı çünkü kitaplar... daha iyi bir kelime bulamadığım için tedirgin oldular."

"Tedirgin mi?"

"Ah, evet." Birkaç kez göz kırpmıyor. "Hatta bazıları şiddet içeriyor. Diğer bilginlerle birlikte her gün bir saatimizi beşinci seviyeden onuncu seviyeye kadar sakinleştirici bir büyü yaparak geçiriyoruz."

"O kadar çok mu?" İnanamayarak sordum.

"Evet." Ağır ağır iç geçiriyor. "Dediğim gibi, bu atalarımızın zamanında popüler bir uygulamaydı ve o yüzyıllar boyunca çok sayıda kitap ürettiler."

"Sakinleştirici büyüler kullanılmazsa ne olur?" Merak ettiğim için soruyorum.

"Yıkım... her türlü kargaşa." Başını sallıyor. "Bu yüzden bu kitapları bir arada gruplamaya karar verdik. Eğer büyüler işe yaramazsa, savunma yapacak büyüye sahip olmayan diğer kitaplara zarar vermek yerine kendi aralarında savaşabilirler."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, zihnim kudurmuş bir kitabın görüntüsünü canlandırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Ve şimdi bundan bahsedince, o seviyeleri tamamen atladığımızı fark ediyorum ve merak etmekten kendimi alamıyorum. "Hecelenmiş kitaplardan birini görebilir miyim?"

Soğukkanlılığını yeniden kazanmadan önce kaşları bir an için saç çizgisine doğru kalkıyor. Bakışları arkama kayıyor ve ben de Talyn'e bakıyorum. "Sanırım sorun olmaz. Ne de olsa koruman var."

"Bu kitaplar tehlikeli mi?" Ben soruyorum.

"Bazıları devrimci. Kraliyet ailesinin ya da soyluların yakınlarda olduğunu hissettiklerinde son derece tedirgin oluyorlar." Bana sert bir bakış attı. "Görüyorsunuz, hâlâ Kral Danvyr ve Kraliçe Catheryl'in zamanında yaşadıklarına inanıyorlar," diyor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Onlar tam ve mutlak zorbalardı." Başını iki yana sallar. "Zor zamanlar kraliçem... halkımızın tarihinde oldukça karanlık bir sayfa. Neyse ki Kral Kyven'in ataları tahtın kontrolünü ele geçirdi ve işler kısa sürede yoluna girdi."

Başını yana eğip düşünüyor. "Ancak, size güvenle gösterebileceğim bir kitap var. Eğer hâlâ ilgileniyorsanız."

"Öyleyim," diye hızlıca cevap veriyorum, bir kitabın gerçek anlamda hayata geçtiğini görmek için sabırsızlanıyorum. "Beni takip edin," diyor ve Talyn'le ben onun peşinden gidiyoruz.

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

GRAYCE

Araflar arasında yürürken, raflardaki kitaplardan birkaçı takırdıyor. Eğer Bilge Norlyn bana bu büyülu kitapları açıklamamış olsaydı, buranın bir hayalet tarafından lanetlendiğini düşünecektim.

kütüphanede yaşayan hayalet.

Raftan eski kitaplardan birini çekiyor ve onu spiral merdivenin yanındaki oturma alanına kadar takip ediyoruz.

Norlyn kitabı masanın üzerine bırakıp bana döndü. "Bu, Kraliçe Ilyra'nın krallığımız için yaptığı fedakârlığın hikâyesi."

Kaledeki portresini hatırladığım bu Kraliçe'den bahsedilince kulaklarım dikiliyor. O Kyven ve Emryll'in ünlü atası.

Norlyn devam ediyor. "Hâlâ görülebilen az sayıdaki büyülu kitaptan biridir. Aslında, kraliyet ailesinin her üyesine ve Çin Seddi'ni korumak için seçilen her savaşçıya bu tarihi anlatı gösterilir."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Böylece kendilerinden önce gelenlerin kurbanlarını anlayabilirler."

Bana dönüyor. "Eğer herhangi bir zamanda kendini rahatsız hissedersen bana haber ver, ben de kitabı kapatayım" diyor ve ben de başımı sallıyorum.

Norlyn dikkatle kitabı açar. İlk sayfayı çevirdiği anda kitaptan bir ışık ve büyü patlaması yayılıyor ve etrafımızda parlayan şeffaf bir baloncuk yaratıyor. Kabarcık dönüşürken çenem düşüyor ve birden aşağıdaki savaş alanına bakan bir balkonda duruyoruz.

"Ne oldu?" Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. Talyn'e dönüp bakıyorum, etrafımıza bakarken gözleri irileşmiş. "Neredeyiz biz?"

"Tarihin sayfalarında," diye cevap verir Norlyn ciddiyetle. "Bin yıl önce Corduin'deki büyük savaş." Bize tekrar bakıyor. "Endişelenmeyin. Gördüğünüz şey size ne dokunabilir ne de zarar verebilir."

Corduın kalesinin balkonunun kenarında duruyorum. Çin Seddi'nin üzerinden aşğıdaki yıkık ve kanlı savaş alanına bakarken soğuk rüzgâr yanaklarımı okşuyor. Batmakta olan güneş kadim yapının üzerine sanki büyüyle tutuşmuş gibi ateşli bir parıltı saçıyor.

Hafifçe titriyorum, kadife pelerinimi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum, nefesim keskin havada bir buğu oluşturuyor. Talyn'e dönüp bakıyorum ve onu önümüzde duran manzaraya hayretle bakarken ; bu bakışın benim yüzüme de yansıdığından eminim.

Sessizliği nazik bir ses bozuyor, kitabın sayfalarını anlatıyor. Tuhaf, sanki kelimeleri sadece duymakla kalmıyor, aynı zamanda hissediyorum da. *"Bir zamanlar bu toprakları yöneten Fae kraliçesi, muazzam bir güce ve halkına boyun eğmeyen bir bağlılığa sahip bir kadındı."*

Zırh giymiş bir Fae kadını, Duvar boyunca toplanmış savaşçılarının en önünde duruyor. Beyaz saçları sol omzundan aşğı sarkan bir örgüyle örölmüş, yemyeşil kanatları çırpınıyor ve eşi ve Kralının yanında dururken yeşil gözleri parlıyor ve yoğunlaşıyor.

"Wraithler gelmişti," diye anlatmaya devam ediyor kitap. "Karanlık bir kötölük ve yıkım fırtınası, tek amaçları krallığımızı parçalamak ve arkalarında kül ve umutsuzluktan başka bir şey bırakmamaktı. Kraliçe onları durduracak gücün yalnızca kendisinde olduğunu biliyordu ama bedeli büyük olacaktı."

Ufukta kara bir bulut toplanıyor ve Fae ordusuna doğru ilerliyor. Yaklaştıkça, Wraithler onlara doğru uçarken yüzlerce kırmızı göz karanlıkta yanıp sönüyor. İskelet vücutları yırtık pırtık, siyah örtülerle kaplıdır ve pençe benzeri pençeleri dişlerini gıcırdatırken tamamen uzamıştır.

Savaş önümüze seriliyor - Wraithlere karşı savaşan Fae'lerin gözlerindeki dehşet, yaralıların çaresiz çığlıkları ve düşmanın amansız ilerleyişi.

Kraliçe sevgili eşinin düşüşünü izlerken acı dolu bir çığlık havayı yırtıyor; yaşam gücü gözlerinin önünde vahşi Wraith tarafından boşaltılıyor.

"Kraliçe kederinden başını kaldırmış, savaşçılarının sürüler halinde düşüşünü dehşet içinde izliyordu. Eşi öldüğünde ne yapması gerektiğini biliyordu," diye devam ediyor ses. "Dizlerinin üzerine çöktü ve avuçlarını yere vurdu, toprağın özünden, ağaçların köklerinden ve dağların kalplerinden güç aldı."

Gücün onun içinde dalgalanışını şaşkın bir sessizlik içinde izliyorum, kontrol etmeye çalışırken içten içe tüketmekle tehdit eden bir enerji seli. Bir savaş çığılığıyla, bastırdığı gücü dehşet verici bir patlamayla serbest bırakıyor, Wraith'i yok ediyor ve bu süreçte kendi hayatını feda ediyor.

"Halkını korumak için canını verdi," diyor ses ciddiyetle. "Büyüsünün gücü çok büyüktü ve o son anda onu ele geçirdi. Ama fedakârlığı boşuna değildi, çünkü krallık kurtuldu ve mirası çağlar boyunca yaşamaya devam etti."

Güneş ufkun altında kayboluyor ve soğuk gece etrafımıza yerleşiyor. Çin Seddi'ne bir kez daha bakarken, gözlerim yaşıyor. Bir tanesi yanağımdan aşağı süzülüyor ama Bilge Norlyn kitabı kapatırken hemen fırçalıyorum, sayfaların büyüğü yavaşça kayboluyor ve bir kez daha kütüphanede duruyoruz.

Kendime gelir gibi birkaç kez göz kırpmıyorum ve Talyn'in de aynısını yaptığını fark ediyorum. Norlyn bana dönüyor. "Şimdi bu kitapların gücünü anlıyorsun," diyor ciddiyetle. Elini saygıyla kitabın üzerine koyuyor. "Neyse ki bu diğerleri gibi dönüşmemiş."

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum. "Neden bunun diğerleri gibi sakinleştirici bir büyüye ihtiyacı yok?"

"Çünkü bu kitabın büyüünü yaratan kişi, onu sayfalara dokurken büyük özen gösterdi." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Kraliçe'nin kızı -ve kralımızın doğrudan atası- annesinin fedakârlığının ve cesaretinin asla unutulmayacağından emin olmak istedi. Bazı hikâyeler hatırlanmak içindir."

Kütüphaneden şatoya giden köprüden geçerken kalbim hüznle dolu. Talyn de arkamdan geliyor. Onun normalde mutlu olan ruh hali de biraz bozulmuş. Norlyn'in rahatsızlık konusunda uyarırken ne demek istediğini şimdi anlıyorum.

Fae kraliçesinin hikayesi içimde derin bir yankı uyandırdı; tacın ağırlığını taşımanın getirdiği gücü, sorumluluğu ve fedakarlığı hatırlattı.

Büyük Birleştiriciler'in kehanetini düşünüyorum ve Lythyrian'ın kadim kitaplarında bulunabilecek herhangi bir gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Ve eğer varsa, Ork Kralı'nın Sanishon'dan istenen nihai fedakârlık hakkındaki sözlerini hatırlarken, onları keşfedilmeden bırakmanın daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum.

Şatoya ulaştığımda bahçelere doğru ilerliyorum. Arka duvar boyunca uzanan güller bana Florin'i hatırlatıyor. Parmaklarımı narin yaprakların üzerinde gezdirirken içimi bir hüzn kaplıyor. Ailemi ve eski evimi özlüyorum. Elimi açılmamış tomurcuklardan birinin üzerinde gezdirip konsantre olurken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu sihirle doldurarak güzel, canlı bir çiçek açmasını sağlıyorum.

Kyven beni göğsünün katı sıcaklığına geri çekerken güçlü kollar arkamdan belime dolanıyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor. "Bağ aracılığıyla üzüntünü hissettim ve hemen geldim."

"Bir şey yok," diye yalan söyledim. "Ben iyiyim."

Kyven kanatlarını üzerime doluyor ve beni kollarının arasında kendisine doğru çeviriyor. Çenemi kavrayıp yanağımdaki gözyaşını nazikçe silerken menekşe rengi gözleri endişeyle benimkileri arıyor. "İyi değilsin," diye mırıldanıyor. "Neden sıkıntılısın, benim güzel Grayce'm?"

"Bilgin Norlyn bana Kraliçe Ilyra'nın hikâyesini gösterdi," diye açıklıyorum. "Rahatsız edici olabileceği konusunda uyardı." Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Ve haklıydı da. Tuhaf olduğunu biliyorum ama beni çok üzdü."

"Güçlü olmak içindir." Bir tutam saçı yüzümden geriye doğru fırçalıyor ve hafifçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kızı, üzerindeki büyüün

kitap güçlüydü. Sanırım büyüünün içine kendi duygularını da katmış."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Bana evimi ve ailemi düşündürdü." Yanağını okşadım. "Bana seni düşündürdü, biz tanışmadan önce onca yıl Duvar'ı koruduğunu. Ve bu beni korkutuyor."

Kaşları çatılıyor. "Korktuğun şey nedir?"

"Büyücülere ve Wraithlere karşı savaşı kaybetmek." Boğazımda oluşan yumruya karşı yutkunuyorum. "Sevdiğim herkes onlar yüzünden tehlikede. Ork Kralı benim bir Sanishon olduğuma inanıyor - kehanetteki Büyük Birleştiricilerden biri. Eğer bu doğruysa, güçlerim hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeliyim ve-"

"Hayır." Kyven beni göğsüne çekti. "Seni tehlikeye atmayacağım."

"Büyümü nasıl kullanacağımı öğrenmemi istediğini sanıyordum."

"Var, ama sadece kendini koruyabilmen için. Bir savaşta savaşabilmen için değil."

"Eğer kehanet gerçekse, o zaman başka seçeneğimiz olmayabilir," diyorum ona.

Pençe uçlu iki parmağını çenemin altına yerleştirip yüzümü kendisine doğru eğiyor. Menekşe rengi gözleri alev alev yanıyor, beni dikkatle incelerken yüz ifadesi panik ve bağlılığın garip bir karışımı. "Her zaman bir seçenek vardır," diye mırıldanıyor. "Zaten çok fazla sevdiğim insanı kaybettim ve bir başkasını daha kaybetmeyeceğim. Nefes aldığım sürece seni koruyacağım Grayce."

Gözlerimi ona diktiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana bunu birçok kez ve farklı şekillerde göstermiş olmasına rağmen, ilk kez bu kelimeleri yüksek sesle söylüyor. "Beni seviyor musun?"

Kollarını ve kanatlarını etrafımda sıkıyor. "Her şeyden çok." Bakışlarını indiriyor. "Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ve senden böyle hissetmeni beklemiyorum-"

"Seni seviyorum," diyorum hemen, sözünü keserek.

Gözlerini benimkilere dikti. Bakışları sanki onun için dünyadaki en değerli şeymişim gibi yüzümde geziniyor. "Tekrar söyle," diye fısıldıyor.

Yanağına dokunuyorum. "Seni seviyorum Kyven."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp yakıcı bir öpücükle ciğerlerimdeki nefesi çalmadan bir an önce yüzünü yakıcı bir gülümseme aydınlatıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan öpüşmemizi kesiyor ve beni göğsüne çekiyor, havaya kaldırıyor ve balkonumuza uçuyor. Yere iner inmez aceleyle Bizi içeri soktu, beni yatağa taşıdı.

Kyven beni kürklü battaniyenin üzerine yatırıyor ve hızla üzerime sürünerek ağzımı yakalıyor ve dilini içeri sokup benimkinin etrafında dolaştırıyor.

Elbisemin yakasını aşağı doğru çekip göğüslerimi serbest bıraktığında boğazımdan kısık bir inilti kaçıyor. Yumuşak bir küreyi avucunun içine alıyor, hassas tepe noktasını başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlıyor.

Ağzını benimkinden ayırıp diğer göğsümün üzerine kapatıyor, dilini hassas etimde gezdiriyor ve beni zevkle haykırmaya zorluyor.

Aramızda çok fazla kıyafet var ve onun çıplak tenini kendi tenimde hissetmek istiyorum. Tuniğinin bağlarını çözüyorum, kaslı göğsünü ve karnını ortaya çıkarmak için omuzlarından geriye doğru itiyorum.

Pantolonunun uğraşmadan önce parmaklarımı sert kas çizgileri üzerinde gezdiriyorum. Sonunda gevşetip erkekliğini serbest bıraktığımda boğazının altından inliyor.

Pençeleriyle elbisemden aşağı bir çizgi çiziyor, derimi çizmemeye dikkat ederek beni altında çıplak bırakıyor.

Menekşe rengi gözleri üzerimde gezinirken kuzguni siyaha dönüyor, dişleri sivri uçlara uzanıyor. Korkmak yerine, onun üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğumu bilmek arzumu daha da artırıyor.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldanıyor. "Benim güzel eşim. Ve sen de benimsin." "Eğer ben senin isem," diye nefes alıyorum. "Karşılığında sen de benimsin."

Onu sahiplenmemden memnun, göğsünde derin bir uyarılma hırıltısı yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Parmaklarımı boyunun etrafına doluyorum ve o inliyor. "Stav'ım çok hassas," diye homurdanıyor. "Eğer bunu yapmaya devam edersen, tutamayacağım."

"Bu kötü bir şey mi?" Boynumdan aşağıya doğru sıcak bir iz bırakan öpücükler kondururken nefesim kesilerek alay ediyorum. Diğer elimi uzatıp sol kulağının sivri ucunda gezdiriyorum, ne kadar hassas olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Boğazından kısık sesle hırlıyor ve hızla vücudumdan aşağı inerek karnımda bir öpücük izi bırakıyor. Bir elini iç uyluğumda gezdiriyor ve tenime doğru fısıldıyor. "Benim için aç."

Beklentiyle nefes nefese, istediğini yapıyorum. Yüzünü kalçalarımın arasına daldırırken bakışları açlıkla dolu bir şekilde benimkini tutuyor. Dilini kaygan kıvrımlarımda gezdirirken şok ve zevk içinde haykırıyorum. Dikkatini tepe noktamdaki küçük et parçasına yoğunlaştırıyor ve beni arzudan çılgına çeviriyor.

Topuklarımı omuzlarına gömüyor, onun ustaca bakımları altında kıvrınıyorum. "Kyven," diye nefes alıyorum. "Lütfen."

İki parmağını kanalımın içine sokuyor, derinlerde bir noktaya ulaşıyor ve dilini kıvrımlarımdan arasından geçirmeye devam ederken zevkimi daha da artırıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

"Bırak," diye fısıldıyor. "Sana sahibim."

Boğazında alçak bir hırıltı titreşiyor ve titreşim doğrudan çekirdeğime doğru ilerleyerek damarlarımda bir ateşi tutuşturuyor. Serbest bırakılmam içimde kükrüyor ve mutlu bir unutkanlığa düşerken onun adını haykırıyorum.

Omuzlarından çekiştirerek dudaklarını tekrar kendime çekiyorum. "Seni istiyorum," diye nefes alıyorum öpücükler arasında. Aramıza uzanarak kolunu kavriyorum. Onun da benim kadar iyi hissetmesini istiyorum.

"Grayce," diye alçak sesle uyarıyor.

"Beni sahiplenmeni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Bana işaretini vermeni istiyorum."

Kapı yüksek sesle çalınca ikimiz de irkiliyoruz. Kyven başını boynuma yaslayıp inliyor, görünüşe göre bu kesintiden en az benim kadar rahatsız olmuş.

Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve sonra yataktan kalkıyor. Battaniyeleri ve kürkleri çıplak bedenimin üzerinden çekiştirerek üzerimi örtüyor ve pantolonunu giyip kapıya yöneliyor.

Kapıyı dışarı bakacak kadar açıyor. "Ne oldu?" diye neredeyse hırlıyor.

"Önemli olmasaydı bölmezdim." Aren'in sesini hemen tanıyorum. "Ama bir Wraith saldırısı oldu."

"Nerede?" Kyven soruyor.

"Şehrin kenarı boyunca."

"Kraliçe'nin kardeşi Prens Raiden saldırıda yaralandı ve arkadaşı Prens Lukas yaralandı."

İçimi bir alarm kaplıyor ve yataktan fırlayıp battaniyeleri üzerime sararak kapıya doğru koşuyorum. "Neredeler?"

"Muhafızlarımız onları saraya getirdi. Şifacılar şu anda onlarla ilgileniyor."

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

GRAYCE

Kyven ve ben hızlıca yıkanıp giyiniyoruz ve sonra beni koridorlardan geçirerek şifa koğuşuna götürüyor. Onlara ulaşır ulaşmaz en yakın yatağa koşuyorum. Raiden yatağa uzanmış, gözleri

Şifacı Draymon ellerini üzerinde gezdirirken yüzü kapalı ve acı içinde yüzünü buruşturuyor.

Lukas şifacının yanında duruyor, hırlıyor. "O iyi olacak mı?"

"Evet," diye tersledi Draymon. "Bu benim ilk hastam değil. Ne yaptığımı biliyorum Kurt-Şifter."

"Lukas, ne oldu?" diye sordum.

Başını kaldırıyor ve beni ezici bir kucaklamanın içine çekiyor. "Grayce, tanrılara şükürler olsun," diye nefes alıyor. "Güvendesin."

"Güvenli mi?" Ondan uzaklaşarak soruyorum. "Sen neden ? Neden güvende olmadığımı düşündün?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama hemen burnunu kırıştırıyor. "Tanrım, leş gibi kokuyorsun."

"Ne?" Sertçe sordum.

"Mis gibi kokuyorsun-" Gözleri arkamdaki Kyven'e kayıyor. "Sen iyi misin?"

"Elbette öyleyim. Neden olmadığımı düşündün ki?"

Raiden kolumu tutuyor. Ağır bir iniltiyle yatakta doğruluyor.

"Uzan," diye emrediyor Draymon. "Daha işim bitmedi."

Onu görmezden gelen Raiden ayağa kalkar. Kyven'e kara bir bakış fırlatmadan önce acı içinde dişlerinin arasından tıslıyor. "Yeni kocanın seni Büyük Duvar'a götürdüğü haberini aldık."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. "Bunu nasıl duydun?"

"Bunun bir önemi yok," diyor Lukas karanlık bir sesle. "Güvende olup olmadığınızı kontrol etmek için hemen gelmeye karar verdik."

Lukas Kyven'e dođru yűrűyor ve suçlayıcı parmađını onun gűđsűne saplıyor. "Onu sana emanet ettik ve sen onu yedi krallıktaki en tehlikeli yere gűtűrdűn. Aklından ne geçiyordu?"

Kyven'in gűzleri űfkeden kararmıř, diřleri ve pençeleri tamamen açılmıř. "Bařka seçeneđimiz yoktu," diye homurdanıyor.

"Yolumuzdan saptık űnkű-" diye bařlıyorum ama Raiden sűzűmű kesiyor.

"O benim kız kardeřim, Fae Kralı! Gűvenliđine bu kadar az űzen gűsterirken onu seninle bırakacađımı sanıyorsan, sen-"

"Yeter!" Kendimi onların arasına yerleřtiriyorum. Kardeřime ve Lukas'a bakarak, "Bu çok saçma," diye azarlıyorum. "Beni kontrol etmek istiyorsan normal bir insan gibi bir kuzgun gűnderebilirdin. Bunca yolu gelmene gerek yoktu-"

"Bir kuzguna nasıl gűvenebilirim?" Raiden soruyor. "O"-Kyven'i iřaret ediyor -"Bize her řeyin yolunda olduđunu dűřűndűrmek için istediđi mesajı gűnderebilirdi."

" yok," diye karşı ıkıyorum. "Mutluyuz ve onu seviyorum." Raiden başını geriye attı. "Sen ne?"

Lukas tuniđinden kűűk bir kese çıkartıyor ve ben daha ne yaptığımı sormadan keseyi açıp yűzűme parıltılı mavi bir toz pűskűrűyor.

Kyven beni çekti. Lukas'a diřlerini gűsterirken derin bir hırıltı havayı dolduruyor.

Gűzlerimi kırpıřtırarak birkaç kez hapřırıyorum. "Bu da neydi bűyle, Lukas?"

Diřlerini sıkarken gűzleri Kyven'inkilere kilitli kalıyor. "Bir bűyű bozucu."

"Gerçekten eřimin beni sevmesi için ona bűyű yapacađımı mı dűřűnűyorsun?"

"Bilmiyorum." Lukas bana bakmak için boynunu bűkűyor. "Onu hâla seviyor musun?"

Kyven hırlıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, tamamen bıkkın bir halde. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona ters ters bakıyorum. "Şimdi bana inanıyor musun?"

Raiden'la bakışıyorlar ve ikisi de başını sallıyor. Lukas bana geri döndü. "Evet."

Draymon Raiden'ın omzuna sert bir el koyar ve onu yatağın kenarına oturması için geri iter. "Yaralarınıza ilgilenmeyi bitirmem gerek."

"Peki," diye homurdanır Raiden. "Devam et."

"Ne oldu?" diye sordum. "Edmynd burada olduğunu biliyor mu?"

Raiden ve Lukas birbirlerine bir kez daha bakıyor, suçluluk duygusu yüz hatlarından kolayca okunuyor.

"Tabii ki hayır," diye hayıflandım. "Büyülenip büyülenmediğimi anlamak için yüzüme sihirli toz atmak gibi çılgınca bir planı ancak ikiniz yaparsınız."

Lukas, "Bu *sihirli* toz değil," diye . "Anti-büyülü toz." Gözlerimi deviriyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum dikkatle.

"Özür dileriz Grayce." Raiden bana suçlu bir bakış attı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedik."

Öfkem anında dağılıyor. Bunu sadece endişelendikleri için yapıyorlarken onlara kızgın kalamam.

"Ne oldu?" Kyven soruyor. "Muhafızlarım Wraithler tarafından saldırıya uğradığınızı söyledi."

"En az bir düzine kadar ," diye açıklıyor Lukas. "Şehrin sınırına ulaştığımızda bizi pusuya düşürdüler." Başını iki yana sallıyor. "Çoğunu öldürdük ama birkaçı kaçtı." Bakışları muhafızlardan birine kayıyor. "Savaşçılarınız yardım etti ve bizi tedavi etmeleri için buraya getirdiler."

"İki düzine savaşçı alın. Şehrin dışındaki ormanı arayın," diye talimat verir Kyven muhafızlarından birine. "Wraithleri bulun ve öldürün."

Muhafız kolunu göğsünün üzerinde kavuşturur ve . "Emredersiniz kralım." Hızla odadan çıkar.

Kyven Raiden'a geri döner. "Florin yakınlarında başka Wraith saldırısı oldu mu?"

Başını sallıyor.

"Valren'den ne haber?" Kyven, Lukas'a krallığı hakkında sorular sorar.

"Hiç," diye yanıtlıyor Lukas. Çenesini yukarı kaldırıyor ve göğsünü kabartıyor. "Kurtlara saldırmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar."

Kyven dudaklarını büzüyor ve dikkatini tekrar Raiden'a çeviriyor. Kaşlarını çatıyor. "Sanırım kız kardeşinin taç giyme törenine gelmen için Kuzgun'dan davetiye almadın?"

Raiden başını sallıyor.

Lukas kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bana davetiyemi sormadınız," dedi. "Yoksa kuzgunumun onu teslim etmeye çalışırken kaybolduğunu mu varsaymalıyım?"

Kyven gözlerini kısar. "Ben de sana bir kuzgun gönderdim Kurt-Şifter." Bu yanıt Lukas'ı hazırlıksız yakaladı ve kaşlarını çatı.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor Kyven kararlılıkla. "Eşim seni kardeşi gibi görüyor. Elbette size bir davetiye göndereceğiz."

Kyven'e doğru yürür ve elini omzuna atıp sırtır. "Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değilsindir, Fae Kralı."

"Sonunda bunu fark etmene sevindim," diye cevap veriyor Kyven, ses tonunda bir parça alaycılık var.

"Kyven, ne oldu?" Emryll'in sesi odaya koşmadan önce koridorda çınlıyor.

Lukas ve Raiden'ı gördüğünde kısa bir süre duruyor, gözleri kardeşime kayınca hafifçe açılıyor.

Raiden'ın bakışları onunkilere kilitlenince ağzı açık kalıyor.

"Raiden, bu Emryll-Kyven'in küçük kız kardeşi." Ona elimle işaret ediyorum. "Emryll, bu benim ağabeyim Raiden."

Onun önünde eğilir. "Sizinle tanışmak bir onur, Prenses Emryll."

Gülümserken Emryll'in yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Sizinle de öyle, Prens Raiden."

Lukas gözlerini devirmeden durur ve ardından Raiden'a dirsek atarak onu aşk sersemliğinden çekip çıkarır.

Kyven'in dudaklarında hafif bir hırıltı beliriyor. Raiden'ın bana karşı olduğu gibi o da Emryll'e karşı korumacı. Birbirlerine nasıl baktıklarını o da fark etmiş gibi görünüyor.

Bakışları Raiden'ın yırtık ve kanlı gömleğine kayıyor. "Yaralanmışsın." Endişesi yüz hatlarından kolayca okunabiliyor. "Ne oldu?"

"Ben iyiyim," diye dalga geçiyor Lukas, kendi kanlı gömleğini göstererek. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Emryll'in ağzında bir gülümseme beliriyor. "Elbette öylesin Kurt Şekil Değiştiren. Senin türünün çabuk iyileştiğini bildiğim için endişelenmedim. Ama o" -Raiden'ı işaret ediyor- "bir insan ve onlar iyileşmiyor."

Raiden sırtını dikleştiriyor ve çok kaslı bir pazusunu esnetiyor, bunu yaparken rahat görünmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Ben iyiyim." Saçlarını alnından geriye doğru düzeltiyor. "Daha kötülerini de yaşadım."

Şimdi, gözlerimi devirmemeye çalışan benim.

"Öyle mi?" Emryll soruyor, kanatları arkasında hafifçe çırpınıyor.

"Beni öldürmek kolay değil," diye dalga geçiyor ve kadın gülüyor - parlak, ışıltılı bir mutluluk sesi.

Raiden ona sanki ayı ve yıldızları asmış gibi gülümsüyor. Daha önce kimseye bu şekilde baktığını görmemiştim ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Kardeşim ona tamamen aşık. Ve Emryll'in kardeşime bakarken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa, bu duygunun karşılıklı olduğuna inanıyorum.

Emryll Kyven'e döner. "Hizmetçilerden onlar için aile kanadında bir oda hazırlamalarını isteyeceğim."

Çenesini eğiyor ve sonra tekrar Raiden'a bakıyor. "Aç mısınız?" ". " Lukas'ın ağzında muzip bir gülümseme beliriyor. "Eğer birinin umurundaysa, o kadar."

Raiden onun yan tarafına dirsek atar ve Lukas güler. "Sadece şaka yapıyordum."

"Gelin," dedi Emryll onlara. "Üstünüzü değiştirip giyinmeniz için ikinizi de odalarınıza götüreceğim, sonra da yemek için yemekhaneye gideceğiz." O

bana ve Kyven'e bakıyor. "Siz ikiniz dinlenmeye devam edin, sabah hep birlikte kahvaltı ederiz."

Emryll ile ayrılmadan önce Lukas ve Raiden'a sarılıyorum.

Kyven'in bakışları, onlar köşeyi dönüp koridorda gözden kaybolmadan önce endişeli bir ifadeyle kız kardeşini izliyor.

" değil. Kardeşim iyi bir adamdır, Kyven."

"Evet, ama onun kalbine karşı dikkatli olacak mı?" diye sorar.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Bence kırılma tehlikesi en fazla olan kişi o."

"Neden böyle söylüyorsun?" Kyven sorar.

"Çünkü herkes Fae'lerin zavallı, masum insanları esaretleri altına alma konusunda yetenekli olduğunu bilir," diye takılıyorum. "Bununla ilgili pek çok hikaye var, biliyorsun."

Kyven gülüyor ve sonra beni göğsüne çekiyor. Alnını nazikçe benimkine yaklaştırıyor, ifadesi ağırlaşıyor. "İlk başta onlara tepki için özür dilerim. Ben sadece-" Boğazını temizliyor. "Benim türüm eşlerine karşı çok sahiplenicidir. Lukas'ı sadece kardeşin gibi gördüğünü biliyorum ama içgüdülerimi bastırmak zor çünkü o bağlanmamış bir erkek ve-"

"Anlıyorum," diyorum ona. "Sorun değil. Aslında sonlara doğru ikiniz iyi anlaşıyor gibiydiniz."

"Seni önemsiyor," diyor Kyven. "Bunun için onu suçlayamam."

Odalarımıza dönerken Kyven alışılmadık derecede sessiz. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Şehrin sınırları boyunca uzanan Wraithler... kimsenin haberi olmadan şehre bu kadar yaklaşmış olmaları endişe verici." İç çekiyor. "Tüm koğuşları kontrol etmemiz ve devriye gezen muhafız sayısını iki katına çıkarmamız gerekecek."

Arkamızda sessizce yürüyen Aren'e döner. Aren başını sallıyor. "Oldu bilin," diyor ve Talyn oda kapımızın dışında yerini alırken yanındaki başka bir muhafıza emri iletiyor.

Odamıza girdiğimizde Kyven'e dönüyorum. Söyleyeceklerimin muhtemelen onu üzeceğini biliyorum ama yapılması gerekiyor.

"Kehaneti incelemeye başlayacağım," diyorum ona. İtiraz etmek için ağzını açıyor ama hemen ekliyorum: "Eğer Ork'un söyledikleri doğruysa, olabileceklere karşı hazırlıklı olmak daha iyi değil mi?"

"Kendini tehlikeye atman gerektiği anlamına geliyorsa hayır," diyor Kyven. "Sana izin vermeyeceğim-"

"Ben senin eşitinim," diye hatırlatıyorum ona. "Evlenmeden önce bunun için bana yemin etmiştin."

"Ben yaptım." Başını öne eğiyor. "Beni affet. Ben sadece... sana zarar gelebileceği düşüncesine dayanamıyorum."

"Biliyorum." Kollarımı beline doluyorum, o da kanatlarını ikimize doluyor. "Ama eğer kehanette Büyücüleri ve Wraithleri yenmemize yardımcı olacak bir şey varsa, bence bunun ne olduğunu öğrenmeliyiz Kyven." İsteksizce başını salladı. "Yarın Norlyn ile konuşacağız. Lythyrian'ın kadim tomarları birkaç koruma tarafından korunuyor. Erişiminizi sağlamak için onları kaldırması gerekecek. Ama önce seni kalp ağacına götüreceğim." Yanağımı okşuyor. "Yeni bir hükümdarın kalp ağacını araması bir gelenektir. taçlandırılmadan önce ağacın ruhundan rehberlik alırlar."

"Çok uzun zaman önce taç giymiştiniz. O zaman kalp ağacı size ne tür bir rehberlik yaptı?" Merak ettiğim için soruyorum. "Bizimle ilgili bir şeyden bahsetti mi?"

Bakışlarını indirmeden önce yüz ifadesinde bir düzine duygu titreşiyor. "Bundan bahsedemem, yoksa kaderimi değiştirme riskiyle karşı karşıya kalırım."

"Her şey yolunda," diye onu rahatlatıyorum ve elini nazikçe sıkıyorum. "Her ne olduysa, bana söyleyemeyeceğini anlıyorum."

Bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Bu anı hatırlamana ihtiyacım var Grayce."

Endişe, onun uğursuz sözleri karşısında göğsümü sıkıyor. Ne demek istediğini sormayı o kadar çok istiyorum ki, ama cevap veremeyeceğini biliyorum.

Yatağa uzandığımızda Kyven bana sımsıkı sarılıyor. Kanatları ve kolları beni sımsıkı sarmış olsa da, hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

KYVEN

I Grayce'in uykuya dalarken aldığı nefeslerin yumuşamasını ve eşitlenmesini dinliyorum. Kucağında o kadar güvenle yatıyor ki bu beni kırmakla tehdit ediyor. Onun güvenini ya da sevgisini hak etmiyorum. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum.

kalp ağacını yarın kendim yapacağım.

Bu sırrı ondan daha fazla saklayamam. Aramızda dürüstlük olmasını istedi ve gerçeklerden daha azını hak etmiyor.

Gözlerimi kapatarak, bana rehberlik etmesi için tanrılara sessiz bir dua gönderiyorum. Bana ne yapacağımı göstermeleri için. Kalp ağacının ruhu bana sırrımı Grayce'e açıklamamamı söyledi ama ona yalan söylemeye, yaptığım şeyin gerçeğini saklamaya devam edemem.

Joren olarak ona gizlice kur yaparken, ona insan olmadığımı söylemek, kim olduğumu itiraf etmek için pek çok fırsatım vardı ama yapmadım. Şimdi, ne yaptığımı öğrenirse, ona yalan söylediğim için beni asla affetmeyeceğinden korkuyorum.

İçimdeki korku derinlere inerken, kanatlarımı onun formuna sıkıca sarıyorum. İyi ya da kötü, bu sırrı daha fazla saklayamam. Kalp ağacının ruhu bana aldatmacamı itiraf etmemin kaderimi değiştireceğini söyledi. Endişeyle dediğini yaptım ve sessiz kaldım. Şimdiye kadar tanrıların iradesine hep güvenmiştim ama artık bunu yapmakta zorlanıyorum.

Sadece Grayce'in korkunç gerçeği öğrendiğinde beni affetmesi için dua ediyorum.

* * *

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve hala gece olduğunu görüyorum. Ay ışığı pencereden içeri sızarak odaya gümüş bir parıltı yayıyor. Hâlâ yarı uykulu bir halde, başımı kaldırdığımda yorgunluğun sisi içinde odaklanmaya çalışıyorum.

İçimde bir alarm patlıyor ve başımı odanın etrafında döndürerek herhangi bir tehlike işareti arıyorum. Endişe göğsümü demir bir mengene gibi kavırıyor, ciğerlerimi ele geçiriyor. Bu duygunun benden kaynaklanmadığını anlamam bir anımı alıyor. Bağ boyunca Grayce'den akıyor.

Hâlâ kollarıma sarılmış durumda ama alnı korkuyla kırıışmış. Sığ nefesler alıyor ve bir kâbusun sancıları içinde kaybolmuş bir halde kollarıma doğru çırpınmaya başlıyor.

"Grayce, uyan," diye mırıldanıyorum, onu hafifçe sarsarak bu işkenceden uyandırmaya çalışıyorum. Ama uyanmıyor, vücudu daha da katılaşıyor, iniltileri daha da belirginleşiyor.

Ona yardım etmek için çaresizce gözlerimi kapatıyorum ve parmaklarımı şakağına koyuyorum. Bağlantımız canlanıyor ve zihnim bir bardağa dökülen sıvı gibi onunkine akıyor, rüyasına dalıyorum, onu rahatsız eden her neyse ondan kurtarmaya kararlıyım.

Grayce loş bir odada durmaktadır, annesinin cansız bedeni arkasında yerde yatmaktadır. Yüzü gözyaşlarıyla kaplanmış, dehşet ve kararlılık yüz hatlarına kazınmış. Yakasının hemen altına saplanmış bıçaktan ön tarafına doğru kan akıyor. Suikastçi onun üzerinde yükseliyor, yüzünü gizleyen maskesiyle karanlık bir figür, dudaklarında zalim bir gülümseme.

Ona doğru hamle yapıyor, hayatını sonlandırmaya hazırlanıyor ama Grayce ilkel bir çığlıkla hançeri göğsünden sıyrıyor ve sol yanağına saplıyor.

Suikastçi tökezleyerek geri çekilir ve yarasından siyah kan sızarken bir eliyle yüzünü kapatır.

Bakışlarım arkasındaki ani bir harekete takılıyor; bir kanadın kusursuz parıltısı. Kalbim farkına vararak sıkıştı: annesinin katili bir Fae'ydi.

"Grayce!" diye bağıyorum ve o da bana doğru dönüyor. Elini tutuyorum, bağımız aciliyetle titreşiyor, onu kabustan koparıp uyanık dünyaya geri çekiyorum.

Bir çırpıda uyanıyor, nefesleri kesik kesik ve gözleri deh etten kocaman. Onu yakınıma çekip titreyen bedenini göğsüme bastırıyorum. "Güvendesin, A'lyra'm," diye fısıldıyorum saçlarına. "Ben buradayım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bana yapıştı, parmakları tenimi kazıyor. "Sırtı." Sesi titriyor. "Kyven, kanatları vardı. Onları daha önce hiç fark etmemiştim."

"Onları gördüm," diye fısıldadım.

"O bir Fae, Kyven. Ve benim için geliyor." Kırık bir kaçıyor. "Bunu hissedebiliyorum."

"Sana dokunmasına izin vermeyeceğim," diye yemin ediyorum.

"Seni güvende tutacağım." "Nasıl?" diye soruyor. "Onun kim olduğunu bile bilmiyoruz."

"Yüzünü yaraladın," diyorum ona. "Onu bulacağız Grayce."

Ben aramızdaki bağa sevgi ve rahatlık dalgası gönderirken, ay ışığının aydınlattığı sessizlikte sarmaş dolaş kalıyoruz. Bir elimi sırtında ve omuzlarında gezdiriyor, kalp atışlarının yavaşlamaya başladığını ve nefeslerinin d zleştini dinliyorum.

"Seni seviyorum Grayce ve bizi bekleyen karanlıkla birlikte y zle eceğiz," diye fısıldıyorum. "Yeminim."

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

KYVEN

Tağabeyi ve Lukas'la masanın karşısında otururken Grayce'in hatırladığı korkunun yankıları aramızdaki bağda titreşiyor. Masanın altından elini uzatıp nazikçe sıkıyorum.

Bana hafif bir gülümseme sunuyor ve ben de şakağına şefkatli bir öpücük .

Şirketimize döndüğümde Lukas'ın gözlerinin neredeyse beni delip geçtiğini fark ediyorum. "Ne?" Tersledim. "Birinin eşini öpmesi yanlış mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Hala düşündüğüm gibi kötü biri olmadığın fikrine alışmaya çalışıyorum." Koltuğunda öne doğru eğilip alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Ve sonunda arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum. Bu çok garip, çünkü böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim."

Grayce gülüyor.

Kurt Değiştirenlerin oldukça açık sözlü olduğunu duymuştum, ama dürüstlüğünü de canlandırıcı buluyorum. Benim türümün aksine, onun insanları kelimelerin arkasına saklanmıyor.

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum.

"Kim bilir." Kurt gibi sırtıyor. "Belki de beni o kadar çok seversin ki ilk çocuğunun vaftiz babası bile olurum."

Gözlerimi kısıyorum, ama onun alaycılığı karşısında ağzımı kaplayan hafif gülümsemeye engel olamıyorum. "Göreceğiz."

Kahvaltımıza devam ederken, kız kardeşimin Raiden'a gülümsediğini ve güldüğünü fark ediyorum. Raiden da ona gülümseyince hırıltımı bastırmakta zorlanıyorum. Onun onurlu bir erkek olduğunu biliyorum ama Emryll benim kız kardeşim ve ona karşı koruyucu olmamak çok zor. O benim ailemden kalan son kişi ve ben onun mutlu olmasını istiyorum. Ayrıca onun uzaklara gitmesi düşüncesine de katlanamıyorum. Eğer Raiden'a bağlanırsa, onun burada halkımızın arasında kalmak isteyeceğinden şüpheliyim.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Grayce, Lukas ve Raiden'a dönüyor. "Dün gece bir rüya gördüm."

İkisi de hala.

"Ne hakkındaydı?" Raiden soruyor. "Bir imgelem miydi?" "Sanırım hem bir imgelem hem de bir anıydı."

"Ne demek istiyorsun?" Lukas sorar.

"Rüyamda annemin öldüğünü gördüm. Ve kâbusumda daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim." Bakışları benimkilere yöneliyor ve o devam etmeden önce başımı sallıyorum. "Kanatları vardı." O devam ederken Raiden'ın yüzündeki şok belli oluyor. "Babam haklıydı. O bir Fae'ydi."

Lukas'ın boğazından alçak bir hırıltı yükselirken bana kara bir bakış fırlatıyor. "Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Tabii ki hayır," diye şiddetle reddediyorum.

"Peki ya baban?" Raiden bastırıyor. "Bunu emreder miydi?" "Sakin babamın adını kötülemeye *cüret* etme," diye . "O bir Onurlu bir erkekti ve Florin'in kraliçesinin ölüm emrini asla vermezdi."

"O zaman bunu kim yapmış olabilir?" Lukas sorar. "Ve neden?"

"Bilmiyorum ama suikastın ve Grayce'in hayatına kastedilmesinin arkasında kimin olduğunu bulana kadar aramayı bırakmayacağım." Kâbusunda eşimin başında dikilen adamın anısı yeniden canlanırken ellerimi yumruk yapıp yanımda birleştiriyorum. "Ve onun işini bitireceğim."

Raiden, "Bunca zamandır saklanıyordun," diyor. "Onu nasıl bulmayı planlıyorsun?"

Grayce, "Yüzünde yara izi bıraktım," diyor. "Elbette böyle bir iz yaygın değildir."

"Yine de kolayca gizlenebilir," diyor Lukas karanlık bir sesle. "Bir büyü ya da gölge taşı kullanmak böyle bir yarayı gizleyebilir."

Gölge taşından bahsedildiğinde içten içe irkiliyorum. İnsan gibi görünmek için kendimi bu şekilde gizledim. Nadir olmalarına rağmen, birinin bir tane temin etmesi imkânsız değildir. Bunu bilmem gerekirdi. Oldukça çirkin karakterlerle uğraşmak zorunda kaldım ama bir tanesini kolayca elde edebildim. Doğru fiyata her şey alınabilir.

"Dahası da var," diye mırıldanıyor Grayce.

"Ne oldu?" Raiden gözlerinden kolayca okunan bir endişeyle soruyor.

Ona Orklardan ve Wraith hakkındaki iddialarından bahsediyor. Sözü Ork Kralı'na ve kehanete getirdiğinde Raiden çenesini sıkıyor. "Bu bir efsane," diyor kararlı bir şekilde. Bakışları bana doğru kayıyor. "Ve eğer kız kardeşimi gerçekten önemsiyorsan, bu batıl inanç saçmalığını bastırmak için elinden gelen her şeyi yaparsın."

"Neden?" Grayce sorar.

"Çünkü bu senin için tehlikeli," diye tersliyor. "Baş Büyücü Ylari, Büyücülerin bu kehanete inandığını söylüyor. Ve gerçekleşmesini engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar."

Ylari, Florin krallığını korumak için kendi Tarikatına sırt çevirdi. Bu konuda yalan söyleyeceğine inanmıyorum.

Raiden devam eder. "Eğer Büyücüler Büyük Birleştiriciler'in kehanetine gerçekten inanıyorlarsa ve *senin* önceden bildirilen Sanishon'lardan biri olduğunu düşünüyorlarsa, seni öldürmek için birini göndermeleri ne kadar sürer sence?"

"Ama eğer gerçekten kehanetin bir parçasıysam, bu Büyücüler ve Wraithleri durdurmaya yardım edebileceğim anlamına gelir," diye karşı çıkıyor Grayce. "Herkesi güvende tutmaya yardım edebilirim."

"Ama ne pahasına, Grayce?" Raiden sorar. "Hayatın mı?" Başını sallar. "Çünkü işin sonu buna varabilir."

Raiden bana dönüyor, kahverengi gözleri öfke dolu. "Peki ya sen? Bunlardan herhangi birine inanıyor musun?"

Keşke inkâr edebilseydim ama edemem. "Grayce, kız kardeşi Inara ve kuzeni Freyja'nın Lythyrian'ın kadim kitaplarında haber verilen Büyük Birleştiriciler olma ihtimalini göz ardı edemeyeceğimiz kadar çok şey var."

Raiden itiraz etmek için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum.

"Her biri Dışarıdakiler; Kara Elfler, Ejderhalar ve Fae'lerle evlenen ilk kişiler. Ve hepsinin bağlar aracılığıyla miras kalan güçleri var."

arkadaşlarıyla birlikte. Bu olayların şu anda gerçekleşiyor olması tesadüf olamaz."

Raiden Grayce'e döner. "Hangi güçler?"

Grayce masanın ortasındaki vazoya uzanıyor. İçi çiçeklerle dolu ama parmağını açılmamış tomurcuklardan birine dokunduruyor.

Raiden ve Lukas'ın çeneleri, onun büyü kullanarak gözlerinin önünde olgun bir çiçeğe dönüşmesini izlerken düşüyor.

"Buraya gelirken griffinler tarafından saldırıya uğradık," diyorum onlara. "Grayce bizi kurtarmak için büyü kullandı. Güçleri ilk kez o zaman ortaya çıktı ve güçlerini benden miras aldığını fark ettim. Tıpkı Inara'nın Varys'le, Freyja'nın da Aurdyn'le kurduğu bağ sayesinde güçlerini kazandığı gibi."

Emryll masanın ucuna uzanıp Grayce'in elini tutuyor, gözleri endişe dolu. "Güçlerini güçlendirmek için her gün antrenman yapmalıyız. Başın derde girdiğinde kendini savunabilecek durumda olduğundan emin olmalısın."

"Hayır," diyor Raiden. "Gizli kalmalısın. Kehanetle ilgili söylentileri ne pahasına olursa olsun engellemelisin."

Grayce onun bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyor. "Kehaneti inceleyeceğim. Büyücülere ve onların Wraith'lerine karşı savaşta yardımcı olabilecek bir şeyler öğrenebilir miyim diye bakacağım."

Raiden, "Bu delilik," diye karşı çıkıyor. Bana bakıyor. "Eminim sen de bunu görebiliyorsundur."

Aren öne çıkar. "Kehanete inanan çok kişi var. Kraliçe umudun sembolüdür. İnsanlara onun ne olduğu anlatılmalı."

Raiden'in gözleri onunkilere kayıyor, yüz hatlarında anlayış belirliyor. "Taç giyme töreni..." Bana döndü. "Bunu herkese duyurmak istiyorsun."

Gerçeği inkâr edemem. "Evet."

"Kız kardeşimi bilerek tehlikeye mi atacaksın?" Gözlerini kısıyor. "Hepsi eski bir kehanete olan inancın için mi?"

"Bu benim de kararım," diye araya giriyor Grayce.

"Bu delilik," diye , bakışları onunkilere kilitlenmiş. "Ölmek mi istiyorsun? Annen gibi mi?"

Grayce keskin bir nefes alır ve Raiden'ın ifadesi bir anda öfkeden pişmanlığa dönüşür, çok ileri gittiğini fark eder. "Grayce, özür dilerim. Lütfen beni affet. I-"

"Beni sevdiğini ve benim için korktuğunu biliyorum Raiden." Gözlerinde hayal kırıklığı yanarken alt dudağı hafifçe titriyor. "Endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Ben de korkmuyor muyum? Beni dünyadan koruyamazsın. Bu benim kararım ve eğer Büyücülere ve Wraithlere karşı savaşta yardımcı olabileceğim bir yol varsa, bunu sonuna kadar götürmeliyim."

Raiden ayağa kalkar ve masanın etrafından dolaşarak ona doğru yürür. Onu kollarının arasına alır ve şiddetle sarılır. "Özür dilerim," diye fısıldıyor saçlarının arasına. "Sadece senin için endişeleniyorum Grayce. Seni seviyorum ve incindiğini ya da daha kötüye gittiğini düşünmeye dayanamıyorum."

"Biliyorum."

Lukas masanın etrafında dönüp ikisini de kucakladığında pek şaşırmadım. "Bunu çözeceğiz." Bana döndü. "Bu arada, Orklarla da görüşmemiz gerektiğine inanıyorum. Wraithlerin Duvar'ı nasıl geçtiklerini keşfetmek için çabalarımızı birleştirmeye çalışalım. Çünkü bu tarafta ne kadar çok olurlarsa, Büyücüler için o kadar büyük bir silah olurlar."

"Edmynd'e bir kuzgun gönderip Ork Kralı'yla buluşmak üzere Çin Seddi'ne gittiğimizi bildireceğim." Raiden bana döndü. "Mümkün olduğunca çabuk yola çıkmalıyız."

"Taç giyme töreni bugün daha sonra yapılabilir." Grayce ile bakışıyoruz ve o da başını sallıyor. "Ama önce Grayce'i kalp ağacına götürmeliyim. Bir hükümdar taç giymeden önce bu bir gelenektir."

Raiden ve Lukas başlarıyla onaylıyorlar.

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

GRAYCE

Tüksek kemerli kapıdan içeri adımımı atarken güneş tapınak arazisine altın bir parıltı yayıyor, sıcaklığı tenimi okşuyor. Kır çiçeklerinin ve kadim büyüünün kokusu havayı dolduruyor, baş döndürücü bir

Beni hem hayrete düşüren hem de alçakgönüllü hissettiren bir kombinasyon.

Kyven ve ben burada Fae törenimizle evlendiğimizde, tapınağı çevreleyen bahçelerin farklı bir bölümündeydik. Buradaki arazinin ne kadar geniş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kalp ağacına yaklaştığımızda nefesim boğazımda düğümleniyor. Gözyaşı şeklindeki beyaz yaprakları güneş ışığında parıldıyor, ruhani güzellikleri neredeyse seyredilemeyecek kadar fazla. Zarifçe düşüyorlar, esintide süzülüyorlar ama ağacı asla çıplak bırakmıyorlar - yeni yapraklar anında filizleniyor, bu harikayı yaratan kadim Fae büyüünün bir kanıtı.

Kutsal ağacın önünde dururken içimde bir duygu karmaşası dönüyor. Huşu damarlarımda dolaşüyor, ama aynı zamanda bir gerginlik titremesi de var. Her birinin içinde yaşayan ruhun tanrılardan gelen bir elçi olduğuna inanılıyor.

Rehberlik için geldim ve öğrenebileceklerim konusunda endişelenmekten kendimi alamıyorum. Gelecekle ilgili bilginin, ortaya çıkan şeye bağlı olarak bir lanet ya da bir lütuf olabileceğini bilecek kadar görülerimle ilgili deneyimim oldu.

Cesaretimi toplayarak yaklaşıyorum ve etrafımdaki havada büyüüyü hissediyorum. Narin beyaz yapraklar rüzgârda dans ediyor, bazıları sanki başka bir dünyadan sırlar fısıldar gibi tenime değiyor.

"Ne yapmalıyım?" Kyven'e soruyorum.

İfadesi endişe ile üzüntü arasında bir yerde, ayırt edemediğim bir ifade ve bu beni endişelendiriyor. "Elini ağacın üzerine koymalısın, o seni içindeki ruha bağlayacaktır."

Tedirgin bir şekilde elimi uzatıp ağaç kabuğunun üzerine koyuyorum. Parmak uçlarımın altında şaşırtıcı derecede serin ve pürüzsüz. Gözlerimi kapatarak zihnimi boşaltmak için derin bir nefes alıyorum, endişelerimin ve korkularımın kaybolmasına izin veriyorum, sadece beni buraya getiren soruya odaklanıyorum.

Fısıltılı bir yalvarışla ağacın ruhundan rehberlik, önümdeki zorlukları aşmak için bilgelik istiyorum.

İçimi bir huzur kaplıyor. Kalp ağacının ruhu bana ne söylerse söylesin, beni buraya kadar getiren güç ve cesaretle onunla yüzleşeceğim.

Parmaklarım kalp ağacını sıyırdığı anda etrafımdaki dünya değişiyor. Tapınak kayboluyor, yerini uhrevi, altın bir ışıkla yıkanan geniş bir alan alıyor. Sallanan bir çimen tarlasının ortasında duruyorum, hava uhrevi bir dinginlik hissiyle dolu.

Parlayan bir figür bana yaklaşıyor, hareketleri akıcı ve zarif. "Ben kalp ağacının ruhuyum" diyor, sesi varlığımın ruhunda yankılanan bir melodi.

Yüzü, formundan yayılan ışıkla gizlenmiş durumda ama gözleri beni yoğun bir şekilde inceleyen canlı bir kehribar rengi.

Çaresizce rehberlik arıyorum, netlik ve umut arıyorum.

Ruh konuşmadan önce kadim, bilgili gözlerle bana bakıyor. "Sen Büyük Birleştiriciler'in kehanetindeki Sanishon'lardan birisin. Ama sen bunu zaten kalbinde biliyordun."

Başımı salladım.

"Değer verdiğin biri tarafından ihanete uğrayacaksın." Sözleri kederle ağırlaşıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Devam ediyor. "Ama acını atlatmak için kalbinin sana yol göstereceğine güven ve verdiğin sözleri hatırla."

Kalbim korkuyla daralıyor. "Bu ne anlama geliyor? Bana kim ihanet edecek?"

Ama ruh sorularıma cevap vermiyor. Onun yerine ciddiyetle konuşuyor. "Eğer gerçeği bilseydin, geleceğin değişirdi ve dünya karanlığa gömölürdü. Sadece zorlukların ateşinde dövölmüş bir kalp, gelecek olana dayanacak kadar güçlü olabilir."

Sözleri omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Ben daha fazla soru soramadan eliyle bir işaret yapıyor ve görüntü değişiyor. Büyük Duvar önümde parçalanıyor ve Wraithler açılan gedikten içeri dalıyor, karanlık formları Anlora Krallığı'nın üzerine dev bir karanlık dalgası gibi yayılıyor.

"Bunu nasıl önleyebilirim?" Çaresizlik boğazımı tırmalayarak soruyorum.

Ruh ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Bu gelecek çoktan yazıldı. Ne yapacağınıza ve neyi feda edeceğinize karar vermek size kalmış" diyor uğursuzca.

Sözlerinin ağırlığı içime işledikçe görüntü kayboluyor, altın ışık uzaklaşıyor ve kendimi bir kez daha kalp ağacının yanında buluyorum. Kafam karışıyor ve gördüklerimden sersemlemiş bir halde sendeleyerek geri çekiliyorum.

Güçlü kollar beni sarıyor, dengemi yeniden kazanmaya çalışırken beni sabitliyor. Kyven'in endişeli yüzünü görmek için başımı kaldırıyorum, gözleri endişeyle dolu. Onun varlığı beni sabitliyor, önümde ne tür sınavlar ve ihanetler olursa olsun, onlarla birlikte yüzleşeceğimizi hatırlatıyor. Ve kalp ağacının rehberliği ruhumda yankılanırken, ne pahasına olursa olsun onu ve dünyamızı koruyacak gücü bulmaya kararlıyım.

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

KYVEN

A Grayce'e sımsıkı sarıldığımda, sıcaklığı göğsüme bastırdığında, düşüncelerim kalp ağacıyla olan karşılaşmama geri dönüyor. Ruhun sözlerinin anısı hâlâ zihnimde yankılanıyor.

Beni hem rahatlatan hem de eziyet eden bir melodi.

O altın, uhrevi âlemde ruh bana göründü, ışık saçan formu kadim bilgelik yayıyordu. "Kalbinin parçalandığını biliyorum," dedi, sesi empatiyle yankılanıyordu. "Kim olduğunu eşinden saklamak seni suçluluk duygusuyla dolduruyor."

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ruhum ıstırapla doluydu. "Lütfen," diye yalvardım, "bana neden gerçeği açıklayamayacağımı söyle. Tanrılar neden eşime yalan söylememi istesin ki?"

Ruh bana keder ve kararlılık karışımı bir bakışla baktı. "Grayce bilseydi, kendini asla sana bağlamazdı ve kehanet bozulurdu. Dünyanın kaderi onun kalbinin gücüne ve sana olan aşkına bağlı."

"Anlamıyorum," dedim ona.

"Sevgi, yaklaşmakta olan karanlıktan daha güçlü olan tek şeydir. O olmadan dünya yok olur."

Ona baktım, kalbim bu ifşanın ağırlığıyla ağrıyordu. "Grayce'e gerçeği şimdi söylemek istiyorum," dedim, bu eziyete bir son vermek için umutsuzca. "Bunu ondan sakladığım her an bir işkence. Ona yalan söyledim... güvenine ihanet ettim. Her şeyden çok sevdiğim onu incittim. Bana neden gerçeği söyleyemediğimi söyle. Anlamaya ihtiyacım var."

Kalp ağacının ruhu bana ciddiyetle baktı. "Grayce gerçeği kendi başına keşfetmeli," dedi, sesi kararlıydı. "Kalbinin güçlü ve kararlı kalmasının tek yolu bu. Olacaklarla yüzleşmek için."

"Yapmaya çağrılacağı fedakârlık nedir?" diye sordum. "Söyle ki onu koruyabileyim."

"Fedakârlık ona ait. Senin değil," dedi. "Onun kaderini değiştiremezsin."

Şimdi, Grayce kollarımdayken, bu sırrın yüküyle mücadele ediyorum, ne anlama geldiği ve geleceğimizle ne ilgisi olduğu konusunda dehşete düşüyorum. Dünyanın kaderinin paylaştığımız aşka nasıl bağlı olduğunu anlamıyorum. Tek bildiğim tanrıların iradesine karşı gelmenin tehlikeli olduğu. Ama neden olacağı acıyı bile bile gerçeği Grayce'den saklamaya nasıl devam edebilirim?

Eşimi incelerken, kalp ağacı ruhunun uğursuz uyarısı zihnimde yankılanıyor. Grayce'in kaderini değiştiremeyebilirim ama bedeli ne olursa olsun onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

GRAYCE

S Makyaj masasının önünde oturmuş, Emryll'in saçlarını ustalıkla örerek taç giyme törenime uygun karmaşık bir tasarıma dönüştürmesini izliyorum. Parmakları pratik bir kolaylıkla hareket ediyor, saçımın rengini yansıtan bir şaheser yaratıyor.

Fae zarafeti. İki terzi elbisemi hazırlarken oda yumuşak mırıltılar ve ipeğin narin hışırtısıyla doluyor, bu da sohbetimiz için rahatlatıcı bir fon oluşturuyor.

"Grayce," diye soruyor Emryll tereddütle, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor, "Raiden neden annenden sanki kendi annesi değilmiş gibi bahsetti?"

Derin bir nefes alıyorum, anılar acı tatlı. "Raiden babamızın metresinden doğdu. Biz büyürken annem ona karşı oldukça soğuktu. Raiden'in annesi doğum sırasında öldüğü için kocasının ilişkisinden doğan çocuğu büyütmek zorunda kalmasına içerlemişti."

Bir an durakladıktan sonra devam ediyorum. "Ama kardeşlerim ve ben Raiden'i çok seviyoruz. Aynı anneyi paylaşmıyor olmamız bizim için hiçbir zaman önemli olmadı."

Emryll'in yüz ifadesi kardeşim için duyduğu üzüntüyle yumuşuyor. Konuşmadan önce bir an sessiz kalıyor. "Onun... Florin'de kimsesi var mı?" diye soruyor. "Nişanlısı?"

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor çünkü bunu neden sorduğunu biliyorum. "Hayır, bilmiyor."

Gözleri parlıyor, kanatları arkasında çırpınıyor.

"Kardeşim onurlu bir adamdır," diyorum ona. "İyi bir kalbi vardır ve doğruyu söylemekten çekinmez. Bu yüzden Edmynd danışmanı olarak ona çok güveniyor."

Emryll gözlerini indirir. "Biz çok farklıyız: Fae'ler ve insanlar. Ama sen ve kardeşim için iyi işliyor gibi görünüyor." Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve gülümsüyor. "Türlerimizin birbirleri hakkında sahip olduğu pek çok yanlış kanı var.

diğer." Başını iki yana sallıyor. "Raïden ve Lukas bana Fae'ler hakkında duydukları tüm efsaneleri anlatıyorlardı."

"Ne gibi?" Ne hakkında konuştuklarını merak ederek soruyorum.

"Erkeklerimizin masum insan kızları baştan çıkarmak için ormanlara çekmesi hakkında." Gülüyor. "Ve yalan söyleyemediğimizi, ama bunun yerine bize hizmet etmesi için gerçeği bükebildiğimizi."

Kaşlarımı çattım. "Fae'lerin de yalan söyleyemediğini sanıyordum. Bu... doğru değil mi?"

"Biz de diğer ırklar gibiyiz." Alaycı bir kaşını kaldırıyor. "Ama atalarımın bu efsaneyi başkalarının bize daha fazla güvenmesini sağlamak umuduyla yaymış olabileceğinden şüpheleniyorum."

Kalbim tekliyor ve duruyor. Kyven'in söylediği her şeyi gerçek olarak kabul ettim çünkü onun halkı hakkındaki bu efsaneye inandım.

"Sen iyi misin?" Emryll endişeyle sorar. "Sorun nedir?"

Kalp ağacının sözleri zihnimde yankılanıyor. "Emryll, kalp ağacının ruhuyla hiç konuştun mu?"

Gözleri saygı ve merak karışımıyla parlıyor. "Evet, gördüm." "Verdiği rehberlik sana gerçekten yardımcı oldu mu?"

"Sanırım öyle." Emryll gülümsüyor, bakışları düşünceli. "Rahibeler size söylediklerinin yorumlanmasının zor olabileceğini, çünkü ağacın ruhunun sizi doğru yola sokmak için sadece duymanız gerekenleri söylediğini söylüyorlar."

Kalp ağacının ruhunun benimle paylaştığı şifreli sözleri hatırlayarak kalbim endişeyle sıkışıyor. Kyven'in biz oradayken yüzünde beliren üzüntü ifadesini hatırlamadan edemiyorum. En derin korkumu itiraf ederken sesim titriyor. "Ruh, sevdiğim birinin bana ihanet edeceğini söyledi Emryll."

Parmakları saçlarımda duraklıyor, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Sence kimden bahsediyordu?"

Düşüncelerim Kyven'e dönüyor ama kalbimin paramparça olmasından korktuğum için bunu yüksek sesle dile getiremiyorum. Onu seviyorum ve bana ihanet edebileceği düşüncesine katlanamıyorum. "Bilmiyorum."

Kalenin Büyük Salonu'na girdiğimizde nefes kesici bir manzarayla karşılaşırız. Fae'lerin zanaatkârlığının ve sanatçılığının bir kanıtı. Karmaşık oymalarla bezenmiş yüksek duvarlar, yüzeyleri altın ve gümüşle yaldızlanmış yüksek, tonozlu tavana doğru uzanıyor. Zarif kemerler salonu çevreliyor, her biri mermerden yapılmış ve narin telkari ile süslenmiş, ötesindeki zengin odalara açılıyor.

Büyük, tavandan tabana pencereler salonu doğal ışıkla dolduruyor; camları, Fae'lerin doğayla olan derin bağına bir övgü olarak, elementlerin özünü yakalayan narin, dönen desenlere sahip büyümlü camdan yapılmış.

Parıldayan kristalden yapılmış görkemli bir avize, tavanın ortasından sarkarak salonu sıcak, altın bir ışıltıyla yıkıyor. Avizenin sayısız kristal prizması ışığı yakalayıp cıvalı ahşap zemin üzerinde büyüleyici bir gökkuşağı dansı yansıtıyor.

Törenime tanıklık etmek için toplanan kalabalığa bakarken gerginim. Değerli taşların ve değerli metallerin renkleriyle parıldayan giysilerle süslenmiş bir Fae soylular denizi. Benim, bir insan kraliçenin, aralarında güç sahibi bir konuma yükselişimi izlerken yüzlerinde merak, beklenti ve alttan alta kuşkuculuk karışımı bir ifade var.

Fısıltılar bir esintinin yumuşak iç çekişi gibi meclisin içinde ama kelimeleri çıkaramıyorum. Koridorda yavaş ve ölçülü adımlarla mihrapta beni bekleyen Kyven'e doğru ilerlerken kalbim göğsümde binlerce kanadın çırpınışı gibi çarpıyor. Gözleri sıcak ve sabit, beni ileriye doğru yönlendiren bir güvence ışığı.

Sinirlerim derimin altında vızıldıyor ama soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum. Titreyen ellerimi sabitlemek ve içimde kopan duygu fırtınasını bastırmak için içimdeki gücü kullanıyorum.

Kalabalığın incelemesine ve kendi endişeme rağmen, dik durmaya, konumumun zorlukları ve belirsizlikleriyle yüzleşmeye kararlıyım.

Cesaret. Kyven için, halkımız için ve birlikte inşa edeceğimiz gelecek için.

Kyven elinde tören tacıyla önümde dururken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Sıradan insanlar asillerin arkasında duruyor, bu tarihi ana tanıklık ederken gözleri beklentiyle büyüyor.

Kardeşim Raiden ve en iyi arkadaşım Lukas, desteklerini esirgmeden kenarda duruyorlar.

Kyven tacı başıma yerleştirirken gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Elimi tutuyor ve ikimiz de kalabalığa bakıyoruz.

"Size Anlora Kraliçesi Grayce'i, Florin Prensesi'ni takdim ediyorum. Kaderimdeki kişi," diyor ciddiyetle. "Benim A'lyra'm."

Bu açıklama üzerine seyircilerin üzerine bir sessizlik çöküyor, kolektif farkındalıklarının ağırlığı hepimizin üzerine çöküyor.

"Sanishon," diyor kalabalıktan biri.

"Büyük Birleştiricilerden biri," diye bir başkası ekliyor.

"O önceden bildirilen Sanishon Kraliçesi," diye yüksek sesle konuşuyor bir başkası, birkaç ses üst üste binmiş, neredeyse hepsi aynı şeyin varyasyonlarını tekrarlıyor.

Tören sona erdiğinde, kalabalık alkışlarla patlıyor, sesleri bir umut ve neşe senfonisi gibi yükseliyor. Kyven elimi tutuyor ve bana koridorda rehberlik ediyor. Birçoğu huşu ve merak karışımı bir duyguyla bana bakıyor.

Yine de Lord Torien de dahil olmak üzere bazı soyluların yüzlerinde sadece şüphecilik ve öfke ifadeleri olduğunu fark ettim. İnsanları küçümsemeleri, bizi çevreleyen sevinçle tam bir tezat oluşturan taş gibi ifadelerinde açıkça görülüyor.

Karmakarışık duygular içimde dönüyor: Kim olduğumu açıklayarak doğru şeyi yapıp yapmadığımızı merak ettiğim için korku. Raiden ve Lukas'ın tören bittiği için ayrılacak olmalarından duyduğum üzüntü. Kyven'in bana ihanet edebileceği endişesi.

Ona bakıyorum. Düşünce sinsi ve acı verici ve bunun o olamayacağına karar veriyorum. Kyven olmaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra

inanmayı reddediyor.

Karanlık düşüncelerimi bastırarak elini sıkıyorum. Dokunuşunun sıcaklığı sıkıntılı ruhuma merhem oluyor ve bana birlikte durduğumuzu, geleceğin getirebileceği her türlü karanlığa karşı birlik olduğumuzu hatırlatıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Grayce'in taç giyme töreninden bu yana bir hafta geçti ve yeni rolünü zarafet ve kararlılıkla üstlenmesine hayret etmekten kendimi alamıyorum. Henüz bağımızı m h rlemedik ve Bir yanım bunu yapmak için can atsa da ona baskı yapmakta tereddüt ediyorum. Henüz bilmediği gerçekler yüzünden duyduğum suçluluk içimi kemiriyor ve aramızdaki bağı acı tatlı bir şey haline getiriyor.

"Bir sorun mu var?" Aren yanımda soruyor. "Bugün oldukça sessiz görünüyorsun."

Geçtiğimiz birkaç saati  hrin etrafındaki koğu ları güçlendirerek geçirdik ve halkımızın güvenliğimizi tehdit edebilecek herhangi bir Wraith'e karşı korunmasını sağladık. O haklı. Çok az konuştum.

"Endi eliyim," diye itiraf ediyorum. "Ne hakkında?"

"Onu kaybetmek."

"Onu koruyacağız, Kyven." Bir elini omzuma koydu. "Talyn ve ben onun güvende olduğundan emin olacağız. Yemin ederim."

"Sadece bu değil. Başka bir şey var." Bakı larımı indiriyorum. "Sana söylemediğim bir şey."

"Ne oldu?"

"Ona bir konuda yalan söyledim ve gerçeği öğrendiğinde onu kaybedeceğimden korkuyorum."

Gözleri benimkileri ararken alnındaki endişe kırı ıyor. "Sakladığınız şey nedir? Neyi-"

"Eğer size söylersen, bundan kimseye bahsetmeyeceğinize dair bana kırılmaz bir söz vermelisiniz."

"Dilimi büyüyle bağlamak zorunda değilsin." Dudaklarını büzüyor. "Ben sana sadığım. Bana söylediğin hiçbir şeyi asla tekrarlamam."

"Kendi iyiliğın için yemin etmeni istiyorum," diyorum ona. "Çünkü kalbimde taşıdığım suçluluğu senin de taşımana izin vermeyeceğim."

Çenesini eğmeden önce gözleri hafifçe açılıyor. "Güzel. Yemin ederim."

Elimi uzatıyorum ve o da kendi eliyle sıkarak sözünü büyüyle mühürlüyor.

"Corduın'den ayrıldığımda, babam ve Lyrian'ın ölümlerinden önce Florin."

"Neden?"

"Babam bana bir anlaşma karşılığında Prenses Inara'ya evlenme teklif etmeyi planladığını söyledi. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bu yüzden bir gölge taşı kullandım ve görünüşümü gizledim. Bir insanın cazibesine büründüm."

"Seni yakalasalardı casus olarak idam edilebilirdin. Beni de yanında götürmeliydin. Götürebilirdim-"

"Grayce'i o zaman gördüm," diye sözünü kestim. "O zaman onun benim için ne olduğunu biliyordum. Ve ben-" Sertçe yutkunuyorum. "İnsan kılığına girip Joren adında bir adam olarak ona kur yaptım."

"Sen ne?" diye sorar, sesi yükselir.

"Ona kim olduğumu söylemek istedim. Söyleyecektim de ama sonra babam ve Lyrian'la ilgili bir haber aldım ve bunu yapamadan eve dönmek zorunda kaldım." Çenemi sıktım. "Onu incittim Aren. Joren'in onu reddettiğini düşünüyor. Kalbini kırdım ve bunun ben olduğumu bile bilmiyor."

"Ona söylemek zorundasın. Eğer senden önce öğrenirse, o-"

"İstiyorum ama yapamam," diyorum acımasızca. "Kalp ağacının ruhu gerçeği kendi başına öğrenmesi gerektiğini, aksi takdirde geleceğimizi değiştirme riski olduğunu söylüyor."

"O zaman başka seçeneğin yok Kyven." Başını iki yana sallar. "Tarihimiz tanrıların iradesine karşı gelenlerin hikâyeleriyle doludur ve onların gazabına uğradığını görmek istemem."

Haklı olduğunu bilsem de suçluluk duygusu kalbimi kemiriyor. "O bana güveniyor, Aren. Ben onun güvenini de sevgisini de hak etmiyorum."

"Her gününü onu kazanarak geçir. Ona tapın ve ona ne kadar değer verdiğinizi gösterin. Böylece gerçeği öğreneceği gün geldiğinde hatırlayacak ve yaptığınız seçimleri neden yaptığınızı anlayacaktır."

* * *

GÜNEŞ batmaya başlayıp şatoya sıcak, altın rengi bir ışık saçarken, Grayce'i aramak için kütüphaneye doğru ilerliyorum.

Onu orada, eski kitapların yüksek rafları arasında, başını açık bir kitaba dayamış uyurken buluyorum. Solan ışıktaki dingin ve sevimli yüzünü incelerken kalbim sevgiyle kabarıyor. Saçının bir teli gevşek örgüsünden kurtulmuş ve parmaklarım yumuşak teninde gezinirken dikkatlice kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Grayce benim için dünyadaki en değerli şey ve onu korumak için her şeyi yaparım. Bu düşünce damarlarımda dolaşan şiddetli, yakıcı bir kararlılık, varlığımdan habersiz uyurken ona sessizce verdiğim bir söz.

Onu izlerken, sırlarımın ağırlığı ve ona duyduğum aşk içimde savaşıyor. Ama şimdilik sadece paylaştığımız sessiz anın, aramızdaki bağın sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Parmaklarımı yavaşça Grayce'in yanağına sürerek onu uykusundan uyandırıyorum. Gözleri irkilerek açılıyor ve bana göz kırpmıyor, yüz ifadesi uykulu ve sevecen. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor. "Senin için bir sürprizim var."

Yüzünü ısıltılı bir gülümseme aydınlatıyor, gözlerinde merak parlıyor. "Ne oldu?"

Ona elimi uzatıyorum ve güvenle avucunu benimkinin içine sokup onu oturduğu yerden kaldırmama izin verdiğinde kalbim neredeyse parçalanıyor. "Görmek için benimle gelmen gerekecek," diye nazıkçe takılıyorum.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde beni kütüphaneden dışarı kadar takip ediyor. Dışarıdaki bahçelere adım attığımızda, açan çiçeklerin kokusu ve yaprakların hafif hışırtısı bizi karşılıyor.

Grayce, yemyeşil bir alanda sabırla bekleyen Greywind'i gördüğünde sevinçten nefesi kesilir. Gökemli nylluan, seçtiğı binicisine hürmeten başını eğiyor, gözleri zekâyla parlıyor.

Grayce saf bir sevinç kahkahasıyla adamın sırtına tırmanıyor, yükseklik korkusu heyecanı karşısında bir anlığına unutuluyor.

"Geliyor musun?" Omzunun üzerinden bana gülümsüyor, ben de başımı sallıyorum. Kanatlarını açarak gökyüzüne yükseliyor, şehrin üzerinde süzülüyorlar.

Ben de arkamdan geliyorum, kanatlarım beni havada zahmetsizce taşıyor.

Grayce'in korkularını yenmesini, Greywind'le birlikte bulutların arasından süzülürken kahkahalarının tatlı bir melodi gibi çınlamasını izlerken kalbim mutlulukla kabarıyor.

Yüzü coşku ve merakla aydınlanmış, rüzgar saçlarını karıştırırken onlar daha da yükseğe tırmanıyor, hızlı bir akıntının üzerinde spiral çiziyorlar.

Yan yana uçarken, şehir altımızda yayılırken, eşime hayretle bakmaktan kendimi alamıyorum. Tanrılar benim yolumu onunkiyle kesiştirmeyi seçtiğı için ne kadar şanslı olduğumu anlatamam.

Aren haklı. Ona her gün ne kadar değer verildiğini ve kıymetli olduğunu göstereceğim. O benim A'lyra'm ve onun sevgisine layık olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Sabah güneşinin sıcaklığı tenimi okşarken pencereden içeri süzülen tereyağı sarısının yumuşak tonlarıyla uyanıyorum. Kyven'e uzanıyorum, ama elim sadece pencerenin serin, boş alanıyla karşılaşılıyor. yatakta. Kaşlarımı çatarak yastığının üzerinde duran katlanmış bir parşömen parçasını fark ettim.

Kyven'in mesajını okumak için notu açtığımda dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. Yazısını incelerken gülümsemem kayboluyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Zarif yazı hafızama kazınmış, bana kendi yazım kadar tanıdık geliyor, çünkü onu birçok kez gördüm. Bu Joren'in el yazısı. Bundan eminim.

Kalbim hızla çarpıyor ve notu tutarken ellerim titriyor. Aynı olamazdı ama yine de bu el yazısını nerede olsa tanırdım. Joren ve ben çok sayıda mektuplaştık.

Dehşet içimi kaplıyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarında toplanıyor, ama en kötüsüne inanmayı reddederek onları geri zorluyorum. Fae'lerin görünüşlerini değiştirmek için büyü kullanabildiklerini biliyorum ama Joren'le tanıştığымda Büyücüler hâlâ Florin'le müttefikti.

Krallığımız üzerinde, Fae ve Diğer Dünya varlıklarının topraklarımızda büyü kullanmasını engelleyen büyüler ve korumalar vardı.

Kyven'in notunu okumak için kendimi zorluyorum, onun yazdıkları yerine mesaja odaklanmaya çalışıyorum. Şehrin etrafındaki koğuşları kontrol etmeye gittiğini ve birlikte yiyeceğimiz öğle yemeği için geri döneceğini söylüyor.

Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor ama yutkunuyorum, hüznü beni boğmakla tehdit ederken mektubu göğsüme bastırıyorum.

"Hayır," diye kesin bir dille ifade ettim. "Kyven bana yalan söylemez. Bunu biliyorum. Söz verdi," diye tekrarlıyorum kendi kendime.

Derin bir nefes alarak yataktan kalktım ve masaya doğru yürüdüm. Her bir çekmeceyi kontrol ederken kalbim küt küt atıyor.

karşılaştırmak için el yazısı. Mutlaka bir hata olmuştur. Kyven bunu yazmış olamaz.

Belki bir asistanı yapmıştır. Ya da Aren. Çılgınca, el yazısının neden ona ait olamayacağını düşünmeye çalışıyorum.

Alt çekmeceyi çıkardığımda keskin bir tıkırtı havayı yarıyor ve aşağıya baktığımda tabanda gizli bir bölme olduğunu görüyorum, üst kısmı kenar boyunca kalkıyor. Parmaklarımı panelin altından geçirerek dikkatlice itip açıyorum.

Çenem düştü. İçinde bir zamanlar Joren'e verdiğim işlemeli mendil var. Mendili elime aldığımda tüm vücudum titriyor. Katı ve ağır bir şey mendilin içine sarılmış. Köşesini geri çektiğimde, masanın üzerine küçük, siyah, cilalı bir taş düşüyor.

Merkezde mor bir parıltı yanıyor ve garip kayanın üzerinde dönüyor. Taşı dikkatle elime alıyorum ve içimden bir enerji atışı geçiyor. Nefes nefese, bakışlarımı aynaya kaldırıyorum ve kalbim tekliyor ve duruyor.

Kendi görüntüm yerine, gümüş beyazı saçları olan bir Fae kadını bana bakıyor. Ben titrek bir nefes alırken dudaklarım aralanıyor ve o da aynısını yapıyor. Geriye doğru sarsılıyorum, taş elimden düşüyor ve masaya çarpıyor.

Titreyen ellerimle çekmecenin arkasını yokluyorum ve bir yığın parşömene takılıyorum. Onları çekip çıkarıyorum ve yığına bakarken gözlerim açılıyor. En üstte kendi el yazım ve Joren'in adı yazıyor.

İlkini açmak için çabalarken, kelimeleri yüksek sesle okurken gözlerim sayfanın üzerinde uçuşuyor. Bunu ben yazdım. Ona gönderdiğim son mektuptu. Bunların benim mektuplarım olduğu konusunda hiçbir şüphe yok.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına hücum ediyor, zihnim korkunç gerçeği işlerken dünyam yıkılıyor.

Değer verdiğim adam, beni reddettiğine inandığım adam ve şimdi kocam dediğim adam bir ve aynı. Kalbim Kyven'in ihanetinin ağırlığı altında paramparça olurken boğazımdan kırık bir hıçkırık kaçıyor.

Göğsümde panik ve korku oluşuyor ve bu duyguların bana ait olmadığını anlamam bir anımı alıyor. Bunlar onun.

Sıkıntımı hissedebiliyor. Endişeli ve neredeyse burada.

Yatak odasının kapısı kırılarak açılır ve Kyven içeri koşar. "Grayce!" seslenir, telaşla. "Sorun nedir?"

Mektuplar ellerimden yere düşerken gözyaşlarıyla dolu bakışlarımı ona kaldırıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

KYVEN

GRayce'in acısı o kadar yoğun ki nefesimi kesiyor. Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşuyor, ondan sakladığım mektuplar titreyen ellerinden düşerken yüz hatlarında acı ve yıkım kolayca okunuyor yere kadar. Bakışlarım kanıtların izini takip ederek masanın üzerindeki gölge taşına ve mendile ulaşıyor.

Farkına vardığımda panik içimi kaplıyor: Gerçeği keşfetmiş. Ona yalan söylediğimi biliyor.

"Grayce, lütfen, açıklamama izin ver," diye yalvarıyorum, sesim çaresizlikle gerginleşiyor.

Ona uzanıyorum ama vurulmuş gibi geri çekiliyor.

"Hayır," diye boğuluyor, sesi duygusallıktan çatlıyor. "Bana dokunma." Sözleri yıkıcı bir darbe oldu. "Gitmene ihtiyacım var."

Göğsüm acıyla sıkışıyor, beni terk edeceği korkusu artık ruhumu kemiriyor. "Lütfen Grayce, beni affet," diye yalvarıyorum, kendi suçluluğumun ağırlığı kalbimi ezmekle tehdit ediyor. "Grayce, ben-"

Bakışları benimkini tutuyor, acı ve öfke dolu. "Git buradan." Sesi titriyor. "Şimdi."

İçimdeki her şey dizlerimin üzerine çöküp ondan af dilemek istiyor. Onu kollarıma almak ve neden yalan söylediğimi anlayana kadar gitmesine izin vermemek. Ama onun yıkıcı incinmişliği ve öfkesi aramızdaki bağda nabız gibi atarken konuşamıyorum. Onu incittiğimi bilmek dayanabileceğimden çok daha fazla.

Ona doğru bir adım atarken göğsümde bir acı hissediyorum ama o hızla geri çekiliyor.

"Yapma." Sesi alçak ve öfkeli. "Gitmeni istiyorum Kyven." Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. "Lütfen. Sadece git."

Kırık bir kalple balkona çıktım ve kanatlarımı açtım.
Ağır bir kalple gökyüzüne yükseliyor, kalenin üzerinde süzülüyorum.

Bulutlara doğru yükselirken, duygularım beni parçalamakla tehdit ediyor. Beni bu sırrı saklamaya zorladıkları için tanrılara lanet okurken boğazımdan acı dolu bir çığlık kopuyor. Eşimi, A'lyra'mı, kraliçemi, kalbimi, ruhumu incittikleri için.

Sonsuz gökyüzünde uçarken, içimde bir duygu girdabı dönüyor. Onu kaybettim. Beni asla affetmeyecek. Aşkımız ve güvenimiz yalanlarım yüzünden paramparça oldu.

"Kralım!" Aren'in sesi duyuldu ve dönüp ona baktım. "Ne-" "O biliyor."
Kelimeler ağzımdan acı bir zehir gibi dökülüyor. "Canını yaktım onu, Aren. Onun kalbini kırdım." Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Beni asla affetmeyecek."

"Bunu kesin olarak bilemezsiniz."

"Burada hissedebiliyorum." Avucumu göğsüme, tam kalbimin üzerine bastırıyorum. "Aramızdaki bağ sayesinde onun acısını ve ıstırabını hissedebiliyorum Aren." Başımı sallıyorum. "Yaptığım şey affedilemezdi."

"Ona geri dön," diye ısrar ediyor. "Ona neden yalan söylediğini açıkla. Anlayacaktır Kyven. Anlamak zorunda."

"Bana gitmemi söyledi," diyorum yenilgiyle. "Beni yanında istemiyor."

"O incindi. Tepki gösterdi. İnsanlar acı çektiklerinde bunu yaparlar. Ama bu sizi bir daha asla görmek istemediği anlamına gelmez."

"Ya beni terk ederse? Onsuz nasıl yaşayacağım?"

"Kaderinizde varmış. Bu yolu tanrılar çizdi," diyor kararlı bir şekilde. "Bir nedeni olmalı. Olmak zorunda. Sizi sadece ayırmak için ona bağlamazlar."

"Tam olarak bağlı değiliz," diye hatırlatıyorum ona. "Henüz bağımızı mühürlemedik." Titreyen bir nefes çekiyorum. "Beni şimdi terk edecek. Ve ben onu suçlamıyorum."

"Eğer onu seviyorsan, onun için savaşmalısın Kyven. Gitmesine izin verme. Kendini açıklamadan olmaz. Neden yalan söylediğini anlamıyor ama ona gerçeği söylediğinde anlayacak." Bir elini omzuma koydu. "İncinmiş ve kızgın olsa da seni hâlâ seviyor. Seni dinleyecektir Kyven. Dinleyeceğini biliyorum."

Keşke sözlerinin gerçek olduğuna inanabilseydim ama inanamıyorum. Şu anda bile acısı aramızdaki bağın üzerinden akıp gidiyor; üzüntüsünün ağırlığı ruhumu ikiye bölmekle tehdit ediyor.

"Kaleye dön," dedim ona. "İyi korunduğundan emin ol." Derin bir iç çekiyorum. "Oraya vardığında lütfen Talyn'e yemek yiyip yemediğini sor. Eğer yemediyse, bir şeyler hazırlayın."

"Halledilecek." Bana acıyan bir bakış attı. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum. Onun da acı çektiğini bilmekten nefret ediyorum. İkiniz de benim için önemlisiniz." Ağır ağır iç geçiriyor. "Söylediklerimi düşün."

"Yapacağım."

Aren ona geri dönüp kendimi açıklamaya çalışmam gerektiğini düşünüyor.

Ben de istiyorum. Her şeyden çok. Ama benden gitmemi istedi. Beni yanında istemiyor. Yine de içimdeki her içgüdü ona dönmemi, onu kollarıma almamı ve sevgisini ve güvenini tekrar kazanmak için ne gerekiyorsa yapmamı istiyor. Ama

sevgi ve güven bir kez kırıldığında onarılabılır mi bilmiyorum ve onarılamayacağı düşüncesi beni her şeyden çok korkutuyor. Çünkü yapamam Onsuz olma düşüncesine katlanamıyorum. O benim her şeyim.

Kararlılık göğsümü dolduruyor. Aren haklı. Grayce'i seviyorsam onun affını kazanmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Kalbimi tanımadan ve yaptığım seçimleri neden yaptığımı anlamadan gitmesini göze alamam. Arkamı dönüp kaleye dönmek için şehrin üzerinde geniş bir yay çiziyorum. İçimde derin bir kararlılık yanıyor. Grayce benim ve onun affını kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

* * *

BALKONA ULAŞTIĞIMDA, nylluan kokusunu aldığımda burun deliklerim alevleniyor. Bir kanat çırpışı gözüme çarpıyor ve Talyn'in yaklaştığını görmek için dönüyorum.

Sanki sorumu hissetmiş gibi yatak odasını işaret ediyor. "Aren bana kraliçenin üzgün olduğunu söyledi. Ben de nylluan'ını çağırdım."

Etrafına bakıp yatak odasına göz gezdiriyorum. Greywind yatağın ayak ucundaki battaniyelerin üzerinde yatıyor. Talyn'e dönerek kaşlarımı çatıyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet." Gururla başını kaldırıyor. "Ben çocukken, büyükbabam Çin Seddi'nde yaralanmıştı. Bir nylluan'ı vardı ve ben büyükannem ve büyükbabamla kaldığımda, o her gece benim odamda uyurdu. Ailemin ölümünden sonra benim için büyük bir teselli kaynağıydı."

Tekrar içeri bakıyorum ve Grayce onun yanına oturup arkasına yaslandığında kalbim göğsümde sıkışıyor. Greywind kanadını üzerine örtüyor, omzuna sokuluyor ve onu severken miyavlıyor.

Talyn'e dönerek gülümsüyorum. "Teşekkür . İyi iş çıkardınız."

Yüzünde ışıltılı bir gülümseme ve eğilerek selam verir. "Teşekkür , kralım."

Onu ürkütmemek için sessizce odamıza geri dönüyorum.

Grayce bana doğru döndü. Ağlamaktan gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Yüz ifadesindeki acı kalbime saplanan bir hançer gibi.

Yanılmıyorsam Greywind gözlerini bana diyor ve kanadıyla Grayce'i daha da örtüyor.

"Sizinle konuşabilir miyim?"

Kokluyor ve sonra Greywind arkasından bana bakarken isteksizce başını sallıyor.

Tepkisi anlaşılabilir. O onun nylluan'ı ve binicilerinin ruh hallerine çok iyi uyum sağlarlar. Ve şu anda, onun gözyaşlarının ve üzüntüsünün kaynağının ben olduğumu doğru bir şekilde çıkarmış durumda.

Kendimi yere bırakıp onun karşısına oturuyorum.

Ben başlamak için kelimeleri bulmaya çalışırken, onun yerine o başlıyor. "Bu benim hatam." Başım geriye gitti. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Yalan söyleyemezsin sanıyordum." Sesi titriyor. "Hayatım boyunca Fae'lerin yalan söyleyemeyeceğini duydum ve bunu sana sormak yerine, sadece gerçek olarak kabul ettim. Bu yüzden, o gece Florin'deki bahçede konuştuğumuzda, sana en önemli soruyu sormadım."

"Ne sorusuydu o?" "Sana güvenebilir miyim?"

Sözleri kalbimi delip geçiyor. Gözlerine bakamadığım için bakışlarımı yere indiriyorum. "Babam beni Inara ile nişanlamak istedi. İkinci doğan oğlunu ikinci doğan kızıyla evlendirerek evlilik yoluyla bir ittifak kurmak." Çenemi sıkıyorum. "Her ne kadar bize kullanmamamız öğretilen türden bir hilekâr büyü olsalar da, bir gölge taşı elde ettim. Inara'yı görmek istedim. Babamın beni ne tür bir kadına bağlamak istediğini öğrenmek için."

"Ne oldu?" diye soruyor.

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirliyor. "Onun yerine seni gördüm. Şatonun balkonunda durmuş bahçelere bakıyordun ve ben anladım." Kalın kalın yutkunuyorum. "Sanki göğsüme bir şimşek çaktı, çünkü benim için ne olduğunu hemen anladım."

"Neden yalan söyledin?"

"Halkımız o kadar uzun süredir düşmandı ki, size kim olduğum gerçeğini söylersem beni reddedeceğinizden korktum."

"Yani, bunun yerine beni reddettin." Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Kalbimi kırdın, biliyorsun. O zamana kadar kimseye değer vermemiştim. Bu şekilde değil."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken titremesini engellemek için alt dudağını ısırtıyor. "Benimle konuşmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bana bir şey söylemek için. Seninle buluşmamı istedin." Burnunu çekiyor. "Bütün gece bekledim ama hiç gelmedin."

"O gece sana söyleyecektim Grayce. Yemin ederim." Bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Kimliğimi daha fazla gizli tutmaya dayanamadım. Gidiyordum

Kim olduğumu açıklamak için... Ailelerimiz birlikte olmamıza izin vermezse benimle kamanı istemeyi planlamıştım."

"Hayal edebiliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Saf ve aptaldım."

Dudaklarından kısa bir kakhaha tufanı çıkıyor. "Eğer gitseydik, Lukas izimizi bulurdu. Muhtemelen beni isteğim dışında kaırdığınızı dışunerek sizi öldürür ve bir savaş başlatırdı."

"Sanırım haklısın." Üzüntüme rağmen dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Tam da bunu yapardı."

"Neden gittin?" diye soruyor.

"Babamın ve kardeşimin öldüğü haberini aldım. Ben-" sesim kesiliyor. "Seni terk etmek istemedim ama başka seçeneğim yoktu."

"ok üzgünüm Kyven." İfadesi üzgünleşiyor. "Zamanlamanın farkına varmalıydım... şimdi biliyorum ki..."

"Sana söyleseydim, beni kabul eder miydin?" Anlora'ya dönmek için onu terk ettiğimden beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum.

"Ben... bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Doğrusu, muhtemelen beni ailemi gözetlemek için kullanmak istediğinize inanırdım."

Bir an beni incelerken gözlerinin arkasına hüüzün yansıyor. "Anlamadığım şey, neden bana söylemedin? O gece bahçede, düğünümüzden önce sana sorduğumda, neden o zaman bana söylemedin?"

"Yapabilseydim yapardım," diye cevap veriyorum. "Sana birçok kez söylemek istedim, ama ben-"

"Kalp ağacı," diyor, yüz hatlarında anlayış beliriyor. "Paylaşamadığın şey buydu. Ama neden?"

"Kalp ağacının ruhu bunun kaderimizi değiştireceğini... kehaneti bozacağını söyledi."

Bakışlarını indiriyor. "Tanrılar acımasız, değil mi?"

"Katılıyorum. Seni incitmek istemedim Grayce."

"Bunu biliyorum. Ama yine de yaptın ve ben-" sesi takılıyor. "Seni affetmek için zamana ihtiyacım var."

Kendimi daha fazla tutamayarak, boğazımı yakan o soruyu soruyorum. "Beni tekrar sevebileceğini düşünüyor musun?"

Gözleri benimkilere kayıyor, gözyaşları kenarlarda toplanıyor. "Hiç durmadım." Umut göğsümde alev alev parlıyor.

"Annemin babam için neler hissetmiş olabileceğini şimdi anlıyorum." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Onu seviyordu ama onu incitmişti ve... kalbine geri dönmesine nasıl izin vereceğini bilmiyordu."

Umutsuzluk damarlarımda buz gibi akıyor.

Öne doğru eğilip elimi tutuyor. "Ama denemek isterim." Avucumu onunkine çeviriyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Ben de öyle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Gerçeği öğrendiğimden beri bir hafta geçti. Kyven ve ben hâlâ onun odasını paylaşıyoruz ama o kanepede uyuyor ve yatağı benim almam konusunda ısrar ediyor. Greywind bu durumdan faydalanarak gizlice Her gece ben uyurken Kyven'in yatağının olduğu tarafa.

Yerde yatması gerektiğini biliyor ama benim bu konuda baskı yapacak durumda olmadığımı kadar da akıllı.

Bu sabah, Kyven'i dudaklarını büzerek ona bakarken yakaladım, sırtüstü uzanmış, başını Kyven'in yastığına dayamıştı, kanatlı dev bir kedi gibiydi.

Bundan sonra Greywind'in çayıra dönmek isteyeceğinden şüpheliyim. Kalede ipek çarşafı ve sıcak kürklü rahat bir yatakta uyuyabilecekken olmaz.

"Yine," diye sesleniyor Emryll bana.

Derin bir nefes alarak, güçlerimi önümdeki hedefe odaklarken kendimi konsantre olmaya zorluyorum. Ellerimden yere doğru yeşil bir ışık yayılıyor. Yüzeyden kalın sarmaşıklar fışkırıyor, korkuluk kuklasının etrafını sıkıca sarıyor ve onu kafese hapsediyor.

"Güzel!" Emryll bağılıyor. "Güçlerin gittikçe ."

Övgüsüne gülümsüyorum ve sonra dönüp Greywind'i sırt üstü yatmış ve Emryll'in ona bir ödöl daha vermeden önce karnını kaşırken bulduğumda gülüyorum.

"Onu böyle beslemeye devam edersen, balkon penceresinden sığamayacak kadar büyüyecek," diye sesleniyor Kyven'in sesi yan taraftan. Bana dönüyor ve yakışıklı gülümsemesiyle kalbim eriyor. Aramızda olanlara rağmen onu hâlâ seviyorum. Ben sadece... kalbimi korumaya çalışarak işleri ağırdan alıyorum. Ama o bana sırttığında,

Sanki her şey eski haline dönmüş gibi kollarına atılmak istiyorum.

Emryll ve Greywind'e doğru yürür ve hain nylluan ona sevgi dolu bir kafa atarak evcil hayvan için yalvarır.

Kyven, Greywind'in çenesinin altını kaşıyor ve mutlu olduğunda çıkardığı alçak sesle ötmeye başlıyor.

Emryll ikimizin arasına bakıyor. "Bir yerde olmam gerektiğini unutmuşum."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor çünkü ne yapmaya

çalıştığımı biliyorum. "Belki Kyven kalıp çalışmana yardım edebilir?"

Kyven'in bakışları bana kayıyor ve gülümsüyor. "Yapabilirim... eğer istersen." "İsterim."

Birkaç hedef belirliyor ve sonra başlıyoruz. Kyven kendini hareketli bir hedef olarak sunuyor ve griffinleri yakaladığım gibi onu da yakalamaya çalışmamı söylüyor. Birkaç hafta önce kazara ona zarar vermekten endişe ederdim ama şimdi güçlerimi çok daha iyi kontrol edebiliyorum.

Büyü avuçlarımda ve parmaklarımda ucunda toplanıyor, sonra da yeşil ışıktan geniş bir yay çizerek ona doğru fırlıyor. Yerden bir sarmaşık patlaması fışkırıyor, bacaklarını ve ayaklarını birbirine doluyor, ancak kendi gücüyle onlara karşı koymayı başarıyor ve onu dengesiz yakalamanın yeni yollarını düşünmem için bana meydan okuyor.

Birkaç saat sonra tamamen tükenmiş hissediyorum. Çok yorgunum, bitkinim. Uzun bir pratik seansı yaptığımda bu hep olur. Emryll bunun insan olduğum ve güçlerim yeni olduğu için olduğunu düşünüyor. Onları kullandıkça gücümü artıracığımı söylüyor. Ama şu anda o kadar yorgunum ki zar zor yürüyebiliyorum.

"Sanırım bugünlük işim bitti," diyorum Kyven'a. Beni odamızın balkonuna uçurabilmesi için Greywind'e doğru geri dönmeye başlıyorum ama tökezliyorum.

Kyven beni göğsüne doğru çekerken güçlü kollar ortama dolanıyor ve düşmeme fırsat vermeden beni durduruyor. Bir an için, bu sertliğin tadını çıkarıyorum.

Aramızdaki şeylerin artık farklı olduğunu hatırlamadan önce onun sıcaklığını bana karşı hissediyorum ve geri çekilmeye başlıyorum.

"İzin verirsen seni taşıyabilirim," diyerek beni aniden durduruyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Pekâlâ."

Beni kollarına alırken muhteşem ağzını bir gülümseme kaplıyor. Greywind havaya yükselip beni balkonumuza uçururken bizi takip ediyor. Yavaşça beni balkondaki küçük masaya bırakıyor. İçeri giriyor ve bir süre sonra elinde lavanta çayı ve çikolatalı bisküvi dolu bir tepsiyle dışarı çıkıyor.

Şimdi bana Joren gibi davrandığı zamanlarla ilgili her şeyi anlattığına göre, beni nasıl incelediğini, sevdiklerimi ve sevmediklerimi öğrenip hafızasına kaydettiğini de öğrendim.

Belki onu tanımadan önce bunu garip bulabilirdim ama o bir Fae ve Emryll'e göre bir erkeğin eşine tamamen saplantılı hale gelmesi alışılmadık bir durum değil.

"Sana bir sürprizim var." Sırıttıyor. "Bence seveceğin bir şey." "Neymiş o?"

Bana bir Fae kitabı uzatıyor ve kapağını okurken gülümsüyorum. "Onun Fae Hayranı."

"Bu iyi bir tane. Bana Kraliçe'nin Şövalyesi'ni hatırlatıyor."

Kitabı ona geri veriyorum. "Bana oku."

Kitabı açıp başlarken yakışıklı bir sırıtiş yüzünü aydınlatıyor.

Çayımı ve çikolatalı bisküvilerimi bitirdiğimde kanepeye geçiyoruz. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ederken kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. Bir süre sonra kolunu dikkatlice omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor, şöminenin ve parlayan l'sair kristallerinin önünde zengin, sıcak sesiyle bana kitap okurken dev bir koza gibi kanadını etrafıma sarıyor.

Yumuşak bir mırıldanma sesi havayı dolduruyor ve bir göz attığımda Greywind'i ayaklarımızın dibinde, uzun kuyruğunu kıvrılmış bir şekilde yerde yatarken görüyorum.

Birkaç sayfa daha okuduktan sonra uykunun çağrısına boyun eğiyor ve boşluğa .

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

KYVEN

W

Uyandığımda hâlâ kanepedeydim ve Greywind ayaklarımın dibindeydi ama Grayce yanımda değildi. Odaya bakıyorum ve onun bizim odamızda olmadığını fark ediyorum.

Uyandığımı hisseden Greywind başını kaldırıyor. Yavaşça boynunu okşuyorum ve sonra burnumu kaldırıp Grayce'in kokusunu aramak için havayı kokluyorum, nerede olduğunu belirlemeye çalışıyorum.

Onu balkona kadar takip ediyorum. Aşağıdaki bahçelerdeki hareketlilik gözüme çarpıyor ve kanatlarımı çırpıp ona doğru uçuyorum, gül ağaçlarının arka duvarı boyunca yürürken arkasına konuyorum.

"Bunu benim için yaptın, değil mi?" diye soruyor, bakışları kalın sarmaşıklar ve onların canlı beyaz çiçekleri üzerinde geziniyor.

"Anlora'ya döndüğümde seni özledim," diye açıklıyorum. "Ayrı kaldığımızda kendimi sana yakın hissetmemi sağladı." Parmaklarımı güllerden birinin üzerinde gezdiriyorum. "Sana dönmek için yanıp tutuşuyordum ama... babam ve kardeşim yeni ölmüştü ve yapmam gereken çok şey vardı. I-"

"Anlıyorum," diye fısıldıyor. "Babamızın ölümünden sonra Edmynd için de aynısı oldu. Taç taşımak ağır bir yüküdür, özellikle de bu kadar erken beklemiyorsanız."

"Ya da hiç," diye ekliyorum. "Tahta geçen kişi Lyrian olmalıydı. Eğer babamın olsaydı, kardeşim senin kocan olurdu." Bana geri döndü. "Sen ne yapardın?"

"Sana planlarımı zaten söyledim." Ağzımda bir gülümseme belirdi. "Eğer ailelerimiz aramızdaki bağı onaylamasaydı seni benimle kaçmaya ikna ederdim."

"Peki biz ne yapardık?" Gülüyor. "Ormanda mı yaşardık?"

"Varys'ten bizi yanına almasını istemeyi planlamıştım. Bana şifacı olarak bir pozisyon vermesini isteyecektim, böylece sarayda yaşayabilecektiniz.

benimle birlikte olmak için geride bıraktığın şeylere benziyordu." Gözlerinin arkasında eğlence kıvılcımları çıkıyor. "Bunu gerçekten , değil ?"

"Düşündüm. Beklenmedik bir şekilde buraya dönmek zorunda kalmadan önce tek düşündüğüm buydu."

Temkinli bir şekilde yanağını okşuyorum. Geri çekilmediğinde memnun oluyorum. Bakışlarım dolgun, pembe dudaklarına düşüyor ve onları tekrar tatmayı her şeyden çok arzuluyorum.

"Kralım!" Aren'in sesi çınladı. "Şehrin eteklerinde bir saldırı oldu. Wraithler. Düzinelercesi."

Talyn yanımıza iniyor ve ben ona bakıyorum. "Ben yokken kraliçeyi koru."

Grayce'e dönüyorum ve elinin arkasına bir öpücük konduruyorum. "Mümkün olan en kısa sürede sana döneceğim."

O bir şey söyleyemeden Aren'le birlikte kaçtım.

"Ne oldu?" Ona soruyorum. Şehrin kenarına doğru koşarken kanatlarım öfkeyle çarpıyor. "Kimse yaralandı mı?"

"Bilmiyorum. Ancak çok sayıda var ve koğuşlarımızı ihlal etmelerine izin veremeyiz."

"Yapamamaları gerekir," diye karşı çıkıyorum.

"Biliyorum. Ama sadece koğuşlara güvenerek riske girmek istemiyorum çünkü bir şekilde sınırimızdaki duvarı aşabiliyorlar."

"Katılıyorum," diyorum ona. "Onları ormana kadar kovalayacağız ve hepsinin kökünü kazıyacağız."

Şehrin sınırına ulaştığımızda, çoktan korumaları yeniden şarj etmişti. Wraithler ormana doğru kaçıyorlar ama ben onları avlama emri veriyorum.

Aren ve ben peşlerinden giderken muhafızlardan biri bağırıyor. "Bak!" Uzakta Wraithleri işaret etti. "Kayboluyorlar!"

Sersemlemiş bir halde birkaç tanesinin yanıp sönerek geride sadece bir avuç bırakmasını izliyoruz. "Çoğu illüzyondu," diye mırıldandı Aren. "Ama nasıl? Neden?"

Panik göğsümü daraltıyor ve bakışlarımı tekrar kaleye çeviriyorum. "Onlar dikkat dağıtmak içindi. Kraliçeye geri dönmeliyiz!"

Şehirde olabildiğince hızlı uçarak, Grayce'i hissetmeye çalışarak bağın ötesine uzanıyorum. Bağlantımız aracılığıyla onu uyarıp uyaramayacağımı görmek için.

Aren sanki aklımı okuyormuş gibi soruyor. "Bağ aracılığıyla bir şey hissedebiliyor musun? Herhangi bir sıkıntı içinde mi?"

"Hayır, o-"

Dizginlenemeyen korku keskin bir bıçak gibi içime işliyor. İçimde öfke birikirken güç parmaklarımın arasında şimşek gibi çakıyor. Bunun arkasında kim varsa kanlarıyla ödeyecek. Kraliçeme saldırmaya cüret ettikleri için onları yok edeceğime dair tüm tanrılara yemin ediyorum.

Düzinelerce karanlık figür ağaçların arasında gezinirken, parlayan kırmızı gözleri aşağıdaki insanların kالبine dehşet saçarken, şehrin her yerinde alarmlar çalıyor ve panik çığlıkları havayı dolduruyor.

Uzakta, kanatlı bir figür kaleden havalanıyor. Greywind'in kanatlarının parıltısını fark ettiğimde kalbim tekliyor ve duruyor. Grayce onun sırtında, Wraithler saldırırken onlara saldırmak için spiral yeşil büyü yaları gönderiyor.

Grayce'in korkusu ve öfkesi aramızdaki bağda nabız gibi atıyor ve şehirde yolumuza devam ederken kendi duygularımı yansıtıyor. Ona doğru koşarken kanatlarım öfkeyle çırpınıyor. Greywind bir savaş çığlığı atıyor, Grayce üzerine binerken yakındaki bir Wraith'i pençeleriyle kavırıyor ve havada parçalıyor.

Yaklaştıkça ona sesleniyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, kararlılıkla yanıyor. Yüzü, istilacı Wraithlere saldırmak için büyüsünü kullanırken şiddetli bir kararlılığın resmi.

Parmaklarından çıkan yeşil büyü kıvılcımları ağaçlara ve toprağa çarparak Wraith'e doğru yükselen sarmaşıklar, ölümcül dallar gönderir.

Formlarının etrafını sıkıca sarıyor ve onları yere çarpmak için gökyüzünden koparıyor.

Sarmaşıklar onları kapana kısıtayıp ezilene kadar bükerek, Wraithler korku ve acı içinde haykırır.

Eşim savaş eğitimi almış bir savaşçının becerisiyle dövüşürken gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Muhafızlarım kraliçelerinin etrafında toplanıyor ve halkımız onun büyük şehirlerini savunmasını, onları Wraithlerin yıkıcı belasından korumasını izliyor. O muhteşem ve ben onun gücüne ve direncine tamamen hayranım.

Savaş bittiğinde ve son Wraith öldürüldüğünde, Grayce ve Greywind sarayın avlusuna iniyor. Ona doğru ilerliyorum ve eyerden kurtulup yere düştüğünde panik kalbimi durduruyor.

Talyn onu son anda yakalıyor ve ben de kollarından çekiyorum. "Ne oldu?" Ona soruyorum. "Yaralandı mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Ona dokunmadılar."

"Bir şifacı getirin!" Ellerimi vücudunda gezdirip gözden kaçırdığım bir yara olup olmadığını kontrol ederek bağıriyorum ama hiçbir yara bulamıyorum.

Yüzü solgun ve vücudu gevşek Grayce'i kollarımda taşıırken Şifacı Draymon bana doğru uçuşuyor.

Yanımıza indi. "Onu yere yatırın," diye talimat verdi.

Dediğini yapıyorum ve ellerini kaldırıp kızın vücudunun üzerinde yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor.

Panik içimde bir gelgit dalgası gibi yükseliyor ve beni dibe çekmekle tehdit ediyor. "Onun nesi var?"

Saçlarını okşarken, rahatlatıcı sözler fısıldarken, iyi olması için tanrılara dua ederken kalbim endişe ve korkuyla ağrıyor.

"Bunu anlamıyorum," diyor Draymon. "Yaşam gücü enerjisi azalıyor."

Aklıma Varys ve Inara geliyor. Onun gücünü miras almıştı, ama enerjiyi etrafındaki topraktan değil, kendisinden alıyordu.

Elfler ve Fae'ler yapar. Aynı şey Grayce için de geçerli olmalı.

Bunu Draymon'la paylaşmadan bana döndü. "Büyü yapmak için kullandığı kendi yaşam gücü. Bu onu daha güçlü kılıyor ama çok fazla kullanırsa ölümcül olabilir."

Onu kaybetme düşüncesine dayanamıyorum: dünyamı, aşkımı, her şeyimi. O benim karanlığımdeki ışık ve onsuz ben kaybolurum. "Yaşayacak mı?" Çılgınca soruyorum. "Söyle bana!"

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Neden uyanmıyor?"

"Büyüsüne güç sağlamak için yaşam gücü neredeyse tamamen tükenmişti. Ölümle burun buruna geldi." Bana ciddi bir bakış attı. "Yaşıyor ama iyileşmesi için çok dinlenmesi gerekecek."

"Onu odamıza geri götürebilir miyim?"

Başını salladı. "Birkaç saat içinde gelip onu kontrol edeceğim."

"Sen odada kalacaksın," diyorum ona. "Bir şeye ihtiyacı olursa diye yakınımnda olmanı istiyorum."

Başını eğdi. "Elbette, Kralım."

BÖLÜM 51

OceanofPDF.com

GRAYCE

M Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey, yüzünde rahatlamış bir gülümsemeyle yanımda duran Kyven oluyor. Kafam bulanık ve kaybetmeden önce neler olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum.

Bilinç.

"Grayce," diye nefes alıyor Kyven. "Uyanmışsın. Senin için çok endişelendim." Elimi avucunun içine alıp nazikçe sıkıyor. "Tanrılara şükürler olsun."

"Ne oldu?" Sesim zayıf bir şekilde soruyorum. "Wraithleri durdurduğumuzu hatırlıyorum ama sonra... Çok yorgundum ve bayılmadan önce garip hissettiğimi hatırlıyorum."

Şifacı Draymon öne çıkıyor, yüz ifadesi ciddi. "Neredeyse ölüyordun," diyor acımasızca. "Bizim türümüz büyüyü kullanırken, onu yaratmak için etrafımızdaki topraktan ve doğadan yararlanırsınız, ama sen kendi yaşam gücünden yararlandın. Ve o kadar çok kullandın ki neredeyse ölüyordun."

"Tıpkı Inara ve Freyja gibi," diye mırıldanıyorum ve Kyven başını sallıyor.

Hem kız kardeşim hem de kuzenim aynı sebepten dolayı büyülerini kullanırken neredeyse ölüyorlardı.

"Bu neden insanların başına geliyor?" Kyven soruyor. "Neden onlar da bizim gibi doğadan beslenemiyor?"

Draymon başını sallıyor. "Bilmiyorum kralım. Bildiğim tek şey, kendilerinden aldıkları için yarattıkları büyünün daha güçlü olduğu."

"Peki ya Kraliçe Ilyra?" Cesareti ve ölümüyle ilgili hikâyeyi hatırlayarak soruyorum. "Büyük Duvar'da halkını savunurken öldü. Kendi büyüsü onu tüketti."

"Elfler ve Ejderhalar hakkında emin değilim, ama bizim türümüzün büyü yaratmak için kendi yaşam gücümüzden yararlanması mümkündür, eğer başka

kaynak mevcut, ancak risk nedeniyle, bu sadece en zor koşullarda yapılıyor."

Draymon bana sert bir bakış attı. "Ne kadar büyü kullandığınıza çok dikkat etmelisiniz kraliçem. Wraithlerle olan savaşınız sizi ölümün kıyısından döndürdü."

"Uyanmışsın," diye sesleniyor Emryll'in şarkı söyleyen sesi odaya girerken. "Tanrılara şükürler olsun." Kyven'in yanında duruyor ve şakacı bir şekilde yan tarafını dürtüyor. "Uyanık olman iyi bir şey, çünkü zavallı Şifacı Draymon'un sen bayıldığından beri hiç dinlendiğinden şüpheliyim."

Gözlerim Draymon'a kayıyor, ancak şimdi onunkilerin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Devam ediyor. "Kyven sürekli seni kontrol etmesi için ısrar ediyordu."

"Bu doğru mu?" Kyven'e soruyorum ve o da bana isteksizce başını sallıyor. Dudaklarımı büzüyorum ve dikkatimi Draymon'a çeviriyorum. "Özür dilerim, Şifacı Draymon. Biraz dinlenmek için ayrılmak isterseniz, ben-"

"Seninle ilgilenmek hiç de zor değildi," diyor Draymon. "Saldırı altındayken genç kızımı Wraithlerden kurtardın. Bunun karşılığını sana asla ödeyemem."

Kaşlarım hafifçe çatılıyor, istila sırasında herhangi bir çocuk hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Sadece mümkün olduğunca çok insanı korumaya ve Wraithlerin büyüüne karşı koymaya odaklandığım için savaş sırasında her şey bulanıktı. "İyi olmasına sevindim."

Elini kalbine götürüyor ve başını eğiyor. "Teşekkür ederim, kraliçem."

Draymon gidiyor ve Emryll bana sıkıca sarılıyor. "İyi olmana çok sevindim kardeşim," diye fısıldıyor kulağıma. "Dualarıma cevap verdikleri için tanrılara şükranlarımı sunmak üzere tapınağı gidiyorum." Ayrılmadan önce bana hızlıca sırtıyor.

Oturmak için kendimi itmeye çalışıyorum ama hâlâ güçsüzüm. Kyven sırtıma bir el koyuyor ve yolun geri kalanında bana yardım ediyor. Beni inceliyor, endişeli

yüz hatlarına kazınmıştı. "Ölebilirdin Grayce. Bana daha dikkatli olacağına söz ver."

"Başka seçeneğim yoktu Kyven. Şehri savunmaya yardım etmek zorundaydım." "Hayatını riske atmak anlamına geliyorsa, hayır."

"Liderlik böyle bir şeydir," diyorum ona. "Benim yapmayacağım bir şeyi başkalarından nasıl isteyebilirim?"

Çenesini sıkıyor ve tartışmak istediğini biliyorum ama yorgunum. ".
Seninle tartışmak istemiyorum Kyven. Lütfen."

"Düştüğünde çok solgundun ve hâlâ kollarımdaydın," diye zorlukla başardı ve alnını usulca benimkine dayayıp gözlerini kapattı. Kirpiklerinden bir damla yaş süzülüyor ve usulca yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum."

"Ben buradayım." okşuyorum ve gözlerini açıyor, nefesimi kesecek kadar yoğun bir sevgi ve bağlılıkla beni inceliyor. Ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Ve yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum," diye hafifçe takılıyorum. "Söz veriyorum."

"Güzel." Bir kahkaha attı ve sonra beni kendine çekerek kanatlarını etrafıma doladı. "Seni tutacağım."

Bir an beni inceliyor, yüzümdeki saçları şefkatle geriye doğru tararken menekşe rengi gözleri gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Sen benim her şeyimsin," diye fısıldıyor. "Ve ben-"

Alçak bir öksürük sesi odayı dolduruyor ve Greywind'in balkondan içeri girdiğini görmek için dönüyoruz. Yatağın yanına geliyor. Onu sevmek için elimi uzattığımda avucuma doğru eğiliyor ve mutlu olduğu anlamına gelen o cıvıl cıvıl ötüşüne başlıyor.

"Sen baygın düştüğünden beri balkonda nöbet tutuyor." Kyven onu da severken gülümsüyor. "Sana çok bağlı."

"Ve ben ona bağlıyım." Nylluan'a sırtıyorum.

Kyven yan masadan bir kitap alıp bana uzatıyor. "Sana kitap okumamı ister misin?" Kaşlarını çatıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor.

dudaklarını. "Tam da Fae şövalyesinin prensese olan ölümsüz aşkını ilan ettiği bölüme gelmek üzereydik."

Başımı salladım. "Bu benim en sevdiğim kısım." "Benim de," diye katılıyor.

Yatakta oturuyor, sırtını başlığa yaslıyor ve o okurken ben de başımı omzuna yaslıyorum. Greywind yatağın kenarındaki bir yığın kürkün üzerine uzanmış, ön patilerini önünde kavuşturmuş, o da beni dinliyor.

Zaman ilerledikçe göz kapaklarım yorgunluktan ağırlaşıyor. Uyanık kalma çabalarım rağmen, Kyven'in pürüzsüz ve zengin sesi sonunda beni tekrar uykuya daldırıyor. Uykuya daldığım , onun kalkacakmış gibi yatakta kaydığını hissediyorum ama gözlerimi açıp elini tutuyorum. "Bekle."

Bana dönüyor, bakışları endişe dolu.

Cesaretimi toplayıp onu kendime doğru çektim. "Benimle kal. Burada, yatakta." "Kalmamı istediğinden emin misin?"

"Evet, ama sadece uyumak için."

Başını sallarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Pekala."

Tekrar yatağa, battaniyenin altına yerleşiyor ve sol kolunu ve kanadını bedenime doluyor.

Derin bir memnuniyet iç çekişiyle onun yanına sokuluyorum. Gözlerimi kapatıp uykuya dalarken tanıdık erkeksi kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

BÖLÜM 52

OceanofPDF.com

KYVEN

"A Corduin'den bir kuzgun daha geldi." Odamdaki masaya oturduğumda Aren bana küçük, kaydırılmış bir parşömen uzatıyor. "Wraith gözlemlerinin arttığını rapor ediyorlar. Büyük Duvar."

Çenemi sıkarak mesajı okudum. "Orklar da ormanlarda daha fazla Wraith olduğunu bildirdiler," diye ekliyorum. Mesajı elimde buruştururken içimde derin bir hüsrân kaynıyor. "Korumalarımızı aşmayı nasıl başardıklarını anlamıyorum. Bunu içeriden yardım almadan yapmış olamazlar."

"Katılıyorum," diye cevaplıyor suratsızca. "Ama bunu kim yapar?"

Uyanık olduğum saatlerde ve uykumda kafamı kurcalayan soru bu. Şehre yapılan Wraith saldırısının üzerinden neredeyse bir hafta geçti ve ben herhangi bir cevap bulmaya yaklaşmadım. "Bilmiyorum ama öğrenmeliyiz."

Güneş ufku altına inerken pencereden dışarı bakıyorum ve düşüncelerim eşim ve halkımızın güvenliği tarafından tüketiliyor. "Kraliçe hâlâ saray kütüphanesinde mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye cevaplar Aren. "Talyn saldırıdan beri kehaneti incelediğini, Wraithleri ve Büyücüleri yenmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını söylüyor. Ayrıca Kraliçe Ilyra'nın hikayesine kafayı taktığını, onun büyüsünün Büyük Duvar'ı aştıklarında Wraithleri yok etmeyi nasıl başardığını anlamaya çalıştığını bildirdi."

Kalbim göğsümde tekliyor ama ifademi soğukkanlı kalmaya zorluyorum. Grayce'in Kraliçe Ilyra'ya olan hayranlığı konusunda endişeliyim. Savaşçı kraliçe Wraithleri yok ederken hayatını feda etti ve her ne kadar onları yenmek istesem de Grayce'in tehlikeye girmesini istemiyorum.

"Talyn onun Bilgin Norlyn ile konuşmasına kulak misafiri olduğunu ve güçlerini güçlendirmek için herhangi bir amplifikatör sorduğunu söylüyor."

"Amplifikatörler mi?" Endişe göğsümü sıkıyor. Ilyra güçlerini güçlendirmek için büyülü bir kolye kullanıyordu ve Wraithlere karşı büyüsünü kullanırken sadece doğadan değil, kendinden de güç almasını sağlıyordu. Onları yenecek kadar güçlü olmasının nedeni buydu ama aynı zamanda bu süreçte öldürülmesinin de nedeni buydu. "Ona ne söyledi?"

"Ona Kraliçe Ilyra'nın kolyesinden bahsetmiş."

Ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum. Norlyn'e ve onun gevşek diline lanet olsun. Neyse ki kolye Corduin Kalesi'nde bulunuyor. Burada olsaydı, eminim eşim güçlerini güçlendirip güçlendiremeyeceğini görmek için onunla deney yapmakta ısrar ederdi, böylece Wraithlere karşı savaşta ona yardımcı olabilirdi.

"Talyn, güçleri artırmak için kullanılabilecek başka nesneleri de araştırdığını söylüyor."

"Amplifikatörler tehlikelidir," diye homurdandım. "Norlyn bunu ona söylemeye zahmet etti mi?"

"Evet." Aren güven veren elini omzuma koyuyor. "Talyn'e bunu özellikle sordum ve Norlyn'in onu uyardığını söyledi."

"Yine de... kraliçe inatçı," diye düşünüyorum, ondan çok kendime. "Bunun onu tamamen caydırdığından şüpheliyim."

"Bu konuda sen de aynısın." Aren'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "Kraliçe de senin gibi: Bir şeyi takıntı haline getirdiğinde onu bırakmakta zorlanıyorsun."

Gözlerimi kısıyorum çünkü eşimden bahsettiğini biliyorum. Grayce'i nasıl izlediğimi, onunla ilgili her ayrıntıyı nasıl gözlemlediğimi biliyor. Elimde değil. Yaptığı her şey beni tamamen ve bütünüyle büyülüyor.

Saat geç oluyor ve ben masamdan kalkıyorum, kraliyet görevlerimi bugünlük bitirmiştım. "Sanırım bahçelerde biraz yürüyeceğim," diyorum ona. "Sabah görüşürüz."

Başını hafifçe sallayarak çenesini eğiyor ve odadan çıkıyor.

Derin düşüncelere dalmış, saray bahçelerindeki dar patikalardan birinde yürüyor, solan ışıktaki teselli arıyorum. Çiçekler arasında yürürken serin akşam havası tenimi , esintide yaprakların hafif hışırtısını dinliyorum.

Grayce'e gitmeyi her şeyden çok istiyorum ama onun kendi alanına sahip olmasına izin vermeye çalışıyorum. Joren olduğum konusunda ona yalan söylediğim için beni hâlâ affetmedi. Her gece aynı yatağı paylaşıyoruz ve ona sarılıyorum ama uyumaktan başka bir şey yapmıyoruz.

Her ne kadar onu kendime bağlamak istesem de, onu hazır olmadığı bir şeye itmeyeceğim. Ona yakın olmama izin verdiği için bile şanslıyım, özellikle de yalanlarımdan ne kadar derinden yaralandıktan sonra.

Beni hala seviyor, ama işler eskisi gibi değil. Artık temkinli davranıyor ve onu suçlayamam. Keşke her şey eskisi gibi olabilseydi. Onu öpmeyi, kollarıma almayı her şeyden çok istiyorum ve-

"Kyven?" Yumuşak sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve döndüğümde onu bana doğru yürürken buluyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Düşünmeye geldim."

"Ben de," diye yanıtlıyor, yanıma doğru ilerleyerek. "Aklında ne var?"

Bana onu hatırlatan güllerle kaplı duvara bakıp düşüncelerimi toparlıyorum. Cevap veremedim elimi tutuyor ve nazıkça sıkıyor. "Önce ben gideceğim."

Sözleri bana evlenmeden önce Florin'deki saray bahçelerinde konuştuğumuz geceyi hatırlatırken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Son birkaç haftadır eşimle aramız biraz gergin. O da aramızda büyüyen uçurumu kapatmak için çok çaba sarf ediyor."

Sertçe yutkunarak bakışlarımı indiriyorum. "Bunu söylemen garip, çünkü benim eşimle de aramız anlaşılabilir bir şekilde gergin. Bu tamamen benim hatam. Ve hak etmediğim halde onun affını kazanmak için umutsuzca çabalıyorum."

"Neden hak etmediğinize inanıyorsunuz?"

"Çünkü o benim eşim. Seveceğime, onurlandıracağıma, koruyacağıma, ömrümün sonuna kadar el üstünde tutacağıma yemin ettiğim kişi ve... onu incittim." Sertçe yutkunuyorum. "Ama en kötü kısmı bu değil."

Gözlerini benimkilere dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Tanrıların iradesine karşı gelebilirdim. O keşfetmeden önce ona gerçeği söyleyebilirdim ama yapmadım. Bunun nedeni kehaneti bozmaktan ya da dünyanın karanlığa gömülmesinden endişe etmem değildi. Onu kaybedeceğimden endişe ettiğim içindi."

Ben devam ederken bakışları benimkileri tutuyor. "Gerçek şu ki... benim için önemli olan tek şey o. Ve onu kaybetmemek için bu kadar çabalarken, onun yerine onu kendimden uzaklaştırdım. Ben bencil bir erkeğim ve onu hak etmiyorum."

"Ya seni o kadar çok seviyorsa ve seni çoktan affettiyse?"

Göğsümde bir umut kıvılcımı alevleniyor. "Sen affettin mi?"

Yaklaşıyor, yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizaya gelene kadar ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Kollarını boynuma doluyor ve eğiliyor.

Rüya gördüğümde endişelenerek hareketsiz kalıyorum, her an uyanacağımdan korkarak dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve sonra fısıldıyor. "Evet."

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve ikimizi de döndürürken onu kollarımın arasına alıyorum. Onu tekrar yere bıraktıktan sonra kanatlarımı onun etrafına doluyorum ve alnımı alnına koyarken onu yakınımda tutuyorum. "Beni gerçekten affediyor musun?" Soruyorum, çünkü emin olmam gerekiyor.

Yanağımı okşuyor. "Seni affediyorum, Kyven."

Tutkulu bir öpücükle ağzını kendi ağzımla kavrıyorum. Parmaklarımı ipeksi kestane rengi saçlarının arasından geçirerek dilimi onunkine değdiriyor, öpücüğünün tadının ve vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Onun narin kokusunu derin derin içime çekerken burun deliklerim açılıyor. Baştan çıkarıcı derecede tatlı. Doğurganlık döngüsünün zirvesinde. İçimde karanlık ve ilkel bir şey uyanıyor, eşime sahip çıkmamı talep ediyor.

Elbisesinin kumaşı arasından göğsünü avuçladığımda yumuşak bir inilti çıkıyor.

Uzaktaki hareket dikkatimi çekiyor ve boğazımda kısık bir sesle hırılıyorum. Bunun sadece Talyn olduğunu ve bize gizlice yer açmaya çalıştığını bilmeme rağmen, damarlarımda şiddetli bir sahiplenme duygusu yanıyor.

"Bana tutun," diye fısıldıyorum dudaklarına ve Grayce başını sallıyor.

Onu göğsüme çekip havalanıyorum ve balkona doğru uçuyorum. İçeri adımımızı atar atmaz, yalnız olduğumuzu görmek beni sevindiriyor. Greywind bile gitmişti. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum ve sonra yakıcı bir öpücükle ağzını tekrar yakalıyorum.

Ağızlarımız tekrar tekrar birbirine karışırken parmaklarını saçlarımdan geçirerek inliyor.

Onu yatağa taşıırken arzularım damarlarımda yanıyor. Öpüşmemizde o kadar kayboluyorum ki dizlerim kenara çarpıyor ve öne doğru düşüyorum, son saniyede dönüyorum, böylece yatağa yuvarlanırken üstüme düşüyor.

Bakışları bir an benimkileri tutuyor, ışıltılı gözleri benimkilerin derinliklerine bakarken saçları etrafımızda bir perde oluşturuyor. Elimini uzatıp yüzüne dokunuyorum ve parmaklarımdan ardından pembe bir kızarıklık oluşmasını şaşkınlıkla izliyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyden çok."

Dudaklarında güzel bir gülümseme beliriyor. "Ben de seni seviyorum Kyven."

Ağzını kendi ağzımla yakalamak için yeterince yükseliyorum, onu kendime doğru tutarken dudaklarımız ve dillerimiz tekrar tekrar birbirine geçiyor, kalçaları kalçalarıma sarılıyor.

Öpüşmemize ara vermeden yatağın kenarına oturuyorum ve kanatlarımı ona sıkıca sarıyorum. Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlarken inliyorum, lezzetli sürtünme en enfes işkence.

İhtiyacının kokusu havayı dolduruyor ve ona sahip olma arzusu neredeyse dayanabileceğimden daha fazla. Elbisesinin üzerinden göğsünün sol küreciğini avuçlayarak boynundan aşağı bir çizgi öpüyorum ve dilimi nabız gibi atan atardamarın üzerinde gezdiriyorum.

Dişlerim altındaki narin eti delmek için uzanıyor ama kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Durmaliyız," diye fısıldıyorum tenine karşı.

"Neden?" diye soruyor, sesi soluğu kesilmiş bir halde.

"Kontrolümün sınırındayım," diye törpüledim. "Seni aceleyle getirmek istemiyorum _."

"Seni istiyorum Kyven," diye fısıldıyor ve ben kıpırdamıyorum.

İhtiyaç derinlerde bir yerde nabız gibi atıyor ve onu sahiplenmek için çaresizim. İstedığının bu olduğundan emin olmak için. Yanağını okşuyor, ısıltılı gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Beni istediğinden emin misin?"

Başını sallıyor. "Evet."

Dudaklarımı tekrar onunkilere yapıştırıp yakıcı bir öpücük kondururken mutluluk damarlarımda dolaşıyor. Aramıza uzanıyor, tuniğimin bağını çözüyor ve omuzlarımdan geriye doğru itiyor.

Pençelerimi uzatarak elbisesinin kumaşını kesiyorum, göğsünün krem si tümseğini kavrayıp sertleşmiş tepesini baş ve işaret parmaklarımin arasında yuvarlarken taç yaprağı yumuşaklığındaki teninin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor ve ben de eğilip ağzımı sıkı tomurcuğun üzerine kapatıyorum, parmaklarını saçlarımin arasından geçirip bana karşı kıvranırken dilimi hassas etinin üzerinde gezdiriyorum.

Kalçalarını benimkilere doğru yuvarladığında, merkezinin nemli sıcaklığı pantolonumun malzemesinden sızarken inliyorum, doğrudan zaten sertleşmiş olan stavımın üzerine. Kokusu sarhoş edici ve onun içinde olmak için çaresizim.

Aramıza uzanıyor, ben ona yardım etmeden önce parmakları pantolonumun bağını çözüyor, stavımı giysilerimin sınırlarından kurtarıyor.

Narin parmaklarını uzunluğumun etrafına sararken ve başparmağını zaten ağlayan uçta kaydırırken ve sonra beni girişine yerleştirirken boğazımdan derin bir hırıltı çıkıyor.

Çenesini kavrayarak, içine doğru itmeye başlarken gözlerinin derinliklerine bakıyorum. Ben ilerlerken vücudunun stavımı sıkıca kavraması o kadar yoğun ki

Tek yapmak istediğim onu sırtüstü çevirmek, içime gömmek ve onu özümle doldurmakken yavaş gitmek tüm kontrolümü alıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

OceanofPDF.com

GRAYCE

Kyven'in gözleri kuzguni siyah, bakışları benimkileri ele geçirirken dişlerini tamamen açmış. Bariyerimi zorlarken hafif bir acı hissiyle nefesim kesiliyor ama hemen yerini zevk.

Kendini yavaşça kanalımın derinliklerine sokarken içimde sıkı bir sıcaklık oluşuyor, kalçalarının her nazik yuvarlanması tamamen oturana kadar onu daha da ilerletiyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, hareketsiz kalarak.

Bedenim onunkinin etrafında gevşemeye başlarken, "Alışmak için biraz zamana ihtiyacım var," diye nefes alıyorum. Hafifçe kayıyorum ve içimde inanılmaz derecede derine batarken inliyor, düğümünün tabanı kanalıma doğru itiyor.

Ona karşı hareket etmeye başladığımda bakışları benimkileri tutuyor; kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor, stavının çıkıntıları başımı geriye düşüren ve ayak parmaklarımın zevkle kıvrılmasına neden olan derinlerde bir yere dokunurken en lezzetli sürtünmeyi yaratıyor.

Saçlarımı kavıyor ve dudaklarımı nazikçe kendi dudaklarına götürüyor, içimde derinlere doğru ilerlerken dilini benimkine değdiriyor. Düğümü genişleyerek bizi birbirimize kilitliyor. Nazikçe çekiştirmesi içimdeki arzuyu daha da artırıyor.

Aramıza uzanıyor ve başparmağını kalçalarımın arasındaki hassas et incisinin üzerinde gezdirirken haykırıyorum. Her şey kasılıyor ve tüm vücudum bir anlığına geriliyor, ardından stav'ının etrafında sertçe kenetleniyorum, serbest bırakılmam damarlarımdaki ateş gibi içimde dolaşırken onun adını haykırıyorum.

Stav'ı kanalımda nabız atmaya başladı. "Benim!" diye kükrüyor, içimde yoğun bir ısı patlıyor, beni tohumuyla doldururken çekirdeğimi sular altında bırakıyor.

Serbest bırakması içimde başka bir orgazmı tetikliyor, bu seferki öncekinden daha da güçlü. Beni sırt üstü çevirdiğinde bile tam olarak kendime gelememiştim.

Vücutlarımız hala onun düğümüyle birleşmiş durumda ve kollarımı onun sırtına dolayarak, içime pompalarken ona sıkıca tutunuyorum.

Bana bakarken kanatlarını tamamen açmış durumda. Yüzüne dokunmak için uzanıyorum. Siyah gözleri ve keskin dişleriyle hem vahşi hem de güzel.

Kollarını sıkıca etrafıma sararak eğiliyor ve her itiş daha uzun, daha derin ve daha güçlü hale gelirken dilini boynumun atardamarı boyunca izliyor. "Çok sıkı," diye kulağımı tırmalıyor. "Sen mükemmelsin Grayce."

Ona sımsıkı sarıldığımda, kollarım ve bacaklarım vücuduna dolandığında, serbest bırakılmam içimde derinlerde oluşurken hisler beni boğmakla tehdit ediyor. Kanalımdaki küçük kaslar onun etrafında titreyip esnedikçe zevk içimde sımsıkı sarılıyor.

Beni işaretlerken dişlerinin keskin batışıyla nefesim kesiliyor ama bedenim stavının etrafında kenetlendiğinde ve beni tekrar tohumuyla doldururken yoğun ısı içime dolduğunda acı çabucak unutuluyor.

Dilini izinin üzerinde gezdirerek iki küçük deliği kapatıyor. Geri çekildiğinde alnını nazikçe benimkine değdiriyor. "Sen benimsin," diye fısıldıyor ve bana şefkatli bir öpücük veriyor.

Bedenlerimiz birbirine kilitlenmişken yüzüne dokunuyorum. Hiçbir şeyin böyle hissettirebileceğini bilmezdim. "Ve sen benimsin," diye şefkatle karşılık veriyorum. "Her zaman."

* * *

Üç kez seviştikten sonra Kyven bizi yüz yüze gelecek şekilde yan yatırıyor. Yavaşça bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ardından dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Şifacıya sana çay getirmesini söyleyebilirim. Eğer önlem almak istersen."

"Önlemler mi?"

"Gebe kalmayı önlemek için."

"Çocuk sahibi olmamızın mümkün olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye cevap veriyorum. "Ve eğer yapabilirsek, bu bir lütuf olur, sence de öyle değil mi?"

Gözleri tekrar kararıyor, ruhani yakışıklı yüzünde ikiz siyah havuzlar oluşuyor. Üzerimde dikkatlice ilerleyip beni altına alırken dişleri sivri uçlara doğru uzanıyor.

Elimi göğsünde ve karnında gezdiriyorum ama bileğimi hızla tutup çekiyor. "Yapma," diyor sertçe. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattığımda, "Seni tekrar almak isteyen ilkel yanımla mücadele ediyorum ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye ekliyor.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Yorgun olduğumu kim söyledi?"

İddialı bir öpücükle ağzımı yakalıyor ve tekrar içime girmeye başladığında inliyorum, stav'ı içimde gizli bir yere dokunuyor ve ayak parmaklarımdan zevkle kıvrılmasına neden oluyor.

Yorgun olmadığımı sevindim, çünkü bu gece uyuyabileceğimizden şüpheliyim.

BÖLÜM 54

OceanofPDF.com

KYVEN

M Sabah ışığı pencereden içeri sızıyor. Eşime odaklanıyorum. Uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine gölge düşürüyor, hayal kurarken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzel ve o benim.

Göz kapakları çırpınarak açılıyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor. "Yine beni izliyorsun," diye nazikçe takılıyor.

"Elimde değil," diye fısıldıyorum. "Bir yanım hâlâ bunun bir rüya olduğundan ve her an uyanacağımdan endişeleniyor."

Boynumun arkasını kavırıyor ve ağzımı kendine çekerek beni uzun ve derin öpüyor. Vücuduna bakıyorum, ellerimin şeklindeki hafif morarmayı fark ettiğimde yüzüm buruşuyor. "Sen iyi misin?" Suçluluk duygusu göğsümü doldururken soruyorum. "Affet beni, ben-"

Bakışları benimkileri morluklara kadar takip ediyor ve elimi tutuyor. "Her şey yolunda. Ben iyiyim."

"Sana daha fazla özen göstermeliyim," diye fısıldıyorum.

"Kırılmayacağım Kyven," diye nazikçe uyarıyor.

Onu dikkatlice kollarıma alıyorum ve yataktan kalkıp temizlik odasına yürüyorum. Onu banyo havuzuna bırakıyorum ve ılık suyun altına yerleşirken dudaklarından yumuşak bir memnuniyet iç çekişi çıkıyor.

"Bana katıl." Elimi çekiştiriyor.

Emrettiği gibi yapıyorum ve arkasına oturuyorum, bacaklarım onunkileri kavırıyor. Arkasına yaslanıp başını göğsüme ve omzuma yaslariken kollarımı tutup beline doluyor.

Kanatlarımı onun etrafında kıvırıyorum ve nazikçe başını okşuyorum. "Bu çok güzel," diye fısıldıyor. "Gitmek istemiyorum."

"Gitmek mi?" Ben soruyorum. "Nereye gideceğiz?"

Bana doğru dönüyor. "Birkaç gece önce bir rüya gördüm. Bir imgelem," diye düzeltiyor. "Corduine, Büyük Duvar'a gitmemiz gerekiyordu."

"Neden? Rüyanda ne oldu?"

"Tuhaftı," diye mırıldandı. "Kraliçe Ilyra'nın hikâyesini izliyordum ve Wraithler Duvar'ın yıkılmış kısmına doğru koşuyorlardı." Yanağımı okşarken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen ve ben yan yana ve onları yendik Kyven. Wraithleri geri püskürttük ve krallığımıza geçmelerini engellemek için gediği kapattık."

"Herhangi bir ihlal yok," diyorum ona. "Eğer olsaydı, haber alırdım. "

"Henüz değil," diyor uğursuzca. "Ama ."

Korku göğsümü sıkıyor. Onun tehlikede olduğu düşüncesine dayanamıyorum. "Bunu nasıl yaptık?" diye soruyorum. "Wraithleri nasıl geri püskürttük?"

"Bilmiyorum." Başını omzuma yasladı. "Sadece yaptığımızı biliyorum."

"Neden bu görüntü seni endişelendirmiyor?" diye sordum. "Tehlikede olacağımız anlamına geliyor."

"Evet, ama onu birlikte yeneceğiz," diye karşı çıkıyor. "Bu iyi bir vizyon. Kazanacağımız anlamına geliyor."

Keşke ben de onun kadar kendime güvenebilsem ama kalbimdeki endişeye engel olamıyorum. Aren'le konuşmalıyım, Corduin'e bir kuzgun gönderip Grayce'in imgeleminden haberdar etsin ki hazırlıklı olsunlar.

Bunları düşünürken aklıma Aren ile Grayce'in Kraliçe Ilyra'nın kolyesini sorması üzerine yaptığımız konuşma geliyor. "Aren, Bilgin Norlyn ile büyülü yükselticileri araştırdığınızı söyledi."

"Öyleyim. Eğer böyle bir şeyi nasıl kullanacağımızı öğrenebilirsek, bu bize - Inara, Freyja ve bana- büyümüzü güçlendirmek için gereken enerjiyi kendimizden çekmek yerine, sizin halkınızın yaptığı gibi doğadan çekmemizi sağlayabilir."

"Bu şekilde çalışmıyor," diyorum ona. "Kraliçe Ilyra onu kendi yaşam gücünün enerjisini çekmek için kullandı ve kendi yaşam gücünden aldığı güçleri güçlendirdi."

Doğa. Bu yüzden Wraithlerle birlikte yok edildi. Eğer bir amplifikatör kullanacak olursanız, bu sizi öldürebilir çünkü zaten kullandığınız yaşam gücünüzden daha fazlasını alacaktır."

"Ya yapmazsa?" diye karşı çıkıyor. "Norlyn bunun bir insan tarafından kullanıldığında tam tersi bir etki yaratabileceğine inanıyor."

Çenemi sıkıyorum. Norlyn'le yakında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor. Kollarımı Grayce'in etrafında sıkarak şakağına sokuluyorum. "Norlyn bu teoriyi kendi insan eşi üzerinde test edebilir, eğer bir tane bulursa," diyorum, A'lyra'mın kafasına bu fikirleri yerleştirdiği için eğlenmekten başka bir şey yapmadığım halde sesime alaycı bir not eklemeye çalışıyorum. "Canının yanması riskini almak istemiyorum Grayce." Belini kavrayarak onu kendime doğru çeviriyorum, kalçaları kalçalarımaya yaslanıyor. "Bana bir amplifikatör kullanma fikrinin peşini bırakacağına söz ver."

Bakışlarını indiriyor. "Yapamam."

Endişe göğsümü sıkıyor, çünkü onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorum.

"Neden?" "Ya amplifikatörler cevapsa Kyven? Ya bize yardım edebilirlerse Wraithleri ve Büyücüleri sonsuza dek yenebilir miyiz?" İç çekiyor. "Büyük Birleştiriciler'in kehanetinde Sanishon'un daha önce görülmemiş güçlere sahip olacağı yazıyor. Ve tıpkı Ork Kralı'nın önerdiği gibi, çevirileri yorumlamanın pek çok yolu var. Örneğin: "büyük güçler" kelimeleri "güçlendiriciler" olarak da tercüme edilebilir.

Endişe omurgamdan aşağı yılan gibi süzülerek göğsümü daraltıyor. "Eğer yanılıyorsan, bu senin hayatına mal olabilir Grayce." Yanağını kavriyorum ve alnımı onunkine yashıyorum. "Lütfen, bu işin peşini bırakma. Seni kaybetme düşüncesine katlanamam."

"Beni kaybetmeyeceksin Kyven," diye fısıldıyor. "Nereden biliyorsun?"

Elini benimkinin üzerine yanağına koyuyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Dün gece rüyamda kızımızı gördüm."

Kalbim tekliyor ve duruyor. "Sen... ne?"

"Geleceğimizi gördüm." Ağzında hoş bir gülümseme kıvrılıyor. "Çok güzeldi."

Avucumu karnının alt kısmına bastırıp rahminde bir yaşam kıvılcımı olup olmadığını araştırıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Yine de, eğer Fae olsaydı, bunu söylemek için çok erken olurdu. "Bunun bir imgelem olduğuna emin misin?"

Başını sallıyor. Onu göğsüme sararken içimi bir rahatlama kaplıyor. A'lyra'm güvende olacak.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor, kalçalarını bana doğru sallarken dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Canın mu?" "Artık değil."

Aramıza uzanıyor, stavımı kavlıyor ve beni girişine çentikliyor. Kendini dikkatlice üzerime bırakırken göğsümde alçak bir zevk hırıltısı titreşiyor.

Tekrar seviştikten sonra onu yatağa geri götürüyorum. Kahvaltıyı çoktan geçmişti ve aç olduğundan eminim ama biraz daha uyumasına izin vermeye karar verdim.

Onu incelerken, kafamda rahatsız edici bir düşünce dönüp duruyor. Kehanet büyük bir fedakârlıktan bahsediyor - eğer Ork'un çevirisi doğruysa, nihai fedakârlık. Yine de Grayce geleceğimizi gördü. Duvar'ın yıkılacağına dair öngörüsü gerçekleşirse, burada kalması için ısrar edeceğim. Onun güvenliğini riske atmayacağım. Wraithler ve Büyücüler onun için bir tehdit olmaya devam ederken, gardımı düşürmemeliyim. Onun bir gelecek görmüş olması, bunun için savaşmak zorunda kalmayacağımız anlamına gelmez.

BÖLÜM 55

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Kocamla sevişerek üç mutlu gün ve gece geçirdik. Yatak odamızdan neredeyse hiç çıkmadık. Ama birbirimizi şımarttığımız günler sonsuza dek süremezdi. Wraith'i nasıl yeneceğimizi bulmalıyız. Daha da önemlisi, hem şehrin hem de Çin Seddi'nin bariyerlerini nasıl aştıklarını belirlemeliyiz.

Hazırlıksız yakalanmak istemediğim için Emryll ile tekrar antrenman yapmaya başladım. Ancak bu sefer gücümü çok fazla kullanmamak için kendimi yavaşlatıyorum. Hedefime bakarak ellerimi kaldırıyorum ve odaklanmaya çalışıyorum. Her atışta ne kadar enerji kullandığımı kontrol etmeye çalışıyorum ama bu öğrenmesi kolay bir şey değil.

Emryll bana zihnimde büyümün ne yapmasını istediğime dair bir imge oluşturmamı ve aynı zamanda ne kadar enerji kullanacağımı kontrol etmemi söyledi. Gözlerimi kapattığımda, yerden fıskıran sarmaşıkların hedefimin etrafını sardığını hayal ediyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda hiçbir şey olmuyor.

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor ve Emryll'e dönüyorum. "İşe yaramıyor." "Tekrar dene," diye cesaretlendiriyor.

Bakışlarımı tekrar ahşap direğe çevirerek ellerimi uzatıyorum. Dişlerimi sıkarak, içimdeki büyüye ulaşmaya konsantre oluyorum, yaşam gücümü mümkün olduğunca az kullanarak onu yüzeye çıkarmak için mücadele ediyorum.

Odak noktam sahte düşmanıma kilitlenmişken alnımda boncuk boncuk terler beliriyor. Gücümü çağırmaya çalışırken ellerim titriyor.

Emryll yanıma geliyor ve nazıkçe omzuma dokunuyor. "Her şey yolunda," diye fısıldıyor. "Eninde sonunda gelecek."

"Anlamıyorum. Bunu neden yapamıyorum?"

Bana anlayışlı bir bakış atıyor. "Büyüde ustalaşmak kolay bir şey değil ve sen güçlerini daha yeni miras aldın."

Başımı sallıyorum ve sonra kollarımı tekrar kaldırıyorum ama o sesleniyor. "Dinlenmelisin Grayce. Yarın tekrar denemeden önce rahatlamak için kendine biraz zaman ver."

Sabırsızım. Güçlerimi nasıl kullanacağımı şimdi öğrenmek istiyorum ama Emryll'in haklı olduğunu biliyorum. Başımı sallıyorum ve kaleye doğru yola çıkıyoruz. Güçlerime istediğim gibi erişemediğim için hayal kırıklığına uğramış olsam da pes etmemeye kararlıyım.

Ağaçların arasında bir şey parıltıyor ve gözlerimi alıyor. Karanlığa bakıp kaynağını arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

"Sorun nedir?" Emryll yanıma yaklaşarak soruyor.

"Bir şey gördüğümü sandım," diye mırıldandım. "Bir ışık parlaması gibiydi."

Bakışlarını ağaçların olduğu yöne çevirir, ormanı tararken tüm vücudu hareketsizdir.

Ormanın tamamen sessiz olduğunu ancak şimdi fark ediyorum. Ortamdaki kuş ve böcek sesleri yok; rüzgâr bile ölümcül bir sessizliğe bürünmüş. Etrafımızdaki hava soğudukça her nefes verişimde nefesim buğulanmaya başlıyor.

Sis ormandan eğitim alanlarına doğru yayılıyor, hızla zemini kaplıyor ve bize doğru koşuyor.

"Arkama geçin!" Emryll sesleniyor.

Kollarını kaldırarak görünmez bir bariyer oluşturuyor. Sis kalkana çarpıyor. Dumanın karanlık dalları büyüsunü tamamen kaplayarak güneşin ışığını engelliyor.

Koyu renk pelerinli bir figür bize doğru yaklaşırken parlayan kırmızı gözler mürekkep gibi karanlığı delip geçiyor. Kukuletasının altındaki iskelet yüzü görünce kalbim korkuyla çarpıyor. Gri dudakları geriye çekilerek iki sıra halinde parıldayan, hançer gibi keskin dişlerini ortaya çıkarıyor. "Bir Wraith," diye panik içinde zar zor konuşabiliyorum.

Emryll etrafımızdaki kalkanı korumak için mücadele ederken tüm vücudu titriyor. Sis saldırısını sürdürürken, ince çatlaklar yüzeye yayılıyor ve koruyucu bariyeri çatlatmakla tehdit ediyor.

Elimi kaldırıyorum, umutsuzca kendi sihrimi çağırmaya çalışıyorum ama faydası yok.

"Sana kaçmanı söylediğimde kaçmalısın," diye dişlerini gıcırdatıyor Emryll. "Kaleye git ve-"

Bariyer çökerken keskin bir çatırtı duyuluyor. Karanlık dallar içeri dalıyor, Emryll'i tamamen sardıktan sonra buzlu parmaklar gibi bedenimi sarıyor. Keskin bir acı vücuduma saplanıyor ve çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Wraith'in kan kırmızısı gözleri benimkilere sabitleniyor ve bir iskelet elini boynuma uzatarak beni demir bir mengeneyle kavıyor. Beni hareketsiz tutan büyünün karanlık dallarına karşı çırpınıyorum ama faydası yok.

Nabzım kulaklarımda atıyor ve korku omurgamı sımsıkı sararken tüm mantıklı düşünceler yok oluyor. "*Kyven!*" Zihnimle sesleniyorum, beni duyması için dua ediyorum.

Bir duygu girdabı -korku, panik ve dizginlenemez öfke- beni ele geçiriyor. Ve içimde bir yerlerde bunun benim olmadığını anlıyorum. Bu onun. "*Grayce!*"

Göğsümde bir ısı oluşuyor, damarlarımdan akıyor. Avuçlarımdan parlak bir yeşil ışık gösterisiyle güç fışkırıyor. Yerden sarmaşıklar fışkırıyor, kalın, uzun dalları Wraith'in etrafında kıvrılıyor ve onu benden uzaklaştırıp yere çarpmadan önce sıkılaşıyor.

Başka bir Wraith bana doğru koşuyor, ağaçların arasından insanlık dışı bir hızla uçuyor.

Ellerimi kaldırıyorum ve ona doğru bir güç yayı gönderiyorum. Önündeki zeminde patlıyor ve sarmaşıklar yerden fışkırıyor, avlarını yakalamak için büyüyüp genişlerken kayayı ve toprağı çalkalıyor.

Wraith, sarmaşıklar gerilmeden önce kulak tırmalayıcı bir çığlık atarak onu aniden keser ve canlı bir kafesin içinde toprağa hapseder.

Sis dağılıyor ve Emryll yanımda ayağa kalkıyor.

Ağaçlardaki hareket gözüme çarpıyor ve parlak kırmızı bir ışık bize doğru hızla geliyor. Onu durdurmak için çaresizce ellerimi kaldırıyorum. Damarlarımda ısı dalgalanıyor ve avuçlarımdan yere çarpan bir büyü fışkırıyor. Toprakta bir sarmaşık duvarı yükseliyor ve bizi korumak için bir bariyer oluşturuyor.

Kara büyü koruyucu bariyere çarpıp sarmaşıkları kavururken ve onu yakmakla tehdit ederken zaman yavaşlıyor.

Büyü, Emryll'in avuçlarının arasında bir süre dolaştıktan sonra saldırganın bulunduğu yöne doğru gönderiliyor. Soluk gri tenli ve simsiyah gözlü, koyu renk cüppeli figürü görünce gözlerim açılıyor. Bir büyücü.

Keskin, beyaz dişlerini vahşi bir hırıltıyla açmış, bize doğru hızla bir kara büyü daha gönderiyor.

Dişlerimi sıkarak, enerjimi toprağa yoğunlaştırdığımda güç içimde yanıyor, damarlarımı kavuruyor ve avuçlarımdan patlıyor. Toprak ve kaya yüzeyin altında dalgalanırken altımızdaki zemin sarsılıyor ve kökler genişleyip uzayarak doğrudan Büyücü'ye yöneliyor.

Taş ve topraktan oluşan bir patlamayla yerden fırlayıp etrafını sararak onu yere yapıştırdıklarında şok içinde haykırır.

Onların pençesinde kıvranırken, kara büyü köklerden geçerek bana geri dönüyor. İçimde patladığında boğazımdan acı dolu bir çığlık kopuyor. Kör edici acı dev bir dalga gibi üzerime çöküyor ama bırakmayı reddediyorum.

Gücümün etkisiyle altımızdaki zemin titriyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve gücümü korumak için mücadele ederek kendimi destekliyorum. Keskin bir çatlak toprağı yarıyor, çizgi ona doğru koşarken kendi içinde parçalanıyor.

Öfkesi içimde dalgalanıyor, kara büyü damarlarımda fısıldıyor ve başarısız olursam acı verici bir ölüm vaat ediyor. Eğer serbest kalırsa, ikimiz de ölürüz.

Yeşil ışıktan bir yay Büyücü'ye doğru ilerliyor, ona çarpıyor ve onu bayıltmadan önce büyümü serbest bırakıyor.

Başımı kaynağa doğru çeviriyorum ve Kyven'in gözleri benimkilerle kilitleniyor. Bir düzine savaşçısı arkasında duruyor.

"Grayce!" Bana doğru koşuyor.

Ağır ağır nefes alarak titreyen kollarımı indiriyorum. Acı ve yorgunluk içimi kaplarken kalbim göğsümde çarpıyor ve öne doğru tökezleyerek yere düşmeden önce dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kyven'in güçlü kolları beni sarıyor ve göğsüne doğru kaldırıyor. Sıcak eli yanağımı kavıyor ve göz kapaklarım çırpınarak açılıyor. Gözleri gözlerimi ararken yüz hatlarında acı ve bağlılığın garip bir karışımı beliriyor. "Grayce, uyanık kalmalısın." Başını kaldırıp birine bağırıyor. "Şifacıyı çağırın! Hemen!"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

OceanofPDF.com

KYVEN

R Sevgilime bakarken içimi bir panik kaplıyor. Gözlerini kırıştırtarak bana bakarken gözlerinin kenarlarından kan akıyor ve bilincini kaybetmemek için mücadele ediyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, "Kyven," diye zorlukla başardı. "Büyücü ve Wraith... onlar-"

"Güvendesin," diye onu rahatlatıyorum.

Wraithler ölmüş, bedenleri sarmaşıklardan oluşan bir kafesin içinde ezilmişti. Aren'in Büyücü'yü zindana götürmek için kaleye geri sürüklediğini göz ucuyla izliyorum.

Yavaşça yüzündeki kanı temizliyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum. "Uyanık kalmana ihtiyacım var Grayce. Bunu yapabilir misin?"

Zayıfça başını sallıyor.

Omzumun üzerinden Emryll'in şifacıyı bize yönlendirdiğini duyuyorum. Şifacı Draymon yanıma geliyor. Etrafımızdaki manzarayı incelerken gözleri kısa süreliğine açılıyor. Yerinden oynamış toprak ve yerdeki açık yarık. Birkaç soru bekliyorum ama onun yerine bana talimat veriyor. "Onu yere yatır."

"Onu içeri götürmeliyiz," .

Onu değerlendirirken elini havada, vücudunun hemen üzerinde gezdiriyor. Yüz ifadesi acımasızlaşıyor. "Zamanımız yok."

Onu yere yatırıyorum ve adam iyileştirici güçlerine konsantre olurken gözlerini kapatıyor. O çalışırken yumuşak beyaz bir parıltı tüm vücudunu sarıyor.

Gözlerini kapattığında kalbim tekliyor ve duruyor. "Grayce!"

"Yaşayacak," diyor Şifacı Draymon ciddiyetle. "Vücudunun daha hızlı iyileşebilmesi için onu uyku durumuna geçirdim. Gücünün çok fazlasını kullandı."

"Büyücü ve Wraith uyarı yapmadan saldırdı," diye Emryll'in sesi omzumun üzerinden geliyor. Arkamı döndüğümde gözleri uzaklara dalan bir bakışla ölü Wraith'e sabitlenmişti. "O olmasaydı şimdi ölmüş olurduk."

Çenemi sıkıyorum ve Grayce'i kollarıma alıyorum. Kaleye doğru geri dönerken Şifacı Draymon'a "Uyanana kadar başucunda kalmanı istiyorum," diye emrediyorum.

Ben kapıları itip koridora çıkarken o ve kız kardeşim de arkamdan geliyor. Odama giderken yanlarından geçtiğim birkaç muhafız şaşkın ifadelerle bana bakıyor.

Yavaşça onu yatağa yatırdım. Grayce'in uyandığında kendisini kir ve kan içinde bulmaktan hoşlanacağından şüpheliyim. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve temizleyici bir büyü yaparken gözlerimi kapatıyorum. İşim bittiğinde Draymon ve Emryll'e dönüyorum. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Eğer ben yokken uyanırsa, beni bulması için birini gönderin. Hemen haberdar edilmek istiyorum."

Draymon çenesini eğiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Emryll soruyor.

Göğsümde alçak bir hırıltı yükseliyor. "Büyücüyü sorgulamak için zindana."

* * *

DUNGEON'a ulaştığımda Aren'i gözleri öfke ile yanan büyücünün karşısında buluyorum. "Korumalarımızı nasıl aştın?" diye soruyor, sesi alçak ve ölümcül. "Kraliçeye neden saldırdın?"

Yanına gidiyorum ve o da bana hafifçe başını sallayarak onay veriyor. Büyücü, hücresinin parmaklıklarına zincirlerle bağlı, başını kaldırıp meydan okurcasına bana bakmaktan başka hareket edemiyor. "Gardiyanlarınız sandığınız kadar güçlü değil," diye karanlık bir şekilde cevap veriyor. "Kraliçeye gelince" - gözleri benimkilere dikilmiş, kısılmış- "Sanırım cevabı zaten biliyorsun."

Yardım almadan korumalarımızdan geçebildiğine bir an bile inanmıyorum. Onları yaratmak için kullanılan büyü, Büyücüleri bile geri püskürtecek kadar güçlüdür. İçeriden biri ona yardım etmiş olmalı ve şimdi kim olduğunu bulmalıyım.

"Bana şifreli cevaplar vermeyi düşünüyorsun." Öfkeleniyorum. "Ama seni temin ederim." Ona karanlık bir bakış fırlattım. "Gerçeği öğreneceğim."

İki parmağımı şakağına bastırmadan önce kaşları bir an şaşkınlıkla çatılıyor. Gözlerimi kapatarak kendimi destekliyorum, onunkine dalarken kendi zihnimi ve düşüncelerimi koruyorum.

Panik beni demir bir mengene gibi kavırıyor ama bu korkunun bana ait olmadığını fark ediyorum. "Dur!" diye haykırıyor zihnimde, ama güçlerim ilerliyor, gerçeği ararken anılarını parçalıyor.

Bir tuğla duvar örüyor, en içteki düşüncelerini mühürlemeye çalışıyor, ama ben onu parçalıyorum. Yerine bir başkası yükseliyor ama o da gücümün altında parçalanıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir halde dişlerimi sıkıp daha da zorluyorum.

Ben tüm dikkatimi onun savunmasını kırmaya verirken burnundan, gözlerinden ve ağzından kan akıyor.

Büyücü güçlerime karşı mücadele ederek çırpınmaya başlarken Aren yanımda sertçe nefes alıyor.

Kaderinde Fae Kralı var - kehanetteki Sanishon. Gizlenmiş bir figür onun önünde durup bir parşömeni işaret ederken düşünce ve hafıza kırıntıları çarpışıyor. Konsantrasyonuma odaklanıp kim olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"O Büyük Birleştiriciler'den biri ve öldürülmeli." Sesi titriyor. "Yaşamasına izin verilemez."

"Korumalarımızı nasıl geçtin? Onun benim kaderim olduğunu sana söyledi? Söyle bana," diye talep ediyorum. "Şimdi!"

"Asla!" diye kükrer. Bir enerji dalgası ileri doğru fırlıyor. Zihinlerimiz arasında başka bir duvar yükselip beni dışarıda bırakmadan bir an önce bir kara büyü duvarı bana çarpıyor. Kalkanını itiyorum ve Lord Torien'in görüntüsü düşüncelerinde yanıp sönüyor.

Daha fazla arayamadan hareketsiz düşüyor, başı ve omuzları öne doğru çöküyor ve bayılıyor.

Vazgeçmeye niyetim yok, onun durgun zihnini araştırmak istiyorum ama sadece karanlık bir boşluk buluyorum. Düşünceleri ve anıları benden tamamen gizlenmiş.

onun karanlık ve korkunç büyüü.

Yorgunluktan nefes nefese Aren'e dönüyorum. "Lord Torien'i zihninde gördüm. Bunun arkasında o olmalı. Bulun onu," diye emrediyorum. "Ve bu hücreye fazladan koruma yerleştirin ve zindanın girişine nöbetçiler koyun. Kaçmasını şansa bırakmayacağım."

Aren çenesini eğdi ve koğuşlar üzerinde çalışmaya başladı. Onları kendim yapardım ama çok yorgunum. Onun düşüncelerini okumaya çalışmanın verdiği zihinsel gerginlik beni zayıflattı.

Aren işini bitirdiğinde bana doğru yürüdü. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Lord Torien neden Büyücüler ve Wraithlerle ittifak yapmak için kendi halkına sırtını dönsün ki?"

"Bilmiyorum." Grayce'in bağın içinden bana uzanırken yaşadığı dehşeti hatırlayınca ellerimi iki yanımda yumruk haline getiriyorum. Aren'e dönüyorum. "Sınırlarımız boyunca çift devriye ve şehrin çevresi boyunca muhafızlar. Lord Torien'i bulana kadar eşim güvende olmayacak."

BÖLÜM 57

OceanofPDF.com

GRAYCE

T Farkındalık yavaş yavaş zihnime geri dönerken insanların konuşma sesleri uykunun puslu sisini dağıtıyor.

"Sınırlarımız boyunca devriyeleri ve kalenin etrafındaki muhafızları iki katına çıkarın," diye emrediyor Kyven. "Sizler benim en iyi savaşçılarınısınız ve eşimi korumanızı istiyorum... ayrı olduğumuz zamanlarda onun her hareketini gölgelemenizi istiyorum."

"Evet, kralım."

Aren ve Talyn'in Kyven'i selamladığını görmek için gözlerimi açıyorum.

"Kuzgunu Kral Varys ve Kral Aurdyn'e sen mi gönderdin?" Kyven sorar.

"Çoktan gönderildiler," diye cevaplar Aren.

Yatağında doğruluyorum, dizlerimin üzerinde öne doğru eğiliyorum, dünya durulmadan önce biraz dönüyor.

Kyven yanıma koşuyor. "Nasıl hissediyorsun?" Yeşil gözleri endişeyle benimkileri arıyor, sonra da arkasındaki birine bağıyor. "Şifacıyı getirin. Hemen."

"Ben iyiyim." Sesim törpülenmiş gibi çıkıyor. "Ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?" Emryll yanıma yaklaşarak soruyor. "Yere yığıldın Grayce. Bizi Wraith'lerden ve Büyücü'den kurtardın."

Saldırı anısı düşüncelerimde ön plana çıkarken zihnimde görüntüler uçuşuyor.

Kapılar açılıyor ve Şifacı Draymon içeri giriyor, bana bakarken yüzünde ciddi bir ifade var. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, büyüyle beni değerlendirirken elleri formumun üzerinde geziniyor. "Ağrın var mı? Zayıflık?"

"Biraz," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama güçten

düşürecek kadar değil." "Ayakta durabiliyor musun?"

Yavaşça bacaklarımı yatağın kenarından kaydırıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Dizlerim tutmuyor ve öne doğru düşmeye başlıyorum ama Kyven'in güçlü kolları etrafımı sarıyor ve yere düşmeden beni yakalıyor.

Kyven nazikçe beni yatağa geri koydu.

"Neden bu kadar güçsüzüm?" Elimi kaldırıyorum, titremesine engel olamıyorum.

Kyven avucunun arasına alıyor ve avucuma şefkatli bir öpücük konduruyor. Bakışları bana dönmeden önce Draymon'a kayıyor. "Yine yaşam gücünün çok fazlasını ."

"Evet," diye onaylıyor Draymon.

Kyven elimi sıkıyor, endişeli bakışları benimkileri arıyor. "Büyünü kullanırken dikkatli olmalısın. Eğer çok fazla kullanırsan, seni öldürür Grayce."

"Saldırıdan önce zaten antrenman yapıyordum ve çok yorgundum." Ellerime bakıyorum. "Yani bunu nasıl yaptığımdan bile emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sadece... saldırıya uğradığımızda oldu."

Şifacı Draymon başını sallar. "Yavruların çoğu güçlerini kullanmayı ilk böyle öğrenir. Tehdit altında hissettiğinizde kendinizi savunmak içgüdüselidir."

Endişe göğsümü sıkıyor. "Ya kontrol edemezsem? Ya yanlışlıkla birine zarar verirsem?"

Kyven yanağımı okşuyor. "Yapmayacaksın Grayce." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

O cevap veremedi Emryll arkasından çıktı. Şu ana kadar onun odada olduğunu fark etmemiştim bile. "Eğer kontrolün olmasaydı, gücün ayırım gözetmeksizin herhangi bir hedefin peşine düşerdi. Bunun yerine" -sıcak bir şekilde gülümsüyor- "ikimizi de Wraith ve Büyücü'den kurtardın. Büyün bana zarar vermedi. Beni *korudu*."

"Büyücüye ne oldu?" Ben soruyorum. "Hatırladığım son şey _."

"Zindanda," diye yanıtlıyor Kyven. "Sorgulama için." "Ne söyledi?"

Kyven, Emryll ve Draymon'a dönerek gitmelerini işaret etti Odadan. Onlar gittikten sonra bana döndü, yüz ifadesi asıktı.

"Büyücüler Tarikatı senin benim kaderim olduğunu biliyor. Senin Lythyrians'ın kadim kitabındaki Büyük Birleştirciler'den biri olduğuna inanıyorlar - kehanette önceden bildirilen Sanishon'lardan biri."

"Büyücülerin senin benim A'lyra'm olduğunu Lord Torien'den öğrendiklerine inanıyorum. Büyücü sorgulama sırasında onu suçladı. Bu gerçek seni onların hedefi haline getirdi."

"Koğuşları aşmalarına yardım etti," diye mırıldandım.

"Evet. Onu aramaları için savaşçılar gönderdim."

Aren içeri girer ve ona parşömen uzatır. selam verir. "Corduin'den haber aldık. Duvar boyunca toplanan daha fazla Wraith var."

"İmgelemim," diye fısıldıyorum ve Kyven'in başı bana dönüyor. "Geçmek üzere."

"Ne imgesi?" Emryll'in sesi kapı aralığından geliyor. "Ne gördün?"

Aren ve Emryll onlara rüyalarımı anlatırken beni dinliyorlar. Bitirdiğimde dikkatimi tekrar Kyven'e veriyorum. "Kardeşlerime ve Lukas'a bir kuzgun göndermeliyiz. Uyarılmaları gerek. Duvar yıkılırsa, Wraithlerin krallıklarına ulaşması uzun sürmez."

"Hemen bir kuzgun göndereceğim," dedi Aren. Kyven'e geri döner. "Ve ben de tehdidi ilk elden değerlendirmek için Duvar'a dönmemizi öneriyorum."

"Anlaştık," diyor Kyven.

"Ben de seninle
geliyorum."

"Hayır," diyor Kyven kararlı bir şekilde. "Burada, güvenli olan yerde kalacaksınız."

"," diye karşı çıktım. "Eşit olacağımızı kabul etmiştiniz ve ben geride kalmayı reddediyorum."

"Grayce, lütfen." Elimi tuttu. "Tehlikede olmanı istemiyorum." "Tamamen çaresiz değilim," diye hatırlatıyorum ona. "Büyü kullanabiliyorum
ve-"

"Çaresiz olduğunu söylemiyorum Grayce. Sadece sana zarar gelme riskini almak istemiyorum."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum Kyven. Bu yüzden seninle Duvar'a geliyorum."

İtiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama hemen tekrar kapatıyor. Beni kollarının arasına çekerek derin bir iç çekti. "Seninle tartışmak isterdim ama yapamam. Sen haklısın. Sen benim kraliçem ve eşitimsin ve sana ne yapıp yapamayacağını söylemek bana düşmez."

Bunu anlamasına sevindim çünkü tartışmak istemiyordum. "Sabah ilk iş yola çıkmalıyız," diyorum ona.

İsteksizce kabul etmeden önce tüm vücudu geriliyor. "Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 58

OceanofPDF.com

KYVEN

I Ögle vakti ve Çin Seddi'ne giden yolun yarısından biraz daha fazlasıyız. Oraya ulaştığımızda ne bulacağımız konusunda endişelensem de, ormanı taramaya odaklandığım için endişelerimi bastırıyorum herhangi bir tehlike işareti.

Aren, Talyn ve bir düzine muhafızımız etrafımızda bir düzen içinde uçuyor, sürekli ağaçları tehditlere karşı ararken tetikte ve dikkatli.

Ormanın zümrüt rengi gölgeliklerinde süzülürken hava etrafımızı sarıyor. Kalın, kule gibi gövdeleri olan kadim ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyor. Yaprakları o kadar geniş ki, sanki güneş kucakları tarafından yutulmuş gibi görünüyor. Kanatlarımı genişçe açıyorum, altındaki güçlü kasların gerildiğini ve gerildiğini hissediyorum.

Yanımda Grayce, Greywind'e binmiş, güçlü kanatları ikisini de gökyüzünde zahmetsizce taşıyor. Koyu renk saçları arkasında dalgalanıyor, siyah beyaz tüyleri ve kürküyle tam bir tezat oluşturuyor. Gözlerinde şiddetli bir kararlılık yanıyor - benimkilerle karşılaştıkları anda kalbimi ele geçiren aynı gözler.

Dallardan oluşan labirentte ilerlerken, Grayce'in ne kadar yol kat ettiğine şaşıyorum. Birlikte ilk uçtuğumuzda yükseklikten korkuyordu ama şimdi bineğinin üzerinde tamamen rahat görünüyor.

Seyahat etmek için bana güvenmek zorunda kalmamanın onun isteği olduğunu bilsem de, onu kollarımda hissetmeyi özlediğimi inkar edemem.

İleride Aren inmemiz için işaret veriyor. Saatlerdir yolculuk yapıyoruz ve önümüzde daha çok yol var.

"Ne yapıyoruz biz?" Grayce soruyor.

"Dinlenmek ve yemek yemek için biraz duracağız. Sonra yolumuza devam edeceğiz."

Greywind yakındaki bir dala konuyor ve ben bir muşamba açıp ağaçlara sabitlerken Grayce onun üzerinde kalıyor. İşim bittiğinde, bana katılması için işaret ediyorum.

Sertçe yutkunuyor ve Greywind'in sırtından dikkatlice kayıyor. Bir eliyle eyeri tutarken, dalın üzerinde donmuş gibi duruyor. Dalın genişliği üç kişi kadar, ama üzerinde yürümeye isteksiz olduğu kolayca anlaşılıyor.

Hemen yanına koştum. "İyi misin?"

"Bu kadar uzun süre oturduğum için bacaklarım biraz güçsüz hissediyor," diye açıklıyor. "Henüz dalın üzerinde dengede durmak konusunda kendime güvenmiyorum."

"Bana izin verecek misin?" Soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de onu dikkatlice kollarıma alıp muşambanın yanına götürüyorum. Ona gülümsüyorum. "Ormanda ilk uçtuğumuz zamanı hatırlıyor musun? İnsan törenimizden sonra?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bu sefer yük taşımak zorunda kalmadan daha kolay bir uçuş olacağını tahmin ediyorum."

"Tam tersine." Sırıttıyorum. "Yolculuğu çok daha keyifli hale getirdi."

Yanaklarında bir kızarıklık belirirken gülüyor. "Birbirimizi yeni tanıdığımız zamanlarda bile beni taşımaktan hoşlandın mı?"

"Senin için yeniydim," diye hatırlatıyorum ona nazikçe. "Ama sen... O zamandan önce aylarca seni kollarıma almayı hayal etmiştim."

Yavaşça ikimizi de muşambanın üzerine indiriyorum. O benim önüme yerleşiyor, bacaklarım onunkileri kavırıyor ve bir kolum sıkıca beline sarılıyor. Grayce bana yaslanıp başını köprücük kemiğime yaslarken ben de dikkatlice öğle yemeğimizi paketinden çıkarıyorum.

"Lord Torien'e ne olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyor. "Sence Anlora'dan kaçmış mıdır?"

"Muhtemelen. Ama o becerikli bir erkek. İşler ters giderse diye bir planı olmadan Büyücülere ve Wraithlere yardım edeceğinden şüpheliyim."

"Ne gibi?"

"Emin değilim ve beni endişelendiren de bu," diye itiraf ediyorum yüreğindeki korkuyu. "Sırf sana ulaşmak için tüm Anlor'u, yani kendi halkını tehlikeye atmaya hazırdı. Ama neden?"

"Kehanet olabilir mi?"

"Bunu kırmakla ne kazanacak ki?" Başımı sallıyorum. "Bundan sadece Büyücüler ve Wraithler faydalanabilir."

"Belki de ona güç vaat etmişlerdir."

"Öyle olsaydı, anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getireceklerinden şüpheliyim." "Katılıyorum."

"Belki annemin katilinin kim olduğunu da biliyordur."

Annesinin ölümünden bahsederken aramızdaki bağdan hüznün ve acı sızıyor. Nazikçe şakağına sokuluyorum ve omzuna şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Eğer yaparsa, öğreniriz. Konuşmayı reddederse cevaplar için zihnini parçalara ayırırım."

"Kyven?" telaşla bana doğru döndü. "Bu sana zarar veremez mi? Başka birinin zihnini mi arıyorsunuz?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. Yüz ifadesini izliyorum, yapabildiklerimi keşfettiklerinde kendi ebeveynlerimde bile gördüğüm korkuyu gözlerinde görmeyi bekliyorum. "İşte bu yüzden benim yeteneğime sahip olanlardan bu kadar korkuluyor."

Onun yerine yüzünde bir rahatlama beliriyor. Tekrar bana yaslanıp göğsüme sokuluyor. "Yine de dikkatli olacağına söz ver."

Onun beni bu kadar kolay kabul etmesi kalbimi kabartıyor. "Kabul edeceğim."

"Tepkime neden şaşırdığınızı hissediyorum?" diye soruyor.

"Çoğu kişi yapabileceklerimden korkar."

"Ben değil." Başını iki yana sallıyor. "Başkalarının uzak durduğu bir yeteneğe sahip olmanın ne demek olduğunu bilirim. Neredeyse tüm hayatım boyunca imgelemlerimi saklamak zorunda kaldım. Yapabildiklerin için seni asla yargılamayacağım Kyven."

Dönüyor ve kolunu uzatıp boynumun arkasını kavırıyor ve dudaklarımı şefkatli bir öpücükle kendi dudaklarına götürüyor. "Senin her bir parçanı seviyorum," diye fısıldıyor. "Her zaman."

* * *

CORDUIN KALESİ'NE ULAŞTIĞIMIZDA, gördüğümüz sıcak karşılama beni şaşırtmadı. Burası benim evimdi ve bu savaşçılar beş yıl boyunca benim arkadaşlarım ve ailemdi. Duvar'da kurulan bağlar asla unutulmaz.

Grayce Gri Rüzgâr'dan indiğinde, savaşçılardan biri onu çayıra götürmek için hamle yapıyor ama durduruyorum. "Kraliçenin ona ihtiyacı olması ihtimaline karşı bize yakın kalmasını tercih ederim."

Kaşları şaşkınlıkla hafifçe çatılıyor ama çenesini eğiyor. "Elbette kralım."

Grayce erkeğe döner. "Onu odalarımıza götürebilir misin? Yerde uyuması için fazladan yatak takımına ihtiyacım olacak."

"Evet, kraliçem."

Ayrılmadan önce Greywind'in boynunu şefkatle okşuyor. "Daha sonra geleceğiz."

Komutan Graedyn benim ve Grayce'in önünde alçak sesle eğiliyor ve tanıdık bir eli omzuma vuruyor. "Geri dönmüş olmanız çok güzel."

"Ne oldu?" diye sordum. "Önce bana kötü haberi ver."

Beni Duvar'a bakan balkona yönlendiriyor. Dışarı çıktığımızda yerden soğuk bir rüzgâr yükseliyor, buz gibi parmakları etrafımızı sarıyor ve kemiklerime doğru bir ürperti gönderiyor. Duvar'a ve diğer tarafta toplanmış Wraith yığınının bakarken çenem düşüyor.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Aren yanımda mırıldanıyor, yüzü solgun ve gözleri kocaman.

"Duvar'ın yıkılmasını bekliyorlar," diyor Grayce uğursuzca. "Tıpkı imgelemimdeki gibi."

BÖLÜM 59

OceanofPDF.com

GRAYCE

T Taht odası, büyük yuvarlak bir masa ve birkaç sandalyeyle tamamlanmış bir komuta merkezine dönüştürüldü. Komutan Graedyn, Aren, Talyn, ben ve Kyven hepimiz çemberin içinde oturmuş bir sonraki hamlemizi tartışıyorduk.

Kyven, Wraithlerin neden burada toplanmaya başladığını tespit edebilmek için Duvar'a birkaç gözcü gönderdi. Birkaçı cevap alamadan geri döndü bile ve şimdi yeni bir şeyler öğrenmeyi umarak diğerlerini de bekliyoruz. Bu karanlık yaratıklara karşı savaşı kazanmamıza yardımcı olacak bir şey.

"hiç Büyücü yok," dedi Aren. "En azından hiçbiri görülmedi."

"Peki ya Duvar'ın ilerisi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Florin'in karakoluna haber gönderdik ama henüz yanıt yok."

"Şimdiye kadar değil," diye sesleniyor kapı aralığından hırçın bir ses ve kime ait olduğunu anladığımda yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Raiden!" Sandalyemden fırlıyorum ve ağabeyimin açık kollarına doğru koşuyorum.

Beni bir ayı gibi kucaklıyor ve etrafımda geniş bir daire çiziyor. "Beni özledin mi?" diye takılıyor.

"Çok fazla." Beni tekrar ayağa kaldırırken gözlerimden yaşlar bile gülüyorum. "Seni yakın zamanda gördüğümü biliyorum ama seni her gün görmeyi özledim."

"Ben de seni özledim," diyor.

Kyven yaklaşırken başını kaldırıyor ve omzunu sıvazlarken ona orantısız bir sırıtış atıyor. "Sanırım ben de seni gördüğüme sevindim."

Kyven gözlerini kısıyor, ama dudaklarını çekiştiren gülümsemenin ipucunu görmek kolay. "Burada olmanız çok güzel. Kardeşin-"

"Ben de ," diye sesleniyor Edmynd'in sesi arkamdan.

Dönüyorum ve o da beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. Kulağıma fısıldıyor. "Raiden bana mutlu olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Ona karşı başımı sallıyorum. "Çok mutluyum, sevgili kardeşim." Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Kocam iyi bir adam."

Yüz hatlarında rahatlamaya benzer bir şey belirliyor ve Kyven'e dönüp onu bir kardeş gibi kucaklıyor.

Graedyn, Aren ve Talyn şaşkın bir sessizlik içinde izliyorlar. Sanırım bir insan kralın bir fae kralı kucakladığını görmek garip, özellikle de iki krallığımız arasındaki onca yıllık sorundan sonra.

Kyven ona, "başına gelebileceğini düşünmemiştim," diyor.

"İkiniz de geldiği için şanslısınız. Onu belli bir Kara Elf Prensesi'nden uzaklaştırmakta zorlandım," diye alay ediyor Raiden ve Edmynd kaşlarını çatıyor.

"Kara Elf Prensesi mi?" Ben soruyorum.

"Varys'in kız kardeşi mi?" Raiden başını sallıyor.

Edmynd, "Prenses Nyrala, iki krallığımız arasındaki işbirliğine dayalı barışı ilerletmek amacıyla Florin'i ziyarette geldi," diye açıklıyor.

"İlk etapta bu yüzden gelmiş olabilir, ama onları dostumun bahçesinde yürürken gördüğümde işler başka bir yöne gidiyor gibiydi-"

Edmynd Raiden'a dirsek atarak sözünü kesiyor ve ben de gülüyorum.

"O"-Raiden'ı işaret ediyorum-"seninle alay etmemeli, Edmynd. Kyven'in kız kardeşi Emryll'in yanında nasıl kendinden geçtiğini görmeliydin."

Edmynd'in çenesi düşer ve Raiden'a döner. "Öyle mi?"

Kyven çenesini sıkar. "Öyle."

"Aramızda hiçbir şey olmadı," diyor Raiden çabucak. "Yemin ederim. Sadece konuştuk ve-"

"Henüz hiçbir şey olmadı demek istiyorsun." Kyven gözlerini kısarak kollarını kavuşturuyor. "Kız kardeşim genç ve-"

"Oh, Kyven." Kolumu onun koluna dolayarak sırtıyorum. "Emryll bir çocuk değil."

Sanki bu olayda onun tarafını tutmadığıma inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Eğildim ve fısıldadım. "Üzgünüm aşkım, ama ben onların çok hoş bir çift olacağına inanıyorum."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Sanırım bir insan erkek seçmek zorunda kalsaydı, kardeşin iyi bir seçim olurdu," diyor kimsenin duyamayacağından emin olduğum alçak bir sesle.

Gülümseyerek yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum ve dikkatimi tekrar Edmynd'e çeviriyorum. "Peki ya Varys? Sen ve kız kardeşi hakkında herhangi bir çekincesi var mı?"

Edmynd'in yanakları kıpkırmızı olur. "Şey, ben-" Boğazını temizliyor. "İşler... Yani, keşfetme şansımız hiç olmadı-"

Raiden gözlerini devirerek, "Birbirlerinin yanında hâlâ beceriksizler," diye bitiriyor. "Ama ikisinin de aşık olduğunu görmek kolay-"

"Savaşçılarınızın Duvar boyunca gördükleri hakkında bize bir rapor verebilirseniz," diye Edmynd onun sözünü kesti. "Ben de kendi savaşçılarımdan oldukça rahatsız edici raporlar aldım."

"Gelin kendiniz görün," diyor Kyven, onu ve Raiden'ı balkona çıkarırken.

Duvar'a ve hemen diğer tarafta toplanan yüzlerce Wraith'e bakarken çeneleri düşüyor. "Orada ne diye bekliyorlar ki?" Edmynd başını sallar. "Savaşçılarım Karakolumuzdan kuzgunlar göndererek Wraithlerin bu tarafa doğru göç ettiklerini bildirdiler. Ve şimdi nereye gittiklerini biliyoruz. Ama neden buradalar?"

"Bununla ilgili bir imgelem gördüm," diye konuşuyorum ve ikisi de başlarını bana doğru çeviriyor. "Rüyamda Duvar'ın parçalandığını ve Wraithlerin yıkıcı bir sel gibi akıp geldiğini gördüm."

Raiden ve Edmynd endişeli bir bakış alışverişinde bulunur. "Onu nasıl durduracağız? Rüyanda bize yardımcı olabilecek bir şey gördün mü?"

Onlara Kraliçe Ilyra'ya ait olan amplifikatörden bahsederek, "Sanırım ne yapacağımı biliyorum," dedim.

Bitirdiğimde Raiden kaşlarını çatı. "Böyle bir şeyi kullanmak güvenli mi?" "Sanırım öyle," diye başlıyorum ama Kyven araya giriyor.

"Kraliçe Ilyra'yı öldürdü."

Edmynd bana dönüyor, yüz hatlarında endişe okunuyor. "Eğer doğuştan büyülü olan bir Fae'yi öldürdüyse, neden senin için güvenli olduğuna inanıyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öngörülerim ne zaman yanlış çıktı ki?"

Raiden Kyven'e bakar. "Lütfen bana bu amplifikatörün tarihe karıştığını söyle." "Burada," diyorum ona. "Kale'de."

"Güvenli bir şekilde kilitlendi mi?" Raiden bastırıyor ve Kyven başını sallıyor.

"Güzel," diyor Edmynd. "Yanımızda bütün bir alayı getirdim. Florin'in kuvvetleriyle Anlora'nınkiler arasında, Wraithler bir şekilde Duvar'ın bir bölümünü yıkmaya çalışırsa, herhangi bir sorunla başa çıkmak için iyi donanımlı olmalıyız."

"İşte bu kadar," diyorum ona. "Bunu yapamamaları gerekirdi. Ama yine de rüyalarımda gördüm."

"Peki ya Orklar?" Edmynd soruyor. "Neredeler?"

Aren bir adım öne çıktı. "Ormanın derinliklerinde Wraithleri takip edip ortadan kaldırdıklarına dair raporlar aldık, ki bunlar çoktan Duvar'dan kaçmışlar."

"Bunu nasıl yapabiliyorlar?" Edmynd soruyor. "Bu hiç mantıklı değil."

Kyven çenesini sıkar. "Krallığımın içinden birinden yardım aldıklarına inanıyorum."

"Kim?" Raiden kahverengi gözleri öfkeyle parlayarak soruyor. "Aranızda kim kendi türüne sırt çevirir?"

"Lord Torien," diye cevap veriyorum. "Saldırıya uğradığımızda bariyeri geçip şehre girmelerine yardım ettiğini düşünüyoruz."

"Neden başkente saldırılım?"

"Onların hedefiydim," diye gönülsüzce itiraf ettim.

"Ne?" Raiden tersledi. Gözleri Kyven'a ve sonra tekrar bana kaydı. "Sana ne kadar yaklaştılar?"

Kyven dişlerini sıkarak, "Yeterince yakın," diyor.

Raiden bana baktı. "Daha fazla muhafıza ihtiyacın var. Bir avuç yeterli değil." Aren ve Talyn'e işaret eder. "İhtiyacın var-"

"Onlara hakaret etme," diye araya giriyorum. "Onlar en iyi savaşçılarımızdan ikisi."

Raiden bir elini kabaca kısa, koyu sarı saçlarının arasından geçirir. "Beni affedin," diye Aren ve Talyn'e hitap etti. "Ben sadece kız kardeşimi koruyorum."

"Biz de öyle," diyor Talyn ciddiyle.

"O bizim kraliçemiz," diye ekliyor Aren. "Kralımızın ve kehanetteki Sanishon'un bağ arkadaşı. Onu korumak için canımızı veririz."

"Umalım da iş bu tür önlemlere varmasın." Edmynd bir elini kısa sarı saçlarında gezdirdikten sonra yeşil gözlerini bana çevirdi, yüz hatlarında endişe okunuyordu.

"Dahası var," diyorum ona.

"Neymiş o?"

"Annemi öldüren suikastçı." Bu acı hatıranın boğazımda yarattığı yumruya karşı yutkunuyorum. "Babamın haklı olduğuna inanıyorum. O bir Fae'ydi."

"Onu iyi görmediğini sanıyordum," diyor Raiden. "Nereden biliyorsun?"

"Daha önce hatırlamadığım bir şeyi hatırladım. Sırtında bir kanat parıltısı gördüm."

"Başka bir şey söyleyebilir misiniz?" Edmynd soruyor. Başımı sallıyorum.

"Sence Torien'in bununla bir ilgisi olabilir mi?" Raiden soruyor. "Ve şimdi seni öldürmeye çalışarak onca yıl önce yapmadığı şeyi bitirmeye mi çalışıyor?"

"Bilmiyorum."

"Eğer annenin ölümünün arkasında o varsa, bunu öğreneceğiz," diye yemin ediyor Kyven. "Lukas'tan haber aldın mı?" Edmynd konuyu değiştirerek Konu.

Kardeşlerimin Kyven'e annemin ölümüyle ilgili bir şey bilip bilmediğini sormamalarını seviyorum. Kocamı zaten Kyven'in asla böyle bir şeyin parçası olmayacağını anlayacak kadar iyi tanıyorlar. Ve eğer bir şey bilseydi, bize çoktan söylerdi.

Başımı sallıyorum.

"Babasının sağlığı kötü ve tacı ona devretti. Savaşçılarıyla birlikte bizi karşılamak üzere buraya gelmek için törenini iptal etti."

"O şimdi Valren'in Kralı mı?" Kyven soruyor. "Evet."

Kyven'in kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Ama benim krallığımın onunkiyle resmi bir ittifakı yok. Neden yardımımıza gelsin ki?"

"Çünkü o bir Kurt Değiştiren." Raiden bana eliyle işaret ederken kaşlarını çatıyor. "Aslında onun kız kardeşiyle evlendin, bu da seni onun ailesi yapıyor."

Komutan Graedyn öne çıkar ve alçak sesle eğilir. "Ben Graedyn, bu kalenin komutanıyım. Sözüünüzü kesebilir miyim, bir önerim var."

"Ne oldu?" Edmynd sorar.

"Güçlerimizi birleştirmemizi öneriyorum," diyor. "Duvar boyunca nöbet tutalım."

Edmynd başını sallar. Adamlarından birine dönerek eliyle onu işaret eder. "Bu Komutan Larken."

Komutan çenesini Graedyn'e doğru eğiyor. Keskin mavi gözleri Fae komutanını incelerken, siyah saçları ağır kaşlarının üzerinden öne doğru düşüyor. "Komutan Graedyn," diyor selamlamak için.

Edmynd, "Siz ikiniz birlikte çalışarak Duvar boyunca fazladan adam yerleştirmek için bir rotasyon belirleyeceksiniz," diye emretti.

İki komutan odadan çıkıyor ve Kyven kardeşlerime bakıyor. "Misafir odamız var ama bir odayı paylaşmak zorunda kalacaksınız."

" değil," diyor Edmynd.

"Yatağı ben aldığım sürece," diye alay ediyor Raiden. "Sen yeri alabilirsin."

Edmynd dudaklarını büzüyor ve ben gülüyorum.

* * *

Akşam için odamıza Greywind çoktan balkonda uyumuştı. Kyven ve ben yatağımıza yerleşiyoruz ve o kollarını ve kanatlarını sıkıca bana doluyor, ben de onun sıcaklığına sarılıyorum.

"İşler kötü giderse Greywind'i alıp güvenli bir yere gideceğine söz ver. Sen-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Benden seni terk etmemi isteme, çünkü terk etmeyeceğim. Bana kaçmamı söyleme, çünkü sevdiğim insanları terk etmek benim doğamda yok."

"Ama Grayce, ben-"

Onu bir öpücükle susturuyorum.

Ellerim göğsündeki sert kasların üzerinde geziniyor, kalbinin avuçlarımın altında attığını hissediyorum.

" dağıtmaya çalışıyorsun," diye fısıldıyor dudaklarıma. "İşe yarıyor mu?" Gülümsüyorum.

Beni altına aldı. Koyu renk gözleri benimkileri arıyor, arzu ve açlık dolu. "Evet."

BÖLÜM 60

OceanofPDF.com

KYVEN

C Grayce'in uyku önlüğünün altından bir çizgi çekerek onu altımda çıplak bırakıyorum. Göğsünü avuçluyorum ve dokunuşuma doğru eğiliyor, zaten sert olan tepe noktasını altımda yuvarlarken adımını inliyor

Başparmak.

Tüm vücudu çok yumuşak ve verici. Başımı eğiyorum ve ağzımı yumuşak kürenin üzerine kapatıyorum, beni diğer tarafa yönlendirmek için parmaklarını saçlarımdan geçirirken inliyorum.

Dilimi hassas bir et parçası üzerinde gezdirirken ve bir elimi vücudundan aşağıya, merkezine doğru yumuşatırken nefesini tutuyor. Parmaklarımı nazikçe kıvrımlarının arasından geçiriyorum ve vücudunu zaten kaygan buluyorum.

Narin kokusu güçlendikçe burun deliklerim alevleniyor. "İhtiyacının kokusunu alabiliyorum," diye homurdanıyorum. Tüm içgüdülerim onu şimdi almamı talep ediyor.

Omuzlarımı itiyor ve ne yapacağını merak kendi isteğimle sırt üstü yatıyorum.

Vücudumda gezinmeden önce yakıcı bir öpücükle ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. Stavıma ulaştığında, dilini ucunun üzerinde gezdirirken ciğerlerimdeki hava patlıyor.

Kollarından tutup vücuduma doğru çekiyorum.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor. "Seni incittim mi?"

"Çok hassas," demeyi zar zor başarıyorum.

Onu sırt üstü çeviriyorum ve kalçalarının arasına yerleşiyorum. Kendimi onun girişine çentiklerken bakışları benimkileri tutuyor. "Affet beni. Daha fazla bekleyemem."

Kendini bana daha da açıyor ve sonra dudaklarımı tekrar dudaklarına götürmek için boynumu kavlıyor. "Seni istiyorum," diye fısıldıyor ağzımın içine.

Dişlerimi gıcırdatarak, onun ılık ve ıslak sıcaklığının derinliklerine gömülürken salıverilmemi engellemek için mücadele ediyorum. Vücudunun stav'ımın etrafındaki sıkı kenetlenmesi en enfes duygudur. "Çok sıkı," diye törpülüyorum.

Ağzımı onunkinin üzerine kapatırken, derinlerine inmeye başlıyorum. Düğümüm genişliyor ve bizi birbirimize kilitliyor. Kanalının küçük kasları titreyip uzunluğumun etrafında esnedikçe gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor.

Düğümümü sıkıttığında hazırlıklı değildim. Bu çok fazla ve adımı haykırırken baskı çok büyük. Stav'ım güçlü bir şekilde nabız atıyor ve onun çekirdeğinin derinliklerinde patlayarak onu tohumumla doldururken "benim" diye haykırıyorum.

Nefes nefese, tüm vücudu gevşiyor, ortak serbest bırakılmamızın ısıltısında yıkanıyor, ama henüz bitirmedim.

Düğümüm hala onun içinde şişmişken, kollarımı sırtına doluyorum ve topuklarımın üzerine otururken onu yukarı çekiyorum. Bu yeni aç, etrafımda sıkılaşıp adımı inletirken inlememe neden oluyor. "Kyven," diye nefes alırken kollarını boynuma ve bacaklarını kalçalarımın doluyor.

Kanatlarımı onun üzerine katlıyorum, vücuduna doğru iterken onu yerinde tutuyorum. Zevk derinleşiyor ve kendimi tutamayacağımdan endişeleniyorum. Ama onun benden önce doruğa ulaşmasını istiyorum.

Aramıza uzanarak başparmağımı kalçalarının arasındaki küçük et parçasının üzerinde gezdiriyorum ve çığlık atıyor, zirveye ulaştığında vücudu benimkinin etrafında sertçe kenetleniyor.

Onunla birlikte uçuşumun kenarına düşüyorum, rahmini tekrar tohumumla doldururken adını haykırıyorum ve sonra onu mutlu bir unutuluşa kadar takip ediyorum.

* * *

Uyandığımda Grayce hâlâ kollarımda uyuyordu. Parmaklarımı uzun, kestane rengi saçlarının arasından geçiriyorum ve ardından yumuşak, pembe dudaklarına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Göz kapakları çırpınarak açılıyor ve bana uykulu bir gülümseme veriyor.
"Günaydın," diye fısıldıyor.

"Henüz sabah olmadı." Sırıttıyorum. "Hâlâ birkaç saatimiz var."

Bana sokuluyor. "O zaman uyumaya devam et," diye hafifçe takılıyor.

"Seni izlemeyi tercih ederim." Burnumun ucunu hafifçe onunkinin yanında gezdiriyorum ve fısıldıyorum. "Sen mükemmelsin Grayce."

Kapının keskin bir şekilde çalınması ikimizi de ürkütüyor. "Ne oldu?" Ses tonumdaki kızgınlığı gizleyemeyerek homurdanıyorum.

"Duvar boyunca Wraith sayısı iki katına çıktı." Aren'in sesi kapıdan geldi.
"Uyarılmak isteyebileceğini düşündüm."

"Hemen geliyorum."

Grayce'e hızlı bir öpücük veriyorum ve alnımı onunkine değdiriyorum.

"Burada kal. Kısa süre sonra döneceğim."

İtiraz etmesini bekliyordum. Onun yerine, "Dikkatli ol." diye fısıldıyor. "Dikkat edeceğim."

Çabucak giyinip koridora çıkıyorum. Kapıda nöbet tutan Talyn'e dönüyorum.

"Burada kraliçenin yanında kal."

. "Elbette kralım."

Aren ve ben koridordan taht odasının dışındaki balkona doğru ilerliyoruz. Biraz sonra Grayce'in kardeşleri de geliyor, her biri gözlerini dikmiş aşağıdaki manzaraya bakıyorlardı.

Büyük Duvar boyunca dönen karanlık kütleye bakıyorum. Wraithler duvara karşı toplandıkça, normalde duvarın içine gömülü olan uykudaki büyü parlıyor.

"Neler oluyor?" Raiden kayanın üzerindeki açık mavi parıltıyı işaret ederek soruyor. "Neden öyle görünüyor?"

"Duvarı güçlendiren büyü test ediliyor," diyorum acımasızca. "Bir noktada bu kadar çok Wraith olunca, bir zayıflık oluşuyor."

Bir düzine Fae savaşçısı güçlerini yoğunlaştırarak mavi parıltı bir kez daha taşın içinde kaybolana kadar korumaları güçlendirir.

"Bu ne kadar dayanır?" Edmynd soruyor.

"Emin değilim."

"Büyü onları cezbetmiyor mu?" Raiden soruyor.

"Evet. Neden?"

"Çünkü adamlarınız o noktayı güçlendirmek için oraya ne kadar çok gönderirse, bu onlar için orayı daha cazip hale getirmez mi?"

Haklı ama duvarı güçlendirmenin başka yolu yok. "Başka seçeneğimiz yok. Eğer bırakırsak, o bölüm yıkılır."

"Yine de eninde sonunda çökecek, değil mi?" Raiden bastırır.

"Şart değil," diye cevap veriyorum. "Koşulları güçlendirmeye devam ettiğimiz sürece..." Düşünürken sesim kesiliyor. "Sanırım bu bir olasılık, ama uzak bir ihtimal..."

"Duvarın yıkılması ihtimaline karşı bir yedek planınız var mı?" Edmynd soruyor. "Bizim kuvvetlerimiz dışında mı?"

Çenemi sıkarak duvarı inceliyorum. Eğer tekrar bir fedakârlık yapılması gerekiyorsa, bunu ben yapacağım. Kraliçem tarafından değil. Graedyn'e dönüyorum. "Amplifikatör nerede?"

Cevap vermeden önce bir süre tereddüt ediyor.

"Kasada." "Onu bana getir."

"Kralım, emin misiniz?" soruyor, gözleri endişeyle dolu çünkü ne yapmak istediğimi biliyor.

"Evet."

"Biri onları kontrol ediyor olmalı," diyor Edmynd karanlık bir sesle. "Ama kim?" Sanki savaşçılarımin arasında bir yerlerde bir Büyücü arıyormuş gibi bakışlarını Duvar boyunca gezdiriyor. "Bu adamların hepsini şahsen tanıyor musun?"

"Çoğu," diye yanıtlıyorum. Dikkatimi Graedyn'e çeviriyorum. O da aşağıdaki erkekleri taramaya başlıyor. "Ama hepsini değil."

"Burada bir büyücünün saklanabileceğine gerçekten inanıyor musun?" Aren sorar.

"Eğer bir Büyücü değilse, o zaman kim?" Edmynd karşı çıkıyor. "Seninkilerden biri mi? Benimkilerden biri mi? Duvar'ı kim ve neden yıkmak istiyor?"

"Neden burası?" diye sordum. "Benim halkımın büyüğü var. Sizinkilerin yok. Bunun yerine Karakolunuza saldırmış olsaydık daha mantıklı olmaz mıydı?"

"Hâlâ Yüksek Büyücü Ylari var," diye yanıtlıyor Edmynd. "Aileme olan sadakati yüzünden Tarikat'tan ayrıldı." Duvar'ı tararken gözlerini kısıyor. "Eğer bu Büyücü büyüğünün eseriye, halkınız bunu onun gibi tanıyabilir mi?"

Kalbim tekliyor ve duruyor. Edmynd haklı. "Yapmayız," diye cevap veriyorum ayık bir şekilde.

Raiden bana döndü. "Aranıza en son bir Büyücü girdiğinde kız kardeşim saldırıya uğramıştı. Lord Torien onların sizin korumalarınızı geçmesini sağlayan kişiydi." Çenesini sıktı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Aren ikimize de döndü. "Son duyduğumuza göre başkentten kaçmış ama nereye gittiğini bilmiyoruz."

"Eğer Büyüçülere yardım ediyorsa, o zaman burada olması gerekirdi," diye devam ediyor Raiden. "Öyle değil mi?"

"Grayce'in imgelemi," diye mırıldanıyorum, içimde bir korku belirliyor. "Eğer Torien buradaysa, o zaman" -Duvar'ı işaret ediyorum- "bu bir-"

Edmynd, "Dikkat dağıtma," diyerek cümlemi benimle birlikte tamamladı.

Hiç tereddüt etmeden balkondan havalanıp içeri uçuyorum, kanatlarım arkamda öfkeyle çırpınırken odamıza, Grayce'e doğru koşuyorum.

BÖLÜM 61

OceanofPDF.com

GRAYCE

A Kyven gider gitmez temizlik odasına geçiyorum. Hızlıca yıkanıp giyiniyorum ve sonra koridora açılan kapıyı açıyorum. Talyn bana döndü. "Kraliçem?"

"Beni Kyven'e götür," dedim ona. "Duvar boyunca neler olduğunu görmek istiyorum."

Düşündüğüm gibi tereddüt etmek yerine çenesini eğdi ve koridorda ilerlemeye başladık.

Taht odasına doğru ilerlerken, kalenin ne kadar ürkütücü bir şekilde boş hissettirdiğine şaşıyorum. Savaşçılarımızın çoğu çabalarını Duvar'ı Wraithlere karşı korumaya yoğunlaştırmış durumda.

Yandaki hareket gözüme çarpıyor ve ona doğru dönüyorum, ama bir el ağzımı kapatıp beni geri çekiyor.

Talyn dönüyor, gözleri kocaman.

"Yap. Yapma. Kımıldama," diye tıslıyor kulağıma bir ses. "Yanlış bir hamle yaparsan vezir ölür."

Sesi tanıdığımda içimdeki korku derinlere iniyor. Lord Torien.

"Kraliçeyi hemen serbest bırakın," diye hırlıyor Talyn.

"Yoksa ben-" "Beni krala götürün," diye tersledi Torien.

"Şimdi."

Başımı sallıyorum, ama Torien daha da sert bastırıyor. "Sana hareket etmemeni söylediğimi sanıyordum," diyor karanlık bir sesle. "Elimi ağzından çekeceğim ve eğer çılgık atarsan daha fazla insan ölecek. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Güzel."

Eli ağzımdan kalkıyor ve kolumu sıkıca kavıyor. "Hadi gidelim."

Beni koridordan taht odasına doğru sürüklerken parmakları etime batıyor.

Talyn saldırmak için döner, ama Torien ona doğru uçan bir büyü yayı gönderir ve göğsünün tam ortasına isabet eder.

"Hayır!" Korumamın yere yığılmasını dehşet içinde izliyorum. "Sen-"

"Sessizlik!" diye bağırarak beni koridora doğru çekti.

Taht odasına ulaştığımızda kapıdaki iki muhafız ona doğru hücum ediyor ama boğazıma dayadığı bıçakla onları durduruyor. "Bana saldırırsan, ben de-"

Kapı pat diye açılıyor ve Kyven beni Torien'in ellerinde aniden duruveriyor.

Bıçağın soğuk çeliği boğazıma bastırıyor, bana kırılman ölümünü hatırlatacak kadar sert. Torien arkamda duruyor, nefesi enseme sıcak. Kyven gözlerinde yanan öfkeyle beni izlerken oda sessizliğe gömülüyor.

"Bırak onu Torien," diye emrediyor Kyven, sesi alçak ve tehlikeli, "yoksa seni bitiririm."

Kardeşlerim Raiden ve Edmynd yumruklarını sıkarak öne çıkıyorlar. "Sen ölü bir adamsın," diye homurdanıyor Raiden.

Torien gözünü budaktan sakınmıyor, ölümcül niyeti değişmiyor. "Yükseltici kolye," diyor, sesi soğuk ve duygusuz. "Onu bana ."

Bu kolyenin sadece Kraliçe Ilyra'nın hikayesinin anlatıldığı kitaptaki resimlerini gördüm ve tasvir edildiği kadar güzel. Gümüş bir zincir üzerindeki berrak, ışıltılı kolye taşı, taşın içinde sihir dönerken yumuşak bir açık mavi renkte parlıyor.

Kyven tereddüt ediyor ama hayatımın pamuk ipliğine bağlı olduğunu bildiği için isteksizce Torien'e uzatıyor.

Kolye kocamdan beni esir alan kişiye aktarılırken Torien'e bakıyorum. Yüzünde bir büyü dalgası dolaşıyor ve çenem düşüyor

yüzünün sağ tarafından aşağıya doğru uzanan uzun, sivri bir yara izini ortaya çıkarıyor.

İçimden bir tanıma sarsıntısı geçiyor. Bu, yıllar önce anneme saldırıp öldüren ve neredeyse beni de öldürecek olan Fae'ydi.

"Sen," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. Kardeşlerim şok içinde bakıyor, gözlerinde anlayış belirliyor.

", değil mi?" Torien alay ediyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Edmynd's yüz contorts ile Öfke. "Sen öldürüldü bizim Anne, Seni canavar!"

"Ve eğer bir adım daha yaklaşırsan kız kardeşini de öldürürüm," diye tehdit ederek bıçağı derime bastırıyor.

Keskin hançer boğazımı keserken ılık bir sıvı damlası boynumdan aşağı yuvarlanıyor.

"Bırak onu," diye homurdanıyor Kyven.

"Şimdi!" "Hayır."

"Kolye sende," diyor Kyven. "Şimdi bırak onu."

"Ona hâlâ ihtiyacım var," diyor karanlık bir sesle. "Büyücülerin de Wraithlerin de ona ihtiyacı var."

"Ne için?" Edmynd tersler.

"O bir Sanishon," diye homurdandı. "Duvar'ı yıkarken onun araya girmesine izin veremem."

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Torien." Feveran ediyorum. "Duvarı yıkmak için o kolyeyi kullanırsan, Wraithleri serbest bırakırsın."

Kolunu belime doluyor. "Biliyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, beni de yanına alarak kalenin balkonundan aşağı atlıyor. Yere doğru düşerken bir çığlık atıyorum. Son anda kanatlarını açıyor ve yüzyıllardır Wraithleri geride tutan Büyük Duvar'a doğru süzülüyoruz.

Duvara yaklaştığımızda amplifikatör kolyesinin gücü ışıltı ışıltı parlıyor. Dehşet içinde aşağıdaki karanlık Wraith kütlesine bakıyorum. "Yapma!"

Bu, Torien!"

"Artık çok geç," diyor yere doğru dönerken. Duvarın yanına iniyor ve ben karşı tarafta yatanları düşündükçe içimi bir korku kaplıyor.

"Büyücüler sana ne vaat etti?" Onu durdurmaya çalışarak soruyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Bana Anlora'nın tacını vaat ettiler. Savaş bittiğinde onların yanında hüküm süreceğim."

"Hayır, yapmayacaksın," diye karşı çıkıyorum. "Seni köleleri yapacaklar. Tıpkı diğer herkes gibi."

Beni görmezden gelerek bir elindeki kolyeyi kaldırıyor ve halkının kadim dilinde konuşmaya başlıyor. Çalışmaya başladığında değerli taşın mavi ışığı parlak bir şekilde dönüyor, Çatlaklar altımızdaki taş boyunca örümcek ağları gibi yayılıyor.

Çabuk hareket etmeliyim.

"Torien," diye yalvarıyorum, "ne yaptığının farkında değilsin. Eğer bu duvarı yıkarsan Wraithler her şeyi yok edecek."

Gülüyor, zalim ve acı bir sesle. "Her şey değil Majesteleri," diyor alaycı bir şekilde. "Sadece düşmanlarım."

Dişlerimi sıkıyorum, zihnim onu durdurmanın bir yolunu arıyor. Halkımın, ailemin ve annemin hatırası için onun başarılı olmasına izin veremem.

Delici bir çığlık havayı dolduruyor ve başımı kaldırdığımda Greywind'in devasa kanatlarını öfkeyle çırparak Torien'e doğru ilerlediğini görüyorum. Saldırganıma doğru hızla ilerlerken pençelerini tamamen açmış, ona çarpıyor ve kolyeyi elinden .

Kyven kaostan yararlanarak bize doğru uçarken ve saldırganına doğru başka bir büyü yayı gönderirken, bir büyü spirali Torien'e doğru dönerek onu göğsünden vuruyor.

Düşen kolyeye doğru koşuyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Elimin altında, ama yıkılmakta olan duvar da öyle. Wraithleri tutan büyü çökmek üzere.

Parmaklarımı uzatarak hamle yapıyorum ve tam duvarın ilk taşları düşmeye başlarken kolyeyi yerden kapıyorum.

Torien bir bariyer büyüü yapıyor ve Kyven öfkesini bana yöneltirken onu uzakta tutuyor. "Kolyeyi bana ver!"

"Hayır!"

Ona doğru koşuyorum. Kemerindeki hançeri kavrayıp kalbinin derinliklerine sapladığımda şok olması için sadece bir anı var. Gözlerindeki ışığın kayboluşunu ve koyu bir kan gölünün içinde yere düşüşünü soğuk bir memnuniyetle izliyorum.

"Grayce!" Duvarın bir bölümü çatlayıp içeri doğru parçalanırken Kyven bana doğru koşuyor. Beni kollarına alıyor ve kanatlarını öfkeyle çırparak havalandırıyor, Wraithler akın etmeye başlarken balkona ve güvenli bir yere doğru uçuyoruz.

"Hayır! Bunu durdurmalıyım!"

Beni balkona bırakıyor ve Greywind iniyor. "Nerede benim-"

Aşağı bakıyorum ve kardeşlerimin çoktan Florin'in ordusunun başına geçtiğini, Wraithlerle savaşırken kılıç salladıklarını fark ediyorum.

"Burada kalın!" Kyven savaşçılara katılarak mücadeleye dalarken omzunun üzerinden sesleniyor.

Düzinelerce Fae büyülerini Duvar'a yoğunlaştırarak onu onarmaya çalışıyor, ama işe yaramıyor.

Uzaktan gürültülü bir boru sesi geliyor ve geriye dönüp baktığımda kurt formundaki Kurt Değiştirenlerden oluşan bir ordunun yıkılmakta olan bariyere doğru koştuğunu görüyorum. Yardımımıza gelenler Lukas ve kardeşleri.

Bir Ork ordusu hemen arkalarından geliyor, baltalarını ve kılıçlarını sallayarak Duvar'a giden yolu açıyorlar.

Kyven'in savaşçıları onu onarmaya çalışırken bakışlarını Duvar'a çeviriyorum ama bu kaybedilmiş bir savaş. Çok fazla Wraith akın ediyor. Kraliçe Ilyra'nın büyüsünü kullandığı görüntü zihnimde beliriyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Hiç tereddüt etmeden Greywind'in sırtına atlıyorum ve Duvara doğru dalıyoruz.

Amplifikatre tutunarak gözlerimi kapatıyorum ve irademin her zerresini kırılan büyüyü onarmaya harcıyorum. G içimde dalgalanıyor ve beni hiç bilmediğim bir güçle dolduruyor. Çatlaklar kendilerini tekrar bir araya getirmeye başladıkça parçalanan duvar yavaşlıyor.

Tüm gücümü Duvar'ı onarmaya ve Wraithleri geri püskürtmeye odakladığımda enerji akıyor, damarlarımda ateş gibi yanıyor. Tüm bedenim eforla titrerken dişlerimi sıkıyorum ama pes edemiyorum.

Güçlü kollar belimi sarıyor. "Grayce, durmalısın!" Kyven arkamdan bağırıyor. "Lütfen!"

Beni Greywind'in sırtından çekiyor ve bir g dalgası içimden geçip ikimizi de vururken dudaklarından keskin bir çığlık çıkıyor. Havada kalamayarak yere doğru spiral çiziyoruz, sadece kanatlarının keskin çırpınışı dşşmz kesiyor.

"Grayce!" Kyven bağırıyor ve elini uzatıp etrafımıza bir bariyer büyüsü yaparak Wraithleri geride tutarken gözlerimi açıyorum.

Kan kırmızısı gözleri açlıkla bizi izliyor, bariyere doğru bastırıp geçmeye çalışıyorlar.

Tüm gücümü topluyorum, toplayabildiğim kadar büyü yapıyorum. Yer homurdanıyor ve ayaklarımızın altında sarsılıyor ve sarmaşıklar toprak ve kayadan oluşan bir spreyci halinde yerden patlıyor, güneşe uzanan kale kuleleri gibi yükseliyor ve kalınlaşıyor, birbirlerinin etrafında dönüyor ve Çin Seddi'ndeki boşluğu kapatmak için bir bariyer oluşturuyor.

Bilincimi korumak için mücadele ederken tüm vücudum titriyor. Unutulma tehdidi beni altına çekmeye alışıyor.

Kyven elimi tutuyor ve damarlarımdan bir güç dalgası akıyor. Gözlerim açılıyor ve dünyanın enerjisini ondan bana aktardığını, büyümü beslediğini ve daha da genişlettiğini fark ettiğimde şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi Kyven'in gözleri sarmaşık bariyerine ve tekrar bana kayıyor. "Bunu yapabiliriz!"

Birlikte, enerjimizi Duvar'a ve yıkılan bölümü kapatmak için bir bariyer oluşturmaya odaklıyoruz. Sarmaşıklar büyüüp boşluğu doldururken, Kyven'in savaşçıları ve Orklar birleşik güçlerini taş Duvar'ı yeniden inşa etmek için kullanıyor, ilerledikçe korumaları güçlendiriyor ve bariyeri yeniden inşa ediyorlar.

Gözlerimi kapatarak kendimi güce teslim ediyorum, kendiminkini ve Kyven'den ödünç aldığım enerjiyi büyüyle besliyorum. Tüm bedenim titriyor ve daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. "Kyven," diye sesleniyorum. "Buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Bırak!" diye bağıyor. "Bırak şimdi Grayce. Lütfen."

Ellerimi indiriyorum ve ileriye doğru tökezlerken kolye avuçlarımdan düşüyor.

Kyven'in kolları belimi sıkıca sarıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Grayce, başardın," diye fısıldıyor, endişeyle bana bakıyor. "Bizi kurtardın."

Hafifçe yüzümü buruşturarak ona göz kırpıyorum. Her şey acıyor. Bilincimi korumak için mücadele ederken tüm vücudum çığ ve bitkin hissediyor. Titreyen bir elimi uzatıp yanağını okşuyorum. "Başardık Kyven." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Seni seviyorum."

"Grayce!"

"Kyven, kendimi tuhaf hissediyorum," demeyi zar zor başarıyorum.

"Yaşam gücünün çok fazlasını kullandın." Gözleri benimkileri arıyor, panik ve bağlılık dolu. "Uyanık kal, Grayce. Uyanık kalmalısın."

"Yapamam."

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Geleceğimizi gördün. Hayal . Benimle kal!
Yapamazsın-"

Başım geriye düşüyor ve karanlık ve çağıran boşluğa doğru yuvarlanıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62

OceanofPDF.com

GRAYCE

A Zihnim yavaşça uyandığında Kyven'in sıcak, erkeksi kokusunun sardığını fark ediyorum. Sıcaklığına sokuluyorum, kolları ve kanatları bedenimin etrafında sıklaşıyor. "Uyanık mısın?"

fısıldıyor, nazikçe şakağıma sokuluyor. "Lütfen Grayce. Uyan, A'lyra'm."

"Kyven," diye fısıldıyorum, sesim gergin. "Ne oldu?"

Çenemi tutuyor, yüzümü onunkine doğru eğiyor. Şatodaki yatağımızda uzanıyorduk. "Wraith'i durdurduktan sonra bayılmışsın. Şifacılar senin-" Sertçe yutkunuyor. "Hayatta kalıp kalmayacağını bilmiyorlardı. Yaşam gücünün çok büyük bir kısmını kullandın, onlar... en kötüsünden korktular."

"Öleceğinden çok korkuyordum." Sesi duygu yüklü. "Seni kaybedeceğimi sandım."

Kyven'in menekşe rengi gözleri benimkilerin derinliklerine bakarken alnını nazikçe benimkilere yaklaştırıyor. "Beni bir daha asla böyle korkutma."

Ağzımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Yapmamaya çalışacağım."

"Kardeşlerim mi? Talyn?" Ben soruyorum. "Herkes iyi mi?"

"Evet." Dudaklarını şefkatli bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor. Geri çekildiğinde yanağımı okşuyor. "Kardeşlerin kapının dışında bekliyor."

"Öyle mi?" Sırıtiyorum.

Başını sallıyor. "Ziyaretçi kabul ediyor musun?" "Aile için mi?"

Gülümsüyorum. "Her zaman."

Kyven kapıya gider ve kapıyı açar açmaz Raiden onu iterek geçer, ardından Lukas ve Edmynd gelir.

"Tanrılara şükürler olsun ki iyisin," diyor Raiden. Eğiliyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Sonra Edmynd bana sarılınca doğruluyorum. Lukas onun arkasında duruyor ve sol yanağındaki uzun, sivri yara izini fark ettiğimde keskin bir nefes alıyorum.

"Ne oldu?" Bunu sorarken bile, keskin pençelerin eseri olduklarını görmek çok kolay.

"Wraithler," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ben işlerini bitirmeden önce birkaç darbe aldılar."

"Çok üzgünüm Lukas," diye fısıldıyorum.

Lukas bana daha önce birçok dişi Kurt Değiştiren'in yara izi olan erkekleri diğerlerinden daha güçsüz bularak es geçtiğini anlatmıştı.

"Her şey yolunda." İç geçiriyor ama ben gerçeği biliyorum. Bir eş bulmak onun hayatını çok daha zorlaştıracak. Ve mutluluğu hak eden biri varsa, o da en iyi arkadaşımıdır. "Sadece gücünü geri kazanmaya odaklan."

"Evet," diyor Raiden. "Hepimizi çok korkuttun."

"Özellikle de ben," diye araya giriyor Edmynd. "Düşüğünü gördüğümde, öldüğünü sandım-" Sesi titriyor ve bana tekrar sarılıyor. "Seni seviyorum, sevgili kardeşim."

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum. "Gerçekten."

"Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum," diyor Lukas.

"Amplifikatör Kyven aracılığıyla daha fazla güç aktarmamı sağladı. Hepsi benim değildi." Kocama baktım. "Bu bizim birleşik güçlerimizdi."

"Evet ama yine de... kendi yaşam enerjinden çok fazla kullandın Grayce," diyor Kyven. "Ölebilirdin."

"Yine de işe yaradı, Kyven. Görmüyor musun?"

Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Neyi görmüyorum?"

"Amplifikatör... bu savaşı böyle kazanacağız."

Kaşlarını çatıyor ama ben devam ediyorum. "Her birimizin bir tane olmalı." "Biz mi?" Raiden soruyor.

"Evet. Inara, Freyja ve ben."

"Bu tehlikeli," diyor Kyven.

"Ama gerekli," diye karşı çıkıyorum. "O olmasaydı, bariyeri tek başıma onaracak kadar güçlü olamazdım. Bunu sen de biliyorsun."

Çenesini sıkıyor ve bana isteksizce başını sallıyor.

Kyven'e dönüyorum. "Diğerlerine söylemeliyiz ve daha fazla amplifikatöre ihtiyacımız var."

"Onları bulmaya nereden başlayacağız?" Raiden soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama bilebilecek birini tanıyorum." Kyven'e dönüyorum. "Bilgin Norlyn ile konuşmamız gerek. Bilen biri varsa, o da odur."

Ağır ağır iç geçiren Kyven çenesini hafifçe eğerek başını sallar.

OceanofPDF.com

EPILOG

OceanofPDF.com

GRAYCE

I Saray kütüphanesinin loş bir köşesinde oturmuş, deri ciltli bir kitabı ellerimde açmıştım. Yıpranmış sayfalar, yükseltici değerli taşları ve onların bulunabileceği dünyalar arasındaki zor dünyayı fısıldıyor. bulundu. Lukas'ı düşündükçe kalbim endişeyle sıkışıyor. Bizim için daha fazla değerli taş bulmak amacıyla o gizemli yeri bulmaya gönüllü olmuş, bu görev için başka kimseye güvenmemişti.

Norlyn'e göre, Kurt Değiştirenler dünyalar arasındaki dünyaya daha kolay geçebilir ve orada gizlendiği söylenen birçok canavarın arasında saklanabilir. Umarım yanıliyordur ama yaptığı tüm araştırmalar, o varoluş düzleminde kâbuslara konu olacak şeyler olduğunu gösteriyor.

Arkamdan gelen yumuşak bir gıcırta, Kyven'in kolları belimi sararak beni sıcak göğsüne doğru çekmeden önce aldığım tek uyarı. Dudakları boynumun kıvrımını bulup tenime tüy kadar hafif öpücükler konduruyor ve endişelerim bir anlığına dağılıyor.

"Lukas için endişeleniyorsun," diye mırıldanıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor.

Başımı sallıyorum, parmaklarım sayfadaki sözcüklerin üzerinde geziniyor. "Gideli çok uzun zaman oldu ve dünyalar arası dünya çok tehlikeli."

Kyven'in tutuşu etrafımda sıkılaşıyor, güven verici ve güçlü. "Lukas da güçlüdür. Geri dönecektir. Ona güvenim tam."

Elimde olmadan Kyven'e takılıyorum, ağzımın kenarları şakacı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Lukas'tan hoşlanmadığını sanıyordum."

Kyven kıkırdıyor, titreşimler içimde dolaşıyor. "İtiraf edeyim, gözümde büyüyor. Sadakatini ve kararlılığını kanıtladı."

Elleri kalçalarımın gidiyor, beni yakındaki bir masanın kenarına kaldırırken bana rehberlik ediyor, ağır kitap unutuluyor. Bacaklarımı beline doluyorum, dudakları şefkatli bir öpücükle benimkini bulurken onu daha yakına çekiyorum. Dudaklarımız birbirine geçiyor.

Tutkulu aşk ve yakıcı arzu arasında hassas bir dans, bir denge içinde tekrar tekrar.

Kyven öpüşmeyi derinleştirirken parmakları saçlarıma dolanıyor, diğer eli sırtıma bastırarak beni kendine yakın tutuyor.

"Ya biri bizi görürse," diye fısıldıyorum öpücükler arasında. "Ya-"

Parmaklarını şıklatıyor ve artık kimsenin bizi görmemesi ve duymaması için şeffaf bir bariyer etrafımızı sarıyor. Kyven tunik elbisemin içinden göğsümü avuçlarken inliyorum. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ağzımın içine. "Kokun sarhoş edici. Seni dilimde tatmak istiyorum."

Beni dikkatlice masaya geri götürüyor ve eteğimin kenarını kaldırıyor. Eteğimi belime kadar itiyor ve önce bir bacağıma, sonra diğerini omuzlarının üzerinden geçirirken gözleri ateş ve yoğun sahiplenme dolu bir şekilde benimkileri tutuyor.

Uyluklarımın arasındaki küçük kumaş parçasını kesip atarken beklentiden nefesim kesiliyor. İç uyluğumun uzunluğuna bir dizi ateşli öpücük konduruyor ve ben onun adını inliyorum. Olmasını istediğim yere çok yakın.

Uyarı vermeden, hareketsiz kalır.

Başını bana doğru kaldırdı, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Ne oldu?" diye sordum.

Başını karnımın alt kısmına yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Gözlerini tekrar açtığı anda avucunu karnımın alt kısmına koyuyor. "Yavrumuzu taşıyorsun," diye fısıldıyor.

Kalbim tekliyor ve duruyor. "Emin misin?"

Ayağa kalkıyor ve yanağımı okşuyor, gözleri benimkileri arıyor. "Eminim." Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıyorum.

"Bir ailemiz olacak," nefes alıyorum.

Beni kollarına çekiyor, dudaklarımı iddialı bir öpücükle yakalamadan önce yüzümün her yerine bir dizi şefkatli öpücük konduruyor. "Benim güzel, harika, mükemmel eşim," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bir ailemiz olacak."

Avuç içimi karnımın alt kısmına yerleştiriyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyuyor. Yarattığımız hayatın ortak mucizesinin tadını çıkarırken aramızdaki bağda neşe dalgalanıyor.

Kütüphanenin sığınağında, uzun zaman önce yaşanmış hikâyelerin yankılarıyla çevrili bir ortamda Kyven dudaklarını şefkatli bir öpücükle tekrar dudaklarıma bastırıyor. "Bana bunun gerçek olduğunu ve sadece bir rüya ya da hayal olmadığını söyle."

"Bu gerçek." Yanağımı okşuyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Ben seninim ve sen de benimsin. Her zaman."

Serinin bir sonraki kitabı : **Kurt Kral Tarafından Çalındı**

Bu kitabı beğendiyseniz lütfen Amazon'da ([Buraya Tıklayın](#)) ve/veya Goodreads'te bir yorum bırakın.

Jessica Grayson

Kader ve Krallar Serisi Kara Elf

Bağlı Kralı Kralına Ejderha

Tarafından Sahiplenildi

Fae Kralı tarafından alındı (bu kitap)

Kurt Kral tarafından çalındı

Ork Kralı tarafından yakalandı

Hazır buradayken diğer bazılarına da göz atın.

Peri Masalı Yeniden Anlatımlarını sever misiniz?

Masal Yeniden Anlatımları (Once Upon a Fairy Tale Romance

Series) Ejderha Tarafından Ele Geçirilen: Bir Güzel ve Çirkin

Yeniden Anlatımı Fae'ler Tarafından Büyülenmiş: Bir Külkedisi

Yeniden Anlatımı

Deniz Adamı Tarafından Kurtarılan: Bir Küçük Denizkızı

Yeniden Anlatımı Elf Prensine Bağlanan: Bir Pamuk

Prenses Yeniden Anlatımı Ayı Kral Tarafından

Sahiplenilen: Bir Kar Kraliçesi Yeniden Anlatımı

Kurt Prens Tarafından Korunan: Kırmızı Başlıklı Kız Yeniden Anlatımı
Tilki Prens Tarafından Büyülenmek: Bir Rapunzel Yeniden Anlatımı

Tanrılar ve Kader (Yunan Tanrı Romantizm Serisi) Hades
Tarafından Sahiplenildi
Ares'e Bağlı

ORC CLAIMED Serisi Ork
Tarafından Sahiplenildi
Ork'a Bağlandı

GECE KRALI SERISI
Gece Kralı'na Bağlı

Dış Halka'nın SETTLER'ları Kurtarıldı:
Fox Shifter Romance Korumalı:
Kertenkele Adam Romantizmi

CANAVARLARIN KADERİ
Kraken Tarafından Yakalandı: Bir Canavar
Romansı Gargoyle'a Bağlı: Bir Canavar
Romantizmi Kurt Adam Tarafından Sahiplenilen:
Bir Canavar Romantizmi

Ejderhalar ve Elfler Serisi (Fantastik Romantik)

Elf Sövalyesi

KORKUNÇ EJDERHA PRENS Serisi

Gölge Muhafızı: Ejderha Değıştiren Romantik

Bir Canavarı Sevmek Kitap Serisi (Fantastik Romantik)

Canavar Tarafından Ele Geçirilmiş: Bir Canavar Romantizmi

Buz Dünyası Savaşçı Serisi (Scifi Romance)

Sahiplenildi: Dragon Shifter Romance

Bound: Vampir Uzaylı Romantizmi

Kurtarılmış: Fae Uzaylı Romantizmi

Çalıntı: Kurtadam Romantizmi

Taken: Vampir Uzaylı Romantizm

Kader: Ejderha Değıştiren

Romantik

Korunan: Ejderha Şekil Değıştiren Romantik

EJDERHA DEĞİŞTİRİCİLERİ İSTER MİSİNİZ? Bu tamamlanmış Duoloji ile onların dünyasına dalabilirsiniz.

Mosauran Serisi (Ejderha Değıştiren Uzaylı Romantizmi)

Her Şeyin Sınırı

Rüzgarın Şekli

V'LORYN SERİSİ (VAMPİR UZAYLI ROMANTİZMİ)

Derinlerde Kaybolmak

Gümüş Bir Ayın Altında

Altında Farklı Bir

Gökyüzünün

V'LORYN Holiday SERİSİ (Bir Marek ve Elizabeth Holiday romanı onların birleşmesinden önce geçer)

Seçtiğimiz Şey

V'LORYN KADERLİ OLANLAR (Vampir Uzaylı Romantizmi)

Işığın Başladığı Yer (Vanek'in Hikayesi)

Yaklaşan yayınlar hakkında BİLGİ İÇİN Beni beğenin

Jessica Grayson'da Facebook

<http://facebook.com/JessicaGraysonBooks>.

VEYA

web sitemde yaklaşan yayın uyarıları için kaydolun: Jessicagraysonauthor.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

